

NORA ROBERTS

Secrete
și minciuni

„Sexy și plină de suspans.”
Booklist

Shelby Foxworth și-a pierdut soțul. Apoi și-a pierdut iluziile...

Bărbatul care a luat-o din Tennessee și a dus-o într-o suburbie exclusivistă din Philadelphia a lăsat-o înglodată în datorii. Era un soț adulter și un mincinos, iar când Shelby pornește pe urmele cutiei sale de valori, găsește numeroase cărți de identitate. Omul pe care-l iubea nu era doar mort. Nu existase niciodată. Îndurerată, Shelby își ia fiica de trei ani și se îndreaptă spre sud pentru a căuta alinare în orașul ei natal, unde îl cunoaște pe Griff Lott, un antreprenor de succes. Dar soțul ei avea mai multe secrete decât ar fi bănuțit ea. Chiar și în acest orășel, înconjurată de cei dragi, pericolul este mai aproape decât crede, amenințându-l și pe Griff. Iar o tentativă de crimă este doar începutul...

Într-o carte „sexy și plină de suspans“, Nora Roberts oferă cititorilor „o poveste ce abundă în intrigi și răsturnări de situație cu deznodământ exploziv“. – *Booklist*

Nora Roberts a scris peste 200 de romane, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*.

Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare.

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1942-6

9 786063 319426

PARTEA ÎNȚĂI

MINCIUNI

*Dăunătoare nu este însă minciuna care trece prin minte,
ci aceea care se afundă în ea și se statornicește acolo.*

Francis Bacon

ADINA MOCAN
anidaadina

Capitolul 1

În imensa casă – Shelby se gândea întotdeauna la ea ca fiind imensă –, ședea pe fotoliul încăpător de piele al soțului ei, la biroul lui masiv și pretențios. Fotoliul era cafeniu. Nu maro. Richard dăduse dovadă de un grad foarte mare de precizie în privința acestui gen de lucruri. Biroul însuși, atât de neted și de lucios, era din lemn zebrat din Africa și făcut în Italia pe comandă pentru el.

Când ea spusese, în glumă, că nu avea cunoștință de existența zebrelor în Italia, el îi aruncase *acea* privire, care-i spunea că în ciuda vilei, a hainelor luxoase și a diamantului uriaș de pe inelarul mâinii stângi, avea să fie întotdeauna Shelby Anne Pomeroy, de-abia ieșită din orașelul de țărânoi din Tennessee unde se născuse și crescuse.

Pe vremuri, el ar fi râs, cugeta ea acum, ar fi știut că făcuse o glumă și ar fi făcut haz de parcă ea era lumina vieții lui. Dar, Doamne, strălucirea din ochii lui pălise, și încă foarte repede.

Bărbatul pe care-l cunoscuse cu aproape cinci ani în urmă, într-o noapte înstelată de vară, o luase pe sus și o dusesse departe de tot ce cunoscuse ea până atunci, într-un univers pe care abia dacă și-l imagina.

O tratase ca pe o prințesă, îi arătase locuri despre care ea doar citise în cărți sau pe care le văzuse în filme. Și, odinioară, o și iubise, nu-i așa? Era important să-și amintească asta. O iubise, o dorise, îi dăruise tot ce-și putea dori o femeie.

O întreținuse. Asta era un cuvânt pe care-l folosea des. O întreținuse.

Poate că el se supăraseră când rămăsese ea însărcinată, poate că ea se temea – doar pentru o clipă – de privirea din ochii lui când îi spusese. Dar se însurase cu ea, nu-l așa? O dusesse fulger în Las Vegas, ca și cum asta era aventura vieții lor.

Pe atunci erau fericiți. Era important să-și amintească și asta acum. Mai trebuia să-și amintească să păstreze cu sfințenie amintirile plăcute.

O femeie rămasă văduvă la douăzeci și patru de ani avea nevoie de amintiri.

O femeie care aflase că trăise o minciună, care nu numai că rămăsese fără o pară chioară, dar era înglodată și în niște datorii imense, de-ți tălau respirația, avea nevoie de amintirile vremurilor bune.

Avocații, contabilii și funcționarii de la fisc îi explicaseră totul, dar tot atât de bine puteau vorbi și chinezește când îi perorau despre fondurile de finanțare și cele speculative și despre prescripția ipotecilor. Vila imensă, care o intimidase din prima clipă când pusese piciorul în ea, nu era a ei – sau nu într-atât încât să-i pese –, ci a companiei de credite ipotecare. Cât despre mașini, achiziționate în leasing, nu achitate, ale căror rate depășiseră de mult scadența, nici acelea nu erau ale ei.

Mobila? Cumpărată pe credit, și termenul de plată a ratelor, întârziat.

Și impozitele. Nu suporta să se gândească la impozite. O îngrozea gândul la ele.

În cele două luni și opt zile de la moartea lui Richard, avea impresia că nu făcuse decât să se gândească la probleme despre care el îi spusese să nu-și bată capul cu ele, pentru că nu erau treaba ei. Chestiuni – și atunci îi arunca privirea *aceea* – care nu o priveau câtuși de puțin.

Acum, toate erau în cărca ei și toate o priveau pe ea, pentru că avea datoriile atât de mari la creditorii, la o firmă de credite ipotecare și la guvernul Statelor Unite, că îi îngheța mintea.

Nu-și putea permite să stea cu mâinile în sân. Avea un copil, o fiică. Callie era tot ce conta acum. Avea doar trei ani, se gândea Shelby, și simțea dorința de a-și pune capul jos, pe biroul acela neted și lucios, și să jelească.

- Dar n-o s-o faci. Tu ești tot ce mi-a mai rămas acum, așa că o să faci tot ceea ce trebuie făcut.

Deschise una dintre cutii, pe care scria: „Documente personale”. Avocații și funcționarii de la fisc luaseră tot, cercetaseră tot, copiaseră tot, bănuia ea.

Acum, avea să examineze ea totul și să vadă ce putea fi salvat. Pentru Callie.

Trebuia să găsească suficiente resurse pe undeva pentru a-i asigura viitorul lui Callie, după ce-și va fi plătit toate datoriile. Avea să se angajeze undeva, bineînțeles, dar nu era de-ajuns.

Nu-i păsa de bani, gândea ea în timp ce începu să caute prin chitanțe pentru costume de haine, și pantofi, și restaurante, și hoteluri. Pentru avioane particulare. După primul an tumultuos, după ce apăruse Callie, aflase ea că nu-i păsa de bani.

După ce apăruse Callie, tot ce-și dorea era un cămin.

Se opri, se uită în jur prin biroul lui Richard. Culorile stridente ale artei moderne, preferata lui, pereții de un alb imaculat, despre care el spunea că scot cel mai bine în evidență acea artă, și lemnul închis la culoare, și pielea.

Acesta nu avea să fie căminul ei; de altfel, nici nu fusese. Nu avea să fie niciodată, se gândea ea, chiar de-ar fi fost să locuiască acolo optzeci de ani, nu cele trei luni scurte de când se mutaseră aici.

El o cumpărase fără să se consulte cu ea, o mobilase fără să o întrebe ce i-ar plăcea. O surpriză, spusese el, dând de perete ușile acestei case monstruoase din Villanova, o clădire ce răsuna de ecouri, aflată într-o suburbie pe care el o considera *cea mai bună* dintre suburbiile Philadelphiei.

Ea pretinsese că-i place, nu-i așa? Recunoscătoare pentru un cămin, oricât de mult o intimidau culorile tari și tavanele înalte. Callie avea să aibă un cămin, să meargă la școli bune, să se joace într-un cartier sigur.

Avea să-și facă prieteni. Și ea avea să-și facă prieteni – așa sperase. Dar nu mai fusese timp.

Tot așa după cum nu exista o poliță de asigurare de viață de zece milioane de dolari. Mințise și în legătură cu asta. Mințise în legătură cu fondul pentru colegiu deschis pe numele lui Callie.

De ce?

Alungă întrebarea aceasta. Nu avea să știe niciodată răspunsul, așa că de ce să mai întrebe de ce?

Putea să ia costumele lui, și pantofii, și cravatele, și echipamentul de sport, croșele de golf și schiurile. Să le ducă pe toate la consignație. Să obțină pe ele cât de mult posibil.

Să ia toate obiectele de care nu fuseseră deposedați de creditor și să le scoată la mezin. Pe blestematul de eBay, dacă trebuia. Sau pe Craigslist. Sau la un amanet, nu conta.

În dulapul ei erau o mulțime de lucruri de vânzare. Și bijuterii, de asemenea.

Se uită la diamant, inelul pe care el i-l pusese pe deget când meraseră în Las Vegas. Avea să păstreze verigheta, dar diamantul avea să-l vândă. Avea destule posesiuni de vânzare.

Pentru Callie.

Răsfoi dosarele, unul după altul. Toate computerele fuseseră confiscate și nu fuseseră returnate. Dar actele în sine existau fizic.

Deschise dosarul lui medical.

El avusese mare grijă de el, se gândi ea, ceea ce-i aminti să anuleze participarea ca membru la club și la centrul de fitness. Asta îl leșise din minte. El fusese un bărbat sănătos, care-și menținea corpul antrenat și nu lipsea niciodată de la controlul periodic.

Trebuia să arunce toate vitaminele și suplimentele acelea pe care le lua el zilnic, hotărî ea în timp ce întorcea o altă filă.

Nu avea nici un motiv să le păstreze, după cum nu avea nici un motiv să păstreze dosarele acelea. Bărbatul sănătos tu se înecase în Atlantic, exact la câteva mile în largul coastei statului Carolina de Sud, la vârsta de treizeci și trei de ani.

Putea chiar să distrugă toate acestea. Richard era maestru la distrus documente și avea în dotare propriul distrugător de documente chiar acolo, în birou. Creditorii nu trebuiau să vadă rezultatele ultimelor analize de sânge sau confirmarea vaccinului antigripal ce îi fusese administrat în urmă cu doi ani, nici hârtiile de la urgență de când își dislocase degetul la un meci de baschet.

Pentru numele lui Dumnezeu, asta fusese cu trei ani în urmă. Pentru o persoană care distrusese muniți de hârtii, fusese foarte strângător cu chitanțele lui medicale.

Oftă, văzând încă una datând din urmă cu patru ani, Dădu s-o arunce, se opri și se încruntă. Nu-l știa pe doctorul acela. Desigur, pe atunci locuiseră în blocul acela uriaș din Houston, și cine să mai țină socoteala doctorilor ținând cont de faptul că se mutau în fiecare an – uneori chiar mai frecvent. Dar doctorul acesta era din New York.

– Nu poate fi în regulă, murmură ea. De ce să se ducă Richard la un doctor în New York pentru o...

Totul se opri în loc. Minte, inima, stomacul. Degetele îi tremurau când ridică hârtia, aducând-o mai aproape, ca și cum cuvintele se schimbau pe măsură ce distanța se micșora.

Dar cuvintele erau aceleași.

Richard Andrew Foxworth se supusese unei proceduri chirurgicale opționale, executată de dr. Dipok Haryana la Centrul Medical Mount Sinai, pe 12 iulie 2011. O vasectomie.

Făcuse vasectomie fără să-i spună. Callie abia dacă împlinise două luni, și el se ocupase de asta în așa fel încât să nu mai poată avea copii. Pretinsese că își dorea mai mulți când ea începuse să vorbească despre un alt copil. Fusese de acord să meargă la un control, la fel cum făcuse și ea, când, după un an de încercări, nu rămăsese însărcinată.

Parcă îl și auzea.

Trebuie doar să te relaxezi, Shelby, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă te îngrijorezi și ești tensionată, n-o să se întâmple niciodată.

– Nu, n-o să se întâmple niciodată, pentru că tu ai aranjat în așa fel încât să fie imposibil. M-ai mințit, până și în legătură cu asta. M-ai mințit, în vreme ce mie mi se rupea inima în fiecare lună.

– Cum de-ai putut? Cum de-ai putut?

Se îndepărtă de birou, își apăsă degetele pe ochi. Iulie, mijlocul lui iulie, și Callie avea doar opt săptămâni. O călătorie de afaceri, pretextase el; așa-i, își amintea foarte bine. La New York – în privința destinației nu mințise.

Ea nu vruse să ducă copilul în oraș – el știa că ea nu voia. Richard făcuse toate aranjamentele. O altă surpriză pentru ea. O trimisese înapoi în Tennessee cu un avion privat, cu tot cu copil.

Astfel, putea petrece ceva timp împreună cu familia, îi spusese el. Să se laude cu copilul, să o lase pe mama și pe bunica ei să le răsfețe pe ea și pe Callie vreo două săptămâni.

Fusese atât de fericită, atât de *recunoscătoare*, se gândea acum. Și în tot acest timp, el de fapt o dăduse la o parte, așa încât să se asigure că nu avea să mai conceapă un alt copil.

Se înapoie la birou, luă fotografia pe care o înrămasese pentru el. Una cu ea și cu Callie, făcută de fratele ei Clay chiar în acea călătorie. Un cadou de mulțumire, pe care se pare că el îl apreciasese pentru că îl ținea pe biroul lui – indiferent de locație – de atunci încolo.

– Încă o minciună. Doar o altă minciună. Nu ne-ai iubit niciodată. N-ai fi putut minți la nesfârșit dacă ne-ai fi iubit.

În furia trădării, aproape că sfărâmă rama de pe birou. Doar chipul copilului ei o opri. O puse din nou jos, la fel cum ar fi pus un porțelan fragil, neprețuit.

După aceea, se lăsă pe podea – nu putea să mai stea la acel birou, nu acum. Șezu pe jos, înconjurată de culorile țipătoare de pe pereții albi, legănându-se, plângând. Nu pentru că bărbatul pe care-l iubise era mort, ci pentru că nu existase niciodată.

*

Nu era timp de dormit. Deși nu-i plăcea cafeaua, își prepară o cană uriașă la cafetiera italienească a lui Richard – și îi adăugă o doză dublă de espresso.

Cu o durere de cap ce nu-i dădea pace de la episodul de plâns, resimțind deja efectul cafeinei, parcurse fiecare hârtie din cutie, făcând teancuri.

Chitanțe de hotel și restaurante, pe care le vedea acum cu alți ochi, larg deschiși, îi spuseră nu numai că el mințise, dar o și înșelase.

Costuri pentru *room service* prea mari pentru un bărbat singur. Și o chitanță pentru o brățară de argint de la Tiffany's – pe care nu i-o dăduse niciodată ei – din aceeași călătorie, alți cinci mii de la La Perla – lenjeria pe care prefera ea să o poarte – din altă călătorie, o chitanță pentru un weekend petrecut într-o pensiune în Vermont, când spusese că se duce să finalizeze o afacere la Chicago, și totul începu să se lege.

De ce păstrase toate acele dovezi ale minciunilor și infidelității? Pentru că, își dădu ea seama, avusese încredere în el.

Nici măcar asta, se gândi ea, acceptând. Îl bănuise de o aventură, și probabil că el știa asta. Le păstrase pentru că o credea prea supusă pentru a cotrobăi prin lucrurile lui personale.

Și ea așa fusese.

Celelalte vieți pe care le trăise el le pusesse la loc sigur. Ea nu știuse unde să găsească cheia, nu l-ar fi întrebat niciodată – și el știa asta.

Câte alte femei? se întreabă ea. Mai conta? Una era deja prea mult, și oricare dintre ele ar fi fost mai sofisticată, mai experimentată și mai versată decât fata din orașelul de munte din Tennessee, pe care o lăsase gravidă când avea nouăsprezece ani, fascinată și necugetată.

De ce se însurase cu ea?

Poate că o iubise, măcar un pic. O dorise. Dar ea nu fusese de-ajuns să-l facă fericit, să-l țină credincios.

Mai conta cu adevărat? Era mort,

Da, se gândi ea. Da, conta.

Își bătuse joc de ea, o lăsase pradă umilinței. Îi lăsase moștenire o povară financiară pe care putea s-o care după ea ani buni și să-i pericliteze viitorul fiicei lor.

Conta al naibil de mult.

Își petrecu încă o oră examinând fiecare colțișor al biroului. Seiful fusese deja golit. Avusese cunoștință de el, deși nu știuse cifrul. Le acordase avocaților permisiunea să-l deschidă.

Aceștia luaseră majoritatea documentelor legale, dar existau acolo cinci mii, bani gheață. Îi scoase și îi puse deoparte. Certificatul de naștere al lui Callie, pașapoartele lor.

Îl deschise pe cel al lui Richard, îi studie fotografia.

Așa de chipeș. Rafinat și elegant, ca o stea de cinema, cu bogatul lui păr castaniu și ochii căprui. Atât și-ar fi dorit ca micuța să-i moștenească gropițele din obraji. Fusese așa de fermecată de blestematele alea de gropițe.

Puse pașapoartele deoparte. Era puțin probabil să îl folosească pe al ei sau pe al lui Callie, dar le puse în bagaj. Pe al lui Richard avea să-l distrugă. Sau – eventual să-i întrebe pe avocați dacă ar trebui să facă așa ceva.

Nu găsi nimic ascuns, dar le luă din nou la mână pe toate înainte de a le rupe sau de a le pune la loc în cutii.

Agitată din cauza cafelei și a suferinței, o luă prin casă, traversă imensul hol de înălțimea a două etaje, urcă scările în formă de melc, fără a face vreun zgomot pe lemnul masiv, având în picioare doar niște ciorapi groși.

Mai întâi, o controlă pe Callie; intră în camera drăguță, se aplecă să-i sărute obrazul fiicei sale înainte de a-i trage pătura în jurul fundulețului pe care îl ținea în sus, poziția preferată de dormit a fetei sale.

Lăsând ușa deschisă, parcurse holul spre dormitorul matrimonial.

Ura camera aceea, îi veni acum în minte. Ura pereții gri, capul patului tapizat în piele neagră, formele ascuțite ale mobilierului negru.

Acum o ura și mai mult. Știind că făcuse dragoste cu el în patul acela după ce el făcuse dragoste cu alte femei, în alte paturi.

I se întoarse stomacul pe dos, și, în acea clipă, își dădu seama că avea nevoie să meargă și ea la doctor. Trebuia să se asigure că nu-i transmisese și ei vreo boală. Nu te gânde acum, își spuse. Doar fă o programare mâine și nu te gânde acum.

Merse la șifonierul lui – aproape la fel de mare ca întregul dormitor pe care-l avusese acasă la ea, în Rendezvous Ridge.

Unele costume erau aproape nepurtate, se gândi ea. Armani, Versace, Cucinelli. Richard avea o slăbiciune pentru designerii italieni de costume. Și pantofi, se gândea ea, luând din raftul de pantofi o pereche de mocasini negri Ferragamo, întorcându-i să le studieze tălpile.

Abia dacă erau tociți.

Mergând mai departe, deschise un dulap, scoase niște huse pentru costume.

Avea să ducă de dimineață cât mai multe cu putință la consignație.

– Trebuia s-o fi făcut deja, murmură ea.

Dar, la început, fuseseră șocul și durerea, apoi avocații, contabilii, agentul guvernamental.

Scotoci prin buzunarele unui costum gri cu dungi discrete, ca să fie sigură că erau goale, apoi îl puse în husă. Cinci într-o husă, calculă ea. Patru huse pentru costume, apoi încă cinci – poate șase – pentru sacouri și pardesie. Apoi cămășile, pantalonii *casual*.

Îndeletnicirile care nu-i puneau mintea la contribuție o țineau calmă: golirea treptată a spațiului îi ușura inima, cât de cât.

Ezită când ajunsese la jacheta de piele de un arămiu-închis. Era preferata lui, arăta așa de bine, în stilul aviator și culoarea intensă. Era unul dintre puținele cadouri, nu se îndoia de asta, pe care ea i le făcuse și care îi plăceau cu adevărat.

Mângâie una din mâneci, o piele moale, catifelată, și aproape că cedă tentației de a o pune deoparte, de a o păstra, măcar un timp.

Apoi se gândi la chitanța de la doctorul și căută fără milă prin buzunare.

Goale, desigur, avusese grijă să-și golească buzunarele în fiecare noapte, să arunce orice fel de mărunțiș în farfuria de sticlă de pe comodă. Telefonul în încărcător, cheile în farfuria de la ușa din față sau atârinate în dulapul din biroul lui. Nu lăsa niciodată nimic prin buzunare să le tragă în jos, să strice linia hainei, să fie uitat acolo.

Dar, când scutură buzunarele – un obicei căpătat de la mama ei în ziua de spălat rufe –, simți ceva. Verifică buzunarul din nou, era gol. Îndesă din nou degetele înăuntru, întoarse buzunarul pe dos.

O găurică în căptușeală, observă ea. Da, jacheta fusese preferata lui.

Duse jacheta înapoi în dormitor, scoase forfecuța de manichiură din trusa ei. Cu grijă, lărgi gaura, spunându-și că avea s-o coasă mai târziu, înainte de a o pune în husă pentru vânzare.

Strecurându-și degetele în deschizătură, scoase o cheie.

Nu o cheie de ușă, se gândi ea, aprinzând lumina. Nu o cheie de mașină. O cutie de valori de la bancă.

Dar ce bancă? Și ce era înăuntru? De ce să fi avut o cutie de valori la bancă, de vreme ce avea un seif chiar în biroul lui?

Probabil că ar trebui să le spună avocaților, se gândi ea. Dar nu avea de gând s-o facă. Nu era exclus să fi ținut acolo vreun registru în care trecuse toate femeile cu care se culcase în ultimii cinci ani, și fusese deja destul de umilită.

Avea să găsească banca și cutia de valori și avea să vadă cu ochii ei.

Puteau să ia casa, mobila, mașinile – acțiunile, obligațiunile, banii care nu fuseseră nici pe departe ce-i spusese Richard. Puteau să ia picturile, bijuteriile, jacheta de șinșila pe care i-o dăduse el cu ocazia primului – și ultimului – lor Crăciun în Pennsylvania.

Dar avea să țină cu dinții de mândria ei, atât cât îi mai rămăsese.

Se trezi din visele tulburătoare, înfricoșătoare, simțind că o braxă cineva insistent pe mână.

- Mami, mami, mami, trezește-te!

- Ce?

Nici măcar nu deschise ochii, doar se întinse și o trase pe fetița ei în pat, lângă ea. O strânse în brațe.

- E dimineată, cântă Callie. Lui Fifi îi e foame.

- Mm, Fifi, câțelul de jucărie, pe care Callie îl adora, se trezea întotdeauna slâmând.

-n regulă.

Dar rămase ghemuită în pat încă un minut.

La un moment dat, se întinse, complet îmbrăcată, pe pat, trase pătura neagră de cașmir peste ea și căzu la loc. Nu avea s-o convingă niciodată pe Callie - sau pe Fifi - să mai stea cuibărite încă o oră, dar ea mai putea trage de timp încă vreo câteva minute.

- Ce frumos îți miroase părul! murmură Shelby.

- Părul lui Callie. Părul lui mami.

Shelby zâmbi când o atinse.

- E chiar la fel.

Nuanța aceea de un roșu-auriu intens era moștenită din partea mamei. Din familia MacNee. Ca și buclele foarte rebele pe care și le usca cu föhnul și le întindea în fiecare săptămână, pentru că Richard prefera părul drept, lins.

- Ochii lui Callie. Ochii lui mami.

Callie îi deschise lui Shelby ochii cu degetele - aceiași ochi de un albastru intens, bătând parcă în purpuriu în funcție de lumină.

- Chiar la fel, încuviință Shelby, apoi clipi când Callie o atinse pe ochi.

- Roșii.

- Te cred. Ce vrea Fifi la micul dejun? Încă cinci minute, se gândi Shelby. Doar cinci.

- Fifi vrea... bomboane!

Nespusa încântare din vocea fiicei sale o făcu pe Shelby să deschidă ochii ei albaștri congestionați.

- Așa e, Fifi? Shelby întoarse înspre ea fața veselă de catifea a pudelului roz. Nici să nu te gândești.

O rostogoli pe Callie, o gădilă și, în ciuda durerii de cap, se delectă la auzul țipetelor ei de voieșie.

- Mic dejun să fie. O ridică pe Callie. După aia, avem de mers undeva, micuța mea zână, și trebuie să ne vedem cu niște persoane.

- Marta? Vine și Marta?

- Nu, iubito. Se gândi la bona pentru care insistase Richard. Îți aduci aminte că ți-am spus că Marta nu mai poate veni?

- Ca și tati, spuse Callie în timp ce Shelby o duse jos pe scări.

- Nu chiar. Dar o să prepar pentru noi un mic dejun copios. Știi ce-i aproape la fel de bun pentru micul dejun ca și bomboanele?

- Prăjitura.

Shelby râse.

- Ești pe-aproape. Clătite. Clătite-cățeluși.

Chicotind, Callie își puse capul pe umărul lui Shelby.

- O iubesc pe mami.

- O iubesc pe Callie, răspunse Shelby și își promise să facă tot ceea ce trebuia pentru a-i dărui lui Callie o viață bună și sigură.

După micul dejun, Shelby o ajută pe fiica ei să se îmbrace, înfodelindu-se la fel amândouă. Îi plăcuse zăpada de Crăciun, dar abia dacă o observase în ianuarie, după accidentul lui Richard.

Acum însă era martie și se săturase până peste cap de ea și de vremea rece ce nu dădea semne de îmblânzire. Dar în garaj era destul de cald să o așeze pe Callie în scaunul ei și să înghesuie toate husele grele cu haine în SUV-ul elegant care probabil că nu avea să mai fie în posesia ei mult timp.

Trebuia să găsească suficienți bani ca să cumpere o mașină la mâna a doua. Una bună, sigură, potrivită pentru transportat copii. Un minivan, se gândi ea, în timp ce dădea cu spatele ca să iasă din garaj.

Conduse cu atenție. Drumurile erau bine curățate pe acolo, dar semnele iernii erau vizibile pe carosabil oricât de exclusivist era cartierul acela, așa că existau gropi.

Nu cunoștea pe nimeni acolo. Iarna fusese atât de aspră, atât de rece, circumstanțele atât de copleșitoare, încât mai mult stătuse în casă decât să iasă. Și Callie avusese acea răceală urâtă. Răceala, își aminti Shelby, care le ținuse acasă când Richard plecase în călătoria din Carolina de Sud. Călătoria ce ar fi trebuit să fie o escapadă de iarnă a familiei.

Ar fi fost cu el pe vas și, auzind-o pe fiica ei sporovăind cu Fifi, nu putea suporta să se gândească la asta. În schimb, se concentrează la traficul aglomerat și la găsirea consignației.

O mută pe Callie în cărucior și, blestemând vântul tăios, trase din mașină primele trei huse de deasupra. Pe când se căznea să deschidă ușa magazinului, să nu-i alunece husele și să o protejeze pe Callie de vânt, o femeie trase de ușă.

– Ah, lasă-mă să-ți dau o mână de ajutor.

– Mulțumesc. Sunt puțin cam grele, așa că ar trebui să...

– I-am luat. Macey! O comoară.

O altă femeie – aceasta cu o sarcină foarte avansată – ieși din încăperea din spate.

– Bună dimineața! Păi, salutare, scumpete, îi spuse ea lui Callie.

– Ai un bebeluș în burtă.

– Așa e. Punându-și o mână peste abdomen, Macey îi zâmbi lui Shelby. Bun venit la Ocazii la Mâna a Doua. Ai câteva lucruri la care să ne uităm?

– Da.

O scurtă privire împrejur îi dezvălui lui Shelby etajere și rafturi de haine și accesorii. Și o secțiune foarte restrânsă dedicată hainelor pentru bărbați.

Speranțele ei se năruiră.

– N-am avut ocazia să vin mai înainte, așa că nu eram sigură ce aveți... Majoritatea lucrurilor pe care le-am adus sunt costume. Costume de bărbați, și cămăși, și sacouri.

– Nu primim nici pe departe destule haine de bărbați. Femeia care o lăsase să intre atinse husele de îmbrăcăminte pe care le așezase pe o teșghea lată. Pot să arunc o privire?

– Da, te rog.

– Nu ești de prin partea locului, comentă Macey.

- Ah, nu, cred că nu.
- Ești în vizită?
- Noi – eu locuiesc în Villanova acum, doar din decembrie, dar...
- Ah, Dumnezeule! Astea sunt niște costume superbe. Și într-o stare impecabilă, din ce-am văzut până acum, Macey.
- Ce mărime, Cheryl?
- Patruzeci și doi. Normal. Și cred că sunt vreo douăzeci.
- Douăzeci și două, spuse Shelby și își încrucișă degetele. Mai am în mașină.
- Mai ai? întrebare amândouă femeile la unison.
- Pantofi – mărimea zece de bărbați. Și pardesie, și sacouri, și... Soțul meu...
- Hainele lui tati! anunță Callie când Cheryl agăță un alt costum pe un ștender. Să nu atingi hainele lui tati cu degete lipicioase.
- E-n regulă, scumpo. Ah, știi, încep Shelby, încercând să găsească cuvintele potrivite de a-i explica.
- Callie îi sări în ajutor.
- Tati al meu a plecat în rai.
- Îmi pare așa de rău.
- Cu o mână pe burtă, Macey se întinse și o atinse pe Callie pe mânuță.
- În rai e frumos, le spuse Callie. Acolo trăiesc îngerii.
- Ai perfectă dreptate. Macey se uită spre Cheryl, încuviințând din cap. De ce nu mergi să aduci și restul hainelor? i se adresă lui Shelby. Poți s-o lași pe... cum te cheamă, draguțo?
- Callie Rose Foxworth. Ea e Fifi.
- Salut, Fifi! O să avem noi grijă de Callie și de Fifi în timp ce aduci tu restul.
- Dacă ești sigură... Ezită, întrebându-se apoi de ce două femei – din care una însărcinată cam în șapte luni – ar fugi cu Callie în răstimpul în care ea se ducea până la mașină și înapoi. Lipsesc doar un minut, Callie, să fii cuminte. Mami se duce să aducă ceva din mașină.

Fuseseră amabile, se gândi mai târziu în timp ce conducea să încerce la băncile locale. Oamenii erau de obicei amabili dacă le dădeai

ocazia. Luaseră tot, și știa că luaseră chiar mai mult decât poate ar fi trebuit, dar Callie le fermecase.

- Ești talismanul meu norocos, Callie Rose.

Callie zâmbi de după paiul din cutia cu suc, dar nu își dezlipi ochii de la ecranul DVD-ului montat pe spatele scaunului, vizionând a mia oară *Shrek*.

Capitolul 2

După șase încercări la bănci, Shelby hotări că norocul i se sfârșise pe ziua aceea. Iar copilul trebuia să mănânce și să tragă un pui de somn.

Îi dădu să mănânce lui Callie, o spală și o înveli – iar momentul învelitului dura de fiecare dată mai mult decât spera ea –, apoi își adună curajul să înfrunte robotul și mesageria vocală de pe telefonul mobil.

Făcuse niște eșalonări de plată cu firmele emitente ale cardurilor de credit și considera că fuseseră pe atât de decente pe cât se putea aștepta. La fel procedase și cu fiscul. Creditorul ipotecar fusese de acord cu procedura dării în plată a imobilului, și unul dintre mesaje era de la agentul imobiliar care dorea să stabilească primele vizionări în vederea vânzării.

Ar fi putut trage și ea un pui de somn, dar putea face multe într-o oră, cât Callie dormea, dacă îi îngăduia bunul Dumnezeu.

Se consideră îndreptățită să folosească biroul lui Richard. Închisese cele mai multe dintre camerele imensei case și oprise căldura oriunde putuse. Își dori să facă focul; aruncă o privire la șemineul pe gaz, negru cu argintiu, încastrat sub polița de marmură neagră. Singurul lucru care-i plăcea în casa aceea copleșitoare era că putea să aibă parte de un foc, de căldura și de voioșia acestuia, doar prin atingerea unui întrerupător.

Dar atingerea aceasta costa bani, și nu avea de gând să-i lrosească doar ca să se desfete la flăcările produse de gaz, când puloverul și ciorapii groși îi țineau destul de cald.

Scoase lista pe care o întocmise – cu ce avea de făcut –, sună agentul imobiliar și își exprimă acordul pentru vizionări în zilele de sâmbătă și duminică.

Avea s-o ducă pe Callie undeva, să iasă împreună și să lase treaba aceasta în sarcina agentului. Între timp, găsi numele firmei pe care i-o dăduseră avocații, care ar putea să cumpere mobila, așa încât să evite confiscarea acesteia de către creditorii.

Dacă n-o putea vinde dintr-odată, sau cel puțin o mare parte din ea, avea să încerce să o vândă piesă cu piesă, separat, pe internet – dacă mai avea vreodată acces la un computer.

Dacă nu obținea suficient, trebuia să facă față umilinței de a fi supusă executării silite.

Nu credea ca vecinii să fie mari amatori de talcioc în fața casei, și, oricum, era un frig teribil.

Apoi le sună pe mama, pe bunica, pe cumnata ei și le rugă să le transmită mătușilor și verilor care telefonaseră și ei, că ea și Callie sunt bine. Doar că era foarte ocupată să pună totul în ordine.

Nu le putea spune, nu totul; nu încă. Știa căte ceva, desigur, și asta era tot ce putea să le împărtășească în acel moment. Discuțiile pe acest subiect o făceau să se enerveze și să plângă și avea mult prea multe de făcut.

Ca să se țină ocupată, merse sus în dormitor și își trie bijuteriile. Inelul de logodnă, cerceii cu diamante, pe care Richard i-i oferise cadou când împlinise douăzeci și unu de ani. Pandantivul de smarald, pe care i-l dăduse când se născuse Callie. Alte piese, alte cadouri. Ceasurile lui – șase la număr – și un întreg arsenal de butoni pentru manșetă.

Întocmi o listă amănunțită, așa cum procedase cu hainele pe care le dusesese la consignație. Împachetă bijuteriile împreună cu certificatele de conformitate și cu documentele de asigurare, apoi își folosi telefonul ca să caute un magazin de bijuterii, cât mai aproape, care să cumpere și să vândă.

Având cutiile pe care le cumpăraseră atunci când ieșiseră, începu să împacheteze obiectele pe care le considera ale ei sau care erau importante pentru ea. Fotografii, cadouri primite de ea din partea

familiei. Agentul imobiliar o sfătuisese să „depersonalizeze” casa, așa încât Shelby făcu întocmai.

Când Callie se trezi din somn, Shelby o ținu ocupată cu sarcini mărunte. Când împacheta, făcea și curățenie. Nu mai avea personal de întreținere care să deretice și să lustruiască suprafețele interminabile de gresie, de parchet, de crom, de sticlă.

Pregăti cina, mănă ce putu. Se ocupă de baie, de spus povești, de culcatul fetiței, apoi continuă să împacheteze și cără cutiile în garaj. Extenuată, se răsfășă cu o baie fierbinte în cada spațioasă, cu jeturile ei liniștitoare, apoi se târî în pat cu tableta, intenționând să scrie programul de a doua zi.

Și adormi cu luminile aprinse.

*

În dimineața următoare, ieși din nou cu Callie, cu Fifi, cu *Sherk* și cu servieta diplomat din piele a lui Richard, în care erau bijuteriile ei și certificatele acestora, ceasurile și butonii pentru manșetă. Mai încercă la trei bănci, extinzându-și aria de cercetare, apoi, amintindu-și că nu-și putea permite să fie mândră, parcă în fața magazinului de bijuterii.

Trebui să îndure smiorcăielile tipice unui copil de trei ani căruia i se întrerupe filmul și o mitui pe Callie pentru a-i curma protestele, promițându-i un nou DVD.

Spunându-și că era doar o afacere, bani, nimic mai mult, o împinse pe Callie în magazin.

Totul strălucea și părea tot atât de tăcut ca o biserică goală. Voi să facă stânga-mprejur și să iasă, doar să plece de acolo, dar se sili să înainteze spre femeia care purta un costum sobru, negru și cercei de aur eleganți.

- Scuzați-mă, aș dori să vorbesc cu cineva despre vânzarea unor bijuterii.

- Puteți vorbi cu oricine de aici. Cu asta ne ocupăm, cu vânzarea de bijuterii.

- Nu, doamnă, vreau să spun, eu vând. Aș vrea să vând câteva piese. Am înțeles că și cumpărați bijuterii.

- Desigur.

Ochii femeii erau la fel de severi, în ton cu atitudinea sa, și o studiau pe Shelby din cap până-n picioare.

Poate că nu arăta tocmai bine, se gândi Shelby. Poate că nu reușise să-și ascundă cearcănele de sub ochi, dar dacă exista un lucru învățat de la bunica ei, acela era că atunci când îți intră un client în magazin, îl tratezi cu respect.

Shelby își îndreptă spatele și se uită țintă la vânzătoare.

– Este aici cineva cu care să vorbesc, sau preferați să fac afacerea în altă parte?

– Aveți chitanțele originale pentru piesele pe care sunteți interesată să le vindeți?

– Nu, nu pentru toate, deoarece câteva sunt primite cadou. Dar am certificatele de conformitate și documentele de asigurare. Arăt cumva ca o hoată care dă târcoale, cu copilul după ea, magazinelor elegante de bijuterii, încercând să vândă marfă furată?

Simți cum i se ridică sângele la cap, pe punctul de a exploda din pricina mâniei. Pesemne că vânzătoarea simți asta, pentru că bătu în retragere.

– Un moment, vă rog.

– Mami, vreau acasă.

– Ah, scumpo, și eu vreau. O să plecăm. O să mergem acasă în curând.

– Vă pot ajuta?

Bărbatul care apărură arăta ca un bunicuț respectabil, de genul unui personaj dintr-un film hollywoodian despre oameni bogați din tată-n fiu.

– Da, domnule, sper. Anunțul spune că dumneavoastră cumpărați bijuterii, iar eu am câteva bijuterii pe care trebuie să le vând.

– Desigur. Haideți încoace. Vă rog să luați loc, iar eu o să arunc o privire.

– Mulțumesc.

Se strădui să își mențină postura dreaptă în timp ce traversa magazinul spre un birou bogat ornamentat. Bărbatul îi trase un scaun, și gestul îi provocă dorința de a izbucni într-un hohot de plâns prostesc.

– Am câteva piese pe care mi le-a dat... soțul meu. Am certificatele de conformitate și tot ce trebuie, documentele. Scotoci prin

servieta diplomat, scoase săculețe și cutii de bijuterii, inclusiv dosarul ce conținea certificatele respective. Eu... el... noi... Cedă nervos, închise ochii, suspină de câteva ori. Îmi pare rău, n-am mai făcut asta niciodată.

– E absolut în ordine, doamnă...?

– Foxworth. Shelby Foxworth este numele meu.

– Wilson Brown, Luă mâna întinsă și o scutură încet. Haideti să-mi arătați ce aveți, doamnă Foxworth.

Shelby se hotărî să înceapă cu cel mai mare și deschise săculețul ce conținea inelul de logodnă.

El îl așază pe o bucată de catifea și, în timp ce lua o lupă de bijutier, ea deschise dosarul.

– Aici scrie că are trei carate și jumătate, tăiat în formă de smarald, grad D de culoare – se presupune că e bun, dacă e să mă iau după ceea ce scrie aici. Și cu șase pietre montate în platină. E corect?

Bărbatul ridică privirea de pe lupă.

– Doamnă Foxworth, mă tem că ăsta e un diamant sintetic.

– Poftim?

– E un diamant de laborator, ca și pietrele de pe margine.

Ea își ascunse mâinile sub birou, ca el să nu le vadă tremurul.

– Asta înseamnă că sunt false.

– Înseamnă, pur și simplu, că sunt făcute într-un laborator. E un exemplu foarte reușit de diamant sintetic.

Callie începu să se smiorcăie. Deși îi zvâcnea capul, Shelby o auzi, scotoci cu un gest automat prin geantă și scoase telefonul de jucărie.

– Poți s-o suni pe buni, scumpo, povestește-i ce-ai mai făcut. Asta înseamnă, continuă ea, că nu e un diamant de grad D și că inelul ăsta nu valorează cât scrie aici pe hârtie? Nu valorează o sută cincizeci și cinci de mii de dolari?

– Nu, draga mea, nu valorează atât. Vocea lui era blândă ca o mângâiere, ceea ce înrăutăți lucrurile. Vă pot recomanda alți evaluatori, așa încât să cereți și alte păreri.

– Dumneavoastră nu mă mințiți. Știu că nu mă mințiți. Dar Richard o mințise, fără încetare. Nu avea să cedeze, își spuse. Nu în acel moment, nu acolo. Vreți să vă uitați la celelalte, domnule Brown, să-mi spuneți dacă și astea sunt false?

- Desigur.

Cerceii cu diamant erau veritabili, atât. Îi plăceau pentru că erau drăguți și simpli. Doar niște butoni care nu o făceau să se simtă stânjenită când îi purta.

Dar prețuise pandantivul cu smarald pentru că i-l oferise în ziua în care o adusese pe Callie de la spital. Și era tot atât de fals cum fusese și Richard.

- Pot să vă ofer cinci mii pentru cerceii cu diamant, dacă mai doriți să-i vindeți.

- Da, vă mulțumesc. Ar fi în regulă. Puteți să-mi spuneți unde aș putea duce restul? Ar fi cel mai bine să merg la o casă de amanet? Cunoașteți vreuna de încredere? Nu vreau s-o duc pe Callie într-un loc... știți dumneavoastră. Dubios. Și, dacă nu vă supărați, ați putea să-mi spuneți, orientativ, cam cât valorează cu adevărat toate astea.

El se lăsă pe spate și o studie din priviri.

- Acest inel de logodnă e bine lucrat și, așa cum am spus, un bun exemplar de diamant sintetic. Aș putea să vă ofer opt sute pe el.

Shelby îl studie la rândul ei, scoțându-și verigheta asortată.

- Pentru amândouă cât?

Se ținuse tare și plecă din magazin cu 15 600 de dolari - butonii de manșetă ai lui Richard nu fuseseră falși și îi oferiseră ceea ce numea ea un bonus. Cincisprezece mii șase sute era mai mult decât avusese. Nu îndeajuns să achite datoriile, dar mai mult decât avusese.

Și bijutierul îi recomandase un alt magazin unde să evalueze ceasurile lui Richard.

Își forță norocul cu Callie, încercând la încă două bănci, apoi renunță, lăsând-o pe altă dată.

Callie își alege un DVD cu *Micul meu ponei*, și Shelby își cumpără un laptop și câteva unități de stocare USB. O investiție, se justifică ea. Instrumente de care avea nevoie pentru a pune totul în ordine.

Afaceri, își aminti ea. Nu avea să se gândească la bijuteriile false ca la o altă trădare, ci le lua ca pe un prilej de a reevalua întreaga situație.

Cât timp dormi Callie, întocmi un tabel, introduse în el bijuteriile și sumele de bani obținute pe ele. Anulă polița de asigurare - asta avea s-o ajute la cheltuieli.

Utilitățile pentru vilă, chiar și cu camere închise, erau un dezastru, dar banii de pe bijuterii aveau s-o ajute în acest caz.

Își aminti de pivnița cu vinuri de care Richard era atât de mândru, luă laptopul jos și începu să înregistreze sticlele.

Cineva avea să le cumpere.

Și, de ce nu, avea să se răsfete și ea cu o sticlă, să bea un pahar la cină. Alese o sticlă de pinot gris – învățase câte ceva despre vinuri în ultimii patru ani și jumătate și, cel puțin, știa ce-i place. Se gândi că merge de minune cu pui cu găluște – mâncarea favorită a lui Callie.

Când se lăsă seara, se simțea mai stăpână pe situație. Mai cu seamă când găsi cinci mii de dolari îndesați într-una din șosetele de cașmir în sertarul lui Richard.

Avea acum douăzeci de mii în fondul destinat punerii treburilor în ordine și unui nou început.

Întinsă pe pat, studie cheia.

– Unde te potrivești oare și ce-o să gălesc? Nu mă dau bătută.

Ar putea angaja un detectiv particular, de ce nu. Cu siguranță că ar cheltui o mare parte din acel fond, dar ar fi o acțiune firească.

Avea să își mai acorde câteva zile, să mai încerce la câteva bănci din apropierea orașului.

A doua zi, adăugă încă treizeci și cinci de mii din vânzarea colecției de ceasuri a lui Richard și încă două mii trei sute de pe crosele de golf, schiuri și racheta de tenis. Asta o binedispuse într-atât, încât o duse pe Callie la o pizza în drumurile dintre două bănci.

Poate că acum și-ar putea permite acel detectiv – poate că asta avea să facă. Dar trebuia să cumpere un minivan, iar rezultatele căutărilor îi spuseră că avea să cheltuie pe asta o mare parte din cei cincizeci și opt de mii. Plus că era indicat să folosească o parte din acești bani pentru a majora cuantumul ratelor de pe cărțile de credit.

Avea să se ocupe de vânzarea vinurilor, negreșit, și astfel avea să angajeze detectivul. Deocamdată, avea să mai verifice la încă o bancă în drum spre casă.

Renunță să mai împingă căruciorul și o luă pe Callie în brațe.

Fetița adoptă acea privire încăpățânată și îmbufnată deopotrivă.

– Nu vreau. mami

– Nici eu, dar asta-i ultima. După aia, mergem acasă și ne jucăm de-a petrecerea costumată. Tu și eu, scumpo.

– Vreau să fiu prințesă.

– După cum vă e vrerea, Înălțimea-Voastră.

Intră în bancă împreună cu fiica ei care chicotea.

De-acum, Shelby cunoștea rutina; se postă la coada cea mai scurtă și-și așteaptă rândul.

Nu putea s-o târască pe Callie în felul acesta, în fiecare zi, când în mașină, când afară. Fir-ar să fie, și ea se simțea al naibii de încăpățânată și posacă, și n-avea trei ani și jumătate.

Avea să facă asta pentru ultima dată, la urma urmei. Nici o concesie în privința asta, și avea să se pună foarte serios pe căutat detectivi particulari.

Mobila avea să se vândă, și vinurile la fel. Venise vremea să fie optimistă, în loc să-și facă griji în permanență.

O schimbă pe Callie de pe un șold pe altul și se apropie de funcționara care o privea pe deasupra unor ochelari cu ramă roșie.

– Vă pot ajuta?

– Da, doamnă. Trebuie să vorbesc cu un director. Numele meu este Foxworth și am aici o împuternicire avocațială. Soțul meu a decedat în decembrie anul trecut.

– Regret foarte mult.

– Mulțumesc. Cred că avea o cutie de valori în această bancă. Am aici cheia și împuternicirea.

Experiența o făcuse să renunțe la a mai expune problema pe ocolite, spunându-le funcționarilor plictisiți că găsise cheia, căci nu știa la ce se putea ajunge.

– Doamna Babbington e în biroul dumneaei și va putea să vă ajute. Drept înainte, spre stânga.

– Mulțumesc. Merse într-acolo, găsi biroul și ciocăni la ușa deschisă, din sticlă. Scuze, doamnă. Mi s-a spus să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu procedura de a intra în posesia cutiei de valori a soțului meu.

Intră direct – tot din experiență învățase și asta – și șezu cu Callie în poală.

– Am aici împuternicirea și cheia. Sunt doamna Richard Foxworth.

- Lăsați-mă să verific. Ce păr roșcat superb ai! îi spuse ea lui Callie.

- E al lui mami.

Callie se întinse și apucă o șuviță din părul lui Shelby.

- Da, exact ca al mamei tale. Nu sunteți trecută pe cutia de valori a domnului Foxworth.

- P... poftim?

- Mă tem că nu avem la dosar un specimen de semnătură al dumneavoastră.

- Are o cutie aici?

- Da. Chiar și cu împuternicirea, ar fi mai bine ca domnul Foxworth să vină personal. Ar putea să vă treacă numele aici.

- El... nu poate. A fost...

- Tati a trebuit să meargă în rai.

- Ah. Pe fața lui Babbington se citi compasiunea. Îmi pare atât de rău.

- În rai cântă îngerii. Mami, Fifi vrea să meargă acasă acum.

- Imediat, scumpo. El... Richard... A fost un accident. Era pe un vas, și a fost furtună. În decembrie. Pe douăzeci și opt decembrie. Am documentele aici. Nu se emite un certificat de deces când nu poate fi găsit...

- Înțeleg. Trebuie să văd documentele, doamnă Foxworth. Și un act de identitate.

- Am adus și certificatul de căsătorie. Ca să aveți tot. Și raportul poliției legat de momentul când s-a întâmplat. Și aceste scrisori de la avocați.

Shelby îi înmână totul și își ținu răsuflarea.

- Ați putea obține o hotărâre judecătorească pentru acces.

- Asta ar trebui să fac? Aș putea să le cer avocaților lui Richard... adică avocații mei acum, cred, ca să facă asta.

- Numai o clipă.

Babbington citi documentele în vreme ce Callie se foia neliniștită în poală la Shelby.

- Vreau petrecerea mea, mami. Ai spus. Vreau petrecerea.

- Asta o să facem, de îndată ce terminăm aici. O să dăm o petrecere cu prințese. Ar trebui să te gândești ce păpuși o să inviți.

Callie începu să le înșire numele, și Shelby își dădu seama că emoțiile așteptării îi provocară nevoia de a merge la toaletă.

– Împuternicirile sunt în ordine, ca și restul documentelor. Vă conduc la cutia de valori.

– Acum?

– Dacă doriți să veniți altă dată...

– Nu, nu. Vă mulțumesc foarte mult. Atât de mult, încât simți că i se taie respirația și ameți. N-am mai făcut asta până acum. Nu știu ce ar trebui să fac.

– O să vă explic eu totul. O să am nevoie de semnătura dumneavoastră. Doar lăsați-mă să scot asta la imprimantă. Se pare că o să ai foarte mulți oaspeți la petrecere, i se adresează funcționara lui Callie în timp ce lucra. Am o nepoată cam de vârsta ta. Adoră petrecerile.

– Poate să vină și ea.

– Sigur i-ar plăcea, dar locuiește în Richmond, Virginia, adică destul de departe. Vă rog să semnați asta, doamnă Foxworth.

Abia dacă era în stare să citească, așa îi vâjâia capul de gânduri.

Babbington folosi un card de acces și o parolă și intră într-un fel de seif unde pereții erau plini cu sertare numerotate. Numărul 512.

– O să ies ca să aveți intimitate. Dacă aveți nevoie de ajutor, dați-mi de știre.

– Vă mulțumesc foarte mult. Am permisiunea să iau ce e înăuntru?

– Sunteți autorizată. Nu vă grăbiți, adăugă ea și trase o draperie ca să izoleze încăperea.

– Ei bine, trebuie să spun... r-a-h-a-t.

Puse pe o masă geanta încăpătoare pe care o folosea pentru lucrurile lui Callie și ale ei și servieta diplomat a lui Richard, apoi, agățându-se de fiica ei, se îndreptă spre cutie.

– Prea strâns, mami!

– Iartă-mă, iartă-mă. Dumnezeule, ce nervoasă sunt! Probabil că e doar vreun maldăr de hârtii pe care nu le voia în casă. Probabil că nu e nimic. S-ar putea chiar să fie goală.

Deci, *deschide-o*, pentru numele lui Dumnezeu, își porunci ea.

Cu o mână tremurândă, băgă cheia în încuietore și o răsuci. Chiar tresări puțin când se deschise cu un clic.

– Ia să vedem. Nu contează dacă e goală. Important e că am găsit-o. De una singură. Am reușit de una singură. Trebuie să te las jos pentru o clipă, scumpo. Stai exact aici, lângă mine.

O puse pe Callie pe podea, trase cutia și o așeză pe masă.

Apoi, pur și simplu se holbă.

- Ah, Doamne, rahat, rahat!

- Rahat, mami!

- Să nu spui asta. N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

Trebuie să se țină cu o mână de masă.

Cutia nu era goală. Primul lucru care-i sări în ochi fu un teanc de suluri de bancnote. De o sută de dolari.

- Fiecare de câte zece mii și, Doamne, Callie, sunt atât de multe!

Acum, mâinile ei nu doar că erau nesigure, dar tremurau de-a binelea pe când număra teancurile.

- Sunt douăzeci și cinci. Aici sunt două sute și cincizeci de mii de dolari, bani gheață.

Simțindu-se ca un hoț, aruncă o privire neliniștită spre draperie, apoi îndesă banii în servieta diplomat.

- Trebuie să-i întreb pe avocați ce să fac.

Despre bani, se gândi ea, dar cu restul?

Ce să facă cu cele trei permise de conducere cu fotografia lui Richard? Și cu numele altcuiva. Și cu pașapoartele.

Și pistolul semiautomat de calibru 32.

Schiță gestul de a lua arma, apoi își retrase mâna. Voia să o lase acolo, nu putea să explice motivul pentru care nu voia s-o atingă. Dar se sili să o ridice și scoase încărcătorul.

Crescuse în munții din Tennessee cu frați - unul dintre ei era acum polițist. Știa să umble cu o armă. Dar nu avea să țină o armă încărcată în preajma lui Callie.

O puse în servieta diplomat, împreună cu cele două încărcătoare suplimentare. Luă pașapoartele și permisele de conducere. Descoperi niște carduri de asigurări sociale sub aceleași trei nume, carduri American Express, Visa. Toate sub aceleași nume.

Era oare ceva din toate astea adevărat?

Fusese vreodată ceva din toate astea adevărat?

- Mami, hai să mergem, hai să mergem.

Callie se agăță de pantalonii ei.

- Într-o clipă.

- Acum! Mami, acum!

- Într-o clipă.

Poate că tonul ferm, ridicat o făcea pe Callie să-i tremure ~~bărbița~~, dar câteodată trebuia să i se amintească unui copil că nu el era ~~șeful~~.

Iar o mamă trebuia să-și amintească faptul că un copil de trei ani are dreptul să obosească dacă e târât pretutindeni în fiecare blestemată de zi.

Se aplecă și o sărută pe Callie pe creștetul capului.

- Aproape am terminat, trebuie doar să pun asta la loc.

Callie exista cu adevărat, se gândi Shelby. Asta conta. Restul? Avea să priceapă, sau nu. Dar Callie exista cu adevărat, și, cu peste două sute de mii de dolari, avea să cumpere un minivan ca lumea, să plătească o parte din datorii, eventual să îi rămână suficient pentru un avans pentru o casuță odată ce avea o slujbă stabilă.

Poate că Richard nu intenționase, și ea habar nu avea ce însemnau toate acestea, dar el se îngrijise până la urmă de viitorul fiicei lui. Și îi oferise un răgaz de gândire, așa încât ea să poată reflecta mai târziu la toate celelalte aspecte.

O ridică pe Callie, își puse geanta pe umăr și apucă servieta diplomat cât de strâns cu putință.

- În regulă, scumpo. Hai să dăm o petrecere.

Capitolul 3

Deschise toate camerele, repuse în funcțiune căldura, dădu chiar drumul la șeminee, la toate șapte.

Cumpără flori proaspete, făcu prăjituri.

Sugestiile în privința florilor și a prăjiturilor îi veniseră grație timpului petrecut pe laptop pentru a căuta modalitatea optimă de a vinde rapid o casă. Și, după cum hotărâse agenta imobiliară, depersonaliză proprietatea.

Să păstreze totul neutru.

Cât despre ea, locul acela era neutru de când sosiseră. Nu simțea că era o casă primitoare, dar pe de altă parte, nu avusese asemenea senzație niciodată. Poate cu un mobilier cu linii mai puțin agresive, în culori mai calde, s-ar fi putut simți ca acasă.

Dar era felul ei de a simți, și asta nu contase.

Cu cât se debarasa mai repede de acel loc blestemat, cu atât mai repede i se ridica de pe umeri povara datoriilor în această privință.

Agenta imobiliară sosi încărcată cu flori și prăjituri, așa încât Shelby se gândi că ar fi putut scuti timp și bani în acest sens. Femeia adusese cu ea ceea ce s-ar putea numi o echipă de regizare ai cărei membri începură să mișune peste tot, schimbând amplasamentul mobilierului, etalând mai multe flori, aprinzând lumânări. Shelby cumpăraseră douăsprezece lumânări aromate, dar decisă să nu spună nimic, să le returneze sau să le păstreze, după cum i se părea a fi cea mai bună opțiune odată încheiat totul.

– Locul e imaculat. Agenta radia de bucurie către Shelby, bătând-o ușor pe umăr ca pentru a o felicita. Echipa de curățenie a făcut o treabă excelentă.

Shelby se gândi cât frecase și lustruise în miez de noapte și nu făcu decât să zâmbească.

– Am vrut să arate bine.

– Credeți-mă, arată. Vânzările astea pentru darea în plată pot fi înșelătoare și vor alunga câțiva potențiali cumpărători, dar sunt încrezătoare că vom primi oferte, și încă bune, repede.

– Sper să aveți dreptate. Voiam să spun că o să vină cineva luni dimineață să vadă mobilierul, dar dacă vreunul dintre cei care vor veni la vizionare e interesat să cumpere, orice piesă, o să stabilesc un preț de vânzare.

– Excelent! Sunt așa de multe piese superbe. O să mă asigur că oamenii vor fi informați.

Shelby aruncă o ultimă privire critică în jurul ei, se gândi la armă, la documente, la banii pe care-i pusese sub cheie în seiful din biroul lui Richard.

Apoi ridică geanta voluminoasă pe care o purta de obicei.

– Eu și Callie o să ne retragem. Am de rezolvat niște treburi. Și să cumpere un minivan.

Poate că tatăl ei n-ar fi fost de acord cu decizia ei de a nu cumpăra un produs american, dar Toyota veche de cinci ani, pe care o găsisese prin firma CarMax, era bine cotată la capitolul siguranță și fiabilitate. Și prețul era bun.

Prețul deveni și mai bun când începu să se tocmească – oferind bani gheață. Bani gheață adevărați.

Mâinile începură să-i tremure când îi numără – jumătate atunci, restul când avea să ridice mașina, în după-amiaza următoare –, dar se strădui din răputeri să se stăpânească.

Nu era exclus să fie nevoită să tragă pe dreapta la trei străzi distanță, să-și odihnească fruntea pe volan. Niciodată în viața ei nu cheltuise atâția bani într-un singur loc. Niciodată în viața ei nu cumpărase o mașină.

Acum, cedă tentației de a tremura, dar de data asta nu era din pricina nervilor. Senzația respectivă se datora sentimentului copleșitor de plăcere.

Shelby Anne Pomeroy – pentru că asta era în adâncul sufletului ei, indiferent ce atestau documentele legale – cumpărase chiar în acel moment un minivan Toyota din 2010 într-o nuanță de roșu vesel. De una singură. Pe cont propriu.

Și economisise o mie de dolari din prețul inițial, pentru că nu-i fusese teamă să ceară asta.

– O să fim bine, Callie, spuse ea, deși fiica ei era acaparată cu totul de vizionarea filmului *Shrek*. Pur și simplu, o să fim foarte bine.

Puse mâna pe telefonul mobil, sună la firma de leasing și aranjă să vină să ridice SUV-ul. Și, dând din nou dovadă de îndrăzneală, se forță să solicite a fi condusă cu mașina pentru a-și ridica minivanul.

Nu era rău să se ocupe și de asigurare, dacă tot era la acest capitol și Callie era în lumea ei. Avea să transforme SUV-ul în biroul ei, pentru o vreme.

Odată ce aranjă transferul de asigurare a mașinii, verifică site-ul pe care postase vinurile pentru vânzare.

– Ah, Dumnezeule, Callie, am primit oferte!

Încântată, fascinată, făcu un calcul în minte și înțelese că avea deja o ofertă de o mie de dolari.

– O să postez în seara asta încă douăsprezece sticle, exact asta o să fac.

Din câte se părea, îi mergea din ce în ce mai bine, așa că se pregăti pentru plecarea în Philadelphia. Chiar și cu GPS-ul, făcu trei întoarceri greșite, iar traficul îi provocă un nod în stomac. Dar găsi magazinul de blănuri, înșfăcă haina de șinșila nou-nouță și pe Callie și intră.

Spre surpriza ei, nimeni nu se uită la ea cu superioritate, după cum nimeni nu o făcu să se simtă umilită pentru că returna haina. Plus că, făcând asta, restituia o sumă însemnată împrumutată de pe un card de credit, reducând capitalul inițial la un nivel mai puțin înspăimântător și supărătoarea rată a dobânzii.

Stătuse locului prea mult timp, admise Shelby, și își trată micuța cu un Happy Meal. Prea mult timp. Acum, spărsese gheața și, la naiba, nu avea de gând să se oprească.

Așteptă până când ieși din nou din oraș, făcu plinul la mașină - blestemă frigul și prețul benzinei -, apoi conduse fără țintă o vreme, deoarece Callie adormise.

De două ori trecu pe lângă casa ei - sau casa creditorului ipotecar - și merse mai departe când numără mașinile parcate în față. Asta era bine, desigur că era bine; oricine venea să vadă casa era un potențial cumpărător. Dar, Dumnezeuule, voia doar să o ducă înapoi pe Callie, să se facă comodă și să lucreze la tabelele ei contabile.

Trase de timp suficient de mult încât acasă o aștepta doar agenta imobiliară.

- Scuze, doar un minut, spuse Shelby în fugă. Callie trebuie neapărat să facă pipi.

Reușiră - cu chiu, cu vai. Când reveni în salon, agenta ședea și lucra pe tabletă.

- Am avut o sesiune de vizionări încununată de un *foarte* mare succes. Peste cincizeci de persoane, și în perioada asta din an e excelent. Am avut o mulțime de persoane interesate și două oferte.

- Oferte. Uimită, Shelby o lăsă jos pe Callie.

- Oferte mici; nu cred că creditorul va accepta, dar e un început bun. Și avem o familie cu patru persoane foarte interesată. Am un sentiment bun în ceea ce o privește. Urmează să se consulte și mă vor contacta din nou.

- E nemaipomenit.

- Mai am și o ofertă pentru dormitorul matrimonial. Unul dintre vizitatori și-a adus sora, și, deși sora respectivului nu e interesată de cumpărarea unei case, o interesează mobila. Oferta e cam mică, după părerea mea, și ar dori-o imediat. Cel mai târziu luni.

- Vândut.

Agentă răsă și clipi, uimită să constate că Shelby chiar vorbea serios.

- Shelby, nici nu ți-am spus încă oferta ei.

- Nu contează. Urăsc mobila aia. Urăsc fiecare părticică de mobilier din casa asta. Cu excepția camerei lui Callie, se corectă ea, netezindu-și părul în vreme ce fiica ei scoase coșul cu jucării pe care Shelby îl ținea într-unul din dulapurile de jos din bucătărie. E singura

cameră unde am ales eu însămi fiecare piesă. Din partea mea, poate veni s-o ia chiar în seara asta. Am destule locuri unde pot dormi,

- Putem să stăm jos?

- Scuze, desigur, scuze, doamnă Tinesdale. Sunt puțin tensionată, asta-i tot.

- Te-am rugat să-mi spui Donna.

- Donna. Vrei o cafea sau ceva? Mi-am uitat complet bunele maniere.

- Doar stai jos. Ai multe pe cap. Sincer, nu știu cum de te poți ocupa de tot. Vreau să te ajut. Asta-i slujba mea. Oferta pentru mobilă e prea mică. Lasă-mă să fac o contraofertă. Nu-i nimic rău să te târguiești, Shelby, dar nu-mi place să am sentimentul că se profită de tine. Chiar dacă-i doar o mobilă urâtă.

- Ah! Înăuntrul lui Shelby ceva se luminează. Ceva ca o răzbunare. Și tu crezi asta? Serios?

- Aproape fiecare piesă, cu excepția camerei lui Callie.

Shelby izbucni în râs, ceea ce, spre surprinderea ei, se transformă cât ai clipi în plâns.

- Îmi pare rău. Doamne, îmi pare rău!

- Mami. Callie se cățără la ea în poală. Nu plânge, mami, nu plânge.

- Sunt bine. O îmbrățișă pe Callie și o legănă. Sunt bine, sunt doar obosită.

- Mami trebuie să facă nani.

- Mi-e bine, mi-e bine, scumpo. Nu-ți face griji.

- O să-ți torn un pahar de vin, anunță Donna și scoase niște șervețele din buzunar. Ia loc. Am văzut o sticlă în frigider.

- E cam devreme.

- Nu, azi nu este. Acum, spune-mi, continuă ea, mergând să ia un pahar. Ce mai vrei să vinzi? Picturile?

- Ah, Doamne, da! Epuizată, o lăsă pe Callie să o șteargă cu un șervețel pe față. Sunt pe lista lucrurilor de rezolvat. Nu înțeleg deloc picturi ca astea.

- Covoare? Lămpi?

- Am ambalat tot ce vreau să dispară de-aici, cu excepția camerei lui Callie și a hainelor mele, și a câtorva lucruri de care am nevoie

atâta vreme cât locuim aici. Nu vreau nimic din toate astea, doamnă... Donna. Nici măcar vasele nu sunt ale mele.

– Jos, ai o colecție de vinuri aș zice impresionantă.

– Am postat douăzeci și patru de sticle pe site-ul ăsta pe care l-am găsit. Am primit deja oferte. O să mai postez încă douăsprezece în seara asta.

Donna înclină capul și îi aruncă lui Shelby o privire pe care aceasta din urmă o luă drept aprobatoare.

– Ce isteată ești!

– Dacă eram isteată, nu eram în buclucul ăsta. Mulțumesc, adăugă ea când Donna îi dădu vinul.

– Nu cred că-i adevărat, dar hai să începem de la situația de față. Poți să-mi dai numele firmei care vine pentru mobilier?

– Dolby and Sons din Philadelphia.

– Bine. Asta-i bine; exact pe cine ți-aș recomanda și eu. Sorbind din vin, Donna făcu niște însemnări pe tabletă și spuse repede: O să fac o contraofertă, dar clienta asta va trebui adusă cu picioarele pe pământ dacă e serioasă în privința mobilierului din dormitorul matrimonial. În caz contrar, Chad Dolby – ăsta-i fiul cel mai mare, și el va veni probabil să-ți ofere un preț – va face o ofertă corectă. Știu pe cineva care o să-ți dea un alt preț pe vase, sticlărie, accesorii pentru bar. Și există doi dealeri de artă pe care ți i-aș recomanda pentru a-ți cumpăra picturile.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– E slujba mea, îi reaminti Donna. Și e o plăcere. Am o fiică cu doar doi ani mai mică decât tine. Vreau să sper că cineva ar ajuta-o la fel dacă s-ar găsi vreodată la... ananghie în felul ăsta. Am observat că ai golit șifonierul soțului tău.

– Da. Mami e bine, iubito. Sărută părul lui Callie. Du-te și te joacă acum. Am dus mare parte la Ocazii la Mâna a Doua, îi spuse Donnei când Callie sări din poala ei.

– Perfect. Macey și Cheryl sunt foarte bune în ceea ce fac, și magazinul lor are un vad bun.

– Cunoști pe toată lumea?

– Asta ține de slujba mea. Cum rămâne cu cărțile?

– Am împachetat cărțile mele, cele care-mi plac. Richard le-a cumpărat pe cele rămase în bibliotecă. Doar le-a cumpărat – cum se spune? – la grămadă.

– Și o să le vindem la fel. Donna încuviință din cap și tastă pe tabletă. O să adaug asta la notițele mele. Și, dacă vrei, o să te pun în legătură cu câteva cunoștințe ale mele. Îți poți stabili niște întâlniri.

– Ar fi minunat. Ar conta foarte mult pentru mine. Simt. Am sentimentul că m-am cam împotmolit, încercând să-mi dau seama cum să rezolv toate problemele de atât de mult timp.

– Din ce văd, ți-ai dat seama foarte bine.

– Mulțumesc, dar mă ajută nespus să primesc sfaturi și îndrumări. Ești foarte amabilă. Nu știu de ce m-ai făcut să mă simt așa de neliniștită.

Donna izbucni în râs.

– Pot să am efectul ăsta asupra oamenilor. Să le dau cunoștințelor mele numărul tău de mobil sau de fix?

– Le-ai putea da pe amândouă eventual. Încerc să țin mobilul la mine, prin vreun buzunar, dar câteodată uit.

– S-a făcut. Cei despre care îți vorbesc sunt oameni de afaceri și sunt în căutare de profit. Dar n-o să te tragă în piept. Dacă te gândești și la altceva, dă-mi de știre. Zâmbi. Chiar cunosc pe toată lumea. Și, Shelby, o să-ți obțin o ofertă pentru casa asta, una bună. E un spațiu minunat, excelent amplasat, și va apărea și cumpărătorul potrivit. Îl voi găsi.

– Cred c-o s-o faci.

Și pentru că într-adevăr credea, Shelby dormi în acea noapte mai bine decât o făcuse de săptămâni întregi.

Toată săptămâna următoare, mintea ei fu un tăvălug de gânduri. Încheie înțelegerea cu Dolby and Sons, expedie vinuri câștigate prin intermediul casei de licitație de pe internet, încasă un cec substanțial de la consignație pentru câteva dintre hainele lui Richard – și cără acolo trei saci din dulapul ei.

Acceptă oferta pentru vase și sticlărie, ambală totul – și cumpără un set de patru farfurii, boluri și căni din plastic multicolor.

Provizoriu.

Deși ar fi fost mai înțelept să prelungească plățile, achită integral unul dintre cardurile de credit.

Unul lichidat, mai rămâneau unsprezece.

Picturile – nu originale, așa cum pretinsese Richard – nu valorau atât de mult pe cât sperase ea. Dar cantitatea compensa întru câtva asta.

Cu fiecare zi, se simțea mai ușurată. Nici măcar viscolul, în urma căruia stratul de zăpadă depus depășea treizeci de centimetri, nu o descurajă. O înfolfi pe Callie ca pe un eschimos și împreună făcură primul lor om de zăpadă.

Nimic de scris acasă, se gândi ea, dar făcu doar atât, instantanee cu telefonul pentru a le trimite acasă în Tennessee.

Aventura o obosi atât de rău pe micuța ei fiică, încât, pe la șapte, Callie și Fifi dormeau deja. Asta îi oferi lui Shelby o seară lungă, neîntreruptă, în compania tabelelor, a facturilor și a listei sale de sarcini.

Să folosească oare acei bani ca să achite integral unul dintre cardurile mai mici de credit, doar așa, ca să-și ia o grijă de pe cap? Sau să aloce banii aceia pentru un card cu împrumut mare ca să scadă rata dobânzii?

Oricât de mult ar fi vrut să rezolve două, ca să mai rămână zece, era mai înțelept să scadă dobânda.

Atentă, făcu plata online, așa cum învățase, și o înregistră în tabelul ei.

Patru sute optzeci și șase de mii patru sute de dolari achitați. Mai rămâneau doar două milioane o sută și optzeci și patru.

Nu pusese la socoteală următoarea factură care venise de la avocați și contabili. Dar în acel moment, cinstit vorbind, părea o nimica toată.

Sună telefonul și, văzând numele Donnei pe ecran, răspunse.

Poate.

– Alo?

– Bună, Shelby! Donna la telefon. Știu că-i cam târziu, dar am vrut să-ți spun că am primit o ofertă bună pentru casă.

– Ah, asta-i o veste tare bună.

– Creditorul, cred eu, o să fie de acord cu ea. Știi că poate dura și câteva săptămâni, chiar luni, dar o să fac tot posibilul ca să urgentez

totul. E familia despre care ți-am spus, de la prima vizionare. Le place într-adevăr casa, și amplasarea corespunde întocmai dorinței lor. Și încă un lucru – tipa urăște mobila.

Shelby izbucni în râs, ridicându-și ochii spre tavan, relaxată.

– Chiar așa?

– Categorie, o urăște. Mi-a spus că a trebuit să facă abstracție de ea, să pretindă că nu era acolo, ca să *vadă* realmente casa, configurația ei. El e agitat în legătură cu aspectul vânzării pentru darea în plată, dar ea vrea casa, și el e dispus să acționeze în sensul ăsta. Și cred că, dacă creditorul vine cu o contraofertă, cerând o sumă mai apropiată de prețul oferit de ei, cumpărătorul ăsta va accepta.

– Ah, Dumnezeule, Donna!

– Nu vreau să ne ambalăm, dar ar trebui să sărbătorești, măcar un pic.

– Am așa un chef să mă dezbrac și să dansez goală pușcă prin toată blestemata asta de casă!

– Orice ar merge.

– Poate doar partea cu dansatul. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

– Să ținem pumnii strânși, Shelby. Mâine-dimineață, la prima oră, o să iau legătura cu creditorul. Să ai o noapte bună.

– Și tu. Mulțumesc încă o dată. La revedere!

Nu se dezbracă, dar deschise radioul prin satelit. O prinse pe Adele, dansă de jur-împrejurul biroului, învăță versurile, își dădu frâu liber vocii.

Pe vremuri, avusese ambiții, aspirații, vise. Ar fi fost cântăreață – o stea. Vocea ei era un dar, pe care îl cultivase, îl folosise, îl apreciasse.

Îl cunoscuse pe Richard datorită vocii ei, când el intrase în acel mic club din Memphis, unde ea era solista unei formații numite Horizon.

Avea nouăsprezece ani, se gândea acum. Nu suficient de mare să cumpere legal o bere în club, deși Ty, bateristul lor, care era puțin îndrăgostit de ea, obișnuia să-i mai strecoare câte o sticlă de Corona, când putea.

Doamne, ce bine era să cânte din nou, să danseze! În afară de cântece de leagăn, nu-și folosise vocea la nimic altceva de luni întregi.

Cântă la unison cu Adele, trecu la Taylor Swift, apoi bâjbâi după telecomandă să oprească sonorul când telefonul sună din nou.

Încă zâmbind și dansând, răspunse:

- Alo?

- Îl caut pe David Matherson.

- Îmi pare rău, ați greșit numărul.

- David Matherson, repetă el și spuse grăbit numărul de telefon.

- Da, acesta e numărul, dar... I se puse un nod în gât. Trebui să-și dreagă glasul și să apuce bine receptorul. Aici nu locuiește nimeni cu acest nume. Îmi pare rău.

Închise telefonul, înainte ca interlocutorul să mai poată spune ceva, apoi se grăbi la seif și formă combinația.

Luă dosarul la birou și, cu mâini țepene și tremurânde, îl deschise.

În dosar ținea cartea de identitate pe care o găsisese în cutia de valori de la bancă, cea cu fața zâmbitoare a lui Richard.

Un set de documente era pe numele de David Allen Matherson.

Nu-i mai venea să cânte sau să danseze. Pentru motive pe care nu le putea explica, se simți obligată să verifice toate ușile, inclusiv sistemul de alarmă.

În ciuda risipei de electricitate, lăsă un bec aprins în hol, precum și lumina de la etajul al doilea. Nu se duse în patul ei, ci preferă să se strecoare în cel al lui Callie.

Stătu trează multă vreme, rugându-se să nu mai sune telefonul.

*

Firma de mobilier trimise o echipă care împachetă mobila din două camere de oaspeți, din hol și din sufrageria unde Shelby nu mai mâncase de la accidentul lui Richard. După ce se tocni puțin, ea fu de acord să-i vândă dormitorul matrimonial cumpărătorului particular.

Lichidă ratele, achitând integral un al doilea card de credit.

Două rezolvate, mai rămâneau zece.

Casa părea încă și mai mare și mai neprimitoare văduvită de atâtea piese de mobilier. O cuprinse o dorință irezistibilă de a pleca și ea, dar mai avea o mulțime de mărunțișuri de rezolvat, toate, responsabilitatea ei.

La unu și jumătate avea o întâlnire cu cumpărătorul cărților – stabilise acea oră, așa încât Callie să doarmă. Își legă părul la spate, își puse cerceii drăguți cu piatră acvamarin primiți de Crăciun de la bunicii ei. Își dădu cu puțin fond de ten și fard de obraz, pentru că arăta prea palidă. Schimbă șosetele groase cu care-i plăcea să umble prin casă cu niște pantofi negri cu toc înalt.

Bunica ei era de părere că tocurile înalte puteau fi incomode, dar sporeau încrederea unei femei.

Tresări când sună la ușa de la intrare. Librarul sosise cu cincisprezece minute mai devreme, timp pe care se bizuia să pregătească prăjiturile și cafeaua ca să le ducă în bibliotecă.

Se grăbi jos, sperând ca respectivul să nu mai sune încă o dată. După-amiaza, Callie nu avea un somn profund.

Deschise ușa și se pomeni în fața unui bărbat mai tânăr și mai chipeș decât se așteptase – ceea ce dovedea, admise ea, ceva despre presupuneri.

– Domnule Lauderdale, ați venit la timp.

– Doamnă Foxworth. Întinse mâna galant pentru a i-o strânge pe a ei.

– Intrați, vă rog, nu mai stați în frig. N-o să mă obișnuiesc niciodată cu iernile din nord.

– Nu sunteți de mult timp în zona asta.

– Nu, suficient de mult ca să trecem printr-o iarnă. Să vă iau haina.

– Vă mulțumesc.

Bărbatul avea o conformație puternică, îndesată, o față pătrătoasă, niște ochi căprui reci. Nu era nici pe departe șoarecele de bibliotecă firav, în vârstă și cu ochelari din imaginația ei.

– Donna – doamna Tinesdale – spunea că ați fi interesat de cărțile pe care le am. Agăță haina groasă în dulapul din hol. Haideți să vă conduc direct în bibliotecă, ca să puteți arunca o privire.

– Aveți o casă impresionantă.

– E mare, în orice caz, spuse ea conducându-l înapoi, pe lângă un salon cu un pian la care nu cântase nimeni niciodată, pe lângă o altă încăpere cu o masă de biliard pe care urma să o vândă, spre bibliotecă.

Ar fi fost camera ei preferată, vecină cu a lui Callie, dacă ar fi putut s-o facă mai primitoare, mai caldă. Dar, deocamdată, pusese în

funcțiune șemineul, dăduse jos draperiile grele – și acestea în pachetul de vânzare –, așa încât soarele iernatic, atât cât era, să poată pătrunde prin ferestre.

Mobilierul de acolo, canapeaua din piele de culoarea unei tarte cu lămâie, după cum i se părea ei, și fotoliile de un maro-închis, mesele prea lucioase, totul avea să dispară până la finele săptămânii.

Spera ca rafturile pline de cărți legate în piele, pe care nimeni nu le citise vreodată, să dispară și ele.

– După cum v-am spus la telefon, mă voi muta în scurt timp, așa încât aș vrea să vând cărțile. Le-am împachetat pe cele pe care le iau pentru mine, dar astea – ei bine, ca să vă spun adevărul, soțul meu le-a cumpărat pentru că era de părere că dau bine în încăpere.

– Arată impresionant, ca și casa.

– Cred că aveți dreptate. Eu sunt mai interesată de conținutul unei cărți decât de felul în care arată într-un raft, bănuiesc. Dacă doriți să vă uitați la ele, pot să fac o cafea.

El se plimbă de colo colo, luând o carte la întâmplare.

– *Faust*.

– Am citit cum că mulți oameni cumpără cărți în felul ăsta, la metru. Pentru decor.

Simțea nevoia să-și încleșteze mâinile una de alta, dar se sili să se destindă. Ar trebui să fie deja obișnuită de-acum cu genul acesta de situații, n-ar trebui să mai fie emoționată.

– După părerea mea, ar fi mai frumos... mai atractiv pentru cel care privește, pentru mine, se corectă ea, dacă n-ar fi toate la fel. Felul în care sunt legate, înălțimea. Și bănuiesc că trebuie să mărturisesc, nu sunt genul care să se cuibărească în fața focului cu *Faust* în mână.

– Nu sunteți singura. Puse cartea la loc și își întoarse ochii aceia reci spre ea.

– Doamnă Foxworth, nu sunt Lauderdale. Numele meu este Ted Privet.

– Ah, v-a trimis domnul Lauderdale să aruncați o privire?

– Nu sunt negustor de cărți. Sunt detectiv particular. Am vorbit cu dumneavoastră la telefon cu două seri în urmă. Am cerut cu David Matherson.

Ea făcu un pas înapoi. Cu tocuri sau fără, era în stare să fugă de el, și nu avea să stea pe gânduri o clipă. Să-l scoată afară, departe de Callie.

– Și eu v-am spus că ați greșit numărul. Acum trebuie să plecați. Aștept pe cineva dintr-o clipă în alta.

– Am nevoie doar de un minut. Cu un zâmbet, ridică mâinile ca pentru a arăta că e inofensiv. Îmi fac doar meseria, doamnă Foxworth. Am dat de urma lui David Matherson în zona asta, și informațiile mele... am o fotografie. Băgă mâna în buzunarul interior al sacoului, ținând cealaltă mână la vedere, ridicată într-un gest pașnic. Vă rog să aruncați un ochi. Îl cunoașteți pe acest bărbat?

Inima îi bubuia în piept. Lăsase un străin în casă. Devenise neglijentă, cu atâția oameni vânzându-se prin casă, și ea îl lăsase înăuntru. Iar copilul ei dormea la etaj.

– Mi-ați lăsat de înțeles că sunteți altcineva. Vocea ei îl șfichiuia, în speranța de a-l descuraja. Așa vă faceți profesia?

– De fapt, da. Câteodată.

– Nu îmi plac nici profesia, nici persoana dumneavoastră. Îi smulse poza din mână. Se uită la ea.

Se aștepta să fie Richard, dar, văzându-l – cu zâmbetul acela de star de cinema și ochii căprui cu luciri aurii –, o izbi cu putere. Părul îi era mai închis la culoare și avea cioc, făcându-l să arate mai în vârstă, exact ca în poza din documentul de identificare din cutia de valori de la bancă. Dar era Richard.

Bărbatul din poză fusese soțul ei. Soțul ei fusese un mincinos.

Ea ce era?

– Asta-i o poză a defunctului meu soț, Richard.

– Cu șapte luni în urmă, acest bărbat – care se dădea drept David Matherson – a escrocat o femeie din Atlanta de cincizeci de mii de dolari.

– Nu știu despre ce vorbiți. Nu cunosc nici un David Matherson. Pe soțul meu îl chema Richard Foxworth.

– Două luni înainte de asta, David Matherson a escrocat un mic grup de investitori din Jacksonville, Florida, de două ori. Aș putea să vă mai înșir alte asemenea: o mare spargere în Miami în urmă cu cinci ani, douăzeci și opt de milioane în timbre rare și bijuterii.

Escrocheria nu o șocă, după câte aflase în ultimele săptămâni. Dar jaful și suma provenită de pe urma acestuia îi provocară o senzație de greutate și amețeli.

– Nu știu despre ce vorbești. Vreau să plecați.

El puse bine fotografia, fără a-și lua ochii de la ea.

– Matherson se stabilise de curând în Atlanta, unde se ocupa cu escrocherii imobiliare. Ați locuit cumva în Atlanta înainte de a veni aici, nu-i așa?

– Richard a fost consultant financiar. Și e decedat. Înțelegeți? A murit exact după Crăciun, așa încât nu vă poate răspunde la întrebări. Eu nu cunosc răspunsurile la ele. N-aveți dreptul să veniți aici cu asemenea minciuni și să mă băgați în sperieți.

Din nou, el își ridică mâinile – dar ceva în ochii lui îi spunea lui Shelby că nu era nici pe departe inofensiv.

– Nu încerc să vă bag în sperieți.

– Ei bine, ați făcut-o. Eu m-am măritat cu Richard Foxworth în Las Vegas, Nevada, pe 18 octombrie 2010. Nu m-am măritat cu nimeni pe nume David Matherson. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Gura lui se strâmbă disprețuitor

– Ați fost măritată timp de patru ani, dar pretindeți că nu știți cum își câștigă soțul dumneavoastră existența? Ce făcea el cu adevărat? Cine era el de fapt?

– Dacă încercați să-mi spuneți că sunt o neghioabă, stați la coadă. Își câștigă existența? Care existență? Deznădăjduită, își desfăcu brațele. Casa asta? Dacă n-o pot vinde, și încă repede, o să fie confiscată de creditorul ipotecar. Vreți să pretindeți că Richard a escrocat oameni, a furat de la oameni? Aproape treizeci de milioane de dolari? Ei bine, dacă-i adevărat, indiferent cine v-a angajat să-l găsiți poate să stea și el la coadă. Eu mă dau de ceasul morții să achit datoriile de trei milioane de dolari cu care m-a lăsat pe cap. Trebuie să plecați; n-aveți decât să mergeți și să-i spuneți clientului dumneavoastră că și-a găsit omul. Sau că omul respectiv e mort. Nu vă pot ajuta cu nimic în legătură cu asta. Dacă vrea să vină la mine după bani, ei bine, așa cum am spus, n-are decât să stea la rând.

– Doamnă, vreți să mă faceți să cred că ați trăit timp de patru ani cu el, dar n-ați auzit niciodată de Matherson? Nu știți nimic?

Mânia îi înăbuși frica. Se săturase. Chiar îi ajunsese cuțitul la os, și furia aceasta o făcu să explodeze.

- Puțin îmi pasă ce credeți, domnule Privet. Absolut deloc. Și dacă v-ați făcut drum aici, așteptându-vă ca eu să scot imediat din buzunar o grămadă de blestemate de timbre și de bijuterii sau sute de mii bani gheață ca să vi-i expediez, cred că sunteți nu numai prost, dar și insolent. Ieșiți afară!

- Caut doar informații despre...

- Nu *am* nici un fel de informații. Nu știu nimic despre toate astea. Ce *știu* este că sunt blocată în acest loc pe care nu-l cunosc, cu casa asta pe care n-o vreau, pentru că eu...

- Pentru că?

- Nu mai știu. Chiar și furia îi păli acum. Era obosită, atât. Nu vă pot spune ceea ce nu știu. Dacă aveți întrebări, puteți vorbi cu Michael Spears sau cu Jessica Broadway. Spears, Cannon, Fife și Hanover. Ei sunt avocații din Philadelphia care se ocupă de dezastrul ăsta în care mă aflu. Acum, plecați, sau chem poliția.

- Plec, spuse el urmând-o, pe când ea se îndrepta direct spre dulapul unde era haina lui.

El scoase o carte de vizită, pe care i-o întinse.

- Mă puteți contacta dacă vă amintiți ceva.

- Nu pot să-mi amintesc ceva ce nu știu. Dar luă cartea de vizită. Dacă Richard a fost cel care a luat banii clientului dumneavoastră, îmi pare rău pentru asta. Vă rog să nu vă mai întoarceți aici. N-o să vă mai primesc a doua oară.

- Data viitoare s-ar putea ca la ușă să fie polițiștii, o avertiză el. Nu uitați asta. Și păstrați cartea de vizită.

- Nu te aruncă nimeni în închisoare pentru că ai fost prost. Asta e singura mea infracțiune.

Deschise ușa și scoase un mic țipăt spre bărbatul care întindea mâna spre butonul soneriei.

- Ah, doamnă Foxworth? V-am speriat. Sunt Martin Lauderdale.

Era mai în vârstă, cu niște ochi de un albastru spălăcit în spatele unor ochelari cu rame subțiri și o barbă sură, îngrijită.

- Vă mulțumesc că ați venit, domnule Lauderdale. La revedere, domnule Privet!

- Păstrați cartea de vizită, îi spuse Privet care, trecând pe lângă Lauderdale, merse pe aleea dezăpezită din fața casei spre o mașină gri de mici dimensiuni.

Cunoștea mașinile - la urma urmei, bunicul ei fusese mecanic -, și se uită cu atenție la aceea. O Honda Civic gri, cu numere de Florida.

Dacă o mai vedea prin împrejurimi din nou, avea să sune la poliție.

- Să vă iau pardesiul, i se adresă ea lui Lauderdale.

*

Către sfârșitul săptămânii, biblioteca și dormitorul matrimonial erau goale. Vându masa de biliard, pianul, echipamentul de sală al lui Richard și alte numeroase nimicuri prin intermediul site-ului Craigslist.

Era atât de aproape de a achita unul dintre cele zece carduri de credit rămase, că aproape se putea desfăta cu victoria.

Dădu jos de pe pereți picturile rămase, le vându și pe acestea, la fel și cafetiera luxoasă și extravagantul blender pentru bar.

*

Când se trezi, într-o dimineață ce ar fi trebuit să fie prima zi de primăvară, cu vreo cincisprezece centimetri de zăpadă, și ninsoarea nu contenea, simți nevoia să se târască înapoi în sacul de dormit Prințesa Fiona ce-i servea acum drept pat.

Locuia într-o blestemată de casă aproape goală. Mai rău, fetița ei locuia într-o blestemată de casă aproape goală, fără prieteni, fără vreun partener de discuție sau de joacă, în afară de mama ei.

Cu patru ani și jumătate în urmă, într-o seară înăbușitoare de octombrie, acolo, în Vest, își cumpăraseră o rochie drăguță albastră - lui Richard îi plăcea cum îi stă în albastru -, petrecuse o oră îmblânzindu-și părul, pentru că lui îi plăcea întins, și pășise pe intervalul din acea neîncăpătoare, caraghioasă capelă, ținând în mână un singur trandafir alb.

Credea că era cea mai fericită zi a vieții ei, dar nu fusese nici pe departe viața ei. Doar o iluzie, ba mai rău, o minciună.

Și în fiecare zi după aceea, făcuse tot ce putuse să fie o soție bună, să învețe să gătească pe placul lui Richard, să împacheteze și să se mute când îi năzărea lui Richard, să se îmbrace așa cum îi plăcea lui. Să se asigure că fetița era spălată, hrănită și îmbrăcată drăguț când venea el acasă.

Toate acestea trecuseră, se gândi ea.

– Toate astea au trecut, murmură ea. Deci de ce mai suntem aici?

Merse în vechiul ei dressing, unde începuse fără tragere de inimă să împacheteze în valiza Louis Vuitton pe care Richard i-o cumpărase în New York pentru a înlocui vechea geantă de voiaj pe care ea o burdușise cu haine, atunci când fugise cu el.

Acum făcu bagajul organizat, apoi, încălcând o regulă strictă, o instalează pe Callie în bucătărie ca să-și mănânce cerealele în timp ce se uita la *Shrek* pentru ca ea să împacheteze lucrurile fetiței. Respectând una dintre regulile stricte ale mamei sale – de a nu suna pe nimeni înainte de nouă dimineața în afară de poliție, pompieri sau vreun instalator –, așteaptă până la nouă fix ca s-o sune pe Donna.

– Bună, Shelby, ce mai faci?

– Ninge din nou.

– Iarna nu se lasă dusă. Am auzit că o să avem cam douăzeci de centimetri, dar se așteaptă ca până sâmbătă să ajungă la aproape un metru. Să sperăm că asta e ultima suflare.

– Mă îndoiesc. Donna, în casă nu a mai rămas mai nimic, în afară de mine și de Callie. Vreau să iau televizorul din bucătărie, acela cumpărat pe sub mână, acasă pentru bunica mea. I-ar plăcea foarte mult. Și unul cu ecran plat – indiferent care dintre ele. În casa asta sunt nouă, le-am numărat. Vreau să iau unul acasă pentru tatăl meu. Nu știi, poate cumpărătorii le vor pe celelalte? Știi că afacerea nu e încă bătută în cuie, dar am putea să legăm vânzarea televizoarelor de ea. Sincer, chiar nu-mi pasă cât vor să-mi plătească pentru ele.

– Desigur că pot să le propun asta. Să-ți faci o ofertă.

– Ar fi în regulă. Dacă nu le vor, sau le vor doar pe unele dintre ele, o să mă ocup eu de asta.

Într-un fel, se gândi ea, frecându-și tâmpla dureroasă.

- Dar... după ce închid cu tine, o să sun la o firmă de mutări. Nu pot pune mobilă lui Callie în minivan, cu cutiile pe care le iau, valizele și jucăriile ei. Și, Donna, o să-ți cer o mare favoare.

- Desigur. Ce pot să fac?

- Vreau să ții casa în siguranță și să ne trimiți prin poștă sau e-mail, ori prin orice alt mijloc, documentele necesare dacă se încheie afacerea. Trebuie să plec acasă, Donna. Doar spunând asta, i se luă de pe umeri o mare povară. Trebuie s-o duc pe Callie acasă. N-a avut nici cea mai mică ocazie, cu tot ce s-a întâmplat, să-și facă măcar o prietenă de vârsta ei. Casa asta e goală. Cred că așa a fost mereu, dar acum nu putem pretinde contrariul. Nu mai pot sta aici. Dacă pot pune totul la punct, plecăm mâine. Cel mai târziu sâmbătă.

- Asta nu-i nici o favoare și nici o problemă. O să am grijă de casă, nu-ți face probleme. O să conduci tot drumul singură?

- O am pe Callie. O să anulez acest număr de telefon fix, dar o să am mobilul dacă ai nevoie să mă chemi. Și laptopul, așa că o să am acces la e-mail. Dacă vânzarea nu se perfectează, organizează alte vizionări. Dar sper să se încheie; sper că oamenii ăia care o doresc o vor obține și o să facă din ea un cămin. Dar noi trebuie să plecăm.

- O să-mi dai un e-mail când ajungi la destinație? O să-mi fac oarece griji pentru tine.

- O să-ți dau, și noi o să fim bine. Mi-aș dori să fi știut mai devreme cât ești de amabilă. Asta a sunat prostește.

- Ba nu, spuse Donna și răsese. Și eu mi-aș dori același lucru în ceea ce te privește. Să nu-ți faci nici o grijă în legătură cu ce e aici. Dacă vrei să mai faci ceva după ce ajungi acasă, doar dă-mi de știre. Ai o prietenă în Philadelphia, Shelby.

- Și tu ai una în Tennessee.

După ce închise, Shelby oftă adânc. Întocmi o listă, cu foarte multă grijă, în privința a tot ce avea de făcut. Odată ce avea să taie și ultimul lucru de pe listă, avea să plece acasă.

O ducea pe Callie înapoi, în Rendezvous Ridge.

Capitolul 4

Îi trebui aproape o zi întreagă, și oarece imaginație, ca să o împiedice pe Callie să o întrerupă. Avea conturi de închis, pe altele de transferat, adresa de schimbat, de redirecționat. Costurile percepute de firma de mutări pentru demontarea mobilei lui Callie, transport și remontarea acesteia o îngroziră. Se gândi chiar să închirieze un echipament special și să o facă de una singură.

Totuși, avea nevoie de ajutor să coboare patul și șifonierul la parter și să le încarce în remorcă.

Așa încât înghiți în sec și merse mai departe.

Merita, gândea ea, pentru că a doua zi, pentru un bacșiș de douăzeci de dolari, oamenii de la firmă dădură televizorul jos de pe perețele sufrageriei, îl ambalară și îl cărară în minivan.

Donna îi respectase dorința și pusese să fie instalată o încuietoare specială.

Împachetă lucrurile rămase și băgă într-o sacoșă încăpătoare cam tot ce avea nevoie pe drum.

Poate că era un act necugetat să plece la drum atât de târziu, într-o vineri. Era mai înțelept, mai logic să o pornească dimineață.

Dar nu avea să mai petreacă încă o noapte într-o casă care nu fusese niciodată a ei.

Colindă prin toată casa de jos în sus și înapoi, jos, apoi stătu în holul înalt cât doua etaje.

Acum putea vedea, odată îndepărtate picturile țipătoare și mobila prea modernă, cum ar putea fi. Culori mai calde, tonuri mai discrete,

poate câteva piese masive de mobilier, vechi, ceva cu personalitate; poate, la intrare, niște suporturi pentru flori, lumânări.

Un amestec de vetust și modern, se gândi ea, tinzând să creeze o eleganță lejeră cu accente vesele.

Oglinzi antice – da, ar pune laolaltă oglinzi vechi, de diferite forme, pe peretele acela, un amalgam de cărți și fotografii de familie și mici flecușete drăguțe pe etajerele acelea. Și...

Acum nu era a ei, își reaminti ea. Nu mai era spațiul ei, nu mai era problema ei.

– N-o să spun că urăsc locul ăsta. N-ar fi cinstit față de oricine s-ar muta după mine. E ca și cum aş arunca un blestem asupra casei. Așadar, n-o să spun decât că m-am îngrijit de casă cât de bine am putut, atâta vreme cât am putut.

Lăsa cheile pe bufetul din bucătărie cu un bilet de mulțumiri pentru Donna, apoi o luă pe Callie de mână

– Haide, fetițo, să pornim în excursie.

– O s-o vedem pe străbuni și pe străbunu', pe buni și pe bunicul.

– Sigur că da, și pe toți ceilalți.

Ieși spre garaj cu Callie care trăgea după ea săculețul de călătorie cu Cenușăreasa – odinioară prințesa ei favorită, detronată acum de Fiona.

– Hai să vă pun centura ție și lui Fifi.

Pe când o asigura pe Callie în scaunul de mașină, Callie o bătu pe Shelby pe obraz. Prin asta îi spunea: Uită-te la mine și fii atentă.

– Ce e, draga mea?

– O să ajungem acolo în curând?

Oho-ho. Nu se hotăra dacă să fie amuzată sau resemnată, Shelby o bătu și ea pe Callie pe obraz. Versiunile lui *Am ajuns deja?* începură chiar înainte de a ieși din garaj, iar ele aveau în față un drum foarte lung.

– Trebuie să mergem tocmai până în Tennessee, îți aduci aminte? O să fie cam mult de mers până acolo, așa că n-o să ajungem chiar așa de repede. Dar... făcu ochii mari să-i arate ce distracții le așteptau. O să trebuiască să ne oprim peste noapte într-un motel. Ca aventurierii.

– Venturieri.

- Exact așa. Tu și eu, Callie Rose, adăugă ea, apoi închise portiera mașinii.

Ieși cu spatele din garaj și așteaptă o clipă până ce ușa se lăsă complet.

- Asta-i tot.

Plecă fără a mai privi în urmă.

*

Traficul era îngrozitor, dar n-avea de gând să-i pese de asta. Nu conta cât dura.

Pentru a-l păstra pe *Shrek* pentru clipele când într-adevăr avea să se instaleze plictiseala, o distra pe Callie cu cântecele, unele pe care fetița ei le știa, dar și altele noi, pe care le ținuse de rezervă pentru a evita repetarea la nesfârșit și pentru a nu o lua razna.

Funcționa de cele mai multe ori.

Trecerea graniței statale în Maryland o resimți ca pe o victorie. Voia să meargă, și să tot meargă, dar după trei ore se sili să iasă de pe autostradă. Un Happy Meal făcu să răsară un zâmbet larg pe fața lui Callie.

Încă două ore, se gândi Shelby, și va fi parcurs deja jumătate din drum. Avea să facă popas peste noapte. Deja alesese motelul, amplasat pe ruta dată de GPS.

Când se opri în Virginia, constată că făcuse alegerea corectă. Callie se plictisise și devenise morocănoasă. Năstrușnicia de a țopăi pe un pat de motel îi readuse buna dispoziție.

O pijama curată, Fifi și o poveste de adormit dădură rezultate. Era sigură că fetița nu avea să se trezească acum nici măcar cu focuri de artificii, așa că Shelby merse în baie să sune acasă.

- Mamă, ne-am oprit peste noapte, așa cum am spus.

- Unde ești acum exact?

- La Best Westen lângă Wytheville, Virginia.

- E curat?

- Da, mamă. Am verificat evaluările înainte de a veni aici.

- Ți-ai pus încuietoarea de siguranță? întrebă Ada Mae.

- E pusă, mamă.

- Pune un scaun sub mânerul ușii, așa, pentru mai multă siguranță.

- Bine.

- Ce face îngerașul ăla scump?

- Doarme tun. A fost așa de cuminte cât am condus.

- Abia aștept s-o țin în brațe. Și pe tine, iubito. Aș fi dorit să ne spui înainte de plecare că pornești azi la drum. Clay Junior ar fi venit acolo și v-ar fi condus.

Era singura fată, își reamintea Shelby, și copilășul de trei ani. Mama ei s-ar fi neliniștit.

- Sunt bine, mamă, pe cuvânt. Suntem bine și suntem deja la jumătatea drumului. Clay are slujbă și familia lui.

- Și tu ești familia lui.

- De-abia aștept să-l văd. Să vă văd pe toți.

Chipurile, vocile, dealurile, nuanțele de verde. Îi dădeau lacrimile, așa că se strădui să-și înveselească vocea.

- O să încerc să plec la drum pe la opt, dar s-ar putea chiar ceva mai târziu. Ar trebui să ajung cel mai târziu pe la două. O să te sun, ca să știi precis. Mamă, vreau să îți mulțumesc pentru că ne primești la tine.

- Nu vreau să aud asta de la tine. Propriul meu copil și copilul ei. Aici e acasă. Vii acasă, Shelby Anne.

- Măine. Spune-i lui tati că suntem bine peste noapte.

- Așa să fie. Și odihnește-te și tu. Ai o voce obosită.

- Sunt un pic obosită. Noapte bună, mamă!

Deși era abia opt, se băgă în pat și adormi în câteva minute, la fel ca fetița ei.

*

Se trezi în întuneric, înspăimântată de un vis din care își amintea frânturi. O furtună pe mare, valuri teribile care inundau un vas – un punct alb ce se legăna într-o mare agitată de smoală. Și ea era la cârmă, înfruntând cu greu furtuna, în vreme ce valurile izbeau și fulgerele scânteiau. Și Callie, undeva Callie plângea și o striga.

După aceea, Richard? Da, da. Richard într-unul din cele mai frumoase costume, o trăgea de la cârmă, pentru că nu știa cum să cârmească un vas. Nu știa să facă nimic.

Și apoi căderea, căderea, căderea în acea mare ucigașă.

Înghețată, tremurând, se ridică în camera întunecată, stranie, încercând să-și reia suflul normal.

Pentru că Richard era cel care căzuse în apă, și nu ea. Richard era cel care se înecase.

Callie dormea, cu fundulețul ei drăgălaș în sus. La căldură și în siguranță.

Alunecă la loc și o mângâie un timp pe Callie pe spate pentru a-și aduce ei înseși alinare. Dar îi trecuse somnul, așa că renunță și se duse încet în baie. Stătu și reflectă.

Să lase ușa deschisă, astfel încât, dacă se trezea Callie într-un loc străin, să știe unde era mama ei? Sau să închidă ușa, astfel încât lumina și zgomotul dușului să nu-i trezească copilașul, ceea ce, negreșit, exact asta aveau să facă?

Făcu un compromis și lăsă ușa întredeschisă.

Nu crezu că un duș dintr-un motel putea fi atât de bun, încălzind-o și îndepărtând fiorii reci ai visului până la ultimul, precum și urmele săcâitoare ale oboselii.

Își adusesese propriul ei șampon și gel de duș. Fusesse răsfățată cu produse de calitate cu mult înainte de Richard. Doar crescuse cu ele, căci bunica ei deținea cel mai bun salon din Rendezvous Ridge.

Și acum era și centru de relaxare, un spa de zi, se gândi ea. Nimic n-o putea opri pe buni.

De-abia aștepta să o vadă, să-i vadă pe toți. Doar să fie acasă, să respire aerul de munte, să vadă pajiștile verzi, cerul albastru, să audă vocile care n-o făceau pe a ei să sune cumva distorsionat.

Își înfășură părul într-un prosop, știind că avea să îi ia o veșnicie să-l usuce și făcu ceea ce o învățase mama ei când era doar puțin mai mare decât Callie.

Se unse cu loțiune pe tot corpul. Era bine să simtă atingerea pielii pe piele, chiar dacă erau doar mâinile ei. Trecuse atât de multă vreme de când o atinsese cineva.

Se îmbracă, se uită prin crăpătura ușii la Callie și o lăsă doar puțin mai larg deschisă când începu să se fardeze. Nu avea să se ducă acasă palidă și cu ochii încercânați.

Nu putea să facă nimic în privința siluetei sale filiforme, dar avea să-i revină pofta de mâncare odată ajunsă acolo, avea să se acomodeze și să mai scape de greutate.

Și ținuta vestimentară era drăguță – pantaloni strâmți, negri și cămașă de un verde crud, ce o purta cu gândul la primăvară. Adăugă cercei, un strop de parfum, pentru că după cum spunea Ada Mae Pomeroy, fără acestea, o femeie nu e complet îmbrăcată.

Hotărând că făcuse tot ce putuse, se înapoie în dormitor, împachetă totul, lăsând afară hainele pentru întoarcerea acasă ale lui Callie. O rochiță albastră drăguță, cu flori albe, și un pulover alb. Apoi, aprinzând una din veiozele de pe noptieră, se urcă în pat și începu să o trezească pe fiica ei cu mici dezmierdări.

– Callie Rose. Unde e Callie Rose a mea? E încă pe tărâmul viselor, călărind ponei roz?

– Sunt aici, mami! Caldă și moale ca un iepuraș, se cuibări în brațele lui Shelby. Suntem într-o ventură.

– Sigur că suntem.

Se ghemui lângă ea, căci astfel de momente erau prețioase.

– N-am udat patul.

– Știu. Ești așa o fată mare. Hai să faci pișu acum și să te îmbraci.

Cu toată agitația de a împleti părul lui Callie și a-l lega cu o fundă albastră asortată cu rochița, de a o curăța din nou după un mic dejun cu vafe și de a face plinul minivanului, la șapte și jumătate erau pe drum.

Porniseră devreme, se gândi Shelby. O luă ca pe un semn bun al lucrurilor care aveau să vină.

Se opri la zece, un alt popas de mers la toaletă, se desfătă și ea cu o Cola, umplu cana lui Callie și îi dădu un mesaj mamei sale.

Plecat devreme. Traficul nu-i rău. Ajungem pe la douăsprezece jumate. Te iubesc!

Când intră din nou pe autostradă, mașina gri se strecură la distanță de trei mașini în spatele ei. Și se ținu după ea.

Așadar, tânăra văduvă mergea acasă în minivanul ei cumpărat la mâna a doua. Făcuse fiecare acțiune rațional. Normal, fără extravagante.

Dar femeia știa ceva, se gândi Privet. Și avea să afle ce anume.

Când zări munții, semețele culmi înverzite, Shelby fu învăluită de o emoție copleșitoare și simți în ochi împunsăturile lacrimilor. Credea că știe cât de mult își dorise asta, cât de mult avea nevoie de asta, dar dorința și nevoia erau încă și mai mari.

Totul era sigur și adevărat.

– Uită-te, Callie. Uită-te pe geam. Acolo e acasă. Uite munții Smokies.

– Buni e în 'mokies.

– Ssssmokies, repetă Shelby cu o privire surâzătoare în oglinda retrovizoare.

– Ssssmokies. Străbuni și străbunu', buni și bunicu', și uncu' Clay și tușa Gilly, și uncu' Forrest.

Turuaia prenumele membrilor familiei și, spre surprinderea lui Shelby, le reținuse aproape pe toate până la câini și pisici.

Poate că, se gândi Shelby, nu era singura care dorea și avea nevoie de asta.

Pe la amiază, urca în serpentine, printre pajiștile verzi, cu geamul pe jumătate lăsat, ca să poată simți aerul munților. Pini, râurile și izvoarele. Aici nu era zăpadă. În schimb, apăruseră ici-colo flori sălbatice – niște stelute, picouri de culoare –, iar casele și cabanele pe lângă care trecea aveau în geam narcise într-o explozie de galben aidoma untului proaspăt. Aici, lenjeria era atârnată afară pe sârme, pentru ca cearceafurile să aducă mireasma aceea în dormitoare. Pe fundalul văzduhului de un albastru infinit dădeau roată ulii.

– Mi-e foame, mami, lui Fifi i-e foame. Am ajuns? Am ajuns, mami?

– Aproape, scumpo.

– Putem să ajungem acum?

– Aproape. Tu și Fifi o să puteți mânca ceva la buni.

– Vrem prăjituri.

– Cine știe.

Traversă Iazul lui Billy, denumit astfel de localnici după băiatul care se înecase în el; întâmplarea aceasta data dinainte ca tatăl ei să se fi născut. Drumul prăfos ducea spre valea dintre munți și spre niște case dărăpănate și niște rulote, unde câinii de vânatoare lătrau în cuștile lor și armele stăteau încărcate și la îndemână.

Dădu de indicatorul pentru Campingul Mountain Spring, unde fratele ei Forrest lucrase într-o vară, demult, și unde înotase în pielea goală – și cam mult – cu Emma Kate Addison; Shelby știa asta pentru că Emma Kate fusese cea mai bună prietenă a ei, din scutece până la liceu.

Acum coti spre hotelul-stațiune construit pe când ea avea cam zece ani. Fratele ei Clay lucrase acolo, ducând turiștii la rafting pe râuri repezi. Acolo o cunoscuse pe soția lui, pentru că lucra la hotel ca patiser-cofetar. Acum, Gilly era însărcinată cu cel de-al doilea copil al lor.

Dar, înainte de neveste și copii, înainte de slujbe și de cariere, pe acolo își făcuseră veacul.

Știa potecile și izvoarele, iazurile pentru scăldat și locurile prin care hălăduia ursul negru. În verile toride, mersese cu frații ei și cu Emma Kate în oraș, ca să cumpere cola de la magazinul universal sau la salonul bunicii să ceară bani de buzunar.

Cunoștea locuri unde să stea și să contemple veșnicia, Cum țipa caprimulgul la lăsarea amurgului peste norii de un cenușiu blând, după ce soarele pieria roșiatic după piscuri.

Avea să le știe din nou, se gândea ea. Pe toate. Ba mai important, fiica ei avea să le știe. Cunoștea senzația dezmierdătoare a ierbii calde sub tălpi sau a apei reci din iaz ce-i zbicea gleznel.

– Te rog, mami, *te rog?* Putem să ajungem?

– Aproape c-am ajuns. Vezi casa aia de-acolo? Cunoșteam o fată care locuia acolo. O chema Lorilee, și mama ei, donșoara Maybeline, lucra pentru buni. Încă lucrează, și cred că buni mi-a spus că Lorilee lucrează pentru ea. Și ia uite, chiar în față, furculița aia din drum?

– Mănânci cu o furculiță.

– Exact. Aproape la fel de nerăbdătoare ca și fata ei, Shelby se puse pe râs. Dar mai înseamnă și o răspântie de drumuri – poți s-o apuci pe un drum sau pe altul. Dacă o luăm în dreapta – mâna cu care colorezi –, dacă mergem pe-acolo, o să ajungem în Rendezvous Ridge într-o clipă. Dar dacă o luăm la stânga...

Cu emoție crescândă, Shelby o luă la stânga – poate mai repede decât ar fi trebuit.

– Și ne îndreptăm spre casă.

- Casa lui bunî.

- Așa-i.

Câteva case, unele răsărite noi de când plecase ea, risipite prin jur – și drumul care șerpuia în pantă.

Casa Emmei Kate, cu o camionetă mare pe alee, ce avea pictat în lateral emblema firmei de reparații *The Fix-It Guys*.

Și iat-o. Casa ei.

Mașini și camionete pretutindeni, observă ea. Înghesuite pe aleea de acces, parcate pe marginea drumului. Copii alergând prin curtea din față, laolaltă cu câini. Și florile de primăvară, pe care părinții ei le îngrijeau cu multă pasiune, erau deja un adevărat spectacol vizual la baza casei atrăgătoare cu două etaje. Șindrila din cedru strălucea în soare, și sângerul roz, cu care mama ei se mândrea, înflorise la fel de frumos ca o dimineată de Paște.

Între stâlpii porții din față era prins un banner.

BUN VENIT ACASĂ, SHELBY ȘI CALLIE ROSE!

Probabil că și-ar fi așezat capul pe volan și ar fi plâns pur și simplu din recunoștință, dar Callie sări în locul ei din mașină.

- Afară! Afară! Grăbește-te, mami!

Văzu încă un semn proptit de o capră de tăiat lemne, chiar în fața casei.

REZERVAT PENTRU SHELBY

Când izbucni în hohote de râs, doi dintre băieți zăriră mașina și alergară într-acolo chiuind.

- O mutăm noi, Shelby!

Băieții unchiului Grady, care parcă se mai înălțaseră cu vreo cinci-sprezece centimetri de când îi văzuse la Crăciun.

- Dă cineva o petrecere? strigă ea.

- E pentru tine. Hei, Callie, hei! Cel mai mare dintre cei doi, Macon, bătu în geamul lui Callie.

- Cine e, mami? Cine?

- E vărul tău, Macon.

- Vărul Macon! Callie dădu din amândouă mânuțele. Bună, bună!
Scoase mașina de pe drum și cu o imensă ușurare opri motorul.

- Am ajuns, Callie. În stârșit.

- Afară, afară, afară!

- Imediat.

Înainte de a putea ocoli mașina, copiii năvăliră să deschidă portiera laterală, iar mama ei sosi în fugă.

Înaltă de aproape 1,80 m, Ada Mae avea picioare lungi pentru a parcurge distanța de la casă la mașină. Rochia galbenă de vară îi flutura în jurul picioarelor și îi scotea în evidență picioarea de păr roșcat.

Înainte ca Shelby să-și poată trage sufletul, fu prinsă într-o îmbrățișare puternică și impresurată de mireasma parfumului L'Air du Temps, emblema aromatică a mamei sale.

- Iată-te! Uite-le pe fetele mele! Doamne, Shelby Anne, dar slabă mai ești! O să rezolvăm noi asta. Pentru numele lui Dumnezeu, copii, ia dați-vă mai la o parte de-aici! Ia uită-te la tine, chiar așa, uită-te! Luă între palme fața lui Shelby și i-o scutură într-o parte și într-alta. Totul o să fie bine, spuse ea când ochii lui Shelby se umplură de lacrimi. Vezi că-ți curge rimelul. Acum, totul e-n ordine. Cum se deschide portiera asta?

Shelby trase de mâner și portiera se deschise prin glisare.

- Buni! Buni! Callie întinse brațele. Afară! Afară!

- O să te scot eu de-acolo. Cum naiba o scoți de-acolo? Ia uită-te la tine! Ada Mae îi acoperi fața lui Callie cu sărutări, în vreme ce Shelby desfăcu hamul și centura. Ești frumoasă ca un soare de primăvară. Și ce rochiță drăguță ai! Haide, strânge-o tare pe buni în brațe.

În pantofii ei galbeni cu barete la spate, Ada Mae tăcu piruete în drum cu Callie lipită de ea ca un scaiete.

- Suntem peste tot locul.

Pe obrajii Adei Mae alunecau lacrimi, în vreme ce se învârtea.

- Nu plânge, buni.

- Sunt doar lacrimi de bucurie, și partea bună e că am rimel rezistent la apă. Suntem aici afară, în casă, în curtea din spate, unde au dat deja drumul la grătar. Avem de mâncare să hrănim o armată întreagă, așa cum suntem cu toții; și avem chiar și șampanie, să sărbătorim.

Cu Callie în brațe, Ada Mae o trase și pe Shelby într-o îmbrățișare a celor trei generații.

- Bun venit acasă, iubito!

- Mulțumesc, mamă, mai mult decât pot spune.

- Haide să mergeți în casă, să vă fac un ceai dulce. Camionul de mutări a ajuns aici abia acum două ore.

- Deja?

- Au cărat totul sus, în camera lui Callie. Am montat deja totul; e așa drăguț. Camera ta e chiar lângă cea a mamei tale, anunță ea în timp ce se îndreptau spre casă. Shelby, te-am instalat în vechea cameră a lui Clay, pentru că e mai mare decât cea pe care ai avut-o tu. E proaspăt văruiată și am pus și o saltea nouă. Aia veche era roasă. Callie stă în vechea cameră a lui Forrest, asta ca să știi, că o să aveți baia comună dintre cele două camere. Am pus niște prosoape noi, drăguțe pentru voi. Le-am luat de la spaul bunicii tale, așa că sunt drăguțe.

Shelby ar fi vrut să spună că n-ar fi trebuit să se agite atât, dar dacă Ada Mae nu se agita înseamnă că nu respira.

- Gilly a făcut un tort foarte sofisticat. Mai are puțin și plesnește, dar face fata asta niște prăjituri ca de la Betty Crocker.

Fratele ei Clay ieși. Avea înălțimea părinților lui și înfățișarea tatălui, cu părul negru, la fel ca ochii. Zâmbind larg, o săltă în aer și o învârti ca pe un titirez.

- Era și timpul să ajungi, îi murmură el la ureche.

- Imediat ce am putut.

- Ia dă-mi-o încoace, îi porunci mamei lui și o înșfăcă pe Callie. Salutare, rază de soare! Mă mai ții minte?

- Uncu' Clay.

- Fetele țin minte întotdeauna flăcăii chipeși. Hai să facem niște năzbătii.

- Dacă e cineva în stare de așa ceva, ăla ești tu, spuse Ada Mae și o luă pe Shelby de talie. Ție îți trebuie ceva rece de băut și un scaun.

- Mă simt de parcă as fi stat ios zile-ntregi. dar ceva rece de băut nu refuz.

Familia se răspândi în jurul casei, așa încât mai urmară îmbrățișări și urări de bun venit, și mai multe când ajunseră în bucătărie. Gilly

care într-adevăr arăta de parcă stătea să plesnească, ținea în brațe un băiețel cu doar un an mai mic decât Callie.

– L-am luat eu. Clay îl mută pe băiețelul lui, Jackson, pe celălalt șold. Am făcut rost de o pereche acum.

O luă din loc, ieșind în fugă pe ușa din spate, scoțând un strigăt de războinic, ce îi făcu pe amândoi copiii să chițăie.

– E născut să fie tătic. Nu-i rău deloc, adăugă Ada Mae, bătând-o ușor pe Gilly pe burtă. Acum, stai și tu jos.

– Mă simt bine. Chiar mai bine acum. O luă în brațe pe Shelby și se legănară împreună. Îmi pare așa de bine să te văd! Avem carafe cu ceai afară și multă bere. Și patru sticle de șampanie – mama ta a decretat că e doar pentru doamne, pentru că nici unul dintre bărbații de-aici nu-i în stare s-o aprecieze.

– Asta cam așa e. O să încep cu ceaiul. Shelby nu-și trăsesese bine sufletul, nu încă, dar hotărî că avea destul timp pentru asta. Gilly, arăți extraordinar.

Părul ei era deschis la culoare, contrastând cu părul negru al lui Clay și îl purta strâns la spate într-o cochetă coadă de cal, care îi lăsa liberă fața, acum rotunjoară din pricina sarcinii. Ochi de un albastru cicoare străluciră.

– Într-adevăr, extraordinar. Te simți bine?

– Da, mă simt minunat. Mai am încă cinci săptămâni și două zile.

Shelby ieși în veranda spațioasă din spate, ce dădea spre imensa curte unde legumele deja încolțiseră în vaduri, iar copiii se dădeau în leagăn; un grătar fumega, mesele de picnic erau aliniat ca niște soldați, și de scaune erau legate baloane.

Tatăl ei stătea la grătar – generalul –, purtând unul dintre șorturile lui nostime. Mesajul acestuia era să fie pupat în fund.

În câteva secunde, fu în brațe la el. Avea să se țină tare, își spuse. Chiar nu avea de gând să strice momentul.

– Bună, tati!

– Bună, Shelby!

Se aplecă de la înălțimea lui de 1,88 m și o sărută pe creștet. Arătos și în formă, sportiv amator, doctor de țară prin pregătire, o ținu strâns lângă el.

– Ești prea slabă.

- Mama a spus că o să rezolve ea asta.

- Atunci, o s-o rezolve. O trase înapoi. Doctorul spune mâncare, băutură, mult somn și răsfăț. Te costă douăzeci de dolari.

- Pune-i pe nota de plată.

- Așa spun toți. Du-te și ia-ți de băut. Trebuie să termin coastele astea.

Când se dădu înapoi, fu prinsă de la spate într-o îmbrățișare puternică. Recunoscuse minunata senzație de gădilare a mustății, se întoarse și îl luă în brațe.

- Bunicule.

- Chiar îi spuneam lui Vi mai acum câteva zile: „Vi, ceva lipsește de pe-aici. Nu prea-mi dau bine seama ce anume“. Acum știi, tu lipseai.

Ea se întinse și își frecă palma de mustața lui cenușie și îl privi în ochii lui albaștri, veseli.

- Mă bucur că m-ai găsit. Își puse capul pe pieptul lui. Aici parcă-i carnaval. Numai veselie și culoare peste tot.

- E vremea să te-ntorci și tu la carnaval. Te-ai hotărât să rămâi?

- Jack, murmură Clay.

- Mi s-a poruncit să nu pun întrebări. Ochii aceia veseli puteau să devină într-o clipă certăreți, ceea ce se și întâmplă. Dar să fiu al naibii dacă n-o s-o întreb pe nepoată-mea dacă de data asta s-a hotărât să rămână acasă.

- E-n regulă, bunicule, și da, m-am hotărât să rămân.

- Bine. Acum, Vi se uită urât la mine pentru că te țin departe de ea. Exact în spatele tău, spuse el și o răsuci.

Iat-o acolo, Viola MacNee Donahue, într-o rochie de un albastru aprins, cu părul ei roșcat prins într-o coamă de cârlionți rebeli, cu ochelari mari de soare ca ai vedetelor de cinema; îi ținea pe vârful nasului, iar niște ochi albaștri, ageri se uitau pe deasupra lor.

Nu arăta ca o bunică obișnuită, se gândi Shelby, dar o strigă pe când alergă pe gazon.

- Buni.

Viola își luă mâinile din șolduri și le întinse spre ea.

- Da' al naibii de mult ți-a mai trebuit, dar mă gândesc că ai păstrat ce-i mai bun la sfârșit.

- Buni. Ești așa de frumoasă!

– Păi nu ești tu norocoasă că semenii cu mine? Sau cum eram cam cu patruzeci de ani în urmă. Sângele MacNee, și o îngrijire atentă a pielii. Și îngerușul ăla al tău e la fel. Shelby întoarse capul și zâmbi când o văzu pe Callie în compania verișorilor ei, rostogolindu-se prin iarbă cu vreo doi cățelandri.

– E sufletul meu.

– Știu.

– Ar fi tre...

– Astea cu ce ar fi trebuit sunt chestii inutile. O să mergem puțin la o plimbare, spuse ea când ochii lui Shelby se umplură de lacrimi. Hai să ne aruncăm un ochi la răsadurile de legume ale lui taică-tu. Cele mai bune roșii din Ridge. Lasă grijile deoparte acum. Pur și simplu, lasă-le deoparte.

– E prea mult, buni. Mai mult decât pot să spun acum.

– Grijile nu rezolvă lucrurile, îi fac doar riduri unei femei. Deci, lasă grijile deoparte. Ce va trebui făcut o să se facă. Acum nu ești singură, Shelby.

– Eu... am uitat cum e să nu fii, așa că toate astea par un vis.

– Asta-i adevărat, și așa a fost întotdeauna. Vino aici, iubito, stai așa puțin. O trase aproape pe Shelby și o frecă pe spate. Acum ești acasă.

Shelby se uită spre munți, învăluți în cenușii norilor, atât de puternici, atât de statornici, atât de adevărați.

Era acasă acum.

Capitolul 5

Cineva aduse afară banjoul bunicului, și în câteva minute soția unchiului Grady, Rosalee, avea o vioară, iar fratele ei Clay, chitara. Voiau să cânte muzică country, muzica munților. Acele note înalte și strălucitoare, armoniile corzilor ciupite și atinse de arcuș îi trezeau amintiri, îi aprindeau o lumină interioară. Un fel de nou început.

Aici sălășluiau obârșiile ei, în muzică și în munți, pe pajiști și la sindrofii.

Familia, prietenii, vecinii mișunau pe lângă mesele de picnic. Se uită la verii ei care dansau pe gazon, mama ei în sandalele galbene cu toc legănându-l pe micul Jackson în ritmul muzicii. Și acolo, era tatăl ei cu Callie în poală, purtând ceea ce părea a fi o discuție foarte serioasă, în vreme ce mâncau salată de cartofi și coaste la grătar.

Răsul bunicii se auzea pe deasupra muzicii; Viola ședea cu picioarele încrucișate pe iarbă, sorbind șampanie și zâmbind larg spre Gilly.

Sora mai mică a mamei sale, Wynonna, o păzea cu ochi de vultur pe mezina ei care părea nedezlipită de un băiat slăbuț, îmbrăcat în niște jeansi tociți, pe care mătușa ei îl numea „băiatul ăla, Hallister”.

Pentru că verișoara ei Lark avea șaisprezece ani și forme rotunjore, Shelby se gândi că vigilența aceea era justificată.

Lumea nu conteni să o îndoape cu mâncare, așa că mănăcă, pentru că simțea ochii ageri ai mamei ațintiți spre ea. Bău șampanie chiar dacă o făcea să se gândească la Richard.

Și, la rugămintea bunicului ei, cântă *Cotton-Eyed Joe* și *Salty Dog*, *Lonesome Road Blues* și *Lost John*. Versurile îi reveniră în minte de

parcă le cântase cu o zi în urmă, și voioșia lor simplă, faptul că le interpreta în curte, lăsând muzica să se înalțe spre bolta albastră a cerului inundat de razele soarelui îi alinară inima îndurerată.

Renunțase la asta, se gândea ea, renunțase la tot pentru un bărbat pe care nu-l cunoscuse cu adevărat niciodată și pentru o viață despre care știa că fusese falsă de la început până la sfârșit.

Nu era oare un miracol că ceea ce era real și adevărat se afla aici, așteptând-o?

Când putu să plece, intră în casă și urcă la etaj. Inima îi fu copleșită de emoție când intră în camera lui Callie.

Pereți trandafirii și perdele albe înflorate încadrau fereastra ce dădea înspre curtea din spate și spre munții din zare. Totul, mobila albă, cochetă, precum și patul cu baldachinul lui roz cu alb, fusese asamblat. Aranjaseră până și câteva păpuși și jucării pe raftul alb și puseseră pe pat câteva dintre animăluțele de pluș.

Poate că încăperea era pe jumătate cât cea din imensa casă, dar arăta impecabil. Trecu prin baia lui Jack și Jill – strălucea, pentru că mama ei nu ar fi admis să fie altfel – și intră în camera care fusese a fratelui ei. Acum era camera ei.

Vechiul ei pat de fier, în care dormise și visase întreaga sa copilărie, era orientat spre fereastră, exact cum fusese și în camera din hol. Așa îi plăcea cel mai mult, pentru că se putea trezi cu priveliștea munților în față. Patul era acoperit acum cu o pilotă simplă, albă, dar Ada Mae nu se lăsa cu una, cu două, așa că îmbrăcase pernele, puse la capul patului de fier, cu fețe garnisite cu dantelă, iar mai multe, în nuanțe de verde și albastru, erau îngrămădite pe ele. O cuvertură, tot cu verde și albastru, croșetată de străbunica ei, trona împăturită la picioare.

Pereții erau într-o nuanță caldă de verde-fumuriu, la fel ca munții. Două acuarele – operele verișoarei sale Jesslyn – îi înfrumusețau. Culori pale, visătoare, o pajiște de primăvară, o pădure înverzită în răsărit de soare. O vază cu lalele albe, preferatele ei, stătea pe vechea ei măsuță de toaletă, împreună cu fotografia ei în ramă de argint ținând-o în brațe pe Callie la opt săptămâni.

Îi aduseseră sus și valizele. Nu-i rugase – nu trebuise să o facă. Cutiile, ei bine, probabil că erau deja stivuite în garaj, așteptând-o

să se hotărăscă ce să facă cu lucrurile pe care se simțise obligată să le păstreze dintr-o viață ce nu mai părea să-i aparțină.

Copleșită, se așeză pe marginea patului. Prin fereastră răzbăteau muzica, vocile. Așa se simțea, la distanță de doar un pas, în spatele geamului, stând într-o cameră a copilăriei sale, întrebându-se ce să facă cu tot ce adusesse cu ea. Tot ce avea de făcut era să deschidă fereastra și să ia parte în loc să stea retrasă.

Dar...

În acel moment, în acea zi, toată lumea îi urase bun venit acasă, lăsând toate celelalte lucruri nerostite. Dar întrebările murmurate printre urări urmau să vină. O parte din ceea ce adusesse cu ea țineau loc de răspunsuri și ridica încă mai multe semne de întrebare.

Cât de multe să spună și cum s-o spună?

Cui i-ar folosi să le spună tuturor că soțul ei fusese un mincinos și că o înșelase – și se temea că fusese chiar mai rău de-atât. În adâncul sufletului ei se temea că fusese un escroc și un hoț. Cu toate astea, indiferent cum ar fi fost – chiar dacă se dovedea că era mai rău –, era totuși tatăl copilului ei.

Dat fiind că era mort, nu putea să se apere și să explice nimic din toate acestea.

Dar, stând acolo și cugetând la toate acestea, nu rezolva nimic. Irosea acea bucurie a revenirii acasă, ziua însorită, muzica ce se auzea mai tare. Așa că avea să se ducă jos din nou, să mănânce niște tort, deși aproape că deja i se apleca. Chiar în clipa în care își impuse să se ridice, să coboare, auzi pași pe hol.

Se ridică în picioare și arboră un zâmbet palid.

Fratele ei, Forrest, singurul care nu fusese prezent să le întâmpine, intră pe ușă.

Nu era la fel de înalt precum Clay, avea puțin peste 1,80 m și o constituție mai robustă. De bătaș, pretindea bunica lor (cu oarecare mândrie), și nu dusesse lipsă de așa ceva. Avea părul închis la culoare al tatălui său, dar ochii, ca ai ei, erau îndrăzneți și albaștri. Acum o priveau țintă. Reci, gândi ea, și plini de întrebările pe care nimeni nu le rostise.

Încă.

- Salut! Se forță să zâmbească. Mama spunea că azi ești de serviciu.

Era ofițer de poliție, iar slujba i se potrivea mănușă.

- Așa e.

Avea pomeții ascuțiți ai tatălui lor și ochii mamei. Iar acum, pe obraz, i se vedea o ușoară vânătăle.

- Te-ai bătut?

O clipă, se uită în gol, apoi își duse degetele la falcă.

- La muncă. Arlo Kattery - îți aduci aminte de el - a devenit puțin cam... recalcitrant aseară la barul lui Shady. Te caută pe-afară. Mi-am închipuit că ești aici, sus.

- Cu câțiva pași mai departe de unde am pornit.

El se sprijini de tocul ușii, uitându-se cu răceală la ea.

- Așa se pare.

- La naiba, Forrest! La naiba! Nimeni din familie nu putea s-o atâțe, s-o facă să vorbească și s-o liniștească din nou ca Forrest. Când o să încetezi să fii supărat pe mine? Au trecut patru ani. Aproape cinci. Nu poți fi supărat pe mine o veșnicie.

- Nu sunt supărat pe tine. Am fost, dar acum sunt mai degrabă iritat.

- Când o să încetezi să fii iritat din cauza mea?

- Nu pot să spun.

- Vrei să mă auzi spunând că am greșit, că am făcut o greșeală îngrozitoare, fugind cu Richard, așa cum am făcut?

El păru pierdut în gânduri.

- Pentru început.

- Păi, nu pot. Nu pot să spun asta, pentru că... arată spre fotografia de pe măsuța de toaletă. Asta ar face din Callie o greșeală, și nu este. E un dar și o minune, și cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

- Ai fugit cu un nemernic, Shelby.

Își simți fiecare mușchi al corpului încordat, înfierbântat.

- N-am crezut că e un nemernic pe-atunci, pentru că n-aș fi fugit cu el. Ce te face așa de virtuos, ofițer Pomeroy?

- Nu sunt virtuos, doar drept. Mă irită faptul că sora mea a șters-o cu un nemernic, și abia dacă am văzut-o în câțiva ani de zile, pe ea sau pe nepoata mea, care îi seamănă leit.

- Am venit când am putut. Am adus-o pe Callie când am putut. M-am străduit cât de tare am putut. Vrei să mă auzi spunând că

Richard a fost un nemernic? În privința asta, pot să-ți fac pe plac, pentru că s-a dovedit ca așa a fost. Am luat o hotărâre greșită să mă mărit cu un nemernic. E mai bine?

– Oarecum. Nu-și dezlipi ochii de la ea. Te-a bătut vreodată?

– Nu. Doamne, nu. Uimită, ridică mâinile. Nu m-a atins așa nici-odată. Jur.

– N-ai venit acasă la înmormântări, la nașteri, la nunți. La nunta lui Clay, ai apărut în ultimul moment. Cum de te-a ținut departe de noi?

– E complicat, Forrest.

– Simplifică.

– Spunea nu. Înăuntrul ei, începea să clocotească furia. E suficient de simplu?

El se agită, ridică din umeri și îi lăsă în jos.

– Nu acceptai mereu atât de ușor un refuz.

– Dacă tu crezi că a fost ușor, te înșeli.

– Trebuie să știu de ce arătai atât de obosită, atât de slabă, atât de răpusă atunci când ai venit acasă de Crăciun, cam pentru zece minute.

– Poate pentru că îmi dădusem seama că m-am măritat cu un nemernic, unul căruia nici măcar nu-i plăcea foarte mult de mine. Furia se prefăcea în vinovăție, iar vinovăția, în oboseală. Pentru că ajunsese să-mi dau seama, înainte de a deveni eu văduvă, iar copilul meu, lipsit de tată, că nu-l iubeam, nici măcar un pic. Nici măcar nu-l mai plăceam.

Lacrimile i se opriseră în gâtlee, amenințând să izbucnească și să rupă orice stavilă pe care ea se străduia să o ridice.

– Dar n-ai venit acasă?

– Nu, n-am venit acasă. Poate că m-am măritat cu un nemernic, pentru că eu însămi eram la fel. Poate că n-am putut să înțeleg cum să mă scot pe mine și pe Callie din mizeria în care am intrat. Poți s-o lași baltă deocamdată? E de-ajuns pentru moment? Dacă trebuie să vorbesc despre toate celelalte acum, cred că cedez nervos.

El veni și se așeză lângă ea.

– Poate că o să fiu doar puțin enervat, în loc de iritat.

Nu se mai putu abține și o podidiră lacrimile.

- Puțin enervat e un progres. Se întoarse și își lipi obrazul de umărul lui. Mi-ai lipsit așa de mult. Ca o mână sau un picior, ori jumătate de inimă.

- Știu. O luă de după umeri. Și tu mie. De-ala mi-a luat aproape cinci ani ca să trec în faza de puțin enervat. Am întrebări.

- Întotdeauna ai.

- Ca de exemplu, de ce ai venit tocmai din Philadelphia într-un minivan mai bătrân decât Callie, cu două valize și o grămadă de cutii, și cu o chestie care seamănă a fi un televizor pricopsit.

- Ala-i pentru tată.

- Aha. Bândoseală. Mai am întrebări, dar o să mai aștept. Mi-e foame și vreau o bere – două beri. Și dacă nu te duc jos în curând, mama o să vină după tine și o să mă jupoale de viu că te-am făcut să plângi.

- Am nevoie să mă liniștesc înainte să începă cu întrebările. Trebuie să respir un timp.

- Aici e un loc excelent pentru asta. Haide, să mergem jos.

- În regulă. Se ridică împreună cu el. O să fiu puțin enervată pe tine pentru că ești puțin enervat pe mine.

- E corect.

- Ai putea să mai scapi de nervi punându-l pe Clay să te ajute să cărați înăuntru televizorul și să vă gândiți unde ar trebui să stea.

- Trebuie să stea la mine acasă, dar o să vin aici să mă uit la el și o să-i mănânc toată mâncarea tatălui.

- Și asta-i corect, hotărî ea.

- Mă străduiesc în privința asta. O ținea încă de după umeri. Știi, Emma Kate s-a întors.

- Ce? S-a întors? Dar credeam că e în Baltimore.

- A stat acolo până acum vreo șase luni. Mai degrabă șapte acum. Tatăl ei a avut accidentul ăla anul trecut, a căzut de pe acoperișul lui Clyde Barrow, a luat o bușitură urâtă.

- Știu de asta. Credeam că se simte bine.

- Păi, ea s-a întors să aibă grijă de el... știi și tu cum e mama ei:

- Neajutorată ca un copilăș.

- Asta-i adevărul. A rămas vreo două luni. El era ba în spital, ba acasă, ba la fizioterapie, și ea, fiind asistentă medicală, putea să-l ajute

cel mai bine. Tipul cu care e cuplată a venit de câteva ori. Simpatice. Să n-o mai lungesc, timpul cât a lipsit și reducerea cheltuielilor au costat-o slujba la spitalul din Baltimore – sau cel puțin au făcut aproape imposibil s-o păstreze. S-a mutat aici cu tipul ei imediat ce a primit o ofertă de lucru în clinica din Ridge.

- Tati.

- Mda. Spune că-i o asistentă al naibii de bună. Matt, tipul cu care e, s-a mutat aici cu ea și a pornit o afacere cu partenerul lui. Și Griff a plecat din Baltimore. O afacere în construcții. A lor e firma The Fix-It Guys.

- Am văzut o camionetă cu numele ăsta inscripționat pe ea lângă casa Emmei Kate.

- Matt și Griff îi fac o bucătărie nouă donșoarei Bitsy. Din câte aud, la fiecare cinci minute se răzgândește și vrea altceva, așa că o să dureze ceva timp. Emma Kate și Matt au luat apartamentul de vizavi de mine, și Griff are vechea casă Tripplehorn de pe Five Possum Road.

- Casa aia stătea să cadă când aveam noi zece ani, își aminti ea.

O adora.

- El o repară. Probabil că o să-i ia tot restul vieții, dar s-a apucat de treabă.

- Dai pe dinafară de noutăți, Forrest.

- Asta, doar pentru că n-ai fost pe-aici să le auzi. Ar trebui să mergi s-o vezi pe Emma Kate.

- Aș fi vrut să vină azi.

- Lucrează și e încă în faza în care e enervată pe tine.

- E greu să aflu câți oameni am rănit.

- Atunci, să n-o mai faci niciodată. Dacă te hotărăști să pleci, să-ți iei rămas-bun așa cum se cuvine.

Ea se uită afară pe ușa din spate și îl văzu pe Clay cum aleargă înapoi și-ncolo cu fiul lui pe umeri și pe bunica ei cum o dădea pe Callie în leagăn.

- Nu plec nicăieri. Am fost plecată prea multă vreme.

*

Dormi în patul copilăriei sale pe o saltea nouă și, deși noaptea era răcoroasă, lăsă fereastra crăpată, așa încât să poată simți adierea

noptii. Se trezi pe o ploaie liniștită, se cuibări la loc cu un zâmbet pe față, grație răpăitului atât de pașnic. Avea să se trezească într-un minut, își spuse ea, să se uite la Callie, să-i prepare fiicei sale ceva la micul dejun.

Avea să se ocupe de despachetat, precum și de toate celelalte sarcini care trebuiau îndeplinite. Încă cinci minute.

Când se trezi din nou, ploaia se prefăcuse într-o burniță cețoasă, scurgându-se de pe frunze și din rigole. În jurul ei, auzi păsările cîrîpînd. Nu-și putea aminti când se mai trezise în tril de păsărele.

Rostogolindu-se pe o parte, se uită la ceasul de sticlă drăguț de pe noptieră, apoi sări ca arsă.

Puse repede ceva pe ea, dădu buzna în baie și în camera lui Callie și găsi patul gol.

Ce fel de mamă era, să doarmă până după ora nouă și să nu aibă nici cea mai vagă idee unde îi era copilul? Desculță, ușor panicată, goni în jos pe scări. În șemineul din camera de zi ardea focul. Callie ședea pe jos cu bătrânul dulău Clancy ghemuit lângă ea.

Animale de pluș stăteau aliniate, în vreme ce Callie îl înghiontea și îl împingea pe elefantul roz ce stătea culcat, cu trompa în sus, de un prosop de bucătărie.

– E foarte bolnav, buni.

– Ah, văd și eu, fetițo. Cuibărită într-un fotoliu, sorbind din cafea, Ada Mae zâmbi. Arată slăbit, fără îndoială. Are mare noroc că tu ești așa o doctoriță bună.

– În curând, o să se facă bine. Dar trebuie să fie curajos, pentru că are nevoie de o injecție. Încet, îl întoarse și folosi pe post de seringă una dintre cariocile ei. Acum, pupăm, pupăm unde doare. Punciturile fac să treacă durerea.

– Punciturile fac ca totul să fie mai bine. 'Neața, Shelby!

– Îmi pare rău, mamă. Am dormit prea mult.

– E de-abia nouă și e o dimineață ploioasă, începu Ada Mae, în timp ce Callie sări și alergă spre Shelby.

– Ne jucăm de-a spitalul, și toate animalele mele sunt bolnave. O să le fac bine. Vino să mă ajuți, mami.

– Mama ta trebuie să mănânce micul dejun.

– Ah, e în regulă, doar o să...

- Micul dejun e important, nu-i așa, Callie?

- Îhi. Buni mi-a făcut de mâncare după ce bunicu' a trebuit să plece să ajute un bolnav. Am mâncat oletă și pâine prăjită cu jeleu.

- Omletă. O ridică pe Callie să o sărute. Și ești așa de frumos îmbrăcată. La ce oră s-a trezit?

- Pe la șapte. Și să nu începi. De ce să-mi refuzi două ore cu singura mea nepoată? Ne-am distrat, Callie Rose?

- Da, da, ne-am distrat grozav. I-am dat lui Clancy o prăjitură de căței. A stat ca un băiat cuminte și mi-a dat și laba. Și bunicu' m-a luat în cârcă până jos, pentru că am fost cuminte și nu te-am trezit. A trebuit să plece să ajute oamenii bolnavi. Așa că eu ajut animalele bolnave.

- De ce nu-ți aduci animăluțele bolnave în bucătărie până când li pregătesc mamei tale micul dejun? O să mănânce și ea tot, ca și tine.

- Nu vreau să crezi că trebuie să... da, mamă, isprăvi ea avertizată de privirea dojenitoare.

- Poți să iei o cola, de vreme ce n-ai învățat încă să fii civilizată și să bei cafea, Callie, poți să-ți aduci animalele bolnave și să le faci bine chiar acolo. O să mănânci ouă cu șuncă și brânză, să iei ceva proteine. Am toată ziua la dispoziție. Mi-am luat liber de la serviciu până la mijlocul săptămânii. Mă am bine cu șefa.

- Cum o să se descurce buni fără tine?

- Ah, o să se descurce. Ia-ți cola și stai jos acolo până când termin eu asta. E-n regulă, Shelby, adăugă Ada Mae cu jumătate de glas. E ocupată și e fericită. Eu și tatăl tău ne-am bucurat de prezența ei azi-dimineață. Acum, nu e cazul să te-ntreb cum ai dormit. Deja arăți mai bine.

- Am dormit zece ore.

- Salteaua cea nouă. Ada Mae tăie niște șuncă. Și ploaia. Te trag la somn toată ziua. N-ai prea dormit bine, nu-i așa?

- Nu prea.

- Și nici n-ai prea mâncat.

- Era greu să am un apetit bun.

- Cu un pic de răsfăț, ar putea să fie mai ușor. Se uită spre Callie. O să-ți spun că ai făcut o treabă bună cu fetița asta. Bineînțeles, are

și toanele ei, dar e bine crescută, nu e lăptosă – asta mă irită la un copil – și e fericită.

– Se trezește în fiecare dimineață, arzând de nerăbdare.

– A întrebat de tine de când s-a trezit, dar tot ce a trebuit să fac a fost să o duc la ușa dormitorului tău, să-l arăt că ești acolo și dormi, și a fost în regulă. E un lucru bun, Shelby. Un copil prea legat de mama lui spune multe despre mamă. Și sunt convinsă că a fost greu să nu vă țineți scap una de alta în ultimele luni, când ați rămas doar voi două.

– N-am avut ocazia să văd vreun copil de vârsta ei prin vecini, acolo, în nord. Dar, pe de altă parte, era atât de groaznic de frig, și părea că ninge la fiecare cinci minute. Cu toate astea, aveam de gând să caut o grădiniță bună, doar așa, ca să poată socializa, dar... n-am mai făcut-o după... știi tu. N-am știut dacă era bine pentru ea după aia. Tu și tati ați venit pentru o vreme, și a venit și bunul, și a fost tare bine. Ne-a ajutat tare mult să vă avem pe toți acolo.

– Sper. Ne-am făcut cu toții griji că v-am lăsat prea repede singure. Ada Mae turnă ouăle bătute în tigaie, peste bucățile de șuncă, și rase brânză pe deasupra. Nu știu dacă aș fi plecat, dacă n-al fi promis că vii acasă cât poți de repede.

– Nu știu cum m-aș fi descurcat dacă n-aș fi știut că pot veni acasă. Mamă, acolo sunt ouă pentru două persoane.

– Mănânci cât vrei și încă un dumlecat pe deasupra. Îi aruncă lui Shelby o privire severă. Aia care spun că nu poți să fii prea slab greșesc, pentru că tu ești. O s-o facem dolofană pe mama ta, Callie, și o să-i punem bujori în obraji.

– De ce?

– Pen' că are nevoie. Ada Mae puse ouăle pe farfurie, adăugă o felle de pâine prăjită și i-o puse pe bufet. Și încă un dumlecat pe deasupra.

– Da, doamnă.

– Acum. Ada Mae se ocupă de dereticat în bucătăria unde era deja ordine. Ai programată o ședință de masaj cu pietre fierbinți la ora două, la spa, la mama.

– Serios?

– Ți-ar trebui și un tratament cosmetic, dar o să îl fac chiar eu în cursul săptămânii. O femeie care vine cu mașina din Philadelphia

până aici, cărând după ea un copilaș, e câștigătoarea unui masaj bun. Iar eu și Callie avem planuri în după-amiaza asta.

– Zău?

– O duc la Suzannah. Ți aduci aminte de buna mea prietenă Suzannah Lee? N-a putut veni ieri, pentru că a avut petrecerea de dinainte de nuntă pentru fata surorii ei. O știi pe Scarlet? Scarlet Lee? Ai fost cu ea la școală.

– Bineînțeles. Scarlet e logodită?

– Are nunta stabilită în mai cu un băiat drăguț, pe care l-a cunoscut la colegiu. Se căsătoresc aici, pentru că familia lui Scarlet e aici; după aia se mută la Boston, unde el lucrează în publicitate. Scarlet are diplomă de profesor, așa că asta o să facă.

– Profesoară? Lui Shelby îi veni să râdă. Din câte îmi aduc eu aminte, Scarlet fugea de școală ca dracul de tămâie.

– Asta dovedește ceva. Ce, nu pot să spun, dar ceva dovedește. În orice caz, o iau pe Callie la Suzannah să mă laud un pic cu ea; și la Suzannah e nepoata ei, Chelsea – are trei ani, de-o seamă cu Callie –, fata băiatului ei, Robbie, care s-a însurat cu Tracey Lynn Bowran. Nu cred că ai cunoscut-o pe Tracey. Familia ei e din Pigeon Forge. O fată drăguță, e olar. Uite, acolo e unul dintre vasele făcute de ea, cel cu lămâi în el.

Shelby aruncă o privire la vasul de un maro intens cu spirale proeminente albastre și verzi.

– E superb.

– Și-a făcut un cuptor de ars, lucrează afară, lângă casă. O parte din piesele ei merg la oraș, la galeria The Artful Ridge și la magazinul de cadouri de la hotel. O să vă dăm ție și lui Tracey o zi liberă, pentru că Suzannah, Chelsea, Callie și cu mine o să avem o zi de zbuguială.

– O să-i placă la nebunie.

– Și mie. O vreme o să fiu grămadă pe ea, așa încât contez pe înțelegerea ta. O s-o iau cam pe la unsprezece. O să se cunoască, apoi o să mergem să mâncăm de prânz. Dacă ne permite vremea, o să le luăm afară câteva ore.

– De obicei, Callie trage un pui de somn de o oră după-amiaza.

– Atunci, amândouă o să tragă un pui de somn. Nu te mai frământa atât, să nu crezi că nu-mi dau seama. Ținând bărbia ridicată

Ada Mae își puse mâna în zold. M-am descurcat să le cresc pe tine și încă doi băieți pe lângă tine. Cred că mă pot descurca cu un țânc,

Știu că te descurci. Doar că... n-a mai fost plecată de lângă mine des... mi-mi aduc aminte de când. Păptul că mă frământă că n-o am lângă mine spune mai multe despre persoana mea.

- Întotdeauna ai fost o fată isteată. N-ai fi vrut altceva, adăugă Ada Mae, ocolind iusula din centrul bucătăriei și punând mâinile pe umezii lui Shelby. Sfinte Dumnezeule, fetișo, ai numai contracturi pe-aici! Ți-am făcut rezervare la Vonnie - ți-o amintești pe Vonnie, e o verișoară din partea tatălui tău.

Vag, se gândi Shelby, pentru că în familia ei era o armată de verișori.

- Vonnie Gates, continuă Ada Mae. Pata mijlocie a vărului tatălui tău, heh. O să ți rezolve ea astea.

Shelby întinse mâna la spate și o așeză peste a mamei.

- Nu trebuie să simți că trebuie să ai grijă de mine.

- Asta e ai spune tu fiicei tale în astfel de împrejurări?

Shelby oftă.

- Nu. E ai spune că asta e sarcina mea și dorința mea, să am grijă.

- Păi atunci, mai ia un dumeat, murmură Ada Mae, sărutând-o pe Shelby pe creștet.

Shelby se supuse.

- După ziua de azi, o să-ți speli singură vasele, dar nu azi. Ce vrei să faci în dimineața asta?

- Ah, ar trebui să despachetez.

- N-am spus ce ar trebui, îi aminti Ada Mae, spălând farfuria lui Shelby. Am spus ce vrei.

- Amândouă. O să mă simt mai confortabil, odată ce o să reușesc să pun lucrurile pe la locul lor.

- Iți și Callie o să-ți dăm o mână de ajutor. Când vin și celelalte lucruri ale tale?

- Am tot. Am adus totul.

- Totul. Ada Mae se opri și se holbă la ea. Scumpo, au dus sus doar două valize, ei bine, și lucrurile lui Callie, pentru că ai marcat cutiile alea. Clay junior n-a pus în garaj mai mult de șase cutii, dacă or fi fost și-atâtea.

- Ce era să fac cu toate lucrurile alea, mamă? Chiar și când o să gădesc o casă - mai întâi însă trebuie să-mi gădesc de lucru -, n-aș putea folosi toate lucrurile alea. Știai că sunt firme care vin, se uită la lucruri și cumpără mobila toată deodată, direct din casă? O spuse cu nonșalanță, pe un ton conversațional. Ridicându-se, o luă pe Callie care dansa cu mânuțele în aer. Agentă imobiliară m-a ajutat să le gădesc. Mi-a fost de mare ajutor în privința lucrurilor de genul ăsta. Ar trebui să-i trimit niște flori când se va termina cu vânzarea, nu-i așa?

Întrebarea nu-i abătu atenția mamei sale, așa cum sperase Shelby.

- Toată mobila aia? De ce, Shelby, erau șapte dormitoare în casa aia, și biroul ăla imens, și nici măcar nu știu cum erau celelalte camere. E cât un conac unde am intrat fără să plătesc bilet la intrare. Și atât de nou. Pe fața ei se citeau șocul și îngrijorarea. Ada Mae își frecă podul palmei între sâni. Ah, sper că ai obținut un preț bun pentru toate alea.

- Am colaborat cu o firmă foarte respectabilă, pe cuvânt. Funcționează de peste treizeci de ani. Am făcut o grămadă de cercetări pe internet în legătură cu genul ăsta de lucruri. Jur, aș putea să obțin un post de cercetător după tot ce-am făcut, dacă nu m-aș fi gândit să mă împușc înainte de sfârșitul primei săptămâni.

- O să despachetăm, Callie. O să mă ajuți înainte să pleci cu buni?

- O să ajut! Îmi place s-o ajut pe mama.

- Cel mai bun ajutor. Hai să-ncepem! Mamă, știi cumva dacă Clay a dus sus cutia în care erau umerășele lui Callie? Încă nu pot să folosesc de-alea mari pentru lucrurile ei.

- A dus sus tot ce avea scris numele ei. O să mă duc să mă uit, ca să fiu sigură.

- Mulțumesc, mamă. Ah, o să mă duc afară să mut scaunul din mașină în mașina ta.

- Nu m-am născut ieri. Asprimea vocii Adei Mae îi sugeră lui Shelby că mama ei era încă șocată de decizia ei de a vinde întreaga mobilă.

Nu știa nici măcar pe jumătate.

- Eu și tatăl tău avem exact același tip pe care-l folosești tu, adăugă Ada Mae. Totul e pregătit pentru ea.

- Mamă. Shelby înaintă și, cu mâna liberă, o trase pe mama ei într-o îmbrățișare. Callie, ai cea mai grozavă bunică din toată lumea asta.

- Buni mea.

Asta îi atrase cu adevărat atenția Adei Mae, suficient de mult, se gândea Shelby, pentru că știa că pe mama ei avea s-o frământe ideea vinderii dintr-un foc a întregului mobilier dintr-o casă de aproape 950 mp.

Era ciudat să n-o aibă pe Callie lângă ea sau jucându-se sub ochii ei, dar fetița fusese atât de entuziasmată de a-și petrece întreaga zi la joacă. Și nu era mai puțin adevărat că avea să termine cu despachetul și cu aranjatul în jumătate din timp în lipsa lui Callie.

Pe la amiază, totul era pus în ordine, paturile, făcute, și ea se întrebă ce să mai facă.

Se uită la laptop fără prea mare tragere de inimă, dar se sili să-l pornească. Nu primise avertismente de la creditori, ceea ce era un semn bun. Încă nici o veste despre vânzarea casei, dar nici nu se aștepta. Citi un e-mail scurt de la consignație, prin care era anunțată că se vânduseră două dintre jachetele din piele ale lui Richard, pardesiul ei de cașmir și două dintre rochiile ei de seară.

Trimise un răspuns de mulțumire, acceptând data de întâi ale lunii pentru a încasa un cec la adresa indicată de ea.

Odată încheiate despachetatul și celelalte treburi, făcu un duș și se îmbracă. Era încă prea devreme să meargă la masaj, unde avea să primească un răsfaț divin? Așa că avea să meargă la o plimbare. I-ar prinde bine o plimbare bună.

Burnița nu conteni, o umezeală persistentă căzând din cerul gri, pufos precum fumul. Dar îi plăcea să meargă prin ploaie. Își trase pe cap un hanorac cu glugă, încălță niște ghete scurte din piele moale și se întinse după geanta ei mare. Geanta pentru Callie. Amintindu-și că i-o dăduse mamei sale s-o ia cu ea, își îndesă portofelul în buzunarul din spate al jeansilor.

Se simțea atât de ușoară, de liberă, nu știa ce să facă cu mâinile, așa că le vâri în buzunarele hanoracului, unde găsi pachetul de șervețele umede pe care îl băgase acolo ultima dată când îl purtase – când nu era așa de liberă.

Inspiră adânc aerul rece, umed când ieși din casă. Doar stătu acolo și respiră cu toată forța; strângea cu degetele șervețelele umede ale lui Callie și avea în fața ei o după-amiază liberă.

Natura înverzise și florile se ițiseră pretutindeni, iar burnița făcea verdele să pară mai viu. Toate acele miresme – iarba udă, pământul ud, mirosul dulceag al zambilelor plutind printre narcisele galbene – o învăluiră pe când pășea pe drumul acela lung, familiar.

Ar putea să dea o raită pe la casa lui Lee, doar să verifice. Se apropia ora de somn, și Callie nu era pe deplin învățată să ceară la oliță când făcea nani. Ar fi așa de rușinată dacă ar avea un accident pentru că bunica ei nu se gândise s-o pună la oliță înainte de somn.

Putea doar să treacă pe acolo, să arunce doar o scurtă privire...

– Termină! Serios, termină! E bine. Totul e-n regulă.

Mai bine ar asculta sfatul mamei sale și ar profita de acea zi ca să facă ce pofteste. O plimbare în ploaie, pe îndelete, să studieze munții acoperiți de pătura fumurie de nori, să prețuiască florile de primăvară și liniștea.

Se uită la casa Emmei Kate, observă camionul meșterului pe alee și mașina roșie, strălucitoare în spatele lui. Se întrebă cum s-o abordeze pe Emma Kate, acum că amândouă se întorseseră în Ridge.

Prietena ei coborî din mașină.

Și ea avea un hanorac într-o nuanță de un roz țipător, pe care Callie l-ar fi adorat. Își schimbase coafura, se gândi Shelby, pe când Emma Kate scoase două sacoșe de cumpărături din portbagaj. Își tăiasă părul acela lung, castaniu, pe care și-l amintea Shelby; acum avea o frizură nostimă, zburlită, cu breton.

Vru s-o strige, dar nu se gândise ce să spună; nu se simțea în largul ei.

Pe când închidea portiera, Emma Kate o zări. Ridică sprâncenele pe sub bretonul castaniu în timp ce-și punea mânerul sacoșei pe umăr.

– Ia te uită cine stă acolo în ploaie, ca o mătă murată?

– E doar burniță.

– Totuși, e umezeală.

Rămase o clipă în dezechilibru din pricina sacoșelor care-i atârnavau pe umeri; nu zâmbea, iar ochii ei căprui o priveau critic chiar și printre picăturile de ploaie.

– Am auzit că te-ai întors.

– Și eu am auzit același lucru despre tine. Sper că tatăl tău se simte bine.

– Da, e bine.

Simțindu-se mai atingerită stând acolo, Shelby străbătu aleea scurtă.

- Îmi place părul tău.

- Bunica m-a convins. Îmi pare rău pentru soțul tău.

- Mulțumesc.

- Unde-i fetița ta?

- Cu mama. Petrec o zi de Joacă cu nepoata doamnei Suzannah.

- Chelsea, e o scumpete. Te duci undeva anume, Shelby, sau doar holnărești prin ploale?

- Mă duc la Viola, dar am atâta timp liber, de vreme ce Calle e cu mama, așa că... mai întâi holnăresc.

- Atunci, ce-ar fi să-l saluți pe mama, altfel o să mă bată tot timpul la cap din cauza asta. Oricum, trebuie să-l duc cumpărăturile astea.

- Mi-ar plăcea. Stai, să te ajut.

- Mă descure.

După refuzul primit, Shelby își băgă capul între umeri în vreme ce se îndreptară către ușă.

- Ei... Forrest zicea că ești cu cineva și că locuiești în oraș.

- Sunt. Matt Baker. Suntem împreună cam de doi ani. Acum e la Viola, repară o cadă.

- Credeam că asta-l camloneta lui.

- Au două. Asta e n partenerului lui, Griffin Lott. Mama reface bucătăria și ne înnebunește pe toți.

Emma Kate deschise ușa și se uită peste umăr la Shelby.

- Știi că toată lumea din Rendezvous Ridge vorbește despre tine. Fata Pomeroy, ala drăguță, care s-a măritat cu un bogătaș, a devenit o tânără văduvă și s-a întors acasă. Ce-o să se facă? Emma Kate îi adresă un zâmbet superior. Ce-o să se facă? spuse ea din nou și intră în casă cu sacoșele de cumpărături.

Capitolul 6

Griff se considera un bărbat răbdător. De obicei, nu-și pierdea cumpătul. Iar când se întâmpla asta, făcea prăpăd în jurul lui, dar îi trebuia mult până să-și iasă din pepeni.

Exact în acel moment însă, se gândea la modul cel mai serios să lipească cu bandă adezivă gura adorabilei mame a Emmei Kate.

Muncise toată dimineața să monteze dulapurile joase, și ea îl bombardase tot timpul cu întrebări.

Suflându-i în ceafă, stând în coasta lui, puțin mai lipsea să-l scoată complet din minți.

Știa prea bine că Matt o ștersese la donșoara Vi ca să scape de gura simpaticei mame a iubitei lui.

Mai rău, încă ezita – „ezita” putea deveni cuvântul zilei – în privința dulapurilor, chiar în timp ce le instala. Și dacă trebuia să le demonteze pentru că se răzgândise din nou, nu era exclus să recurgă la metode mai dure decât cea cu banda adezivă.

Avea corzi de bungee jumping și știa cum să le folosească.

– Haide, Griff, scumpule, poate că n-ar fi trebuit să merg pe alb. Sunt așa de comune, nu-i așa? Și albul e rece, e chiar o culoare rece, așa-i? Bucătăriile ar trebui să fie un loc primitiv. Poate că mai bine alegeam lemn de cireș, de ce nu. E așa de greu să știi înainte să le vezi instalate pe poziție, nu-i așa? Cum să știi cum o să arate până când nu le vezi în realitate?

- Curate și strălucitoare, spuse el, încercând un ton vesel, când, de fapt, voia să scrâșnească din dinți. Bucătăriile ar trebui să fie curate și strălucitoare, și asta o să aveți.

- Crezi? Stătea în cotul lui și își răsucea degetele încleștate. Ah, nu știu. Henry și-a pus coada pe spinare și a spus că nu-i pasă deloc. Dar o să-i pese dacă n-o să fie-n regulă.

- O să arate minunat, donșoară Bitsy. Simțea ca și cum cineva, poate chiar el, îi bătea cuie direct în mijlocul frunții.

El și Matt mai avuseseră de-a face cu clienți dificili în Baltimore. Obsedații de a deține controlul, cei care se văicăreau, reclamagii și nehotărâții, dar Louisa „Bitsy“ Addison era regina de necontestat a nehotărâților.

Îi făcea pe foștii campioni – John și Rhonda Turner, care îl puseseră să dărâme un perete din casa lor din Baltimore, să-l construiască la loc și apoi să-l dărâme a doua oară – să pară hotărâți, neclintiți ca o stâncă, în comparație cu ea.

Ceea ce estimase a fi o treabă de trei săptămâni – inclusiv trei zile pentru situații neprevăzute – se întinsese de fapt pe cinci săptămâni. Și Dumnezeu știe când avea să se termine.

- Nu știu, spuse ea pentru a nu știu a câta oară, bătând ușor din palmele împreunate sub bărbie. Albul e cam tare, nu-i așa?

El fixă dulapul, scoase bolobocul și își trecu o mână prin clăia de păr blond-închis.

- Rochiile de mireasă sunt albe.

- Păi, da, e-adevărat și... Ochii ei căprui, și așa mari, se făcură și mai mari, și în ei luci o încântare șovăielnică. Rochii de mireasă? Haide, Griffin Lott, știi ceva ce eu nu știu? A cerut-o Matt de nevastă?

Ar fi trebuit să-l arunce pe partenerul lui sub roțile autobuzului. Să-l azvârle dedesubt, să dea înapoi și să treacă încă o dată peste el. Dar...

- Am dat doar un exemplu, ca... Se gândi rapid. Magnoliile, de pildă. Sau... Sfinte Doamne, mai dă-mi unul! Ah, mingile de baseball.

Rahat.

- Feroneria o să pună totul foarte bine în valoare, continuă el, oarecum disperat. Și blatul. Griul ăla cald o să creeze o atmosferă prietenoasă și elegantă în același timp.

– Poate că de vină e culoarea peretelui. Poate că ar trebui...

– Mamă, n-o să vopsești din nou pereții ăia.

Emma Kate își făcu apariția.

Griff ar fi putut s-o sărute, ar fi căzut la pământ și i-ar fi sărutat picioarele. Apoi, o pierdu complet din vedere când în spatele ei intră tipa roșcată.

Sfinte Sisoel! își spuse în gând, sperând că nu cu voce tare.

Era superbă. Un bărbat nu ajungea până aproape de treizeci de ani fără să fi văzut câteva femei frumoase, chiar dacă doar la cinema. Dar asta, în carne și oase, te făcea să spui pe loc doar *uau*.

O clăie de păr buclat, în nuanța unui răsărit de soare, încadrând un chip sculptat parcă în porțelan – dacă se putea sculpta în porțelan, de unde să știe el? Buzele moi, pline, cu o gropiță perfectă deasupra și niște ochi mari, profunzi, albaștri și triști.

De fapt, îi stătu inima în loc și îi țiuiră urechile un minut, așa că îi scăpă mare parte din discuția dintre Emma Kate și mama ei.

– Bucătăria e inima unei case, Emma Kate.

– La cum o tot învârți și o sucești, ai noroc că mai ai o inimă. Lasă-l pe Griff să lucreze, mamă, și salut-o pe Shelby.

– Shelby? *Shelby!* Ah, Dumnezeuule!

Alergă prin încăpere, o înșfăcă pe roșcată în brațe, legănând-o. Shelby, o înșfăcă pe Shelby, se gândi Griff. Ce nume drăguț, Shelby. Acum era numele lui preferat pe veci.

Apoi, îi pică fisa. Shelby – sau Shelby Anne Pomeroy, după cum scânci Bitsy strângând-o din nou în brațe pe roșcată. Sora prietenului său, Forrest.

Donșoara Vi – pentru care nutrise o pasiune nebună –, nepoata donșoarei Vi.

Puteai să vezi, dacă îți reveneau în simțiri pentru două secunde, cum arăta donșoara Vi când era tânără. Cum ar fi putut să arate Ada Mae cam cu vreo douăzeci și ceva de ani în urmă.

Nepoata donșoarei Vi, se gândi din nou. Văduva.

Nu-i de mirare că ochii ei erau triști.

Se simți pe dată vinovat că vrusese s-o ia în brațe așa cum o făcuse Bitsy; după aceea, își aminti singur că nu el era de vină că soțul ei era mort.

Ah, sunt foarte surprinsă că tu-ai venit ieri la petrecerea ta de bun venit, dar eu și Henry a trebuit să mergem la mormânta **forei** verigărei lui, tocmai în Memphis. Și nici măcar mi-ai plăcut de verigărea asta. E doar o femeie cu nasul **pe sus**, își clă țese, pentru că s-a măritat cu un avocat din Memphis. Dar mormânta a fost minuscule, recepția a fost la Hotel Peabody.

Mamă, las-o pe Shelby să respire.

Ah, îmi pare rău **Yonhvs**, veră și uscate. Sunt așa de emoționată să te văd, Griff, Emma Kate și Shelby, aici de față, erau ca siarlenele, jur, dinainte să implinească un an până...

Părea că îi trece prin minte motivul pentru care Shelby se întor-sese acasă.

- Ah, scumpo, ah, scumpo, îmi pare așa de rău. Ești așa de tânără și ai avut parte de așa o tragedie în viața ta. Cum rezisti?

- E bine să fi acasă.

- Măceri nu-i ca acasă. Și, uite, a mea e tratată cu fundul în sus, așa că nici măcar nu-ți pot oferi o tratație specială. Și ești așa de slabută. Scumpo, ești mai slabă decât un manechin de la New York. Ai fost mereu suficient de înaltă ca să fii manechin. Emma Kate, avem vreo Cola? Ție îți plăcea Cola, nu-i așa?

- Da, doamnă, dar nu vă deranjați. Îmi plac noile dumneavoastră dulapuri, donșoară Bitsy. Sunt așa de imaculate și de strălucitoare și arată așa de bine pe fondul de gri-albăstrui al pereților.

Văduvă sau nu, în momentul acela lui Griff îi veni s-o sărute. Să o acopere de sărutări.

- Păi, exact asta a spus și Griff. A spus că sunt curate și strălucitoare. Chiar crezi...

- Mamă, încă nici n-am făcut prezentările. Shelby, el e partenerul iubitului meu, Griffin Lott. Griff, Shelby... Foxworth, nu-i așa?

- Da. Își întoarse ochii aceia superbi spre el, și nu greșea cu nimic dacă spunea că inima putea să-i stea în loc. Îmi pare bine de cunoștință.

- Bună. Sunt prieten cu fratele tău.

- Care din ei?

- Cred că cu amândoi, dar mai mult cu Forrest. Și ar trebui să-ți spun fără întârziere că sunt îndrăgostit de bunica ta. Mă tot gândesc la o metodă s-o răpesc de lângă Jackson și să fugim amândoi în Tahiti.

Gura aceea frumos conturată se arcui puțin, ochii aceia triști se luminau, doar un pic.

- E greu să te invinuiască pentru asta.

- Griff locuiește în vechea casă Tripplehorn, adăugă Emma Kate. O reconstruiește.

- Deci, faci miracole?

- Atâta vreme cât pot folosi unelte. Ar trebui să vii odată s-o vezi. Prinde contur.

Ea îi zâmbi, dar de data asta zâmbetul nu i se oglindi și în ochii mari și triști.

- Te-ai întrerupt din treabă. Eu trebuie să plec. Am programare la salonul bunicii.

- Păi, Shelby, revino când toate astea vor fi terminate, și o să stăm mai mult de vorbă, se agită Bitsy pe lângă ea. Mă aștept că o să vii și o să pleci cum făceai odată. Știi că ești ca din familie.

- Mulțumesc, doamnă Bitsy. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi spuse din nou lui Griff și se întoarse să plece.

- Te conduc. Emma Kate împinse sacoșele spre mama ei. Aici sunt mezeluri și salate gata preparate și multă mâncare pregătită, numai bună de mâncat. Nu trebuie să-ți faci griji cu mâncarea până când noul aragaz o să fie instalat. Mă întorc imediat.

Emma Kate nu spuse nimic, mergând spre ușă.

- Salut-o pe buni, spuse ea, deschizând ușa.

- O s-o salut. Shelby ieși, apoi se întoarse. Primirea călduroasă a lui Bitsy făcea ca răceala Emmei Kate să fie cu atât mai dureroasă. Trebuie să mă ierți.

- De ce?

- Pentru că tu ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată în viață.

- Asta a fost pe vremuri. Oamenii se schimbă. După ce-și scutură părul zburlit, Emma Kate își băgă mâinile în buzunarele hanoracului. Uite ce e, Shelby, ai avut parte de o lovitură dură și, sincer, îmi pare rău, dar...

— Trebuie să mă țapi. Mama lui îi promisese să plece; iubirea lui să nu-i permită. Nu în am punctul corect față de potențია noastră. Nu în am punctul corect față de tine și înțeleg că e rău. O să mă părăsesc de-aia ca. — Trebuie să mă țapi. — Te rog să îl amintuiești de prietenia asta de dinainte de a o fi distansat și să mă țapi. Cel puțin atât cât să vorbești cu mine, să mă spui ce ai mai făcut și cum ești. — Doar atât.

Emma Kate îl scruta chipul, cu înțelegerea și înțelegerea ei, gândindu-se.

— Spune-mi un lucru. De ce nu te ai întors când a murit bunica? Te iubea. Eu aveam nevoie de tine.

— Am venit. N-am putut.

Cu un scuturat ușor din cap, Emma Kate se dădu înapoi.

— Nu, asta nu îmi e de ajuns pentru a obține tertare. Să-mi spui de ce n-ai putut să faci ceva ce știi că e important, ai făcut doar flori și un bilet, ca și cum era de ajuns. Spune-mi adevărul adevărat doar în privința asta.

— El a spus nu. Rușinea îi inundă fața lui Shelby, îi săgetă inima. A spus nu și n-aveam bani sau curajul să îl contrazic.

— Tu ai avut întotdeauna curaj.

Shelby își amintea de tata care avea întotdeauna curaj, la fel cum și o amintea pe verișoara ei Vonnie, Vag.

— Cred că nu mai am. Am nevoie de toate resturile care mi-au rămas să stau aici și să îți cer tertare.

Emma Kate respiră adânc.

— Îți aduci aminte de La Bootlegger's Bar and Grill?

— Bineînțeles.

— Ne întâlnim acolo mâine. Pe la șapte și jumătate e în regulă pentru mine. O să mă discutăm despre toate astea.

— Trebuie să o întreb pe mama dacă poate avea grijă de Callie.

— Ah, da. Deveni din nou distanțată și rece, mai rece și mai deprimantă decât bunica. Adică bica ta, pe care n-am apucat să o văd încă.

Sentimente de rușine și vinovăție o chinuiau deopotrivă.

— Pot să continui să îl spun că înțeleg că e rău, tot de atâtea ori de câte ori vrei să auzi.

— O să fiu acolo la șapte și jumătate. Vino, dacă reușești.

Emma Kate se întoarse în casă, apoi se sprijini de ușă și dădu frâu liber lacrimilor, măcar atât.

*

Griff montă și ultimul dulap într-o binecuvântată liniște, pentru că Emma Kate cedase și o luase pe mama ei la cumpărături. Luă o pauză și sorbi din suc direct din sticlă, examinând progresul făcut.

Nu se îndoia că odată treaba terminată, campioana nehotărâților avea să adore fiecare centimetru pătrat din bucătăria refăcută. Și avea să arate imaculată și strălucitoare – exact ca roșcata.

Ceva se petrecea acolo, cugetă el, în timp ce Bitsy flecărea întruna despre prietenia din fașă dintre Emma Kate și Shelby și Emma Kate stătea acolo mai încordată și mai distantă decât o văzuse vreodată. Și roșcata, tristă și stânjenită.

Ceartă între fete, presupuse el. Avea o soră, așa că știa că certurile între fete puteau fi lungi și înverșunate. Trebuia s-o iscodească pe Emma Kate. Nu avea decât să găsească momentul potrivit, s-o convingă să vorbească și să mărturisească tot.

Voia să știe.

Și se întrebă care ar fi intervalul de timp potrivit înainte ca un tip să invite o văduvă la o întâlnire.

Probabil că ar trebui să-i fie rușine să se întrebe așa ceva, dar pur și simplu nu se putea abține. Nu mai avusese o astfel de reacție în fața unei femei de... de fapt, niciodată. Și îi plăceau femeile.

Puse sucul jos și se hotărî să se apuce de dulapurile suspendate, de vreme ce lui Matt îi trebuia toată ziua să repare o cadă. Plus că nu era numai cada, se gândea el, trăgând scara mică. Aveau să stea și la tacle. Nu se făcea nimic în Rendezvous Ridge fără multă pălăvrăgeală.

Și ceai cu gheață. Și întrebări, și pauze lungi și leneșe.

Începea să se obișnuiască cu asta, descoperise că-i plăcea ritmul mai potolit și, categoric, îi plăcea atmosfera provincială.

Avusese de ales atunci când Matt se decisese să se mute în Tennessee cu Emma Kate. Să rămână sau să plece. Să găsească un nou partener, să conducă singur afacerea. Sau să-și încerce norocul și s-o ia de la capăt, mai mult sau mai puțin, într-un loc nou cu oameni noi.

Nu regretase că își asumase riscul.

Auzi deschizându-se ușa din față. Cu asta mai trebuia să se obișnuiască, cu faptul că oamenii din Ridge încuiau rareori ușile.

- A trebuit să-i faci o cadă nouă? strigă Griff, după care porni bormașina pentru a împușca ultimul holșurub al primului dulap suspendat.

- Doamnă Vi mi-a mai găsit câte ceva de făcut. Hei, văd că ai avansat, arată foarte bine.

Griff coborî să se uite la dulap cu un mormăit.

- Cuvântul zilei este „nehotărâre“ și are lângă el poza lui Bitsy Addison în toate dicționarele din întreaga țară.

- Are ceva probleme când vine vorba să ia o hotărâre.

Iată și talentul lui Matt în a bagateliza o problemă.

- Nu știu cum se hotărăște să se ridice din pat dimineața. Aș fi făcut mai mult, dacă doamna ta ar fi ajuns mai devreme și ar fi luat-o pe Bitsy de aici. Crede că albul e prea alb și că poate a ales blatul greșit. Sau culoarea greșită de zugrăveală. Să nu întrebi de panoul antistropi.

- E prea târziu să se răzgândească în legătură cu orice.

- Ia încearcă să-i spui asta.

- Trebuie s-o iubești.

- Da, o iubești. Dar Hristoase, Matt, n-o putem închide într-o cutie următoarele trei zile?

Zâmbind ștregărește, Matt își scoase geaca subțire și o aruncă deoparte.

Griff era înalt și slab, pe când Matt era solid și musculos. Își purta părul negru îngrijit și tuns, pe când al lui Griff trecea de guler și era ușor ondulat. Matt își râdea fața pătrătoasă, în vreme ce a lui Griff, îngustă și cu obrajii supti, tindea să pară neîngrijită.

Matt juca șah și îi plăcea să deguste vinuri.

Lui Griff îi plăceau pokerul și berea.

Fuseseră ca frații de aproape un deceniu.

- Ți-am adus o bere, îi spuse Matt.

- Da, de care?

- Aia ca focul, care-ți place ție. Aia care-ți arde măruntaiele.

- Tare.

- Ce-ai zice să mai montăm vreo două sus și să luăm o pauză: una scurtă? Cine știe cât o mai poate ține Emma Kate pe Bitsy să nu stea pe capul nostru.

- S-a făcut.

Pe când începură să lucreze, Griff se hotărî să-l iscodească.

- A trecut pe-aici nepoata donșoarei Vi. Cea care abia s-a întors. Văduva.

- Zău? Am auzit ceva zvonuri despre asta când am fost în oraș. Cum arată?

- Faci infarct. Pe bune, spuse el când Matt îi aruncă o privire. Culoarea părului e cum îl avea mama ei și donșoara Vi. Cea folosită de pictor.

- Tițian.

- Exact. Lung și ondulat și are și ochii lor. Albastrul ăla închis care bate în purpuriu. Arată ca o muză, mai puțin ochii triști.

- Păi, soțul ei a murit, când, cam după Crăciun. Aiurea sărbători.

Cam trei luni, calculă Griff; probabil că era prea devreme să o invite să iasă cu el.

- Deci, care-i treaba cu ea și cu Emma Kate? Verifică bolobocul.

- Ce vrei să spui cu asta? Ridică de la capătul tău un pic mai mult. Oprește-te acolo. Perfect.

- Bitsy îi tot dădea înainte că erau... sunt... prietene la cataramă... mă rog, dar după cum se comportau nu prea se vedea asta. Nu-mi aduc aminte ca Emma Kate să fi vorbit vreodată de ea.

-- Nu știu, zise Matt în vreme ce Griff împușca holșuruburile. E ceva legat de felul în care a plecat ea cu tipul cu care s-a măritat.

- Trebuie să fie mai mult decât atât, îl îmboldi Griff din nou, întrebându-se dacă avea nevoie de bormașină. Matt nu se prindea de detalii mai subtile atunci când venea vorba de oameni. Multă lume se mută altundeva atunci când se căsătorește.

- N-au mai ținut legătura, sau cam așa ceva. Matt ridică din umeri. Emma Kate a pomenit de ea de vreo două ori, dar n-avea cine știe ce de spus despre ea.

Griff nu putu decât să scuture din cap.

- Matt, ce știi tu despre femei poate încăpea într-un degetar. Când o femeie aduce vorba despre ceva, după aia n-are mai nimic de spus despre asta, de fapt are *multe* de spus.

- Păi, atunci, de ce nu spune?

- Pentru că are nevoie de ocazia potrivită, de contextul potrivit, Nici Forrest n-a spus prea multe, dar el știe să țină secrete. Nu m-am gândit să-i dau ocazia în legătură cu asta până acum.

- Înainte să știi că tipa-i trăsnet.

- Asta-i treaba.

Matt verifică încă o dată bolobocul, pe toate laturile, înainte să treacă la următorul.

- Doar n-ai de gând să te apuci să-i dai târcoale unei văduve cu un copil, care e sora mai mică a unui prieten.

Griff doar zâmbi, în vreme ce potriveau al doilea dulap.

- Doar n-ai de gând să-i dai târcoale unei fete neobrăzate din sud, care îți tot spune că-i prea ocupată să înceapă ceva.

- Am dat-o gata până la urmă, nu-i așa?

- Cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată. L-ai prins?

- L-am prins.

Griff dădu drumul dulapului ca să-l lipească de primul.

- Are trebui s-o întrebi pe Emma Kate care-i treaba.

- De ce?

- Pentru că, după ce a condus-o pe roșcată, avea și ea ochii triști. Înainte s-o conducă la ușă, era un pic supărată, dar după aia, arăta tristă.

- Serios?

- Mda. Așa că ar trebui s-o întrebi.

- De ce s-o întreb despre așa ceva? De ce să răscolesc lucrurile?

- Matt, Hristoase! Ceva se petrece. Și situația o să mocnească așa până când o să explodeze.

- Ca un vulcan, fu de părere Matt. Dacă vrei să afli atâtea, întreab-o pe ea.

- Lașule.

- În privința problemelor de genul ăsta? Păi da, și nu mi-e rușine s-o recunosc. Verifică bolobocul. Exact pe semn. Facem o treabă bună.

- Să-l fixăm.

- Chiar asta o să facem. Haide să le aliniem și după aia să **beră** o bere.

- Gând la gând cu bucurie, frate.

*

Viola începuse să coafeze de plăcere, le făcuse coafuri cochete surorilor sau prietenelor ei, așa cum văzuse în reviste. Povestea cum, prima dată când luase foarfeca în mână – și lama de ras a bunicului – ca s-o tundă pe sora ei Evelyne, scăpase de chelfâneală doar pentru că tunsoarea arăta la fel de bine cu cea făcută de donșoara Brenda la salonul Brenda's Beauty, pentru care încasa bani frumoși.

Avea doisprezece ani, și de atunci încolo devenise responsabilă cu tunsul fiecărui membru al familiei și cu aranjatul fetelor – inclusiv al mamei sale – pentru ocazii speciale.

Când era însărcinată cu primul ei copil, lucra pentru donșoara Brenda, dar și pe cont propriu, din micuța ei bucătărie din rulota dublă, de unde începuseră ea și cu Jackson. Când se născuse Grady – mai avea încă patru luni până să împlinească ea șaptesprezece ani –, începu și cu manichiura și lucra exclusiv din casa cu două dormitoare pe care o închiriaseră de la Bobby, unchiul lui Jack.

Când urmă al doilea copil, imediat după Grady, se înscrise la cursurile de cosmetică, mama ei ocupându-se de copii.

Viola MacNee Donahue se născuse ambițioasă și nu se temea să-l impulsioneze și pe soțul ei în același sens.

Pe când împlinise douăzeci de ani, cu trei copii și o pierdere de sarcină care-i frânsese inima, avea propriul ei salon; cumpărase locația Brendei când aceasta fugise de la soțul ei cu un chitarist tocmai din Maryville.

Asta îi îndatorase, dar, deși Viola nu era dintre acelea care erau de acord cu vorbele preotului că Dumnezeu avea să le ofere din plin, credea totuși că El privea cu bunăvoință spre cei care se spetesc muncind din greu.

Exact asta făcea, petrecând adesea optsprezece ore pe zi în picioare, în vreme ce Jack trudea și el din greu la garajul lui Fester.

Născu al patrulea copil, achită întreaga datorie, apoi se înglodă din nou în datorii când Jack își înființă propriul service de reparații și tractări mașini. Jackson Donahue era cel mai bun mecanic din regiune și dusesse în spate o mare parte din afacerea lui Fester, pentru că Fester se clătina pe la prânz, de beat ce era, cinci zile din șapte.

Își pusese ră pe picioare propriile afaceri, crescuseră patru copii și cumpăraseră o casă bună.

Și, cu banii economisiți pe care Viola îi pusese deoparte, cumpără vechea mercerie, se extinse și tot orașul vul când instalează acolo trei scaune luxose pentru pedicură.

Afacerea merse strașnic, dar, dacă volai mai mult, trebuia să-ți dai seama cum să acționezi. Prin Ridge mișunau turiștii de colo colo, în căutare de clădirii sau chillpiruri, ori de lucruri pitorești într-o localitate mai liniștită decât Gatlinburg sau Maryville.

Veneau pentru excursii și pescuit și să stea la cort, iar unii se cazau în Rendezvous Hotel și făceau rafting. Cei care erau în concediu aveau tendința de a fi mai cheltuitori și mai darnici când venea vorba de favoruri.

Așa că riscă și se extinse din nou. Și din nou.

Printre localnici, salonul ei era numit simplu Vi's, dar turiștii intrau la Viola's Harmony House Salon și Spa de zi.

Îi plăcea cum suna.

Cea mai recentă – și Viola pretindea că era și ultima – extindere adăugase ceea ce ea a etichetat-o drept o Cameră de Relaxare, o denumire cam pretențioasă pentru o zonă de așteptare, dar era într-adevăr elegantă. Deși îi plăceau culorile îndrăznețe și intense, aici menținu tonurile mai delicate, adăugă un șemineu pe gaz, interzise orice fel de aparatură electronică și oferea ceaiuri speciale preparate acolo, apă minerală, fotolii cu perne moi și halate plușate inscripționate cu logoul ei brodat pe ele.

Deoarece extinderea, cea mai recentă, ultima, era în plină desfășurare pe când Shelby se mutase din Atlanta în Philadelphia, ea nu o văzuse finalizată.

Nu putea să spună că era surprinsă când bunica ei o conduse printr-un vestiar/zonă de schimbare a hainelor în încăperea ce mirosea discret a lavandă.

– Buni, e ulmitor!

Vorbea cu o voce joasă, deoarece două femei pe care nu le cunoștea ședeau în niște fotolii bej, răsfoind reviste *glossy*.

– Să încerci niște ceai de iasomie. E făcut chiar aici, în Ridge. Si relaxează-te un pic până vine Vonnie să te preia.

- Aici e la fel de frumos ca în oricare alt spa pe unde am mai fost. Mai frumos.

Facilitățile includeau platouri cu semințe de floarea-soarelui, un bol din lemn cu mere verzi, carafe cu apă și felii de lămâie sau castroave și ceainice cu ceai fierbinte, pe care clienții îl puteau bea din cănuțe drăguțe.

- Tu ești uimitoare.

- Nu-i de ajuns să ai idei dacă le lași să trândăvească. Vino să mă vezi când Vonnie termină cu tine.

- Am să vin. Ai vrea... ai putea s-o suni pe mama? Vreau doar să fiu sigură că aia mică e cuminte.

- Nu-ți face nici o grijă.

Ușor de zis, cel puțin așa se gândea Shelby, când Vonnie, care nu părea mai înaltă de 1,60 m, o așeză pe o masă caldă, într-o încăpere slab luminată, învăluită de o muzică duioasă.

- Drăguțo, ai destule pietre în umerii ăștia să construiești o casă cu trei etaje. Ia respiră adânc. Încă o dată. Așa. Dă aerul afară.

Încercă, apoi nu mai trebui să încerce. Pluti.

- Cum te simți acum?

- Ce?

- Țsta-i un răspuns bun. Vreau să nu te grăbești să te ridici. O să măresc puțin lumina și ți-am pus halatul pe picioare.

- Mulțumesc, Vonnie.

- O să-i spun donșoarei Vi că ți-ar prinde bine și săptămâna viitoare. O să fie nevoie de câteva ședințe ca să revii în formă, Shelby.

- Mă simt în formă.

- Asta-i bine. Acum, nu care cumva să te ridici prea repede, mă auzi? O să ies și o să-ți aduc niște apă minerală bună. Acum o să simți nevoia să bei multă apă.

Bău apa, se schimbă în hainele de stradă și ieși, îndreptându-se spre zona salonului.

Patru dintre cele șase scaune pentru coafat erau ocupate, ca și două dintre cele patru scaune de pedichiură. Văzu două femei care-și făceau manichiura și se uită la propriile ei unghii. Nu-și mai făcuse unghiile încă dinainte de Crăciun.

În vreme ce Camera de Relaxare era ca un sanctuar al liniștii, salonul răsuna de voci, de bulele băilor de picioare, de huruitul uscătoarelor de păr. Cinci persoane veniră să-i vorbească – trei cosmeticiene și două cliențe –, așa că fu prinsă în discuții, primi gânduri de compasiune și de bun-venit înainte de a o găsi pe bunica ei.

– Ai venit la fix. Taman acum am terminat șuvițele lui Dolly Wobuck, și următoarea clientă a anulat programarea, așa că am timp să-ți fac un tratament facial. Du-te și pune-ți din nou halatul.

– Ah, dar...

– Callie e bine. Ea și Chelsea dau o petrecere costumată. Ada Mae spunea că s-au împrietenit atât de bine de parcă sunt prietene dintotdeauna; îi amintesc de tine cu Emma Kate.

– Ce mă bucur să aud asta!

Shelby făcu sforțări să nu se gândească la privirea aceea rece din ochii prietenei sale din copilărie.

– O să-ți aducă copila acasă peste două ore. Ai timp pentru un tratament și putem să și vorbim. Viola inclină capul, și lumina ce pătrundea prin fereastra din față luci într-un ton de roșu-auriu. Vonnice a făcut o treabă bună, nu-i așa?

– E minunată. Nu mi-o amintesc așa de scundă.

– Seamănă cu mama ei.

– Poate că e scundă, dar are niște mâini minunate și puternice. Nu m-a lăsat să-i dau bacșiș, buni. A spus că mama a avut grijă de asta și că, oricum, suntem o familie.

– Mie poți să-mi dai bacșiș, acordându-mi o oră din timpul tău. Haide, du-te și ia-ți un halat. Camerele de tratament sunt tot acolo. Noi o să intrăm în prima. Fugi!

Făcu întocmai cum i se spusese. Voia ca fiica ei să-și facă prieteni, nu-i așa? Să aibă pe cineva cu care să se joace, cu care să stea. Așa era sănătos și corect. Nu avea nici un rost să se frământa atât pentru că-și petrecea ziua la salonul bunicii ei.

– Am exact ce-ți trebuie, spuse Viola când Shelby intră. E tratamentul meu energizant. O să-ți dea ție și pielii tale vigoare. Atârnă-ți halatul în cuierul de-acolo, întinde-te aici și-o să te învelim.

– Și asta e nou. Nu camera, ci fotoliul, câteva dintre echipamentele de aici.

- Dacă vrei să fii competitiv, trebuie să fii pasul. Viola scvase un șort pe care și-l puse peste pantalonii trei sferturi și tricoul de un portocaliu îndrăzneț. În camera de alături am un dispozitiv pentru tratamentul ridurilor cu impulsuri prin electrozi.

- Serious?

Shelby alunecă sub cearșaful de pe fotoliul înclinat.

- Doar două dintre noi sunt calificate să-l folosească deocamdată, adică mama ta și eu mine, dar Maybeline... ți-o amintești pe Maybeline!

- Da. Nu-mi aduc aminte să fi lucrat vreodată pentru altcineva decât pentru tine.

- Au trecut câțiva ani, și acum fata ei lucrează și ea aici. Lorilee se pricepe la unghii la fel ca mama ei. Acum Maybeline se instruieste să umble cu noul echipament, așa că o să avem trei persoane care să știe să-l folosească. Nu că tu ar trebui să-ți faci deocamdată griji din cauza ridurilor. Puse o cuvertură ușoară peste cearșaf, apoi îi legă părul lui Shelby. Dar, haide să mă uit la tine. Pielea ta e puțin deshidratată, fetișo. Asta-i de la stres.

Începu cu o curățare, umblând pe fața lui Shelby cu mâinile ei ușoare de copil.

- Există lucruri pe care o fată i le poate spune bunicii și pe care nu i le spune nici măcar mamei. E zona de siguranță. Și Ada Mae, ea vede doar partea plină a paharului, e binecuvântată să aibă concepția asta. Tu însă ai necazuri, și astea nu se datorează suferinței. Știu cum arată suferința.

- Am încetat să-l iubesc. Putea să spună asta cu glas tare, cu ochii închiși și cu mâinile bunicii pe față. Poate că, de fapt, niciodată nu l-am iubit cu adevărat. Acum știu că el nu m-a iubit. E greu să știi asta, e greu să știi că n-am avut ceea ce ar fi trebuit să avem, și acum el s-a dus.

- Erai tânără.

- Mai în vârstă decât erai tu.

- Eu am fost teribil de norocoasă. La fel și bunicul tău.

- Am fost o bună soție, buni. Pot spune asta și știu că-i adevărat. Și Callie - am făcut-o pe Callie, asta chiar e ceva special. Și îmi mai doream încă un copil. Știu că poate nu-i bine să vrei încă unul când

lucrurile nu merg așa cum ar trebui, dar am crezut că așa ar trebui și că era în regulă. Ar fi fost bine pentru mine dacă mai făceam încă un copil pe care să-l iubesc. Tânjeam atât de mult după încă un copil, aveam așa o dorință.

– Știu bine cum e să tânjești.

– Și el a spus că e-n regulă. A spus că ar fi bine pentru Callie să aibă un frate sau o soră. Dar nu s-a întâmplat, și prima dată s-a întâmplat atât de ușor și de repede. Mi-am făcut analize, și el a spus că și-a făcut și el.

– A spus că și-a făcut? repetă Viola, aplicând un exfoliant lejer pe pielea lui Shelby.

– Eu... eu a trebuit să mă uit prin toate hârtiile și dosarele lui după aceea. Erau atâtea lucruri de examinat.

Avocați, și contabili, și funcționarii de la fisc, creditorii, facturile și datoriile.

– Și am găsit o rețetă medicală sau o factură, nu contează, de la un doctor. Richard păstra totul. Era datată cu câteva săptămâni după ce se născuse Callie, atunci când am adus-o acasă, în prima ei vizită, și el a spus că trebuie să plece într-o călătorie de afaceri. S-a purtat așa de frumos când am venit acasă, a făcut toate aranjamentele. Avion particular și o limuzină. Dar a mers la un doctor în New York și și-a făcut vasectomie.

Măinile Violei se opriră.

– S-a ciopârțit și te-a lăsat să crezi că încercați să mai aveți un copil?

– N-am să pot să-l iert vreodată pentru asta. Dintre toate, pentru asta nu-l pot ierta.

– Era dreptul lui de a hotărî dacă voia să mai aibă încă un copil, dar nu avea dreptul să se opereze și să nu-ți spună. E o minciună îngrozitoare. Și un om care a putut spune asemenea minciună îngrozitoare, care a putut trăi cu minciuna asta groaznică, era un om fără inimă.

– Au fost atâtea minciuni, buni, și să le descopăr după ce a murit? Acolo rămăsese un gol, se gândi Shelby, ce nu avea să poată fi umplut niciodată. Mă simt ca o proastă, mă simt ca și cum am trăit cu un străin. Și nu înțeleg de ce s-a însurat cu mine, de ce a trăit cu mine.

În ciuda agitației care pusese stăpânire pe ea, mâinile Violei erau blânde și vocea calmă.

- Ești o fată fermecătoare, Shelby Anne, și ai spus că ai fost o soție bună. Și nu trebuie să te simți ca o proastă pentru că ai avut încredere în soțul tău. Despre ce a mai mințit? Au mai fost și alte femei?

- Nu știu sigur și nu pot să întreb. Dar trebuie să mărturisesc că da, judecând după lucrurile pe care le-am găsit, da, au fost și alte femei. Dar acum îmi dau seama că nu-mi pasă. Nici măcar nu-mi pasă câte anume - făcea atâtea călătorii fără noi. M-am dus la doctor acum câteva săptămâni să-mi fac analize, în caz că... Nu mi-a transmis nimic, așa că dacă a avut relații cu alte femei, a fost precaut. Nu-mi pasă nici dacă a avut o sută de femei.

Neliniștea ei creștea în timp ce Viola îi aplica masca energizantă.

- Banii, bunico. A mințit în legătură cu banii. Nu am dat niciodată prea mare atenție acestui aspect, pentru că el spunea că asta-i treaba lui, iar a mea era să am grijă de casă și de Callie. El... putea să te șfi-chiuiască cu vorba ca un bici, fără a ridica glasul sau mâna.

- Disprețul rece poate fi o armă mai puternică decât mânia iute.

Consolată, Shelby deschise ochii și se uită în cei ai bunicii.

- Mă intimidă. Urăsc să recunosc și nici măcar nu știu cum de s-a ajuns la asta. Dar acum pot privi înapoi și văd totul atât de limpede. Nu-i plăcea să întreb despre bani, așa că n-am întrebat. Aveam atâtea - hainele, și mobila, și restaurantele, și călătoriile. Dar și pe-acolo înșela și făcea tot felul de escrocherii. Încă nu mi-e clar totul.

Închise din nou ochii, nu de rușine - nu se punea problema de asta cu buni -, ci de epuizare.

- Totul era luat pe credit, și casa de-acolo, din nord, nici măcar nu plătitese prima rată din împrumut și a răscumpărat-o în vară. N-am știut nimic decât când mi-a spus în noiembrie că ne mutăm. Și mai erau mașinile, și cardurile de credit, și ratele - și câteva datorii pe care le-a lăsat în Atlanta. Impozite neplătite.

- Te-a lăsat cu datorii?

- Le-am prioritizat și am stabilit eșalonări de plăți - și am vândut o grămadă de lucruri în ultimele săptămâni. Există o ofertă pentru casă și, dacă se concretizează, o să se rezolve multe.

- Cu ce datorii te-a lăsat?

- În momentul ăsta? Deschise ochii și se uită în cei ai bunicii. Un milion nouă sute nouăzeci și șase de mii de dolari și optzeci și nouă de cenți.

- Nu se poate! Viola trebui să tragă aer în piept și să-l elibereze încet. Doamne! Shelby Anne, asta-i o sumă substanțială.

- Când se vinde casa, o să scadă mult. Oferta e pentru un milion opt sute de mii de dolari. Eu datorez încă o sută și cincizeci de mii în plus, dar creditorul ipotecar o să mă elibereze de datoria asta, având în vedere că vânzarea se face pentru stingerea debitului datorat. Și a început de la aproximativ trei milioane. Puțin peste, cu facturile avocaților și ale contabililor.

- Ai plătit un milion de dolari din ianuarie încoace? Viola clătină din cap. Trebuie să fi fost o vânzare de chilipiruri dată dracului.

Capitolul 7

După un masaj și un tratament energizant al tenului, sosi acasă unde își găsi fiica debordând de fetele; toate acestea contribuind din plin la buna dispoziție a lui Shelby.

Dar cea mai mare ușurare fusese să-și verse năduful în fața bunicii. Îi spusese totul – cum găsisese seiful și ce era în el, detectivul particular, tabelele pe care le întocmise și nevoia de a-și găsi o slujbă cât mai repede cu putință.

Până când îi dădu lui Callie să mănânce de seară, îi făcu baie și o puse în pat, avea impresia că știa tot ce se putea ști despre Chelsea – și promisese s-o invite cât de curând.

Cobori și își văzu tatăl întins pe fotoliul-șezlong care îi plăcea nepus; urmărea un meci de baschet la noul lui televizor. Mama ei ședea pe canapea și croșeta.

- A adormit ușor?

- A adormit instantaneu, înainte să termin povestea. Ai obosit-o azi, mamă.

- A fost distracție mare. Amândouă fetele erau ca niște mormoloci cum se bălăceau în iaz; n-au stat locului o secundă. Eu și Suzannah am convenit să facem cu rândul, s-o invităm pe Chelsea aici, apoi s-o ducem pe Callie acolo. Și ți-am luat numărul lui Tracey, l-am pus pe avizierul din bucătărie. Ar trebui s-o inviți pe mama lui Chelsea, scumpo, să vă împrieteniți.

- O s-o chem. I-ai oferit o zi fericită. Pot să-ți cer o favoare?

- Bineînțeles.

- Azi m-am întâlnit cu Emma Kate.

- Am auzit. Fără a se opri din lucru, Ada Mae se uită la ea zâmbind. E Ridge, fetiço. Dacă n-aud nimic despre vreo întâmplare la zece minute după ce s-a petrecut, știu că trebuie să-l pun pe tatăl tău să-mi verifice auzul. Hattie Munson – îți aduci aminte că stă vizavi de Bitsy, deși se ciorovăiesc cam tot timpul din orice fleac. Acum se ceartă pentru că Bitsy o să aibă o bucătărie nouă și nu i-a urmat sfatul lui Hattie în legătură cu noile electrocasnice. Băiatul lui Hattie lucrează la LG, dar Bitsy a cumpărat Maytag, și Hattie a luat-o drept un afront personal. Nu mai vorbesc că Hattie Munson se ofensează dacă strănută în bucătăria ei, și tu nu-i urezi noroc dintr-a ta.

Amuzată de felul în care mama ei găsea cu cale să evite subiectul printr-o istorioară nevinovată și în care tatăl ei înjura jucătorii, arbitrul, antrenorii, Shelby se așază pe brațul canapelei.

- Ei bine, poate că se ceartă, dar lui Hattie nu-i scapă nimic, și te-a văzut cu Emma Kate afară, în fața casei lui Bitsy, apoi te-a văzut intrând. Cum a ieșit bucătăria aia? N-am mai trecut pe-acolo de mai bine de-o lună.

- Se montau dulapuri. Drăguțe.

- Iubitul Emmei Kate, Matt, și Griffin. Niște drăguțiăștia doi – și fac treabă bună. O să-i aduc aici ca să transform vechea ta cameră într-o baie atașată dormitorului.

- Haide, Ada Mae.

Clayton ieșise din atmosfera meciului de suficientă vreme încât să poată auzi despre baie.

- O s-o fac, Clayton, așa că mai bine ai fi de partea mea. Griff a spus cum ar putea să desființeze peretele ăla, și aș putea să am o baie lângă dormitor, un fel de spa. M-am uitat prin reviste, să-mi fac o idee. Și Griff are cărți întregi doar despre armături de instalații – pe unele dintre ele nu le-am mai văzut în viața mea pe undeva. El și-a făcut deja o baie în felul ăsta. M-am dus la vechea casă Tripplehorn să o văd, și e ca în reviste, chiar dacă el doarme încă pe o saltea pneumatică pe podeaua dormitorului. A terminat bucătăria, și îmi vine să plesnesc de invidie.

- Nici măcar să nu-ncepi, Ada Mae.

– Îmi place bucătăria mea, îi spuse ea lui Clayton, apoi zâmbi și strengărește către Shelby și mormăi un *deocamdată* în barbă. Pun pariul că tu și Emma Kate ați reluat relația firesc.

Nici pe departe, se gândi Shelby.

– La asta mă refeream cu favoarea. Mi-a spus că ar vrea să ne întâlnim mâine la Bootlegger's pe la șapte și jumătate, dacă aș putea. Dar...

– Te duci și te întâlnești. Vechii prieteni sunt temelie vieții tale. Nu știi ce m-aș face fără Suzannah. Eu și tatăl tău o să avem grijă de Callie, o s-o culcăm. Ne-ar plăcea foarte mult.

– În sfârșit, ceva cu care pot să fiu de acord. Clayton se uită spre fiica lui. Nu te grăbi cu Emma Kate. Noi o s-o răsfățăm pe Callie.

– Mulțumesc. Se aplecă, își sărută mama, apoi se ridică și îl sărută și pe tatăl ei. Mă duc sus, pentru că ziua asta de răsfăț îmi dă poftă de somn. Mulțumesc și pentru asta, mamă. Și mâine o să mâncăm de seară la șase. Gătesc eu.

– Ah, dar...

– Așa rămâne, Ada Mae, spuse ea pe același ton pe care i se adresase mama tatălui ei, ceea ce îl făcu pe Clayton să râdă pe îndelete.

– Am început să gătesc destul de bine, o să vă dați singuri seama. Cât stăm aici eu și Callie, o să-mi aduc partea mea de contribuție, pentru că am fost bine crescută. Noapte bună!

– A fost bine crescută, spuse Clayton când Shelby o luă pe scări în sus. Așa că hai să ne felicităm pentru asta și să vedem ce-o să avem mâine la cină.

– În seara asta nu mai era așa de palidă și de trasă la față.

– Așa e. Hai să vedem cum merge în zilele următoare și să ne bucurăm că le avem acasă.

– Mă bucur și o să fiu și mai bucuroasă când o să se împace cu Emma Kate.

*

Nu era greu să-și găsească de treabă. Cam pe la prânz, scoase căruciorul. S-o ia pe Callie la o plimbare prin oraș și să cumpere cele necesare pentru cina cu pui pe care intenționa s-o pregătească pentru părinții ei era un mod ușor – simplu – de a colinda prin Ridge și de a vedea dacă nu cumva făcea cineva angajări.

Norii se ridicaseră, și aerul sclipea de acea lumină primăvărată de după ploaie. O îmbrăcă pe Callie cu jacheta ei roz de blugi și îi puse o căciuliță subțire, și, în eventualitatea că se ivea prilejul de a aplica pentru vreo slujbă, se fardă înainte de plecare.

– Mami, mergem s-o vedem pe Chelsea?

– Mergem în oraș, puiule. La băcănie, și trebuie să deschid un cont la bancă. Poate că o să trecem și pe la buni.

– S-o vedem pe buni! Și pe Chelsea.

– O s-o chem pe mama lui Chelsea mai târziu și-o să vedem.

Trecu pe lângă casa Emmei Kate, observă camioneta meșterului pe alee și cu greu se abținu să nu ridice o mână în semn de salut către casa de vizavi, unde își imagina că ochiul de vultur al lui Hattie Munson era ațintit asupra ei.

Oameni precum Hattie Munson clevețeau întruna, știa asta. În Ridge găseai și oameni binevoitori, dar și pe cei – destul de mulți – cărorora le plăcea să bârfească oriunde și cu orice prilej – peste gardul din spate și pe culoarul dintre rafturi la băcănie, la prânz la Sid și Sadie – despre biata fată Pomeroy care a venit acasă văduvă cu un copil. Dar la ce te așteptai dacă a fugit de acasă în felul ăla cu un bărbat despre care nimeni nu știa nimic?

Vorbeau despre faptul că se mutase tocmai în nord, că dăduse foarte rar pe acasă, că renunțase la colegiu după ce părinții ei se spetiseră s-o trimită acolo.

Erau destule subiecte de bârfă. Iar ei nu știau nici măcar pe jumătate adevărul.

Cel mai înțelept ar fi să evite să atragă atenția, să fie prietenoasă și să-și ia o slujbă stabilă. Asta ar însemna o grădiniță pentru Callie, așa încât trebuia să obțină un echilibru.

Grădinița ar fi ceva bun pentru Callie. Felul în care se împrietenise cu Chelsea confirma această idee. Avea nevoie să interacționeze cu alți copii, chiar dacă însemna ca salariul ei să se ducă pe asta.

În vreme ce Callie vorbea cu Fifi, Shelby o luă pe drumul spre oraș. Se uită după case de vânzare. Când avea să se mute singură, voia ceva în apropiere. Suficient de aproape încât Callie să poată merge pe jos până la buni sau la străbuni. La prieteni, în oraș, așa cum făcuse și ea.

O căsuță, două dormitoare, cu suficient teren pentru o grădiniță. În apartament îi lipsise grădinăritul, și în Philadelphia nu avuse-se ocazia.

Se lăsă în voia imaginației, își închipui casa. Ca o cabană, atât aveau nevoie; ar planta flori și ar avea și o parcelă cu legume, câteva ierburi aromatice. Ar învăța-o pe Callie cum să planteze, să îngrijească și să recolteze.

Ar putea merge la talciocuri pentru mobilă, pentru chilipiruri pe care le-ar putea restaura, vopsi sau tapisa. Culori calde și fotolii confortabile.

Ar avea o viață bună aici, indiferent de resursele de care ar avea nevoie pentru a o construi.

O apucă pe artera principală cu magazine și cu câteva case vechi de-o parte și de alta a străzii șerpuite.

Ar putea să lucreze într-un magazin de cadouri, sau să servească la mese, să înregistreze vânzări la o drogherie sau la alimente la piață. Buni îi spusese că poate merge să lucreze la salon, dar nu avea nici un pic de talent la coafat – nici vreo diplomă. Nu avea să fie de nici un folos acolo, iar familia ei făcea și așa destule pentru ea.

Ar putea să întrebe la hotel sau la pensiunea din afara orașului. Nu în acea zi, nu cu Callie după ea, dar era de trecut pe listă.

Îi plăcea cum arăta totul, trezit la viață odată cu sosirea primăverii; vitrinele stradale străluceau în lumina soarelui, ghivecele și coșurile suspendate cu flori acopereau clădirile din susul și din josul drumului în pantă. Îi plăcea să vadă oameni oprindu-se să schimbe o vorbă, pe cei câțiva turiști care hoinăreau pe trotuarele înclinate, pe drumeții cu rucsacurile lor voluminoase făcând fotografii la fântâna orașului unde legenda spunea că îndrăgostiții lipsiți de noroc, din familii rivale, se întâlneau în miez de noapte.

Până când tatăl fetei l-a împușcat pe băiat, și fata a murit de inimă rea.

Întâlnirile lor, așa se spunea, dăduseră numele orașului¹, și fântâna – bineînțeles bântuită – a ajuns pe mai toate fotografiile și tablourile.

Și-ar putea lua o slujbă într-un birou, de ce nu, deoarece se descurca destul de bine pe computer. Dar adevărul era că nu avea experiență în

¹ Rendez-vous – „întâlnire“ în limba franceză (n.tr.)

acest domeniu. Experiența ei de lucru se rezuma la a ajuta la salon – să umple sticle cu șampon, să măture podeaua, să lucreze la casă –, să supravegheze copii, să lucreze în librăria colegiului pentru câteva semestre.

Și să cânte cu trupa.

Era puțin probabil să înființeze o trupă, și depășise faza cu umplutul sticlelor de șampon. De aceea comerțul era o opțiune. Sau putea deschide o grădiniță. Dar în oraș era deja una, și oamenii aveau de obicei o mamă sau o verișoară, ori o soră care să aibă grijă de copii atunci când ei erau la serviciu.

În comerț, se gândi din nou. Comerț sau ospătărită. În acest domeniu ar putea exista oportunități, mai ales că se apropia vara, care aducea cu sine mai mulți turiști, mai mulți drumeți, mai multe familii care închiriau cabane sau stăteau la hotel.

The Artful Ridge – îndeosebi artiști locali. Mountain Treasures, cadouri și flecuștețe. The Hasty Market – vindeau mâncare și gustări pentru cine nu voia să meargă un kilometru până la Haggerty Food Market. Erau și farmacia, gelateria, barul și restaurant cu grătar, pizzeria, magazinul de băuturi al lui Al.

Mai departe și după colț era Shady's Bar. Și mama ei ar face atac de cord dacă s-ar angaja acolo.

Având în vedere opțiunile pe care le avea, se opri mai întâi la salon, așa încât bunica ei să se poată lăuda cu Callie.

– O să-ți aranjez părul, îi spuse Viola lui Callie. Crystal, adu-mi unul dintre scaunele alea auxiliare, te rog. Poți sta exact aici, unde lucrează străbuni, Callie Rose. Obișnuiam să le coafez pe buni și pe mama ta. Acum am ajuns să te aranjez pe tine.

– Părul lui Callie. Callie își ridică brațele spre Viola, apoi o atinse pe păr. Părul lui Viola.

– Cam la fel, nu-i așa – deși al meu are nevoie de ceva tratamente în ultimul timp.

– Ceva tratamente, repetă Callie, făcând-o pe Viola să râdă.

– Stai acolo, Shelby. Crystal nu are altă clientă o jumătate de oră de acum încolo. Ia uită-te la părul ăsta superb!

Callie, care putea fi câteodată agitată și nerăbdătoare la tuns, ședea voioasă, holbându-se la imaginea ei din oglindă.

- Vreau să fiu o prințesă, străbuni.

- *Ești* o prințesă, dar o să-ți facem părul demn de rangul tău. Îi perie bucele, luă una dintre clamele mari, argintii, ca să le prindă pe câteva, și începu să-i împletească într-o parte o cochetă cosiță franțuzească.

- Am auzit că Bonnie Jo Farnsworth – asta-i o verișoară a soțului surorii lui Gilly – divorțează de soțul ei. Les Wickett îl cheamă, Shelby, era prieten cu Forrest când erau copii. Nu aveau doi ani de căsătorie și au un bebeluș de nici șase luni. Au avut o nuntă mare la hotel, l-a costat pe taică-su o căruță de bani.

- Parcă-mi aduc aminte de Les. Îmi pare rău să aud că are necazuri.

- Am auzit că necazurile au apărut încă dinainte de a apuca să taie tortul miresei. Crystal, care avea o claie de păr blond șuvițat, ridică cu subînțele din sprâncene. Dar probabil că n-ar trebui să vorbesc.

- Bineînțeles că ar trebui să spui. Viola legă prima cosiță și o începu pe a doua. Și cu lux de amănunte.

- Păi, poate că nu știai că Bonnie Jo obișnuia să iasă cu Boyd Kattery.

- Băiatul mijlociu al Lorettei Kattery. Băieții ăia Kattery sunt scandalagii. Forrest a avut o încăierare cu Arlo, mezinul, nu cu mult timp în urmă, când Arlo s-a dus beat pulbere la barul lui Shady și a început să se bată pentru o partidă de biliard. Arlo a încercat să-l pocnească pe Forrest când s-a băgat să-i despartă. Îl știi pe Arlo, Shelby. Un băiat ciolănos, cu păr blond-deschis și impertinent. Conducea o motocicletă și încerca să-ți atragă atenția.

- Mi-l aduc aminte pe Arlo. A fost suspendat și exmatriculat o perioadă pentru că l-a bătut la școală pe un băiat pe jumătate cât el.

- Boyd e cu mult mai rău, ca să ți-o spun. Pe când vorbea, Crystal pregătea scaunul pentru următoarea clientă. El și Bonnie Jo se furișau mereu împreună, după aia s-au despărțit când el a fost arestat pentru...

Se uită spre Callie, care era prea ocupată să se admire în oglindă pentru a fi atentă.

- Pentru, ăă, că avea anumite substanțe ilegale la el. După aia, Bonnie Jo s-a încurcat cu Les și, cât ai zice pește, au pus de nuntă. Dacă e să mă-ntrebi pe mine, taică-su era așa de ușurat că se mărită cu un băiat cumsecade și că a terminat-o cu Boyd, că ar fi plătit de două ori cât a costat nunta. Dar Boyd a fost eliberat exact înainte

de nuntă și a umblat vorba că el și Bonnie Jo s-au combinat din nou, și acum ăștia doi au șters-o tocmai în Florida, unde el are niște verșori; ea a lăsat copilul acasă ca și cum ar fi fost un rest de pizza sau așa ceva. Și se zvonește că verii ăia fabrică o parte din substanțele alea pentru care el a stat la zdup.

Era aproape la fel de bine ca la un masaj sau tratament cosmetic să stea acolo, doar pentru douăzeci de minute, s-o privească pe bună creând o coafură de prințesă pentru fetița ei, în vreme ce Callie se fălea în oglindă. Și asculta bârfe care nu erau despre ea.

Viola ridică cosițele într-o cunună și strânse cărlionții într-o coacă pe care o fixă cu o fundă tivită cu roz.

– Frumușică, sunt frumușică, străbuni!

– Da, ești. Viola se aplecă, așa încât fețele lor ajunseră la același nivel în oglindă. O fată ar trebui să știe când e frumușică. Dar există câteva lucruri la care mă gândesc chiar acum că ar fi mai importante.

– Care?

– Să fii deșteaptă. Ești deșteaptă, Callie Rose?

– Mami zice.

– Și ea știe. Apoi, să fii bună. Dacă poți fi frumușică, și deșteaptă, și bună, păi atunci, asta te face o adevărată prințesă.

O sărută pe Callie pe obraz și o ridică.

– Dacă n-aș avea pe cineva programat acum, v-aș scoate la prânz. Data viitoare o să planificăm asta.

– Data viitoare te invităm noi la prânz. Shelby o aranjă pe Callie în căruț. Crystal, mă gândesc să-mi gădesc ceva de lucru. Știi pe cineva care angajează?

– Păi, stai să vedem. Primăvara și vara se fac angajări într-o grămadă de locuri. Nu m-am gândit că ai să cauți de lucru, Shelby, acum, cu toți banii pe care-i ai de la...

Se plesni cu mâna peste gură și se uită la Callie supărată.

– Îmi pare nespun de rău. Nu știi de ce vorbește gura fără mine.

– E-n regulă. Doar vreau să-mi ocup timpul. Știi cum e.

– Știu cum e să trebuiască să plătești facturile, dar dacă vrei să ai de lucru doar ca să ai unde pleca de acasă, poate la The Artful Ridge. Are o oarecare clasă, și afacerea le merge bine. În special odată ce încep turiștii să sosească. Poate că ar avea nevoie de încă o amfitrioană

la restaurantul cel mare. Acolo au nevoie de persoane care să arate bine. Ah, și Rendezvous Gardens – știi, la amenajări peisagistice? Au nevoie mereu de ajutor în perioada asta din an. Ar fi distractiv dacă îți plac plantele și chestii dintr-astea.

– Mulțumesc. O să mă gândesc la asta. Trebuie să mergem la piață. Gătesc cina pentru mama și tata în seara asta. Buni, ar trebui să vii și tu cu bunicul. Mi-ar plăcea să pregătesc cina pentru voi.

– Mi-ar plăcea să-mi gătești cina. O să-i spun lui Jackson.

– E la șase, dar ai putea să vii ceva mai devreme, pentru că pe la șapte și douăzeci ar trebui să plec să mă întâlnesc cu Emma Kate.

– L-ai cunoscut pe iubitul Emmei Kate? întrebă Crystal.

– Încă nu.

– A pus mâna pe unul bun. Acum, celălalt, Griffin? Se bătu cu mâna peste inimă. Dacă n-aș fi fost logodită ca să mă mărit a doua oară, m-aș duce ață în direcția aia. E așa de fălos. Chiar îmi place un bărbat care face pe grozavul.

– Uite că intră clienta ta de la unsprezece și jumătate, Crystal.

– O aduc aici imediat. Mi-a părut bine să vorbim, Shelby. O strânse tare de mână pe Shelby. Chiar e bine să te avem acasă.

– E bine să fiu acasă.

– Primul ei soț era tot așa, își dădea aere, șopti Viola. Și se dădea la orice femeie pe care o putea duce cu vorba.

– Sper să se orienteze mai bine de data asta.

– Îmi place de asta. Nu se dă mare, în schimb e destul de la locul lui, ceea ce îi trebuie ei pentru a o pondera. O iubesc pe fata asta ca pe ochii din cap, dar are nevoie de echilibru. Ce mâncăm la cină?

– O să vă fac o surpriză. Mai bine ar fi s-o pornesc spre piață, sau o să facem comandă la pizzerie.

Se întâlnește cu Chelsea și cu mama ei la piață, ceea ce îi răpi încă o jumătate de oră din timp; stabilește să se întâlnească în parcul orașului a doua zi, așa încât fetele să se poată juca împreună.

Acum, că pregătea cina pentru șase persoane, configurează meniul pe măsură ce făcea cumpărăturile. Își propusese să facă un pui fript cu usturoi, salvie și rozmarin și cartofi roșii cu dressingul iute pe care-l decupase dintr-o revistă, morcovi trași în unt cu cimbru, preferații lui Callie, și niște mazăre. Și avea să facă pișcoturi.

Lui Richard nu-i plăceau pișcoturile ei, le numea pâine țărănească, își aminti ea.

Ei bine, nu-i mai păsa.

Eventual avea să facă și niște aperitive, ca să fie tacâmul complet. Și profiterol pentru desert. Bucătăreasa care venea de trei ori pe săptămână în Atlanta îi arătase cum se face.

Încarcă ingredientele și o îmbună pe Callie cu niște biscuiți-animăluțe. Și încercă să nu înghită în sec atunci când plăti.

Pentru familie, își aminti ea numărând banii. Familia îi oferise un acoperiș deasupra capului pentru ea și fiica ei. Ar putea și ar trebui să-și permită să plătească pentru o cină bună în familie.

Doar când duse afară căruciorul cu cumpărături și pe cel al lui Callie, își aminti că venise pe jos.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cât de proastă pot fi?

Trei sacoșe de cumpărături, un căruț și trei kilometri de mers pe jos.

Bombănind în sinea ei, înghesui două sacoșe în spatele căruțului, își atarnă geanta ei mare pe umăr și ridică ultima sacoșă.

Schimbă sacoșa în mână după aproape un kilometru, gândindu-se serios s-o cheme pe mama ei sau să dea pe la biroul șerifului să vadă dacă nu cumva Forrest era pe-acolo și o putea duce cu mașina.

– O s-o scoatem la capăt. O s-o scoatem cu bine la capăt.

Gândul o purtă la vremurile când alerga kilometri întregi până în oraș și înapoi, pe când era copil. Sus și jos pe dealurile acelea, pe serpentine.

Ei bine, acum avea un copil și trei sacoșe de cumpărături. Nu era exclus să se pricopsească și cu o bășică în călcâi.

Reuși să ajungă la răspântia de drumuri și se opri să-și tragă sufletul pentru ultima porțiune de drum.

Camioneta Fix-It-Guys se opri lângă ea. Griff se aplecă pe geam.

– Hei, ți s-a stricat mașina? Sunt Griff, adăugă el în caz că îl uitase. Griffin Lott.

– Îmi amintesc. Nu, nu mi s-a stricat mașina. N-am luat blestemata aia de mașină pentru că nu intenționez să fac atâtea cumpărături.

– Blestemata de mașină, îi spuse Callie lui Fifi, ceea ce o făcu pe Shelby să ofteze.

- În regulă. Vrei să te duc acasă?

- În clipa asta, mai mult decât vreau să am o viață lungă și fericită. Dar...

- Înțeleg că m-ai cunoscut doar ieri, dar Emma Kate mă cunoaște de vreo doi ani. Aș fi deja la închisoare dacă aș fi un ucigaș cu sânge-rece. Hei, scumpo. Te cheamă Callie?

- Callie. Petița înclină capul, un flirt desăvârșit, și își scutură noua coafură. Sunt frumușică.

- Mai frumușică nici că se poate. Uite ce e, nu pot să te las în drum cu drăgălașa asta de fetiță și trei sacoșe de cumpărături.

- Aveam de gând să te rog să mă duci acasă, dar n-ai scaun pentru copil.

- Ah, ai dreptate. Își trecu mâna prin păr. O să încălcăm legea, dar e cam un kilometru și o să conduc încet. O să trag pe dreapta ori de câte ori se apropie o mașină, indiferent din ce direcție.

O ardeau tălpile, o dureau mâinile, și picioarele îi erau grele ca niște bolovani.

- Cred că o să fie suficient dacă conduci încet.

- Stai să te ajut.

Griff devenise astfel a doua persoană, care nu făcea parte din familie, care îi oferise ajutorul în ultimul timp. Abia dacă-și amintea cât timp trecuse de când cineva făcuse asta pentru ea.

El coborî din camionetă și îi luă sacoșele, Shelby simți din nou furnicături în brațe.

- Mulțumesc.

- N-ai pentru ce.

Aranjă sacoșele, în timp ce ea o ridică pe Callie din căruț.

- Să stai exact acolo, îi spuse Shelby lui Callie. Stai cuminte până când strâng eu căruțul.

- Cum se... ah, am priceput.

Griff strânse căruțul ca și cum avea o experiență îndelungată cu astfel de lucruri.

Shelby se întoarse spre Callie în vreme ce el îl aranjă și văzu că fiica ei deschisese o pungă aflată pe locul de lângă ea.

Acum se delecta cu niște cartofi prăjiți.

- Callie! Aia nu-s ai tăi.

– Mi-e foame, mami.

– E-n regulă. Râzând, Griff urcă în camionetă. N-aș putea avea încredere în cineva care să reziste în fața cartofilor prăjiți. A trebuit să iau niște chestii din oraș, și am cumpărat prânzul pentru mine și Matt, dacă tot eram pe-acolo. Ce dacă mănâncă și ea niște cartofi.

– E trecut de vremea prânzului pentru ea. Nu m-am așteptat să întârziem atât.

– Tu n-ai crescut prin părțile astea?

Ea respiră adânc în vreme ce el conducea, așa cum spusese, cu vreo treizeci de kilometri pe oră.

– Ar fi trebuit să fiu mai prevăzătoare.

De la ea din poală, Callie îi întinse un cartof prăjit lui Griff.

– Mulțumesc. Semeni cu mama ta.

– Părul lui mami.

– Al tău e foarte drăguț. Ai fost la salonul donșoarei Vi?

– E buni, Callie. Donșoara Vi e buni.

– Buni mi-a făcut părul ca la o prințesă. Sunt frumușică, și deșteaptă, și bună.

– Văd. Ești prima prințesă pe care am dus-o în camioneta mea, așa că asta e destul de important pentru mine. Cine e prietenul tău?

– El e Fifi. Îi plac cartofii prăjiți.

– Așa sper și eu. Intră pe alee. Uf! Făcu el în glumă și se șterse pe frunte. Am reușit. Tu ia prințesa și căruțul. Eu o să iau cumpărăturile.

– Ah, e-n regulă. Pot și eu...

– Să cari trei sacoșe cu cumpărături, un copil, un căruț și ce-o mai fi în valiza aia pe care-o ai acolo? Sigur că poți, dar eu o să iau cumpărăturile.

– Tu mă duci pe mine!

Callie se smulse din brațele lui Shelby și se aruncă înspre Griff.

– Callie, să nu...

– La ordinele dumneavoastră. Coborî, se lăsă pe vine și se bătu pe spate. În regulă, prințesă, urcă-te.

Callie scoase un chiot de veselie și se cocoță la Griff în cârcă în vreme ce Shelby se grăbi să deschidă cealaltă portieră, încercând să ia restul bagajelor.

El i-o luă înainte, scoase două sacoșe și, cu câte una în fiecare mână și cu fiica ei săltând zgloble în spinarea lui, se îndreptă spre ușa de la intrare.

- Răscufăț!

- Nu eredi. Mama poate să fi... Tăcu, pentru că el era deja înăuntru; Callie îl ținea strâns de gât și îi șușotea la ureche ca și cum era noul ei prieten la cataramă.

Nervoasă, Shelby scoase căruțul, luă ultima sacoșă și își aruncă geanta mare pe umăr. Reuși să aducă totul în casă și lăsă căruțul la ușă ca să se ocupe de el mai târziu.

El pusese sacoșele pe insula din centrul bucătăriei. Înainte ca ea să poată scoate o vorbă, inima i se opri atunci când el o dădu jos pe Callie din spinarea cu o mișcare de răsucire, întorcând-o cu picioarele în sus, în vreme ce ea chihla de plăcere, apoi o aruncă în aer, prinzând-o cu dinăele. Apoi o luă în brațe.

- Te iubesc, spuse Callie și îl sărută cu entuziasm pe gură.

- Numai de-atât e nevoie? Zâmbind larg, o trase ușor de păr. E clar că am abordat greșit toate cuceririle mele mulți ani.

- Stai și joacă-te cu mine.

- Aș sta dac-aș putea, dar trebuie să mă întorc la muncă.

Callie îl luă o șuviță de păr, evident găsind-o pe placul ei, și o răsuci pe deget.

- Să vii înapoi să te joaci cu mine.

- Sigur, într-o zi. O privi pe Shelby, zâmbi, și, dat fiind că ea se holba la el, observă că are ochii la fel de verzi și de isteți ca ai unei pisici.

- Ai aia o comoară.

- Da, așa e. Mulțumesc. Ah, ai copii?

- Eu? Nu. O puse pe Callie jos și îi dădu o palmă prietenească pe fund. Trebuie s-o șterg, Roșcășleo.

Fetița îl luă de pleoară ca într-o îmbrățișare.

- Pa, domnule.

- Griff. Dour Griff.

- Gwiff.

- Grrr-fff, o corectă imediat Shelby.

- Grrr, spuse Callie și chieoti.

- Grrr-iff tre' să plece, spuse el, uitându-se din nou spre Shelby. Ești în regulă?

- Da. Da, mulțumesc foarte mult.

- Nici o problemă. Dădu să plece. Îmi place bucătăria asta, adăugă el, se îndreptă spre ușă și ieși - într-adevăr, îi plăcea să facă pe grozavul - înainte ca ea să se poată gândi la altceva.

- Grrr-iff, îi spuse Callie lui Fifi. E drăguț, mami și miroase frumos. O să se întoarcă și o să se joace cu mine.

- Eu... ăăă. Cum?

- Mi-e foame, mami.

- Ce? Ah, Da, bineînțeles că ți-e foame.

Scuturându-se, Shelby reveni la realitate.

Capitolul 8

Pe când mama ei ajunsese acasă, Shelby avea deja băgat puiul în cuptor, spălase cartofii și morcovii și așezase masa în sufragerie – o foloseau doar la ocazii speciale – cu serviciul de masă cel bun. Nu *cel mai bun*, acela era al bunicii ei paterne și avea mai mult o valoare sentimentală decât pecuniară, ci serviciul pentru musafiri, cu trandafiri pe margine.

Pusese și șervete de in, împăturindu-le în evantaie sofisticate dispuse vertical, rearanjă lumânările și florile într-un ornament în centrul mesei și termină ultima tranșă de aluat pentru profiteroluri.

- Ah, Doamne Dumnezeule, Shelby!

Masa arăta extraordinar, ca pentru un dineu de înaltă ținută.

- Noi *suntem* de înaltă ținută.

- Cu siguranță o să ne comportăm ca și cum am fi – și miroase *minunat* aici. Întotdeauna ai știut cum să faci în așa fel încât lucrurile să arate bine.

- E distractiv să te agiți un pic. Sper că e-n regulă că i-am invitat pe buni și pe bunicul.

- Normal. Mi-a spus mama când m-am oprit la salon după întâlnirea de la club – și după ce eu și Suzannah am dat o raită prin magazine. I-am cumpărat lui Callie *cele mai drăgălașe* haine pentru primăvară. M-am distrat de minune.

Puse trei sacoșe de cumpărături pe bufet și începu să le descarce.

- De-abia aștept s-o văd purtând asta – e de-a dreptul drăguț, nu-i așa? Fustița asta cu dungi albe și roz și bluzița cu dantelă. Și pantofiorii

ăștia roz cu baretă. Să știi că i-am verificat măsura înainte de-a pleca, așa că ar trebui să-i vină. Dar dacă nu, putem să-i ducem înapoi.

– Mamă, o să-i placăăștia. Chiar o să-i placă la nebunie pantofioriiăștia.

– Și am mai cumpărat și bluzița asta drăguță cu inscripția „Printesă” pe ea și cel mai scump pulovăraș alb, tivit cu panglică. Mai scoase și altele, pe măsură ce vorbea. Unde e? N-ar fi rău să le probeze.

– Doarme puțin. Îmi pare rău că am culcat-o așa de târziu, dar mi-a luat mai mult timp, și după aia a trebuit să-i fac de mâncare pentru prânz și era agitată, așa că până am reușit s-o adorm s-a făcut de trei.

– Ah, n-o să ne facem griji din pricina asta. Deci, m-am oprit la salon, unde am dat peste Maxine Pinkett – îți aduci aminte că s-a mutat în Arkansas acum câțiva ani, dar acum s-a întors în vizită; venise la Vi, sperând că pot s-o tund și s-o vopsesc. De regulă, acum nu mai coafez, dar ea e clientă veche și știu ce-i place.

Shelby își amintea vag de doamna Pinkett, așa că scotea sunete de încuviințare în timp ce umplea aluatul de profiterol cu cremă.

– Mi-a spus că a fost dezamăgită când Crystal a anunțat-o că nu sunt acolo; după ce am intrat, m-a întrebat dacă n-aș putea totuși să mă ocup de părul ei. Nu se împacă deloc cu coafezele pe care le-a încercat în Little Rock. Așa că am aranjat-o. Întâmplător, soțul fiicei ei s-ar putea să se angajeze acum în Ohio, și asta după ce ea se mutase în Little Rock ca să fie mai aproape de fiica ei și de cei trei nepoți. Ce să-ți spun, e într-un hal! O înțeleg perfect, așa că eu...

Ada Mae închise ochii, scuturată de un fior.

– În ruptul capului nu pot să-mi țin gura.

– Nu trebuie. N-ai apucat să ai prea multe amintiri cu Callie de mai bine de trei ani. Plus că, acum îmi dau seama, nici ea n-are cu tine. Din cauza mea, mamă.

– Acum totul s-a terminat definitiv și o să strângem o droaie de amintiri despre toate. Ce faci acolo? Foitaje cu cremă? Ah, s-a trezit. Ada Mae se uită către monitorul pentru copii de pe bufet. O să-i duc noile lucrșoare sus și o să ne distrăm puțin. Ai nevoie de ajutor aici scumpo?

- Nu, mamă, mulțumesc. Nu vreau să faci nimic decât să stai jos la cina asta. Du-te și distrează-te cu Callie.

- Ah, sper că pantofiorii roz cu baretă să-i vină, pentru că-s ne-maipomenit de drăguți.

Avea să-i facă poze lui Callie încălțată cu pantofiorii roz, se gândi Shelby. Era posibil ca fiica ei să nu-și mai aducă aminte de ei când avea să se facă mare, dar avea să-și aducă aminte că bunica ei o iubea și îi plăcea să-i ia hăinuțe drăguțe. Avea să-și amintească cum străbuni îi aranjase părul ca al unei prințese.

Asta conta. Ca, de exemplu, o cină în familie în jurul mesei din sufragerie, asta conta.

Termină profiterolurile, unse cu grăsime puiul, puse la făcut cartofi și morcovii.

Trebuia să se schimbe, nu numai pentru cină, ci și pentru ieșirea în oraș, la întâlnirea cu Emma Kate. Cu un ochi la ceas, alergă la etaj și parcurse în vârful picioarelor distanța de la palier până în camera ei, pentru că nu voia să le distragă atenția lui Callie și mamei sale de la parada modei.

Petrecu următoarele cincisprezece minute chinându-se cumplit în legătură cu ținuta vestimentară. Pe vremuri, avea de trei ori, poate chiar de patru ori mai multe haine decât în momentul de față și nu avusese niciodată probleme în această privință.

Poate din pricina faptului că încetase să mai fie important, se gândi ea.

Era un local cu bar și restaurant, își reaminti ea. Oamenii nu purtau ținute speciale ca să meargă acolo. Era mult deasupra barului lui Shady, dar cam la același nivel cu restaurantul mare de la hotel.

Se hotărî la niște jeansi negri și o bluză simplă albă. Și avea să-și pună peste bluză jacheta de piele pe care o păstrase și care îi plăcea foarte mult. Griul intens se potrivea cu părul ei și nu era atât de anost precum negrul.

Pentru că serile erau încă răcoroase, alese să se încalțe cu niște botine cu toc.

Cu gândul la mâncare, se strecură jos în bucătărie și înșfăcă un șorț pentru a face pișcoturile.

Era distractiv să te agiți, se gândi ea, și, după ce căută un platou drăguț pentru pui, se opri pentru o clipă să-și dea seama dacă ar da mai bine să așeze cartofii și morcovii în jurul puiului sau să îi pună în boluri.

La ușa din spate apăru Forrest.

- Ce-i cu toate astea? Adulmecă prin aer. Ce-i asta?

- Ce-i rău cu asta?

- N-am spus că ceva e rău. Miroase ca... Miroase ca foamea mea.

- Poți să rămâi la masă, dacă vrei. Vin buni și bunicul. Eu gătesc.

- Tu gătești?

- Da, Forrest Jackson Pomeroy, așa că n-ai de ales.

- Întotdeauna te îmbraci la patru ace ca să gătești cina?

- Nu sunt la patru ace. La dracu'. Sunt prea elegantă pentru Bootlegger's?

El miji ochii.

- De ce?

- Pentru că, negliobule, mă duc la Bootlegger's și nu vreau să mă îmbrac aiurea.

- Am vrut să zic de ce te duci la restaurant când pregătești de mâncare?

- Mă duc după ce mâncăm, dacă vrei toate detaliile. Mă întâlnesc cu Einma Kate.

Fața lui se luminează.

- Aha.

- Sunt prea elegantă sau nu?

- Ești în regulă. Deschise ușa de la cuptor și examinează puiul. Arată al naibii de bine!

- O să fie tare bun. Acum, nu-mi sta în cale. Trebuie să aranjez aperitivele.

- Măi, măi, da' nu suntem cam sofisticați?

O ocoli și își luă o bere.

- Vreau doar să arate bine. Mama îmi oferă masaje, și buni îi aranjează părul lui Callie, și... ai văzut cum au aranjat camerele de sus pentru noi. Vreau doar să arate totul bine.

El o frecă pe umăr.

- Arată bine. Masa arată de parc-am avea musafiri. E bine că te vezi cu Emma Kate.

- O să vedem cât e de bine când o să ne întâlnim. Încă e teribil de supărată pe mine.

- Poate că ar trebui să-i pregătești o cină cu pui.

Era bine să fie toată familia adunată în jurul mesei, savurând o mâncare gătită de ea. Își dădu seama că era pentru prima dată. Își promisese să repete experiența și avea să se asigure că data viitoare aveau să fie prezenți și Gilly, Clay și micul Jackson.

Avu certitudinea că îi reușise mâncarea când bunicul ceru încă o porție din toate, iar bunica, rețetele.

- O să ți le scriu, buni.

- N-ar fi rău să le scrii în dublu exemplar. Ada Mae se ridică să o ajute cu strânsul mesei. Puiul asta l-a făcut de rușine pe al meu.

- Mai bine păstrați-vă și pentru desert.

- Ne păstrăm, nu-i așa, Callie?

Jack se bătu pe burtă, așa că fetița se lăsă pe spate în scaunul ei special și imită gestul.

Cea mai plăcută senzație o avu când văzu ochii tuturor mărimdu-se când aduse turnul de profiteroluri pe care le făcuse, cu glazura lor de ciocolată topită.

- Astea-s la fel de arătoase ca alea pe care le vezi prin restaurante, îi spuse tatăl ei. Sunt la fel de bune pe cât arată?

- O să afli singur. Trebuie să plec, așa că, mamă, te rog să servești tu desertul? Nu vreau să întârzii.

- N-o să pleci până când nu te dai cu puțin ruj. Aceasta era porunca bunicii ei. O nuanță de roz. E primăvară.

- Bine. Roagă-l pe Forrest să te ajute cu farfuriile.

- Asta aveam de gând, spuse el numaidecât. O luă de mână când se aplecă s-o sărute pe Callie. A fost într-adevăr o masă delicioasă, Shelby. Să nu bei și să conduci.

- Tu ești cel care are o bere în față. Callie, să fii cuminte!

- Buni a spus că o să-mi facă baie cu spumă.

- Ce-o să te mai distrezi! N-o să întârzii.

- Ah, ba da, să întârzii. Ada Mae servi porții generoase de desert. Du-te și distrează-te.

– Așa o să fac. Să nu...

– Șterge-o!

– În regulă.

Era ciudat să iasă seara de una singură. La acest sentiment se adăugau emoțiile, îngrijorarea că Emma Kate nu avea s-o ierte.

Dar se rujă și mai aplică încă puțin fard de obraji. Conduse spre oraș, sperând să găsească cele mai potrivite cuvinte, să recurgă la penitența cea mai potrivită pentru a o recâștiga pe cea mai bună prietenă a ei.

Luminile stradale scliceau, și zări câteva luminițe licărind în munți. Magazinele se închideau pe la șase, dar observă că pizzeria făcea vânzări bune, și câțiva oameni se plimbau pe trotuar.

Găsi parcare înghesuită de lângă restaurant deja aglomerată, așa că începu să se uite după un loc de parcare pe stradă. Simțea că îi trebuie un impuls lăuntric de a se da jos din mașină, dar izbuti, se înapoie jumătate de stradă, deschise ușa localului și intră în rumoarea de acolo.

Nu și-l amintea așa de aglomerat în serile din cursul săptămânii. Dar, pe de altă parte, atunci când plecase, nu avea vârsta legală pentru a consuma băuturi alcoolice, așa că petrecea mai mult timp la o pizza sau la localul unde se servea înghețată.

Cu toate astea, majoritatea meselor și separeurilor erau ocupate și aerul mirosea a bere și a grătar.

– Ce mai faci? O chelneriță – amfitrioană? – se apropie cu un zâmbet plăcut și niște ochi negri care cercetau încăperea ticsită, probabil căutând o masă liberă. Pot să te așez la bar dacă ești... Shelby? Shelby Anne Pomeroy!

Shelby se pomeni cuprinsă într-o îmbrățișare ce mirosea a flori de piersic.

O împinse pe Shelby înapoi, o femeie frumoasă cu pielea precum lemnul de nuc lustruit și niște ochi negri cu gene bogate.

– Nu-ți aduci aminte de mine.

– Îmi pare rău, eu... îi pică fisa, năucind-o. Tansy?

– Chiar îți aduci aminte. Nu te învinovățesc pentru că ți-a luat câteva minute. M-am schimbat puțin.

- Puțin? Tansy Johnson pe care o știa ea fusese stângace, cu strungăreață în față, predispusă la acnee și cu ochelari. Femeia din față ei era dotată cu niște rotunjimi admirabile, cu un zâmbet uluitor, cu un ten impecabil și ochi luminoși.

- Pielea mi s-a curățat, m-am rotunjit, mi-am aranjat dinții și port lentile de contact.

- Arăți fantastic.

- Mă bucur să aud asta. Dar, pe atunci, tu și Emma Kate nu vă băteați joc de mine ca alte fete. Îmi pare rău pentru soțul tău, Shelby, dar mă bucur că ai venit acasă.

- Mulțumesc. Lucrezi aici acum. E mai aglomerat decât îmi amintesc eu și mai drăguț.

- Și asta mă bucur să aud, pentru că nu numai că lucrez aici, dar sunt managerul. Întâmplător, sunt măritată cu patronul.

- Oho. Chiar că s-au schimbat lucrurile. Când te-ai măritat?

- Acum un an, în iunie. O să-ți povestesc cu prima ocazie despre Derrick al meu, dar te așteaptă Emma Kate.

- Deja-i aici?

- Te conduc la ea. V-am dat masă într-un separeu pe colț – un loc de primă mână, în special în Noaptea Aripioarelor. O luă pe Shelby de braț. Ai o fetiță, nu-i așa?

- Callie. Are trei ani.

- O să am și eu un copil.

- Ah, e nemaipomenit, Tansy! Vestea fu prilej pentru o altă îmbrățișare. Felicitări!

- Abia am împlinit patru săptămâni, și știu că se spune să aștepti până după primul trimestru, dar eu nu pot să aștept. Așa că spun la toată lumea, chiar și la necunoscuți. Uite pe cine am găsit!

Emma Kate își ridică privirea de pe telefon.

- Ai reușit.

- Da. Îmi pare rău dacă am întârziat.

- N-ai întârziat. Am uitat că e Noaptea Aripioarelor, așa că am rugat-o pe Tansy să ne rezerve o masă și am venit ceva mai devreme.

- Stai jos. Tansy făcu semn spre separeu. Voi două aveți destule de povestit. Ce să fie, Shelby? Primul rând e din partea casei.

- Sunt cu mașina, așa că... Păi, ar trebui să mă descurc cu un pahar cu vin.

- Avem o selecție reușită la vinuri la pahar.

Tansy îi înșiră câteva sortimente.

- Pinot negru sună bine.

- O să ți-l aduc imediat. Emma Kate, te simți bine?

Emma Kate ridică berea.

- Sunt bine, Tansy.

- Îmi pare așa de bine să te văd.

Tansy o strânse pe Shelby de umăr înainte de a se îndepărta.

- Pentru o clipă, n-am recunoscut-o.

- S-a maturizat. E aproape cea mai fericită persoană pe care o cunosc; de altfel, ea a avut întotdeauna o fire optimistă.

- În ciuda faptului că a fost batjocorită și luată în târbacă o grămadă de timp. Îmi aduc aminte, în special la liceu, cum Melody Bunker și Jolene Newton își făcuseră un scop din a o chinui.

- Melody e la fel de acră și de insolentă ca-ntotdeauna. A ieșit pe locul doi la concursul Miss Tennessee și vorbește despre chestia asta fără încetare. Să știi că nu te-a iertat niciodată pentru că ai învins-o la concursul Regina Balului la agapa de la liceu.

- Doamne, nu m-am gândit la asta de ani de zile!

- Existența lui Melody înseamnă doar să fie cea mai frumoasă și cea mai populară. Nu prea i-a ieșit. Nici Jolene n-a evoluat prea mult. Emma Kate se lăsă pe spate și se instalează într-un colț al separeului, în diagonală cu Shelby. E logodită cu fiul proprietarului hotelului și îi place să conducă prin oraș mașina luxoasă pe care i-a cumpărat-o tată.

O chelneriță îi aduse vinul lui Shelby.

- Tansy ți-a transmis să savurezi cu plăcere vinul și să-mi spui dacă mai vrei ceva.

- Mulțumesc. Nu-mi pasă de Melody sau de Jolene, continuă Shelby, în vreme ce învârtea paharul cu vin în mici cercuri. Vreau să aud despre tine. Ți-ai luat diploma de asistentă medicală, așa cum aveai de gând. Ți-a plăcut în Baltimore?

- Mi-a plăcut destul de mult. Mi-am făcut câțiva prieteni, am avut o slujbă bună. L-am cunoscut pe Matt.

- E serioasă relația cu Matt?

- Destul de serioasă cât să îndur șocul și groaza mamei când am anunțat-o că ne mutăm împreună. Încă mă împinge de la spate să mă căsătoresc și să fac copii.

- Tu nu vrei?

- Nu mă grăbesc cu asta, așa cum ai făcut tu.

Shelby încasă lovitura și luă o înghițitură de vin.

- Ți place să lucrezi la clinică?

- Ar trebui să dau dovadă de prostie să nu-mi placă să lucrez pentru dr. Pomeroy. Tatăl tău e un om bun, un doctor excelent. După ce mai sorbi din bere, Emma Kate se îndreptă câțiva centimetri. Ce ai vrut să spui cu faptul că n-ai avut bani să vii înapoi? Mie mi-a ajuns pe la urechi că te scăldai în bani.

- Richard făcea bani. Pentru că eu nu lucram...

- N-ai vrut să lucrezi undeva?

- A trebuit să mă ocup de Callie și de casă. Și nu am pregătirea necesară pentru a mă angaja undeva. N-am terminat colegiul sau...

- Cum e cu cântatul?

O enerva că nu i se acorda răgazul de a termina o frază. Fusese o vreme când ea și cu Emma Kate își puteau termina una alteia frazele, acum însă era altceva.

- Aia era doar o fantezie copilărească. Nu era ca și când aș fi avut reale talente sau experiență, și aveam un copil, și el s-a însurat cu mine, ne-a întreținut pe mine și pe Callie, ne-a oferit un cămin bun.

Emma Kate se lăsă din nou pe spate.

- Și asta-i tot ce voiai? Să te întrețină cineva?

- Cu Callie și fără a avea vreo pregătire sau educație...

- Ți-a spus că erai proastă? Vrei să te iert, Shelby? spuse Emma Kate când Shelby tăcu. Spune-mi adevărul. Uită-te în ochii mei și spune-mi adevărul.

- Tot timpul, într-un fel sau altul. Unde a greșit? Nu știam să fac nimic.

- Asta-i un mare rahat. Cu ochii în flăcări, Emma Kate puse berea jos, o dădu deoparte și se aplecă peste masă. Tu nu doar cântai în trupa aia, tu te ocupai și de o mare parte din treburile de organizare și marketing. Te pricepeai să faci asta. Te-au făcut asistent manager

la biblioteca de la colegiu după aproximativ o lună, așa că erai capabilă. Ai început să compui cântece, și erau bune. Shelby, la naiba, erai capabilă. Mi-ai redecorat dormitorul când aveam șaisprezece ani – și nu numai că arăta superb, dar ai știut cum s-o lămurești pe mama în legătură cu asta. Și stai acolo și spui că nu știai să faci nimic!? Așa vorbea el. Acum exprimă-te tu însăși.

Cuvintele, ca o rafală de mitralieră, îi tăiară respirația lui Shelby.

– Nici unul dintre lucrurile astea nu erau practice sau realiste. Emma Kate, lucrurile se schimbă când ai un copil care depinde de tine. Eram gospodină și mamă casnică. Nu e nimic rău în asta.

– Nu e nimic rău în asta dacă te face fericită, dacă ești apreciată. Se pare că tu nu erai apreciată, și când vorbești despre asta, nu debordezi de fericire.

Scutură capul în semn de negare.

– Să fiu mama lui Callie e cel mai bun lucru din viața mea; ea e lumina mea. Richard lucra, ca eu să pot sta acasă cu ea. O mulțime de mame care își doresc asta nu pot, așa că ar trebui să fiu recunoscătoare că el ne întreținea.

– Uite, din nou cuvântul ăsta.

În adâncul sufletului, simțea durere și rușine.

– Chiar trebuie să vorbim despre asta?

– Vrei să te iert că ai fugit – și aș putea să fac asta –, dar să te iert pentru că m-ai îndepărtat, pentru că n-ai venit, pentru că n-ai fost aici când aveam cel mai mult nevoie de tine? Iar tu ocolești adevărul despre toate astea.

Îl ocolea pentru că în profunzime era atât de greu de îndurat. Zgomotul vocilor și al farfuriilor i se păruse festiv și amuzant când intrase, dar acum îi bubuia în cap.

Își simțea gâtul iască, ba chiar dureros, încât voia să ceară apă. Dar se chinui să scoată cuvintele.

– N-aveam bani pentru că, dacă reușeam să strâng o mie de dolari, el îi găsea și îi lua. Pentru investiții, spunea, pentru că eu nu mă pricepeam să umblu cu banii. Aveam conturi de credit, ce-i drept, dacă voiam să cumpăr haine sau vreo jucărie, ori vreun costumăș ca s-o răsfăț pe Callie, așa că n-aveam nevoie de bani gheață. Și n-aveam de ce să mă plâng, aveam pe cineva la curățenie, pe cineva să mă ajute

cu Callie, pe cineva care să gătească pentru că eu nu știam nimic altceva decât preparate ca la țară. Ar trebui să fiu recunoscătoare. Și nu puteam să tot plec în Tennessee de fiecare dată când cineva murea sau se căsătorea, ori își serba ziua de naștere. El avea nevoie de soția lui acasă.

– Te-a izolat de familie, de prieteni. Ți-a redus lumea la zero, nu-i așa, și te-a silit să-i fii recunoscătoare pentru asta.

Așa se întâmplase, negreșit. Nu sesizase pe atunci pentru că totul s-a întâmplat treptat, până când din viața ei nu mai rămăsese nimic.

– Câteodată, credeam că mă urăște, dar nu era așa. Nu ținea chiar atât de mult la mine. Primele câteva luni, chiar primul an, a fost foarte incitant și împlinit și mă făcea să mă simt atât de specială. L-am lăsat să dirijeze totul. Eu mergeam împreună cu el pe acest drum și eram însărcinată cu Callie, și atât de fericită pentru asta. După ce am născut, el... s-a schimbat.

Trase aer în piept și îl ținu puțin.

– Credeam că s-a schimbat, reluă ea încet, pentru că un copil schimbă situația. Niciodată nu i-a acordat mare atenție, și dacă spuneam ceva despre asta, se înfuria sau se arăta jignit. Se asigura că fiica noastră are o viață bună, nu-i așa? Nu voiam să călătoresc atât de mult cu copilul, și el nu mă forța. Așa că era mai mult plecat. Câteodată venea înapoi, și lucrurile mergeau bine o vreme, alteori, nu așa de bine. Niciodată nu știam cum avea să fie. Nu puteam anticipa cum avea să fie, așa că am încercat să fac astfel încât să-i fiu în grații în toate privințele. Voiam ca fetița mea să aibă un cămin liniștit, fericit. Ți-a fost cel mai important lucru.

– Dar tu nu erai fericită.

– Era viața pe care eu mi-am făcut-o, Emma Kate. Erau alegerile mele.

– Ai ales să fii abuzată.

Spatele i se încordă și o durea.

– Niciodată n-a ridicat mâna la mine sau la Callie.

– Ești destul de deșteaptă ca să știi că asta nu-i singurul fel de abuz. Deși tonul ei era aspru, lipsit de blândețe, își păstră vocea înceată, acoperită de rumoarea din jur. Chiar și într-un restaurant gălăgios, oamenii aud adesea ce nu prea ți-ai dori să audă. Te-a făcut să te simți inferioară, neînsemnată, incapabilă și îndatorată. Și te-a izolat cât de

mult a putut de oamenii care te-ar fi făcut să te simți împlinită și specială și cu adevărat fericită. Și din câte aud, o folosea pe Callie ca să te facă să stai în banca ta.

- Poate că a făcut-o. Acum e mort, așa că s-a terminat.

- Ai fi stat cu el, să continui să trăiești așa?

Încruntându-se, Shelby își trecu degetul peste buza paharului.

- M-am gândit la divorț - aș fi fost prima din familia noastră, și asta era o povară. Dar m-am gândit, mai cu seamă când a plecat în ultima călătorie. Trebuia să fim toți trei, o vacanță de familie. Câteva zile la căldură, dar când Callie s-a îmbolnăvit și n-am putut să plecăm, el a plecat oricum. Ne-a lăsat în casa aia îngrozitoare, a doua zi de Crăciun, unde nu cunoșteam pe absolut nimeni, și fetița noastră avea febră.

Acum își ridică privirea și ceva din furia acumulată ieși la suprafață.

- Nici măcar nu și-a luat rămas-bun de la ea, de frică să nu fie ceva molipsitor, a spus. M-am gândit că n-o iubește. Era în regulă să nu mă iubească pe mine, dar să n-o iubească pe fiica noastră, când ea merită mai mult de-atât. Chiar merită mai mult de-atât. M-am gândit la divorț, dar n-aveam bani de avocat, și am socotit că el avea atâția bani încât putea să meargă înainte și să obțină divorțul. Și dacă o lua pe Callie ca să se răzbune pe mine? Mă gândeam ce să fac, cum să fac, când m-am pomenit la ușă cu poliția. Mi-au spus că a avut loc un accident tocmai în Carolina de Sud, iar ambarcațiunea pe care era Richard era dată dispărută.

Acum luă vinul.

- El lansase un SOS, spusese că lua apă și că se defectase motorul. S-a luat legătura cu el și s-a obținut - cum îi spune? - poziția sau direcția, sau mă rog, ce-o fi, ca să trimită o navă de salvare, dar au pierdut legătura.

Au găsit ambarcațiunea, distrusă în întregime și l-au căutat aproape o săptămână. Au găsit câteva dintre lucrurile lui. Hanoracul, făcut praf și un pantof. Doar unul. Au găsit unul dintre colacii de salvare. Au spus că ambarcațiunea s-a răsturnat, și el a fost luat de apă și probabil s-a înecat. Așa că n-a trebuit să mă mai gândesc la divorț.

- Dacă te simți vinovată pentru asta, ești o proastă.
- Mă mai simt vinovată pentru asta.

- Mai sunt multe de povestit, nu-i așa?

- Da, mai sunt, dar nu crezi că e de-ajuns pentru moment? Cel puțin deocamdată? Simțind nevoia unei atingeri, se întinse și o luă pe Emma Kate de mână. Îmi pare rău că te-am supărat și îmi pare rău că n-am fost destul de tare să lupt pentru ceea ce știam că e corect și oportun. Doar că... Doamne, am nevoie de niște apă!

Se uită după chelneriță, apoi se ridică să iasă din separeu.

- Așteaptă!

Ea plecă în grabă, strecurându-se printre mese și încercând să-și croiască drum prin mulțime spre bar, când Emma Kate se ridică s-o urmeze.

- Ți-e rău? Toaletele sunt în cealaltă direcție.

- Nu. Am crezut că văd pe cineva.

- Sunt mulți pe-aici în Noaptea Aripioarelor.

- Nu, cineva din Philadelphia. Un detectiv particular care venise să-l caute pe Richard.

- Detectiv particular? Asta-i mai mult.

- Nu putea fi el. N-am nici un motiv să cred că e el. Am vorbit atât despre Richard și m-am gândit la toate astea, și de-aia mi s-a părut. Nu mai vreau să mă gândesc la asta acum. Acum, vreau să-mi iasă din minte.

- Bine.

- Putem să vorbim despre altceva? Chiar și despre Melody și Jolene, nu-mi pasă. Orice altceva.

- Bonnie Jo Farnsworth divorțează. S-a măritat cu Les Wickett, cu surle și trâmbițe cu mai puțin de doi ani în urmă.

- Am auzit. Ea s-a încurcat din nou cu Boyd Kattery, și acum sunt în Florida; cred că prepară niște cocaină împreună cu verii lui.

- Așadar, ești din nou la curent cu toate. Haide să mergem înapoi la masă. Mai vreau o bere, de vreme ce nu sunt cu mașina.

Recunoscătoare, Shelby o însoți înapoi la masă.

- Locuiești aproape.

- Stăm într-unul din apartamentele de deasupra magazinului Mountain Treasures, așa că mi-am parcat mașina și am venit pe jos. Stai să gălesc chelnerița și... la dracu'.

- Ce?

- Au intrat Matt și Griff. M-au prins. Trebuia să-i dau mesaj lui Matt dacă mă hotăram că nu vreau să vină aici și, astfel, să am o scuză ca să te las baltă. De vreme ce n-am făcut-o, o să-i avem pe băieți pe-aici, așa că n-o să mai pot storce nimic de la tine, odată ce te relaxezi din nou.

- E de-ajuns că ți-am spus mai mult decât oricui altcuiva în afară de buni?

- Deocamdată, e-n regulă.

Emma Kate zâmbi și făcu semn cu mâna.

- Matt al tău e teribil de simpatic.

- Chiar este. Și are niște mâini foarte pricepute.

Pe când Shelby își înăbușea un chicotit, Matt își croi drum prin mulțime. Își băgă mâinile cele pricepute pe sub coatele Emmei Kate, o ridică în aer și o sărută.

- Uite-o pe fata mea! O lăsă jos și se întoarse spre Shelby. Tu ești Shelby.

- Îmi pare bine de cunoștință.

- Chiar mă bucur să te cunosc. Voi două nu erați pe picior de plecare, nu-i așa?

- Doar ne îndreptam spre masa noastră, îi spuse Emma Kate. Sunt gata pentru încă un rând.

- Ăsta-l dă Griff.

- Două beri negre. Cred că am să iau o bere Bombardier. Tu ce vrei, Shelby?

- Eu voiam un pahar cu apă.

- Nu știu dacă-mi pot permite asta, dar o să mă scotocesc adânc prin buzunare, așa, pentru tine.

- Sunt cu mașina, spuse Shelby drept explicație, pe când se strecurau înapoi spre separeu.

- Noi nu suntem, spuse Matt vesel și o luă pe Emma Kate de după umeri, așezându-se. Și am avut o zi chiar foarte bună. Am montat un dulap la mama ta, scumpo, și blatul e gata.

- Cum i-a plăcut?

- Nu că i-a plăcut. S-a îndrăgostit de el. Ți-am spus eu că așa o să fie.

- Tu ai mai multă încredere, și mai puțină experiență, cu toanele mamei.

- Am văzut bucătăria ieri când erau puse câteva dulapuri, îi spuse Shelby lui Matt. Deja arată minunat. Faceți o treabă excelentă.

- Îmi place de prietena ta. Are gusturi excelente și un ochi foarte bun. Cum îți place că te-ai întors acasă?

- Mă simt bine, exact așa cum trebuie. Pentru tine e o mare schimbare față de Baltimore.

- Nu puteam să las să-mi scape fata asta.

- Asta dovedește că ai gusturi excelente și un ochi foarte bun.

- O să bem pentru asta când se întoarce Griff cu berile. Spunea că fetița ta e grozav de drăguță.

- Cred că da.

- Când a văzut-o Griff pe Callie? se miră Emma Kate.

- Ah, m-a condus cu mașina acasă azi după-amiază, când m-am pomenit cărând trei sacoșe cu cumpărături și pe Callie, fără mașină. În magazin mi-a stat mintea-n loc. E topită după el.

- Mi se pare că el era topit după ea. Deci... Zâmbind, Matt învârti pe deget o buclă din părul Emmei Kate. Acum, că suntem toți așa de buni prieteni, spune-mi ceva jenant despre Emma Kate, ceva ce mama ei nu știe. Cred că am smuls aproape toate poveștile jenante de la Bitsy.

- Ah, n-aș putea face asta. N-aș putea să-ți spun cum a furat două doze de bere din pachetul de șase doze al tatălui ei, și ne-am strecurat afară din casă, și le-am băut până când ea a vomat în stratul cu hortensii al mamei ei.

- A vomat? Pe hortensii, doar de la o doză de bere?

- Aveam paisprezece ani. Emma Kate miji ochii spre Shelby, fără ranchiună totuși. Și lui Shelby i-a fost și mai rău.

- Așa e. Am dat-o pe gât cât am putut de repede, pentru că mi se părea tare și amară la gust, și după aia am vărsat tot. Nici până acum nu-mi place cu adevărat berea.

- Nu-i place berea? Griff așeză berile în fața prietenilor lui, un pahar cu apă cu o felie de lămâie în fața lui Shelby, apoi se strecură lângă ea cu băutura lui. Asta ar putea să-mi strice planurile de a mă da bine pe lângă tine ca să mă ajuți să fug cu Viola.

- Să știi că nu glumește întru totul. Matt ridică paharul. Ei bine, pentru prieteni, chiar dacă n-au bunul simț să bea bere.

Privet ședea afară în mașina sa, notând ceva. Parcase peste drum de minivanul lui Shelby. I se părea că tânăra văduvă se distrează la un pahar de vin cu o veche prietenă. Nu era pe atât de aeriană pe cât crezuse el, pentru că fusese cât pe ce să-l observe.

Acum se părea că e la o întâlnire în patru în restaurant.

Încă nu făcuse nici o mișcare suspectă, nu aruncase cu bani în dreapta și-n stânga.

Poate că n-avea nici un amestec în toate astea, la urma urmei. Poate că nu știa nimic.

Sau poate că era destul de isteată să stea liniștită în orășelul uitat de lume din Tennessee până când credea că se liniștesc apele. Având în vedere ce era în joc, mai putea să-i acorde câteva zile.

Pentru partea lui din aproape treizeci de milioane, putea să-și

Capitolul 9

Se distrase cu adulții, așa cum era normal într-o seară plăcută, petrecută în compania prietenilor. Zări licărirea vechii ei prietenii cu Emma Kate, ceea ce îi dădu speranța că poate avea să fie totul ca înainte.

Văzând că un bărbat cumsecade, cel puțin după toate aparențele, e înnebunit – acesta era cuvântul care-i venise în minte – după prietena ei o făcu să radieze puțin de fericire.

Îi plăcea cum le stătea împreună; se simțeau relaxați și confortabil unul în prezența celuilalt, dar pasiunea relației lor depășea familiaritatea. O mai văzuse îndrăgostită pe prietena ei și înainte, dar, ca orice adolescentă, era nestatornică și flusturatică. Acum era martora felului în care relația amoroasă a acestuia prindea rădăcini tot mai puternice.

Data fiind legătura puternică dintre Emma Kate și Matt, precum și frăția dintre cei doi bărbați, putea fi recunoscătoare că o primiseră în cercul lor unit pentru o seară.

Poate, cu puțin efort, reușea să rămână relaxată lângă Griff – aveau șoldurile aproape lipite în separeul îngust. Trecuse atâta timp de când stătuse atât de aproape de un bărbat, ceea ce explica golul pe care îl simțea în stomac. Dar el conversa cu dezinvoltură; la fel și ceilalți doi. Și, Doamne, era atât de bine să nu mai discute despre ea și problemele ei pentru o oră.

Bău încet din apă, ca să-i ajungă mai mult.

- Nu cred că lucrurile s-au schimbat într-atât în Ridge, încât să fi fost simplu să pornești o nouă afacere, în special că nu ești... de pe-aici.

Matt zâmbi ștregărește către Shelby peste masă.

- Vrei să spui pentru noi, yankeii.

- Țsta ar fi un aspect. Dar, sincer, ai cel mai simpatic accent, spuse ea, făcându-l să râdă.

- Ne ajută că suntem buni, vreau să zic, dați naibii de buni. Și dup-aia, e Emma Kate. O trase de părul zburlit. Unii au fost destul de curioși să vadă pe ce fel de yankeu a pus mâna Emma Kate a lor, încât m-au angajat pentru diverse treburi simple.

- Zugrăvit, comentă Griff. Credeam că n-o să ne mai oprim din zugrăvit. Apoi, tatăl Emmei Kate ne-a fost de ajutor când un copac a căzut pe casa Hallister. L-au angajat pe el pentru acoperiș, și el i-a înduplecat să ne ia pe noi pentru restul lucrărilor. Ghinionul lor a fost norocul nostru.

- Familia băiatului ăluia, Hallister? se miră Shelby. Țla de care s-a lipit verișoara mea Lark?

- Țla, confirmă Emma Kate. Și buni le-a mai dat un ajutor.

- Da?

- L-a angajat pe Dewey Trake și echipa lui din Maryville să execute Camera de Relaxare de la spa și să finiseze mica terasă. Diverse chestii, continuă Emma Kate.

- Ce-i cu domnul Curtis? Întotdeauna el îi făcea treburile.

- S-a pensionat cam acum doi ani și nici măcar buni n-a putut să-l convingă să accepte asta. Așa că l-a angajat pe Trake, dar n-a durat două săptămâni.

- Muncă de proastă calitate.

Griff își luă din nou berea.

- Și la un preț mult prea mare, adăugă Matt.

- Buni a fost de aceeași părere și l-a concediat.

- Întâmplător eram pe-acolo atunci, reluă Griff povestea, în ritmul așezat ce-l caracteriza. Măi frate, ce s-a luat de el! Avea numai vreo patru zile de când lucra, și deja era în urmă, și făcea tărăboi despre depășiri de deviz și întârzieri. De fapt, numai scorneli. Ea i-a făcut vânt afară și i-a spus să închidă ușa pe dinafară.

- Tipic pentru buni.

- Atunci m-am îndrăgostit de ea. Griff lăsa să-i scape un oftat, după care afișă un zâmbet visător, din câte i se părea lui Shelby. Mă omoară chestia asta la o femeie care poate face praf un tip. În orice caz, ca să nu las să scape o ocazie...

- Ghinionul lui Dewey Trake a fost norocul tău.

- Exact. Am întrebat-o dacă mă lasă să arunc o privire.

- Griff e legătura noastră cu comunitatea, spuse Matt.

- Și Matt se ocupă de socoteli. Funcționează. M-am uitat, am rugat-o să-mi arate planurile, i-am spus că aș putea să-i fac un deviz până a doua zi de dimineață, dar i-am făcut o estimare pe loc.

- Ai scăzut o mie o sută, îi aminti Matt.

- Estimare pe loc. Ea m-a măsurat din cap până-n picioare... probabil că ai fost sub lupa donșoarei Vi.

- De nenumărate ori, încuviință Shelby.

- M-am îndrăgostit și mai mult, dar m-am abținut să-i cer să fugim împreună. Sincronizarea e totul. A spus ceva de genul: Băiete, vreau să fie gata înainte de Crăciun, și vreau treaba făcută bine. Adu-mi devizul estimativ pus pe hârtie așa cum trebuie, la prima oră mâine-dimineață, și dacă-mi convine, să fii pregătit să începi treaba imediat.

- Presupun că i-a convenit.

- Da, și restul e istorie! exclamă Griff. Pe-aici, odată ce primești aprecieri de la Viola Donahue, ești un om făcut.

- N-a făcut rău Griff că s-a dus și a cumpărat casa aia veche, cu patru acri năpădiți de buruieni și mizerie, adăugă Matt. Pur și simplu striga: Cumpără-mă, Griff, haide! Am un potențial enorm.

- Chiar are, încuviință Shelby și primi un zâmbet fugar, luminos de la Griff, ceea ce o făcu să simtă din nou fluturi în stomac.

- N-ai cum s-o dai în bară dacă știi unde să te uiți. Multă lume credea - probabil încă mai crede - că am fost nebun.

- Și asta cred că ți-a mai dat un imbold de zile mari. Aici, în sud, ne apreciem nebunii.

- Păi, îl știi pe băiatul ăla, Lott din Baltimore? începu Emma Kate.

- Poate că-i cam aiurit, termină Shelby, da-i priceput.

Îl văzu pe Forrest intrând. Să mă controleze, se gândi ea. Anumite lucruri nu se schimbă niciodată.

- Vine poliția, comentă Griff, pe când Forrest se îndrepta spre separeu. Hei, Pomeroy! E cumva vreun raid?

- Îs liber. Am venit pentru bere și femei dezmațate.

- Asta-i luată. Matt se apropie mai mult de Emma Kate. Dar poți să te bagi aici și să iei o bere.

- Berea mai întâi. Făcu semn din cap către paharul lui Shelby. Aia-i apă?

- Da, tăticule. Ai venit de-acasă? Callie e bine?

- Da, mami. A făcut o baie cu spumă ca-n povești, l-a făcut pe bu-nicul să-i spună două povești și dormea cu Fifi când am plecat. Mai vrei un rând de apă?

- Probabil că ar trebui să mă duc acasă.

- Stai liniștită. Încă un rând? îi întrebă el pe ceilalți.

- Aș lua o cola dietetică de data asta, Forrest, îi spuse Emma Kate. Mi-am băut porția.

Când fratele ei plecă să comande băuturile, Shelby se uită în jur.

- E adevărat că nu prea veneam pe-aici, dar nu-mi aduc aminte să fi văzut vreodată atâția mușterii.

- Stai să vezi cum e sâmbăta seara, din două-n două săptămâni. Pentru că îi venea o alta, Matt își goli sticla cu bere. Au și spectacole live. Eu și Griff vorbeam cu Tansy - și ea vorbește cu Derrick - să instaleze o scenă mai mare, un ring de dans, un al doilea bar.

- Ar putea să le folosească pentru petreceri private. Acum Griff examinează încăperea. Păstrezi arhitectura inițială, te asiguri că ai o acustică bună, spațiu pentru a circula oamenii. Ar avea succes.

- Vin băuturile. Forrest se așează pe marginea banchetei. Cum îi place bucătăria aia donșoarei Bitsy?

- Încă vreo două zile, și am terminat, zise Matt.

- Știi, mama tot vorbește că și-ar face o baie mare lângă dormitor. Cu duș cu aburi. Miji ochii către Griff. Știi.

- Poate că am schimbat câteva vorbe despre asta.

- O să desființeze vechea cameră a lui Shelby și, pentru că ea o are pe a lui Clay, și Callie a luat-o pe a mea, astea-s toate dormitoarele.

- Ai cumva de gând să te muți înapoi cu părinții?

- Nu, dar nu se știe niciodată. Îi aruncă o privire lui Shelby. 'Tu? Așa că, dacă face după capul ei - și așa o să facă -, și împrejurările se schimbă în ceea ce mă privește, o să mă mut la tine.

- Am loc. Rămâne stabilit pentru duminică?

- Mai faci cinste cu berea?

- Da.

- Atunci o să vin.

- Griff demolează încă un perete sau doi la vechea casă 'Tripplehorn, îi spuse Emma Kate lui Shelby.

- Crezi că după ce-o să trăiesc acolo vreo douăzeci de ani, o să fie casa bătrânului Lott?

- Nu, zise hotărât Forrest. Hei, Lorna, ce mai faci în seara asta? Chelnerița servea băuturile.

- Foarte bine, dar aș face și mai bine dacă aș sta jos aici să beau ceva cu toți bărbații ăștia chipeși.

Îi puse apa în față lui Shelby și strânse paharele goale.

- Ai grijă la ăsta, scumpo. Îi dădu un ghiont lui Griff în umăr. Un bărbat atât de fermecător poate să convingă o femeie să facă aproape orice.

- Sunt în siguranță, aș zice. A pus ochii pe bunica mea.

Lorna își puse tava cu pahare goale pe șold.

- Ești nepoata lui Vi? Sigur că ești, arăți exact ca ea, bucățică ruptă. Sunt convinsă că e în al nouălea cer că te are acasă. Pe tine și pe fetița ta. Am fost la salon azi și mi-a arătat o poză pe care a făcut-o cu telefonul cu fetița ta după ce Vi i-a aranjat părul. Nu există frumusețe mai mare.

- Mulțumesc.

- Strigi dacă mai vrei ceva. Te-am auzit, Prentiss! strigă ea peste umăr când un alt client o chemă. Stai oricum cu ochii pe el, îi spuse ea lui Shelby.

- Nu-mi aduc aminte de ea. Ar trebui?

- Ți-o amintești pe domnișoara Clyde?

- Am avut-o la literatura engleză, într-a douăsprezecea.

- La fel ca noi toți. Lorna e sora ei. S-a mutat aici din Nashville cam cu trei ani în urmă. Soțul ei a fost răpus de un atac de cord, la cincizeci de ani.

– Ce trist!

– N-au avut copii, așa că ea și-a strâns catrafusele și a venit să locuiască aici cu sora ei. Forrest sorbi din bere. Derrick spune că Tansy e mâna lui dreaptă pe-aici, și Lorna cea stângă. Ai văzut-o pe Tansy?

– Am văzut-o. Mi-a luat mai mult de un minut s-o recunosc. Matt spune că se gândesc să extindă localul, să monteze un ring de dans și o scenă, și un al doilea bar.

– Ei, acum ai dat cu bățu-n baltă, spuse Emma Kate când discuția se îndreptă spre demolări și construcții. De-acum n-o să mai discutăm decât despre construcții.

Îi plăcură discuțiile despre construcții și faptul că petrecu o jumătate de oră în plus cu fratele ei.

– M-am simțit bine, dar trebuie să plec.

– Te conduc la mașină, îi propuse Griff, dându-se într-o parte să-i facă loc.

– Nu fii absurd. Cred că fratele meu are destulă grijă ca străzile din Ridge să fie sigure. Treci în locul meu, îi spuse ea lui Forrest, ca să nu mai stați înghesuți.

– Chiar așa o să fac. Să-mi dai mesaj când ajungi acasă, da?

Ea începu să râdă; văzu însă că el vorbea serios.

– Ce-ai zice să-ți dau mesaj dacă am ceva probleme să ajung acasă, pe o distanță de trei kilometri? Noapte bună tuturor! Mulțumesc pentru tratație, Griff.

– A fost doar apă.

– O să văd dacă pot face o pagubă mai mare data viitoare.

Ieși fericită. Îndeajuns de fericită încât să lase în jos geamurile mașinii, în ciuda frigului, să dea drumul la radio și să cânte. Nu observă mașina care porni după ea și o urmări pe toată distanța de trei kilometri.

În bar, Forrest făcu schimb de locuri.

– Ai condus-o la mașină?

Griff examinează berea.

– Soră-ta e bună.

– Nu mă face să te pocnesc.

– Poți să mă pocnești, dar ea tot bună o să fie.

Forrest se hotărî să-l ignore și își mută atenția la Emma Kate.

- Se pare că voi două v-ați împăcat.

- E un început.

- Cât ai reușit să scoti de la ea?

- Destul ca să-mi dau seama că bărbatul ăla mort al ei era un nemernic. Tu ți-ai dat seama de asta, Forrest.

- Da, mi-am dat seama. Ochiul lui Forrest se adumbriră, gura i se subție. N-am putut să fac nimic în legătură cu asta, fir-ar ai dracului.

- Ce fel de nemernic? întrebă Griff.

- Genul care o făcea să se simtă neglijată și neînsemnată și care își ținea strâns banii la teșcherea. Furia pe care o acumulase răbunerea acum cu putere. Genul care are aventuri în vreme ce ea stătea acasă și avea grijă de copil, căruia nu-i acorda prea multă atenție. Și mai sunt multe, știu că mai sunt. N-a dezvăluit tot în seara asta.

Emma Kate trase adânc aer în piept.

- Jur, dacă n-ar fi murit, ți-aș fi făcut galerie în timp ce-i tăbăceai fundul, Forrest, sau aș fi făcut-o bucuroasă chiar eu.

- Ea ar fi trebuit să facă asta.

- Pariez că nimeni nu te-a făcut să te simți inferior sau prost.

Griff scutură capul. Se gândi la ochii aceia triști și la fata cochetă și isteată.

Furia lui începu să mocnească. Se putea acumula lent, îndelung, dar când se revărsa nimicea totul în calea ei.

- Soră mea s-a incurcat cu un tip pentru o vreme. Un nenorocit agresiv, care știa să manipuleze. A zăpăcit-o bine, și i-au fost de-ajuns doar câteva luni. Fără copii. Oameni de genul ăsta te fac la început să crezi că ești cea mai extraordinară creatură de pe pământ, ești perfectă, iar ei sunt norocoși să te aibă în viața lor. După aia, încep să te distrugă încetul cu încetul. A făcut-o să slăbească, și soră-mea nu-i o durdulie.

- Nu-i, incuviință Forrest. Am cunoscut-o. Soră-ta e bună.

- Bine spus. Nemernicul ăla era tot timpul cu gura pe Jolie. Că de ce nu-și face ceva cu părul? Dacă nu-și permitea un salon mai bun pentru că era împotmolită într-o slujbă fără perspective, avea să plătească el pentru asta. Făcea el cinste.

- Avea putere asupra ei, zise Matt. Îmi aduc aminte de tipul ăla. Când, în sfârșit Jolie a rupt-o cu el, Griff l-a provocat să facă o mișcare.

- Trebuia să pocnesc pe cineva și în felul ăsta puteam să susțin că el a început.

- Cu toate astea, tot atac e.

- Ia taci din gură, ajutorule de șerif, a meritat.

- Shelby a fost întotdeauna... care-i cuvântul? murmură Forrest.

- Plină de viață, completă Emma Kate. Își urmărea scopul. Nu călca pe cadavre ca să obțină ceva, ci te înfrunta direct. Iar dacă încercai tu să faci vreo manevră față de ea sau față de altcineva, în special față de altcineva? Se opri să se uite la Griff. O încasai rău.

- Încă e plină de viață. Voi doi nu vedeți, probabil pentru că o știți dintotdeauna. Dar eu văd.

Emma Kate înclină capul spre Griff.

- Măi să fie, Griffin Lott. Shelby a spus că fetița ei e topită după tine. Tu ești topit după mama ei?

- Fratele ei stă chiar aici, și deja m-a amenințat că mă pocnește.

- Ar fi genul tău, se băgă și Matt.

- Genul meu?

- Pentru că tu n-ai nici un gen, atâta vreme cât e femeie.

- Fratele ei stă chiar aici, repetă Griff și își îndreptă atenția către berea lui.

*

Shelby își ținu promisiunea și merse la joacă în parc; se bucură de acele momente aproape la fel de mult ca și Callie. Cel mai bine fu faptul că Shelby și mama lui Chelsea făcură un aranjament. Tracey urma să aibă grijă de fete câteva ore în timp ce Shelby își rezolva niște probleme a doua zi, iar peste două zile, Shelby urma să-i întoarcă serviciul.

Fiecare ieșea în câștig.

Și, cine știe, se gândi ea încă o dată examinându-și șifonierul, prindea măcar o slujbă cu jumătate de normă.

Alese o rochie cu croială simplă, de un galben pal de primăvară, o pereche de pantofi eleganți, bej cu toc și o jachetă albă scurtă pentru a pune întreaga ținută în valoare.

Își strânse părul într-o coadă la spate și își puse niște cercei cu pietre. Nu erau de valoare, dar erau de efect și potriviți la ținuta ei.

Pentru că mama ei se întorsese la serviciu, ea și Callie rămăseseră singure acasă, așa că nu trebuia să dea explicații pentru faptul că se îmbrăcase elegant ca să-și caute un loc de muncă. Dacă avea noroc și se alegea cu unul, avea să anunțe atunci pe toată lumea.

Dacă avea să-și găsească o slujbă și să vândă și casa? Avea să sară-n sus de bucurie, fără a ține cont de prezența cuiva.

- Mami e drăguță.

- Callie e și mai drăguță. Shelby aruncă o privire către patul unde ședea Callie și dezbrăca metodic două păpuși Barbie.

- Scumpo, de ce sunt dezbrăcate păpușile tale Barbie?

- Trebuie să-și schimbe hainele pentru vizita acasă la Chelsea. Chelsea are o pisicuță pe care o cheamă Albă-ca-Zăpada. Pot să am și eu o pisicuță?

Acum, Shelby se uită spre bătrânul câine care sforăia la piciorul patului.

- Și ce crezi că ar zice Clancy despre asta?

- S-ar putea juca cu pisicuța. Pe pisicuța mea o cheamă Fiona, ca în *Shrek*. Pot să am o pisicuță, te rog, mami? Și un cățeluș. Cel mai mult vreau un cățeluș.

- Hai să-ți spun ceva. Când o să avem o casă a noastră, o să vedem ce facem cu pisicuța.

- Și cu cățelușul! Pe cățeluș îl cheamă Donkey, ca în *Shrek*.

- O să vedem.

Richard impusese regula interdicției animalelor de companie. Ei bine, când va avea o casă pentru Callie, va avea un câine și o pisică.

- Și un ponei!

- Acum întinzi coarda, Callie Rose. Dar o luă în brațe și o învârti. Chiar arată bine mami azi? Vreau să arăt cel mai bine azi.

- Mami e frumoasă.

Își apăsă obrazul de cel al fiicei sale.

- Callie, tu ești cea mai mare comoară a mea din toată lumea asta.

- E vremea să mergem acasă la Chelsea?

- Aproape. Îmbracă păpușile alea și pe urmă le putem pune în geantă ca să le luăm acasă la Chelsea.

După ce o lăsa pe Callie și vorbea cu Tracey, avea să meargă țintă în oraș.

Era capabilă, își spusese. Era destul de inteligentă ca să învețe. Chiar știa câte ceva despre artă și cunoștea – sau cunoscuse – câțiva artiști locali și meșteșugari. Era perfect logic să încerce să obțină o slujbă cu jumătate de normă la The Artful Ridge.

După ce parcă, stătu puțin să se adune.

Nu te comporta disperat. În cel mai rău caz, cumpără ceva. Putea face asta.

Arborând un zâmbet, ignorând emoțiile din stomac, coborî din mașină, merse pe alee și intră în magazinul The Artful Ridge.

Ah, era superb – i-ar plăcea să-și petreacă timpul aici. Mirosea a lumânări aromate și strălucea de lumină naturală. Dintr-o privire, văzu o mulțime de lucruri pe care i-ar plăcea nespuse să le aibă în propria casă, odată ce avea una.

Suporturi de lumânări din fier forjat, pahare de vin de un albastru-deschis din sticlă suflată, un tablou înfățișând un izvor de munte într-o dimineață cețoasă, un vas lung, șerpuit, de culoare bej, șlefuit ca sticla.

Și ceramica lui Tracey – îi plăceau bolurile în formă de lalea așezate unul într-altul.

Rafturile de sticlă sclipeau și, deși vechea podea de lemn scârțâia puțin, avea un luciu discret.

Fata care veni la teighea nu putea avea mai mult de douăzeci de ani și purta vreo șase piercinguri pe lobul urechii.

Nu era din conducere, se gândi Shelby, dar poate o ajuta să-și facă intrarea.

– Bună dimineața! Cu ce vă pot ajuta?

– E atât de frumos aici.

– Mulțumesc! Avem artiști și meșteșugari locali. Există așa de mulți oameni talentați prin părțile locului.

– Știu. Ah, asta e una dintre picturile verișoarei mele. O suită întreagă.

Se îndreptă spre un grup de patru acuarele de mici dimensiuni.

– Sunteți verișoară cu Jesslyn Pomeroy?

– Da, din partea tatălui meu. Sunt Shelby Pomeroy. Acum Foxworth.

Conta care îți erau rubedeniile, Shelby știa, și acesta putea fi un avantaj.

- E fiica mijlocie a unchiului meu Bartlet. Cu toții suntem tare mândri de ea.

- Am vândut una dintre picturile ei chiar sâmbăta trecută unui tip din Washington, D.C.

- Nu-i așa că-i minunat? Tabloul verișoarei Jessie pe peretele cuiva în Washington, D.C.

- Sunteți în vizită în Ridge?

- M-am născut și am crescut aici și, deși am fost plecată câțiva ani, m-am întors acasă. De fapt, chiar acum câteva zile. M-am instalat. Treaba e că aș vrea să găsesc un post cu jumătate de normă. Ar fi pur și simplu minunat să lucrez într-un magazin ca acesta, unde sunt creațiile verișoarei mele. Și ale lui Tracey Lee, adăugă ea, pentru că nu strică să cunoști lume. Fetita ei și a mea au devenit prietene bune.

- Nici nu putem păstra vasele lui Tracey pe raft. Pur și simplu, zboară de-aici. Sora mea Tate e măritată cu vărul lui Robbie, Woody. Locuiesc tocmai în Knoxville.

- E cumva Tate Brown?

- Exact. Acum o cheamă Bradshow, dar e soră-mea. O cunoașteți pe Tate?

- Da. A fost iubita fratelui meu, Clay, o perioadă, când erau în liceu. Așadar, e măritată și locuiește în Knoxville?

Oportunități, se gândi Shelby, pe când sporovăiau despre legături de familie.

- Chiar am început să căutăm personal suplimentar pentru perioada de sezon. Ați vrea să vorbiți cu managerul despre asta?

- Da, mulțumesc.

- Acordați-mi doar un minut. Uitați-vă prin jur, dacă vreți.

- Așa am să fac.

De fapt, de îndată ce fata se îndepărtă, Shelby se uită la prețul vasului înalt. Se înfioră puțin. Un preț corect, își imaginează ea, dar inaccesibil pentru ea în acel moment.

Avea să-l pună pe lista dorințelor.

Când fata se înapoie, peste câteva minute, privirea amabilă de mai înainte dispăruse și tonul ei era rece.

- Puteți să urcați în birou. Vă conduc.

- Mulțumesc. Trebuie să fie drăguț, continuă Shelby în vreme ce mergeau spre partea din spate a magazinului.

Cutii rustice din lemn și etajere etalau obiecte ceramice și textile de tot felul. Cum era oare să lucrezi în preajma tuturor acestor lucruri superbe?

- Urcați scările pe aici, e prima ușă pe care o vedeți. E deschisă.

- Mulțumesc încă o dată.

Urcă scările masive, intră într-o încăpere în fundul căreia erau trei ferestre înguste care dădeau spre panorama orașului și spre culmile dealurilor.

Existau și aici tablouri și obiecte drăguțe, un scaun încântător cu picioare curbate, vopsit într-un albastru intens, și un minunat birou antic restaurat, în așa fel încât stejarul căpătase străluciri aurii. Pe el ședea o vază cu trandafiri roșii și floarea-miresei, alături de un computer și un telefon.

Îi trebui doar un moment să se dumirească în privința femeii din spatele biroului – și să înțeleagă schimbarea bruscă de comportament a vânzătoarei.

- Ia te uită, bună, Melody! Habar n-am avut că lucrezi aici.

- Conduc galeria. Bunica a cumpărat-o cam cu un an în urmă și m-a rugat să o trezesc la viață.

- Păi, din câte văd, ai făcut o treabă admirabilă.

- Mulțumesc. Trebuie să faci tot ce poți pentru familie, nu-i așa? Uită-te la tine.

Atunci se ridică, o femeie rotunjoară, într-o rochie ce-i venea bine, de un roz trandafiriu. Părul ei blond îi cădea în bucle lungi, moi pe umeri, încadrând o față în formă de inimă, cu pielea netedă strălucind de la fondul de ten de culoarea bronzului, aplicat de o mână expertă, sau de la un autobronzant de calitate.

Shelby știa că Melody nu și-ar expune niciodată tenul la soare, riscând să se aleagă cu riduri și pete.

Ochii ei, de un albastru rece, o măsurară pe Shelby pe când aceasta venea spre ea, apoi veni replica răutăcioasă.

- Nu te-ai schimbat deloc, absolut deloc! Dumnezeuule, umiditatea asta permanentă trebuie că îți distruge de tot părul.

- E mare lucru să ai acces la produsele unui salon bun.

Nici pentru al tău n-ar strica un vopsit la rădăcină, se gândi ea, pentru că nimeni nu o scotea din sărite mai repede decât Melody Bunker.

- Sunt sigură că așa e. Am auzit că te-ai întors. E absolut tragic ce s-a întâmplat cu soțul tău. De-a dreptul tragic. Te asigur de toată compasiunea mea.

- Mulțumesc, Melody.

- Și acum te-ai întors de unde-ai plecat, nu-i așa? Să locuiești cu mama, nu-i așa? Ah, te rog, ia loc. Melody se sprijini cu un șold de birou, stând pe poziția mai înaltă, poziția de putere. Și ce mai faci tu, Shelby?

- Sunt bine, sunt fericită să fiu din nou acasă. Ce mai face mama ta?

- Ah, e bine. Mergem la Memphis peste două săptămâni, la niște cumpărături; o să stăm la Peabody, desigur.

- Desigur.

- Știi și tu ce greu e să găsești niște haine ca lumea pe-aici, așa că încercăm să mergem la Memphis în fiecare sezon. Trebuie să recunosc, nu credeam să te mai văd vreodată înapoi în Ridge, dar fiind văduvă, ai nevoie de alinarea familiei.

- Familia îți oferă mângâiere, într-adevăr.

- Am fost sincer surprinsă când Kelly a urcat și mi-a spus că ești jos și că te interesezi de un post, în ciuda zvonurilor care umblă pe-aici cum că o duci foarte bine după ce ai pus mâna pe un soț bogat. Ai o fiică, nu-i așa?

Ochii aceia albaștri luciră din nou, dar nu cu un sentiment de prietenie.

- Vorbește lumea că asta a ajutat să pui mâna pe el.

- Sunt sigură că așa se vorbește, la fel cum alții spun tot felul de lucruri urâte doar ca să se audă vorbind. Aș vrea să lucrez, spuse simplu Shelby.

- Desigur că aș vrea să te ajut, Shelby, dar ca să lucrezi aici, la The Artful Ridge, trebuie să întrunești anumite cerințe. Nu cred că ai lucrat vreodată în viața ta la casa de marcat.

Melody știa foarte bine că lucruse, la salon.

- Am lucrat la casă de când aveam paisprezece ani, în weekenduri, și verile la salonul bunicii mele. Am fost asistent manager la bibliotecă, în colegiu, la Universitatea din Memphis, în caz că nu-ți amintești. Asta a fost acum câțiva ani, dar sunt sigură că aș putea obține referințe dacă ai nevoie de ele. Știu cum să lucrez cu o casă de marcat, cu un computer, cunosc majoritatea programelor de bază.

- Un salon de înfrumusețare și o bibliotecă de colegiu nu-ți oferă o bază prea solidă pentru o expoziție elegantă de artă și meșteșuguri. Știi cum să vinzi? Lucrând la o bibliotecă de colegiu? Păi, genul ăla de lucruri se vând singure, nu-i așa? Noi avem aici un gen de artă superioară, o mulțime de exclusivități. Acum suntem un reper local. În tot districtul, de fapt. Și avem o reputație.

- Sunt sigură că reputația ai câștigat-o pe merit, având în vedere exponatele de aici, și felul în care sunt expuse obiectele. Deși eu aș fi luat scaunele alea cu spătar din ratan din față și le-aș fi pus la masa aia din lemn noduros din spate, aș fi făcut un aranjament interesant pe masă cu vase din ceramică și câteva pahare de vin, câteva textile.

- Ah, așa ai fi făcut?

Ea doar zâmbi la tonul înțepat.

- Da, așa aș fi făcut, dar asta-i doar părerea mea. Și pot să o exprim dat fiind că nu ai nici o intenție să mă angajezi.

- Nici nu m-aș gândi la așa ceva.

Cu un semn din cap, Shelby se ridică.

- Tu pierzi, Melody, pentru că aș fi fost o valoare pentru afacerea bunicii tale. Mulțumesc pentru timpul acordat.

- De ce nu te duci la Vi? Sunt sigură că bunica ta ar putea găsi ceva de lucru pentru tine acolo, ceva potrivit cu calificarea și experiența ta. Nu mă îndoiesc că are nevoie de cineva la măturat sau la spălat chiuvete.

- Crezi că asta nu e demn de mine? Shelby înclină capul. Nu mă miră, Melody, nu mă miră absolut deloc. Eși neschimbată, la fel ca-n liceu, și încă îmi porți pică pentru că am fost eu încoronată Regina Balului la revederea de la liceu, și nu pe tine. E groaznic de trist. E groaznic de trist că viața ta n-a devenit mai bogată sau mai satisfăcătoare de la liceu încoace.

Ieși cu fruntea sus și dădu să coboare.

- Am ieșit pe locul doi la Miss Tennessee!

Shelby privi înapoi și îi zâmbi lui Melody care stătea cu mâinile în șolduri în capul scării.

- Doamne sfinte! spuse ea și continuă să coboare, apoi ieși.

Simțea nevoia să tremure. Nu era sigură dacă de furie sau de umilință, dar îi venea să tremure. Mergi mai departe, își porunci ea, și traversă strada.

Primul ei imbold fu să meargă la salon, să-și verse tot năduful, dar se întoarse brusc și se îndreptă spre restaurant.

Poate Tansy avea nevoie de încă o chelneriță la Bootlegger's.

Furioasă și umilită, lovi cu putere în ușă. Poate că nu deschideau în următoarea jumătate de oră, dar cineva era sigur înăuntru.

La a doua serie de bubuieli, ușa se deschise. Un tip dur, cu un tricou fără mâneci, expunând niște brațe cu mușchi bine definiți îi aruncă o privire aspră cu ochii lui negri de onix.

- Nu deschidem până la unsprezece și jumătate.

- Știu. Scrie destul de clar. O caut pe Tansy.

- Și de ce mă rog?

- Asta-i treaba mea, așa că... Se întrerupse, stăpânindu-se. Îmi pare rău. Sunt supărată și mă port nepoliticos. Sunt Shelby, o prietenă a lui Tansy. Aș vrea să vorbesc cu ea un minut, dacă-i pe-aici.

- Shelby. Sunt Derrick.

- Oh. Soțul lui Tansy. Îmi pare bine să te cunosc, Derrick, și sincer îmi pare rău că am fost nepoliticoasă. M-am făcut de râs.

- Stai liniștită. E clar că ești supărată. Intră.

Câțiva chelneri aranjau mesele. Era oarecum liniște, dar Shelby auzi zgomotele de la bucătărie și niște voci ridicate.

- Haide, du-te și ia loc la bar. O chem pe Tansy.

- Mulțumesc. N-o să dureze mult.

Se așază și încercă respirația yoga pe care o exersase când luase lecții în Atlanta. Tehnica nu-i fu de nici un folos.

Intră Tansy, toată numai un zâmbet.

- Ce bine-mi pare că ai venit! De fapt, n-am avut timp aseară să vorbim.

- Am fost nepoliticoasă cu Derrick.

- N-a fost chiar așa de nepoliticoasă și deja s-a scuzat de două ori. Vrei ceva de băut? o întrebă el.

- Eu...

- Ce zici de-o cola? spuse Tansy.

- Doamne, da. Mulțumesc. Repet, îmi pare rău. Tocmai am avut o mică altercație cu Melody Bunker.

Tansy se așază ușor pe un taburet.

- Vrei ceva mai tare decât o cola?

- Sunt tentată, dar nu, mulțumesc. M-am dus acolo să văd dacă aș putea obține o slujbă cu jumătate de normă. Aș vrea să nu-mi fi plăcut atât de mult acolo. Locul e pur și simplu minunat și emană o atmosferă așa de plăcută. Asta, până când am urcat și am vorbit cu Melody. A fost o scorpie, jur. Nu ți se părea normal să dea uitării întâmplarea din liceu?

- Genul ei nu renunță niciodată la nimic. Mie îmi pare rău. Eu te-am trimis acolo. N-am crezut despre Melody... încerc să nu cred.

Tansy îi aruncă lui Derrick un zâmbet când el îi puse un suc cu ghimbir în față.

- Mersi, scumpule. Melody e acolo doar două sau trei ore pe zi și doar câteva zile pe săptămână. Altminteri, e la vreo întrunire la club sau se duce să-și facă unghiile ori să ia masa la restaurantul mare. Roseanne, asistent-managerul, e cea care conduce practic magazinul.

- Indiferent cine l-ar conduce, Melody i-ar da mai degrabă foc decât să mă angajeze pe mine. Mulțumesc, îi spuse ea lui Derrick când acesta îi puse cola în față. Sunt sigură că o să-mi placă de tine, pentru că ai așa gusturi bune în materie de neveste. Și îmi place localul tău. M-am distrat de minune aici, aseară. Ah, și felicitări pentru bebeluș!

- Asta m-a dat gata. Deja îmi place de tine. Își turnă o apă minerală. Tansy mi-a povestit despre tine și cum îi luai apărarea când cineva ca afurisita aia de vizavi se lua de ea.

- Derrick, n-ar trebui să-i spui așa.

- E o afurisită, spuse Shelby și bău. Cel puțin i-am trântit și eu câteva. A trecut ceva timp de când am răspuns cuiva cu aceeași monedă. Și a fost al naibii de bine. Poate puțin prea bine.

- Tu ai fost întotdeauna bună la asta.

- Eram? Mai calmă, Shelby zâmbi și sorbi din băutură. Cu siguranță, mi-am adus aminte câte ceva. Spumega când am plecat, așa că e ceva. Așadar, n-o să lucrez acolo în viitorul apropiat. Mă întreb dacă ai nevoie de ajutor pe-aici. Poate încă o chelneriță?

- Vrei să servești la mese?

- Vreau o slujbă. Nu, am nevoie de o slujbă, se corectă Shelby. Asta-i adevărul. Am nevoie de o slujbă. Am dat o raită azi, în vreme ce Tracey Lee are grijă de Callie a mea care stă cu fetița ei, Chelsea. Dacă nu faci angajări, e-n ordine. Mai am opțiuni pe listă.

- Ai mai făcut vreodată așa ceva? o întrebă Derrick.

- Am strâns o mulțime de mese, am servit o groază de mâncare. Nu mi-e frică de muncă. Acum caut doar o jumătate de normă, dar...

- Servitul nu e de tine, Shelby, începu Tansy.

- În regulă. Mulțumesc pentru că m-ai ascultat și pentru cola.

- N-am terminat. Eu și Derrick am discutat despre niște modalități de a spori distracția vineri seara. Am discutat, insistă ea când Derrick se încruntă.

- Am discutat oarecum.

- Două sâmbete pe lună avem o trupă live și merge bine, facem treabă bună. Am mai adăuga și serile de vineri, de la opt la miezul nopții.

- Tansy, îți mulțumesc pentru ofertă, dar n-am mai făcut așa ceva de ani buni.

- Mai ai voce?

- Nu-i vorba de asta...

- Nu ne permitem să plătim prea mult, cel puțin până când nu vedem cum merge. Reprize de câte patruzeci de minute, și zece-douăzeci de minute între ele ai interacționa puțin cu publicul. Te-ai plimba printre mese. Ce vreau eu e să încerci un fel de tematică săptămânală.

- Are idei, murmură Derrick, cu o licărire de mândrie.

- Am idei bune. Cu băutura într-o mână, Tansy bătu cu un deget în bar. Și ideea asta bună e că am începe cu anii patruzeci. Cântece din acei ani, băuturi speciale de-atunci. Ce se bea pe-atunci? Martini sau whisky cu bere. O să mă gândesc la asta, spuse ea, dând din mână.

- Săptămâna viitoare o să fie anii cincizeci, și tot așa. Ideea de bază e nostalgia. O să atragem o grămadă de lume. O să mă ocup

de organizare. Pentru moment, o să folosim un echipament de karaoke. Dacă o să ne extindem, poate o să ne permitem să luăm un pian sau să angajăm vreo doi instrumentiști. Deocamdată, pentru început, o să luăm echipamentul ăla de karaoke, Derrick, pentru că o să începem să organizăm în serile de luni karaoke.

- Are idei, repetă el.

- Ideea e că oamenilor le place să se audă cântând, chiar dacă nu pot scoate nici măcar o singură notă corectă. O să dea năvală aici în serile de luni. Iar acum și în cele de vineri. Chiar așa o să le și numim - Serile de Vineri, simplu. Știu că-i doar o noapte pe săptămână, Shelby, dar asta o să-ți dea ocazia să-ți găsești o slujbă de zi, dacă ai nevoie.

- Ești de acord cu toate astea? îl întrebă Shelby pe Derrick.

- Ea conduce localul. Eu sunt doar proprietarul.

- Nu vinerea asta, continuă Tansy, acaparându-i pe amândoi. E prea devreme, și trebuie să pun lucrurile la punct. Vinerea viitoare. O să fie nevoie să vii de vreo două ori să repeți, îndată ce organizez aici. O să avem nevoie să ne extindem, Derrick, odată ce punem asta pe picioare. Bine-ai face să vorbești cu Matt și Griff, ca să stabiliți asta cât de curând.

- Da, doamnă.

- Așadar, Shelby?

Shelby scoase un oftat și trase aer în piept.

- În regulă. Mă bag: și dacă n-o să meargă, nu-i nici o supărare. Dar mă bag și vă sunt recunoscătoare. O să fiu Serile voastre de Vineri.

Capitolul 10

Aproape că dansa prin salon.

- Ia uită-te, ce bine arăți! spuse Viola în momentul în care intră. Sissy, ți-o amintești pe nepoata mea, Shelby?

Și așa se înfiripă o discuție aprinsă cu femeia care ședea în scaunul Violetei, în vreme ce aceasta din urmă scotea un morman de bigudiuri și începea s-o coafeze.

Când se ivi ocazia, Shelby anunță veștile.

- Nu e nemaipomenit? Tansy și Derrick al ei vor să facă ceva grozav cu localul ăla al lor, și iată-te și pe tine. O să fi capul de afiș.

Shelby râse, luând din obișnuință, din fața bunicii, coșul cu bigudiuri folosite.

- E doar în Serile de Vineri, dar..

Sissy o întrerupse cu o poveste despre fiica ei care jucase într-un musical la liceu, în vreme ce Viola îi tupa părul dându-i un volum dublu față de cel obișnuit.

- Cred că ar trebui să plec. Îmi închipui că mama face un tratament.

- Un tratament pentru spate. Callie e încă la Tracey, nu-i așa? întrebă Viola. Eu o să am o pauză.

- Trebuie să mai ajung în niște locuri. Mă gândeam să văd dacă Mountain Treasures angajează cu jumătate de normă, sau poate The What-Not, pentru că Tansy spunea că le merge bine cu turiști și localnici.

- Mi-am luat câteva cești de ceai drăguțe, asortate cu colecția mea, îi spuse Sissy.

- E pe listă. The Artful Ridge nu este, pentru că nu angajează, cel puțin nu pe mine, câtă vreme Melody Bunker are un cuvânt de zis în privința asta.

- Melody a fost geloasă pe tine încă de când erați copii. Știindu-și clienta, Viola pulveriză o cantitate generoasă de spray peste clai de păr. Să fii recunoscătoare că nu te-a angajat, fetițo. Dacă munceai acolo, ți-ar fi făcut zile fripte mereu. Ia uită-te, Sissy. E destul de mare pentru tine?

- Haide, Viola, știi foarte bine că vreau să demonstrez ceva cu părul meu. Dumnezeu mi-a dat din belșug, așa că de ce să nu profit. Arată minunat. Nimeni nu coafează ca tine. Iau prânzul cu prietenele mele, o informă ea pe Shelby. O să ne destrăbălăm, la hotel.

- Și n-o să fie distractiv?

Îi mai luă câteva minute s-o conducă pe Sissy, apoi Viola se așează cu un oftat pe scaun.

- Data viitoare, jur, o să folosesc o pompă de bicicletă pe părul ăla al ei. Acum, câte zile pe săptămână te gândești să lucrezi?

- Aș putea să lucrez trei sau patru... poate chiar cinci, mai puține ore, dacă o să pot face un aranjament cu Tracey; dacă nu, poate că o s-o rog pe mama să stea cu Callie. Dacă nu merge nici așa, va trebui s-o duc la grădiniță.

- Asta o să-ți mănânce toți banii.

- Speram să aștept până la toamnă pentru asta, să-i dau timp să se obișnuiască, dar s-ar putea să o fac mai devreme. Ar fi bine pentru ea să fie cu alți copii.

- Asta cam așa e. Uite ce e. Nu știu de ce vrei tu să te duci la Mountain Treasures și în alte locuri, când eu aș avea nevoie de tine chiar aici. Ai putea să ajuți cu telefoanele, registrul, stocurile, aprovizionarea și clienții. Și ai putea să ai grijă de organizare, pentru că ai o fire organizată. Dacă găsești ceva ce-ți place mai mult, e-n regulă. Dar, deocamdată, aș avea nevoie de tine trei zile pe săptămână. Patru, când suntem ocupați. Ai putea s-o aduci pe Callie aici din când în când. Ți-ai petrecut mult timp în salon când erai de vârsta ei.

- Da.

- Ți-a prins rău?

- Nu, mi-a plăcut. Am amintiri plăcute de pe vremea când mă jucam pe-aici, ascultam cum vorbeau doamnele, mă coafam și îmi făceam unghiile ca un om mare. Nu vreau să profit, buni. Nu vreau să inventezi o slujbă pentru mine.

- Nu-i vorba să profiți sau să inventez o slujbă, câtă vreme am nevoie de tine. Nu pot spune că-mi faci o favoare, pentru că o să te plătesc. E logic, doar dacă tu nu vrei să lucrezi aici.

- Aș vrea să accepți, strigă Crystal de la locul ei. Ne-ar salva pe toate celelalte de a mai răspunde la telefon sau de a verifica registrul pentru rezervări, dacă Dottie e în spate sau în pauză.

- Aș avea nevoie de tine trei zile pe săptămână, de la zece la trei, și sâmbetele de la nouă la patru când suntem foarte ocupate. Viola se opri, văzând ezitarea de pe fața lui Shelby. Dacă nu accepți slujba, va trebui să angajez pe altcineva. Nu-i așa, Crystal?

- Adevărat. Chiar vorbeam că trebuie să căutăm pe cineva să vină jumătate de zi. Cu pieptenele în mână, Crystal duse mâna la inimă. Jur.

- Va trebui să discutăm câte ceva, pentru că a trecut destul timp de când ai lucrat aici, continuă Viola, dar ești fată deșteaptă. Mă aștept să înveți repede.

Shelby se uită spre Crystal.

- Juri că nu îmi face mie o favoare?

- Sigur că nu. Dottie face o mulțime de curse între salon și cabinetele de tratament, și îndărăt la vestiar și zona de relaxare. Și Sasha abia dacă are timp de ceva, pentru că și-a luat diploma și face tratamente faciale și corporale. Ținem noi pasul, dar ar fi cu siguranță bine să avem pe cineva care să preia mai mult din sarcinile astea.

- În regulă. Shelby zâmbi surprinsă. Mi-ar plăcea să lucrez aici.

- Atunci, ești angajată. Poți să-mi acorzi mie ora pe care ai fi petrecut-o colindând după o slujbă și du-te în spate. Probabil că prosoapele sunt deja uscate. Ai putea să le împătorești și să le aduci aici, să le pui la mesele de coafat.

Shelby se aplecă și își atinse obrazul de al Violei.

- Mulțumesc, buni.

- O să fii ocupată.

- Exact asta și vreau, spuse Shelby și se apucă de treabă.

Pe când ajunsese acasă cu Callie, își alcătulise un program fezabil. Avea să facă cu schimbul o zi pe săptămână cu Tracey, avea s-o plătească pentru două zile când urma să fie ocupată, sâmbăta, și Ada May avea să asigure cealaltă zi, oferindu-i plăcerea de a petrece timp cu nepoata sa.

Ori de câte ori intervenea ceva, avea s-o ia pe Callie cu ea.

Serile de Vineri, mama și bunica aveau să facă cu schimbul; fusese ideea lor, se gândi ea pe când parca mașina pe alee.

Putea să câștige un venit mulțumitor, iar copilul avea să fie bine îngrijit. Nu putea dori mai mult.

Atunci când Callie dădu semne de oboseală, pe scurtul drum spre casă, Shelby se gândi rapid că ar putea s-o culce chiar atunci, apoi să petreacă ceva timp căutând cântece din anii patruzeci, ca să-și alcătuiască lista de melodii. Cu Callie pe jumătate adormită pe umăr, porni direct la etaj.

Coti spre camera lui Callie, legănându-se și fredonând încet pentru a nu o trezi pe fiica ei, apoi scoase un țipăt scurt când Griff păși în hol.

Callie tresări în brațele ei și eliberă un chirăit plângăcios mai degrabă decât un strigăt scurt.

– Scuze! Griff își scoase căștile din urechi. Nu v-am auzit. Scuze. Mama ta a spus... hei, Callie, îmi pare rău că te-am speriat.

Agățându-se de Shelby, Callie se holbă la el, suspinând, apoi se aruncă înspre el. El trebui să se repeadă în față ca s-o prindă. Callie se agăță de el, plângând pe umărul lui.

– E-n regulă, nu-i nimic. O frecă pe spate, zâmbind spre Shelby. Mama ta vrea baia cea nouă. I-am spus că trec pe-aici cu prima ocazie, să fac măsurătorile. Uau, dar arăți trăsnet, pe cinstea mea!

– O să stau jos o clipă. Ea se așază chiar în capul scărilor. Nu ți-am văzut camioneta.

– Am venit pe jos de la donșoara Bitsy. O să cam terminăm acolo, așa că putem începe aici săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare?

- Mda. O bătu pe spate pe Callie și o legăna în vreme ce lacrimile ei se topiră în suspine. Avem câteva lucrări minore, dar o s-o facem și pe asta printre picături. Ascultam muzică, așa că nu te-am auzit.

- E-n regulă. Probabil că oricum n-aveam nevoie de vreo zece ani din viață. O să mă duc s-o culc.

- Am înțeles. Pe-aici?

Intră în camera lui Callie. Până când Shelby se ridică și traversează holul, el o pusese deja în pat pe fetiță, o învelise cu păturica ei ușoară și îi răspundea încet la întrebările găngurite pe care adesea le punea când somnul îi dădea târcoale.

- Pupic, comandă Callie.

- Uite-aici. O sărută pe obraz, se ridică și privi spre Shelby. Asta-i tot?

- Da. Însă ea dădu să plece, apoi renunță. E așa de ușor doar pentru că s-a obosit la Chelsea.

- Miroase a cireșe.

- Îmi închipui că-i de la cutia de suc.

Și mama ei mirosea ca o pajiște de munte - proaspăt, dulce și sălbatic în același timp. Poate că era doar atracție sexuală.

- Chiar că arăți bine!

- Ah, mi-am căutat de lucru, am încercat să arăt prezentabil.

- E cu mult mai mult decât prezentabil; așa zice excelent - se abținu să spună mișto. Cum a mers căutarea de slujbe?

- A mers minunat. Vreau o cola, se hotărî ea. Vrei și tu?

- Nu te refuz. Unde mai pui că asta însemna să mai stea puțin în compania ei. Deci, care-i slujba?

- Știi, ești cam direct pentru cei din partea locului, îl avertiză ea în timp ce coborau. Contează mai mult cum am ajuns să capăt slujba.

- Scuze, încă mă dezmint de atitudinea de yankeu.

- Păi, nu te dezminți de tot, îți stă bine. Ce ascultai?

Își atinse urechile.

- Ah, e o selecție destul de eclectică, bănuiesc. Cred că erau The Black Keys când ți-am răpit ăia zece ani din viață. *Fever*.

- Cel puțin am pierdut un deceniu pentru un cântec care-mi place. Acum, să revenim la întrebarea ta. În primul rând, m-am ales cu un șut în fund și orgoliul călcat în picioare când am încercat la The Artful

Ridge, pentru că rivala mea din liceu, cel puțin în mintea ei, conduce magazinul.

– Melody Bunker. O știi. S-a dat la mine.

– Pe bune? Uimită, se opri brusc, căscă gura, ceea ce îi dădu lui ocazia de a o privi mai îndeaproape. Ochii ei erau aproape purpurii. Chiar s-a dat la tine?

– Consumase ceva alcool, și eu eram nou-venit în oraș.

– Ai de gând să-mi spui că i-ai răspuns la avansuri?

– M-am gândit la asta, spuse el, mergând spre bucătărie cu ea. E grozav s-o privești, dar are ceva răutăcios.

– Nu toată lumea – în special bărbații – observă asta.

– Am un ochi bine format pentru răutate. Era cu o altă fată, și au fost multe... Cum să-ți spun asta fără să pronunț cuvântul „miorlăieli“.

– Poți să-l pronunți. I se potrivește. Întotdeauna s-a pisicit. Și are, într-adevăr, o doză de răutate, destul de mare. Azi a încercat din răsuputeri să mă facă să mă simt proastă și inutilă, dar nu i-a reușit. Asta, după o paradă de aroganță eșuată lamentabil.

Își dădu seama de ceea ce spunea, scutură capul și scoase băuturile și paharele.

– Nu mai contează acum, și e mai bine că s-a întâmplat așa. Ba chiar foarte bine.

– Ce ți-a spus... sau și asta e prea direct?

– Ah, a început cu niște comentarii meschine despre părul meu.

– Ai un păr uimitor. Păr magic de sirenă.

Ea râse.

– Asta-i o premieră. Păr magic de sirenă. Trebuie să folosesc asta cu Callie. În orice caz, Meschina Melody a început să mă înțepe în legătură cu situația mea actuală; am tolerat, pentru că voiam blestemata aia de slujbă. Cu toate astea, a continuat, încercând să mă jighească profund, cum că eu nu sunt calificată, că n-am clasă, de fapt, sau inteligență, și evident, că n-aveam șanse nici cât negru sub unghie să lucrez acolo, așa că i-am aruncat și eu niște săgeți otrăvite cu, să zicem, mai multă subtilitate și stil.

– Bag mâna-n foc.

Cu un zâmbet superior, ironic, Shelby turnă cola peste gheață.

- Era așa de supărată când am plecat, că a strigat după mine cum a ieșit ea pe locul doi la concursul Miss Tennessee, ceea ce e momentul ei de glorie. N-am avut decât să-i arunc un „Doamne sfinte!” plin de compasiune și am plecat de-acolo. După ce umplu paharele, îi întinse unul. Am știut că asta a afectat-o, dar eram așa de nervoasă, că m-am dus la restaurant. Aveam de gând s-o rog pe Tansy să mă angajeze pe post de chelneriță. L-am cunoscut pe Derrick – nu-i așa că arată ca un star de cinema?

- Nu m-am gândit la asta.

- Tu te uiți la el cum se uită un bărbat. Cu ochii unei femei? Râse din nou și-și flutură mâna prin față. Norocoasă fată, Tansy! Și norocos și Derrick, pentru că ea e o femeie dulce, isteată, de toată isprava. Deci, după ce mi-am cerut iertare că am fost nepoliticoasă cu el pentru că eram nervoasă, au refuzat să mă angajeze pe postul de chelneriță.

- Se pare că a fost o zi grea la vânătoarea de slujbe.

- Absolut deloc. Voiau să mă angajeze pentru Serile de Vineri, să cânt. O să le fac spectacol vineri seara. Sau, cum spune Tansy, o să fiu Serile lor de Vineri.

- Vorbești serios? E nemaipomenit, roșcato, serios, e grozav! Toată lumea spune că știi să cânti. Cântă ceva.

- Nu.

- Haide, câteva note, indiferent ce.

- Vino la Bootlegger's de vineri într-o săptămână și-o să ai ocazia să asculți cât vrei. După ce-și ridică paharul înspre el, luă mulțumită o înghițitură. După aia, pentru că asta nu-i tot, m-am dus să-i spun lui buni înainte să trec pe la alte posibile locuri pentru angajare, și ea m-a încolțit să lucrez acolo cu jumătate de normă. M-a convins că are nevoie de mine cu adevărat, așa că sper doar că a vorbit serios.

- Din câte-o cunosc, donșoara Vi vorbește de obicei serios.

- E destul de adevărat, și Crystal a jurat că deja discutaseră să mă angajeze un ajutor. Așa că am căpătat nu una, ci două slujbe. Sunt angajată și plătită. Doamne, e așa de bine!

- Vrei să sărbătorești? Văzu cum ochii ei se schimbă, nu mai străluceau fericiți, ci deveniră puțin îngrijorați. Am putea să-i luăm pe Matt și pe Emma Kate să mâncăm de seară.

- Ah, sună bine, pe cuvânt, dar trebuie să mă apuc serios de treabă, să-mi fac o listă de cântece. Tansy vrea să o schimbe în fiecare săptămână, așa că trebuie să mă documentez. Și mai e și Callie, deși, probabil, mie o să-mi fie mai greu să nu petrec cu ea ore în șir decât o să-i fie ei să nu stea cu mine.

- Îi place pizza?

- Lui Callie? Sigur că-i place. Îi place aproape la fel de mult ca și înghețata.

- Atunci vă scot pe amândouă la o pizza într-o seară, după serviciu.

- E foarte drăguț din partea ta, Griffin. E topită după tine.

- La fel și eu.

Ea îi zâmbi și îi mai turnă cola.

- De cât timp ești aici în Ridge, Griffin?

- Merg pe un an.

- Și nu ți-ai făcut nici o iubită până acum? Un bărbat care arată ca tine ar trebui să aibă fete gărlă.

- Păi, a fost Melody, aproape zece minute. Și mai e donșoara Vi, doar dacă ar avea și ea aceleași sentimente pentru mine.

- Bunicul s-ar lupta cu tine pentru ea.

- Aș lupta necinstit.

- Și el ar face la fel, și e foarte viclean. Trebuie să mărturisesc, sunt surprinsă că Emma Kate – sau mai bine-zis donșoara Bitsy – n-a încercat să te cupleze cu cineva.

- Au încercat, n-a mers. Ridică din umeri și dădu pe gât niște cola. Nu m-a interesat nimeni în mod deosebit. Până acum.

- Bănuiesc că trebuie doar... Oh. Poate că trecuse multă vreme, dar ea presupunea că o femeie nu putea uita acea privire din ochii unui bărbat, acel ton din vocea lui. Tulburată și mai mult, nu putea nega că era flatată, așa că bău cu grijă din cola. Oh, repetă ea. Trebuie să spun, Griff, acum sunt într-o situație delicată, încurcată.

- Eu repar lucruri, Roșcato. Cu asta mă ocup.

Ea reuși să afișeze un zâmbet nervos.

- Asta-i o revizie generală – ceea ce ai numi o reparație capitală. Iar eu sunt inclusă în pachet.

- Îmi place asta și știu că îți fac curte destul de curând, având în vedere situația. Doar că eu consider că e mai bine să fii direct. M-ai

dat pe spate când ai intrat în bucătăria lui Bitsy. Plănuiam s-o iau ușor, să nu mă pripesc cu asta, dar la dracu', Shelby, de ce?

Era un mod cinstit și sincer de a se exprima, se gândi ea, și pe cât de enervant, pe atât de flatant.

- Practic, nici nu mă cunoști.

- Am de gând.

De data asta, ea scoase un hohot de râs, mai degrabă de uimire.

- Așa, pur și simplu.

- Doar dacă nu-ți place absolut deloc de mine, ceea ce nu cred că e cazul. Sunt agreabil. Vreau să te scot în oraș, când ești pregătită și vrei să mergi. Între timp, de vreme ce sunt legat de Matt, și el e legat de Emma Kate, o să ne tot vedem unii cu alții. Plus de asta, îmi place mult de fetița ta.

- Îmi dau seama. Dacă bănuiam altceva, dacă bănuiam că te folosești de ea ca de un pretext ca să te apropii de mine, situația se schimba. Așa cum stau lucrurile, chiar nu știu ce să-ți zic.

- Păi, ai putea să te gândești la asta. Trebuie să mă întorc la lucru, și tu ai treburi de făcut. Spune-i mamei tale că am făcut măsurătorile. Odată ce se hotărăște la gresie și la armături, o să le putem comanda.

- Bine.

- Mulțam pentru cola.

- N-ai pentru ce.

Îl conduse, simțind acea emoție răscolitoare pe care nu o mai simțise de mult. O greșeală teribilă să îi dea ascultare în acel moment din viața ei.

- Am vorbit serios în legătură cu pizza, spuse el din ușă.

- Callie o să fie încântată.

- Alege o zi și dă-mi de știre. Afară, se încruntă puțin, privirea lui urmărind mașina care trecea. Știi pe cineva cu o Honda gri? Pare un model din 2012.

- Nu-mi vine nimeni în cap. De ce?

- O tot văd prin zonă. Am văzut-o pe-aici mereu în ultimele zile.

- Păi, oamenii locuiesc aici.

- Cu numere de Florida.

- Bănuiesc că e vreun turist. Acum se pot face drumeții frumoase cât încă e rece, și florile sălbatice răsar pretutindeni.

- Mda, probabil. În orice caz, felicitări pentru reușita cu slujbele!
- Mulțumesc.

Îl privi cum pleacă – mersul acela țanțoș era nespus de atrăgător. Și îi pusese sângele în mișcare într-un fel de care uitase.

Cu toate astea, era cel mai bine pentru toată lumea dacă se concentra asupra lui Callie, a noii ei slujbe și a metodelor prin care să iasă din abisul datoriilor.

Cu gândul la datorii, începu să urce scările. Avea să se schimbe, să calculeze un nou buget, să verifice dacă se înregistrase cumva vreun progres cu vânzarea casei sau dacă mai intraseră ceva bani de la conignație. După aceea, se putea gândi la o listă de cântece.

Munca aceasta îi oferea și plăcere, așa că era înțelept să înceapă cu ce era mai greu.

Se opri brusc în ușa camerei sale.

O Honda gri cu numere de Florida. Scotoci în dulap și trase sertarul unde își pusese toate cărțile de vizită din Philadelphia.

Și iată-l pe Ted Privet, detectiv particular, Miami, Florida.

Deci, *chiar îl văzuse* cu adevărat în restaurant. O urmărise tot drumul de întoarcere în Ridge. De ce să facă el asta? Ce însemna asta?

Stătea cu ochii pe ea.

Se sili să se ducă la fereastră, să se uite afară, să cerceteze.

N-avusese de ales în privința datoriei pe care o adusese cu sine acasă, dar nu avea de gând să stea cu mâinile în sân când alte implicații ale mârșaviilor lui Richard își făceau acum loc în viața ei.

Nu se apucă de treabă, în schimb puse mâna pe telefon.

– Forrest? Îmi pare rău că te deranjez la serviciu, dar cred că am niște necazuri. Cred că o să am nevoie de ajutor.

*

El o ascultă fără să o întrerupă; nu-i puse nici o întrebare. Din pricina asta, starea ei de nervozitate crescuse, mărturisindu-i fratelui ei totul, de-a fir a păr, în vreme ce el stătea impasibil, cu ochii lipsiți de orice expresie ațintiți asupra ei.

– Asta-i tot? o întrebă el când ea încheie.

– Cred că da. Da, asta-i tot. Cred că-i mai mult decât suficient.

- Ai documentele de identitate, cele pe care le-ai găsit în cutia de valori de la bancă?

- Da.

- O să am nevoie de ele.

- Merg să le aduc.

- Stai. N-am terminat.

Așa că Shelby se așează înapoi la bufetul din bucătărie și își împletește mâinile sprijinite de el.

- Ai arma?

- Eu... Da. M-am asigurat că nu e încărcată și o am într-o cutie, sus, în dulap unde Callie nu poate ajunge.

- Și ceva din bani... din cutie?

- Am păstrat trei mii din ei cash – și ăștia sunt sus, în dulap. Pe aproape toți ceilalți i-am folosit, așa cum am spus, ca să plătesc facturile. Și am depus ceva în bancă aici, am deschis un cont aici în Ridge.

- Vreau totul. Documentele de identitate, arma, banii, plicurile, orice-ai scos din cutie.

- În regulă, Forrest.

- Acum, o să te întreb de ce, la dracu', de ce, la dracu' Shelby, îmi spui toate astea abia acum?

- Prăpastia era așa de adâncă, și se adâncea atât de repede. Mai întâi, Richard moare, iar eu încerc să mă gândesc ce să fac, apoi avocații îmi aruncă în față toate problemele astea. Încep să mă uit prin facturi. Niciodată n-am făcut asta, pentru că el le încuia. Erau treaba lui – și să nu mă cerți pentru asta. N-ai fost acolo, n-ai trăit viața aia, așa că să nu mă cerți pentru asta. După aia, am aflat de casă, și de toate celelalte. A trebuit să mă ocup de tot. Am găsit cheia și *a trebuit* să știu. Apoi, când am găsit cutia de valori și conținutul ei... nu știu cu cine m-am măritat, cu cine am trăit, cine e tatăl copilului meu.

Trase adânc aer în piept.

- Și mi-am interzis să mă las copleșită de toate astea. Ce contează e prezentul și să mă ocup de asta până când mă eliberez. Să o țin pe Callie departe de asta. Nu știu de ce detectivul ăsta m-a urmărit până aici. N-am nimic. Nu știu nimic.

- O să mă ocup eu de asta.

- Îți mulțumesc.

– Poate că am mai țipat la tine, Shelby. Dar doar ca să te trezesc. Ești sora mea, la naiba. Suntem familia ta.

Ea își strânse din nou degetele, ca să se stăpânească.

– Crezi că am uitat asta, dar greșești. Dacă socoți că nu apreciez asta, ești un prost.

– Ce să mai cred? ripostă el.

– Că am făcut ce am crezut că e bine. Nu puteam să vin înapoi până când nu făceam primii pași să ies din mocirla aia, Forrest. N-aș fi venit. Poate tu crezi că asta-i doar mândrie, doar prostie, dar n-am putut să vin înapoi și să arunc totul pe umerii familiei mele.

– Nu puteai să ceri o mână de ajutor de la cineva care să vină și să te scoată de acolo?

– Păi, Doamne, Forrest, nu asta fac? Dar a trebuit să mă ridic suficient de mult pentru a întinde o mână. Exact asta fac acum.

El se ridică, umblă prin încăpere și se opri în dreptul ferestrei pentru o vreme, uitându-se afară în tăcere.

– În regulă. Poate că înțeleg și poziția ta. Nu trebuie să zic că ai dreptate ca s-o înțeleg. Continuă, dă-mi tot ce ai.

– Ce-ai de gând să faci? E totuși treaba mea, Forrest.

– O să am o discuție cu detectivul ăsta din Florida, să-i spun că nu sunt încântat că o hărțuiește pe sora mea. După aia, o să fac tot posibilul să aflu cu cine dracu' te-ai măritat.

– Cred că a furat banii ăia pe care i-a ascuns în cutia de valori, sau i-a escrocat. Doamne Dumnezeule, Forrest, dacă trebuie să înapoiez toți banii...

– N-o să trebuiască. Ce-ai luat ai luat legal. Indiferent ce-a făcut el, e destul de clar că n-a mai rămas nimic de înapoiat cuiva. Încă ceva. O să le spui toate astea și celorlalți din familie. O să scoți tot adevărul la lumină.

– Gilly mai are puțin și naște.

– Fără pretexte, Shelby. O să mergi jos în seara asta, după ce o culci pe Callie, și o să le spui tuturor. O să mă asigur că vor fi toți acolo. Vrei să audă că un detectiv oarecare din alt stat întreabă în dreapta și-n stânga despre fiica și sora lor?

Pentru că înțelese logica spuselor lui, își apăsă ochii cu degetele.

- Nu. Ai dreptate. O să le spun. Trebuie să fii de partea mea, Forrest, când mama și tata o să înceapă să-mi spună că mă ajută să plătesc datoriile. N-o să fiu de acord.

- Mi se pare corect. Se apropie și îi puse mâinile pe umeri. Sunt de partea ta, prostuțo. Ea își puse fruntea pe pieptul lui.

- Nu pot să-mi doresc să șterg toți acești ani fără a o pierde pe Callie, dar pot să-mi doresc să fi fost mai puternică să-l înfrunt. Am impresia că, de fiecare dată când găseam un sprijin, ceva se schimba și îl pierdeam din nou.

- Mie mi se pare că el se asigura al naibii de bine că oamenii nu-și găseau vreun sprijin în preajma lui. Mergi și adu toate lucrurile din cutie. Lasă-mă să mă pun pe treabă cu asta.

*

Nu-i trebui mult să dea de urma detectivului particular, de vreme ce bărbatul alesese să se ascundă în văzul tuturor. Se înregistrase cu numele real la hotel - răspândise totuși vorba că e un scriitor de călătorii liber-profesionist.

Lui Forrest îi trecu prin cap să aibă o confruntare cu el acolo, dar se gândi să-i plătească cu aceeași monedă. Odată ce își termină programul de lucru, se sui în propria camionetă și dădu niște ture până când zări Honda parcată lângă The Artful Ridge.

Forrest parcă mașina, coborî și trecu pe lângă magazin. Cum era de așteptat, bărbatul după care alergase o oră și ceva, stătea acolo și discuta cu Melody.

Fără îndoială că din gura lui Melody avea să afle tot soiul de informații despre Shelby. Odată ce-și reperă ținta, se întoarse la camioneta lui și așteptă.

Se uită la Privet care ieși și traversă spre restaurant. Puțin probabil să găsească și acolo aceeași sursă de informații, dar, dacă era ceva de capul lui - și din câte părea că nu era un neisprăvit -, avea să scoată câte ceva.

Forrest ajunse la concluzia că Privet sărea dintr-o locație în alta, pentru că, cincisprezece minute mai târziu, bărbatul ieși din restaurant și se îndreptă spre salon.

Era pe urmele lui Shelby încă de dimineată, își zise Forrest, ceea ce îl enervă la culme.

Acolo zăbovi mai mult, dar, când Forrest dădu târcoale salonului, observă că Privet ședea pe un scaun la tuns. Cel puțin băga niște bani în vistieria locală în vreme ce încerca să sape după informații.

Forrest urcă înapoi în camioneta lui, răbdător, îl aștepta pe Privet să iasă și să meargă spre mașina lui.

Se luă după el și îl urmări cu ușurință în traficul lejer din oraș. La intersecție, Privet o luă pe drumul ce ducea spre casa lui Shelby. Când Honda trecu pe lângă el, Forrest chibzui, viră și se întoarse trei sferturi ca să fie din nou cu fața la drum.

Scoase semnalele luminoase, le fixă pe capotă și așteptă.

Când Privet trecu pentru a doua oară și se opri pe marginea drumului la câțiva metri de casă, Forrest se urmi, dădu drumul luminilor, astfel încât Privet să le vadă în oglinda retrovizoare.

Se opri lângă Honda și se duse lângă geamul pasagerului, deși coborât.

Privet ținea în mână o hartă și ațîșă o expresie de deznădejde pe față.

– Sper că nu-i nici o problemă, domnule polițist, poate mă ajutați puțin. Cred că am virat greșit undeva. Caut...

– Nu mă face să-mi pierd timpul. Cred că știi cine sunt și al dracu-lui de sigur că eu știu cine ești, domnule Privet. Vreau să pui mâinile pe volan, la vedere. Acum, zise Forrest, punând mâna pe patul armei. Știi că ai permis de portarmă, și, dacă nu-ți vad amărăduță mâinile pe volan, o să cam avem necazuri.

– N-am nevoie de necazuri. Privet ridică mâinile și le puse cu băgare de seamă pe volan. Îmi fac doar meseria.

– Iar eu mi-o fac pe a mea. Ai fost s-o vezi pe sora mea în nord și ai intrat în casa ei sub o falsă identitate.

– Ea m-a poftit înăuntru.

– Ai incolțit o femeie cu un copil mic în casă, apoi ai urmărit-o prin câteva state și ai spionat-o.

– Sunt detectiv particular, domnule ofițer. Autorizația mea e în...

– Am spus că știi cine ești.

– Domnule ofițer Pomeroy, am un client care...

- Dacă Richard Foxworth l-a escrocat pe clientul dumitale, asta n-are nici o legătură cu sora mea. Foxworth e mort, așa că clientul dumitale are ghinion în privința asta. Dacă ai stat zece minute cu Shelby și crezi că a avut vreun amestec în asta, ești al naibii de prost.

- Matherson. El folosea numele de David Matherson.

- Indiferent ce nume folosea, indiferent cu ce nume a venit pe lume, e mort. Personal, sper ca rechinii să se fi înfruptat bine din el. Acum, dacă-i adevărat că n-o cauți cu lumânarea, o să încetezi s-o urmărești pe sora mea și să pui întrebări despre ea prin oraș. Presupun că aș putea merge la The Artful Ridge, la restaurant și la salonul bunicii, și toți o să recunoască faptul că ați discutat despre Shelby. Așa că încetează. Dacă te prind din nou că faci asta, te arestez. Pe aici, ceea ce faci dumneata se cheamă hărțuire și avem o lege contra ei.

- În profesia mea, asta se cheamă să-ți faci meseria.

Forrest se aplecă într-un stil familiar pe marginea geamului.

- Hai să te-ntreb ceva, domnule Privet. Crezi că dacă te-aș aresta pe loc și te-aș duce la secție, judecătorul de aici o să spună că nu-i nici o problemă ca dumneata să stai aici, cu binoclul ăsta pe scaunul din dreapta?

- Sunt ornitolog amator.

- Numește-mi cinci păsări care trăiesc în munții Smokies. Forrest așteaptă câteva secunde, în vreme ce Privet îl privea încruntat. Vezi, ai putea spune orice pasăre, n-o să țină. Îi dau raportul șefului meu și îl vom înștiința pe judecătorul Harris - care-i văr de-al treilea mai îndepărtat - că ai stat aici supraveghind casa familiei mele și pe soră-mea, că le-ai urmărit pe ea și pe fetița ei prin tot orașul, că ai pus întrebări despre sora mea văduvă cu copilul ei orfan de tată. Crezi oare c-o să spună: Păi, e-n regulă. Lasă-l în pace? Sau crezi că o să-ți petreci noaptea pe un prici în arest în loc de patul din hotel?

- Clientul meu nu e singurul pe care Matherson l-a escrocat. Și vorbim de aproape treizeci de milioane, în bijuterii, pe care le-a furat din Miami.

- Te cred. Cred că era un ticălos nenorocit și știu că s-a purtat mizerabil cu sora mea, ceea ce n-o să uit. N-am de gând să te las să faci același lucru.

– Domnule ofițer, știi cât este comisionul găsitului din douăzeci și opt de milioane?

– O să fie zero, spuse Forrest calm, dacă îl cauți cu ajutorul surorii mele. Stai departe de ea, domnule Privet, sau o să ai atâtea neazuri câte nici nu visezi, pentru că, dacă te prind în fapt, o să mă asigur că o să ai parte de toate neazurile alea. Poți să-i transmiți clientului dumitale că tuturor ne pare rău pentru ghinionul lui. Dacă aș fi în locul dumitale, m-aș duce direct în Florida și aș face exact așa. În seara asta. Dar e alegerea dumitale.

Forrest se îndreaptă de spate.

– Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles. Am o întrebare.

– Întreabă.

– Cum de-a putut sora dumitale să trăiască cu Matherson ani întregi și să nu știe cine este?

– Hai să te întreb și eu ceva. Clientul dumitale e un individ destul de inteligent?

– Aș spune că este.

– Cum de a reușit să se lase escrocat? Acum vrei să te miști de-aici și să nu te mai întorci vreodată. Și te avertizez cât se poate de serios.

Forrest se întoarce la camioneta lui, așteptă până când Privet pleacă. Apoi conduse scurtul drum până acasă la familia lui și parcă mașina astfel încât să fie de față când Shelby avea să dezvăluie familiei întreaga poveste.

PARTEA A DOUA

RĂDĂCINILE

*Suntem mult prea apropiați. Și despărțindu-ne,
mergând acasă înseamnă să ne venim în fire.*

Robert Frost

Capitolul 11

Mărturisirile și dezvăluirea adevărului istovesc trupul și mintea.

Când Shelby se târi jos din pat de dimineață, își dădu seama că își începe ziua deja obosită.

Se simțise cumplit să-i dezamăgească pe oamenii care o cresuseră. Se gândi la Callie, se întrebă dacă într-o bună zi avea să comită o prostie, făcând-o să se trezească cu aceeași senzație sâcăitoare.

Șansele erau mari, așa că Shelby își promise să-și amintească acea dimineață și să încerce să o înțeleagă pe fiica ei la momentul potrivit.

O găsi pe Callie, din fericire încă prea mică pentru a comite cu adevărat o prostie, stând în pat și conversând veselă cu Fifi. Așa că Shelby se abandona unei îmbrățișări matinale, ce îi mai ridică puțin moralul.

Se îmbrăcă amândouă, apoi o duse pe Callie la parter.

Puse de cafea și se hotărî să se revanșeze pentru seara precedentă față de părinții ei făcând friganele și ouă ochiuri, preferatele tatălui ei.

Pe când mama ei coborî, o pusese pe Callie în scaunelul ei și îi dăduse o banană și niște căpșuni, iar micul dejun era aproape gata.

- 'Neața, mamă!

- 'Neața. Văd că te-ai trezit dis-de-dimineață. 'Neața, raza mea de soare! îi spuse lui Callie și se duse spre ea s-o sărute.

- O să avem friganele, buni.

- Da? Păi, ce să zic, asta-i o tratație specială de dimineață.

- Sunt aproape gata, îi spuse Shelby. Fac niște ouă ochiuri pentru tata. Vrei și tu?

- Nu în dimineața asta, mulțumesc.

Când Ada Mae se duse să-și toarne cafea, Shelby se întoarse și o îmbrățișă pe mama ei pe la spate.

- Ești încă supărată, șopti ea.

- Bineînțeles că sunt supărată. Supărarea nu vine și trece așa cum aprinzi și stingi lumina.

- Ești încă foarte supărată pe mine.

Ada Mae oftă.

- Partea asta e mai slabă. Mai cedează puțin.

- Îmi pare așa de rău, mamă.

- Știu că-ți pare rău. Ada Mae o bătu pe mână pe Shelby. Știu. Și încerc să privesc situația din punctul tău de vedere, dat fiind contextul în care te aflai; nu vreau să mă gândesc că n-ai avut încredere că familia ta te poate ajuta.

- N-a fost niciodată vorba de asta. Niciodată. Doar că eu... M-am băgat singură în asta. Nu-i așa? Cineva m-a educat să-mi înfrunt propriile neazuri și să mă descurc singură.

- Se pare că am făcut o treabă bună în privința asta. Dar nu așa de bună învățându-te că împărțind neazurile te ușurezi.

- Mi-a fost rușine.

În acel moment, Ada Mae se întoarse și îi luă cu hotărâre fața în mâini.

- Niciodată, dar *niciodată* să nu-ți fie rușine de mine. Privi înspre locul unde Callie era ocupată cu fructele ei tăiate. Aș putea să spun mult mai multe, și probabil c-o s-o fac când nu-s în apropiere cănuțele cu urechi lungi.

- Cănuțele n-au urechi, buni. E caraghios.

- Este, nu-i așa? Haide să-ți pregătesc o felie din friganelele astea făcute de mami.

Clayton coborî, îmbrăcat cu una dintre obișnuitele lui cămăși albe băgate cu grijă în pantalonii kaki. Se duse spre Shelby, o lovi ușor pe frunte, apoi o sărută.

- Pare a fi un mic dejun de weekend în mijlocul săptămânii. Scoase o cană. Te dai bine pe lângă noi? o întrebă pe Shelby.

- Da.

- Bună treabă.

Era ziua ei să aibă grijă de copii și le duse pe fete în parc, pentru a putea veni și Emma Kate să stea la un mic picnic cu ele în pauza ei de masă; avea astfel, în sfârșit, prilejul de a o cunoaște pe Callie.

- Când eram mică, Emma Kate era cea mai bună prietenă a mea, cum ești tu și cu Chelsea.

- Dădeți și voi ceaiuri? o întrebă Callie pe Emma Kate.

- Da, și mergeam la picnicuri exact ca ăsta.

- Poți să vii acasă la buni la ceai.

- Mi-ar plăcea chiar foarte mult.

- Buni a păstrat serviciul de ceai al lui mami, așa că-l putem folosi noi.

- Ah, ăla cu violete și trandafirași roz?

- Îhî. Ochii lui Callie se măriră de groază. Trebuie să fim atente să nu se spargă, pentru că e delicat.

- Delicat, o corectă Shelby.

- Bine. Acum o să ne dăm în leagăn. Hai să ne dăm în leagăn, Chelsea!

- E superbă, Shelby. Frumoasă și deșteaptă.

- Are tot ce-i trebuie. E tot ce am mai bun. Emma Kate, ai ceva timp după serviciu? Mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să ți le spun. Numai ție.

- În regulă. De vreme ce se aștepta la asta - sau spera -, Emma Kate avea deja un plan. Putem să facem o plimbare, așa cum obișnuiam. Sunt liberă la patru azi, așa că aş putea să ne întâlnim la capătul traseului cam pe la patru și un sfert.

- Ar fi perfect.

Emma Kate se uită la Callie cum alerga în jurul leagănelor cu Chelsea.

- Dacă aş avea pe cineva așa ca ea, care depinde de mine, aş face multe lucruri pe care nu le-aş face altminteri.

- Și o mulțime pe care nu le-ai face și pe care altminteri le-ai face.

- Mami! Mami! Împinge-ne. Împinge-ne, mama! Vreau să merg sus!

- Seamănă cu tine, comentă Emma Kate. Nu te dădeai niciodată destul de sus.

Râzând, Shelby se ridică.

- Zilele astea, stau mai mult în banca mea.

Pe când se ridică să le dea pe fete în leagăn, Emma Kate se gândea la vorbele prietenei sale, considerând că-i mare păcat.

*

Shelby reuși să-și facă timp să înceapă o listă de cântece, să sară-n sus de bucurie când conștientă o anunță că se vânduseră două dintre rochiile ei de cocktail, o rochie de seară și o poșetă. Refăcu tabelul, calculând că ar putea reuși să lichideze un alt card de credit dacă mai apărea o vânzare bună.

Se organizează pentru a doua zi, prima ei zi de lucru la salon, apoi își scoase vechile încălțări de drumetrie - unele pe care le păstrase în dulap, așa încât Richard să nu insiste să le arunce.

O lăsa pe Callie la Clay pentru o vizită cu Jackson, după cum stabilise, și o văzu pe fiica ei explorând fericită fortul din curticica din spate a vărului ei, înainte de a porni spre capătul traseului.

Cât de mult pierduse, se gândi în timp ce parcă și coborî din mașină. Liniștea grație căreia auzi ciripitul păsărilor și adierea vântului șuierând prin copaci. Mirosul pătrunzător de pin în aerul proaspăt și destul de răcoros. Se agăță de rucsacul ei ușor - și pe acesta îl ținuse ascuns de Richard.

Fusese învățată încă din copilărie să aibă mereu cu ea apă și câteva lucruri de bază, chiar și într-o drumetrie ușoară și scurtă. Era posibil ca semnalul la telefonul mobil să se mai piardă - cel puțin așa se întâmplase ultima dată când mersese pe drumul acela -, dar își pusese telefonul în buzunar ca întotdeauna.

Voia să poată ține legătura cu fiica ei prin telefon sau SMS.

Avea s-o ducă pe Callie acolo, se gândi ea, avea să meargă de-a lungul potecii, să-i arate florile sălbatice, copacii, poate că avea să zărească vreo căprioară sau vreun iepure grăbit.

Avea s-o învețe cum să recunoască excrementele de urs, se gândea ea, zâmbind pe când socotea că fiica ei avea vârsta la care să găsească ideea foarte dezgustătoare.

Își ridică privirea spre norii care se mișcau pe deasupra celor mai înalte dealuri. Poate că avea s-o ia pe fiica ei să înnopteze acolo. Avea

să monteze un cort, să-i arate cât de plăcut era să dormi sub cerul liber într-o noapte senină și avea să-i spună povești lângă un foc de tabără.

Asta era adevărata moștenire, nu-i așa? Anii în care călătorise dintr-un loc în altul, timpul petrecut în Atlanta, în Philadelphia, aceea era o cu totul altă lume. Dacă Callie alegea una sau alta din acele lumi, avea să aibă aceste rădăcini la care să se întoarcă ori de câte ori voia.

Va avea întotdeauna o familie în Ridge și un loc unde să revină acasă.

Shelby se întoarce când auzi mașina, se uită înapoi, atent, ca să cuprindă panorama orașului ce urca și cobora deopotrivă cu dealurile. Și, deși știa că era nevoită să mai treacă prin încă o mărturisire dureroasă, zâmbi când Emma Kate parcă lângă ea.

- Aproape că am uitat cât de frumos poate fi aici, chiar în locul ăsta, cu orașul într-o parte, poteca în cealaltă, așa încât să poți alege ce vrei și pur și simplu s-o pornești la drum.

- Prima dată când a venit aici cu mine, am făcut împreună cu Matt o drumeție la peștera Sweetwater. Am vrut să-l pun la încercare.

- Aia te pune pe butuci. Cum s-a descurcat?

- Încă e cu mine, nu-i așa? Mai ai încă ghetetele alea de drumeție?

- Îmi vin chiar bine.

- Așa spuneai mereu. În fine, eu le-am vândut pe ale mele anul trecut. Încerc să fac câte o drumeție o dată sau de două ori pe săptămână. Matt s-a înscris la sala de forță în Gatlinburg, că lui îi plac greutatea și aparatele. Se agită să găsească un loc în Ridge să construiască o sală, ca să nu mai trebuiască să bată tot drumul până acolo. Cât despre mine, eu aș apuca-o pe o potecă și poate că m-aș înscrie la unul dintre cursurile de yoga organizate de bunica ta, sâmbăta, la spa.

- N-a spus nimic despre asta.

- S-a apucat de-o mulțime de chestii. Mai bine am porni și noi la drum, dacă vrem să ajungem în vârf.

- Locul nostru favorit unde vorbeam despre băieți și părinți, și ce ne mai supăra.

- Asta facem acum? întrebă Emma Kate în timp ce o luară la pas.

- Într-un fel, cred. Am mărturisit totul familiei mele. Și tu ai făcut întotdeauna parte din familie, așa că vreau să-ți mărturisesc totul și ție.

- Te sustragi legii?

Râzând, și pentru că i se părea un gest potrivit, Shelby o luă de mână pe Emma Kate și și le legănară.

- Nu legii, dar se pare că am fugit de orice altceva. Acum, m-am oprit.

- Îmi pare bine să aud asta.

- Ți-am spus câte ceva. Acum, o să-ți spun restul. Totul a început după ce a murit Richard. A început dinainte, dar ai putea spune că totul s-a prăbușit peste mine după aia.

Îi mărturisi lucrurile pe care nu i le spusese, răspunzând când Emma Kate îi puneă întrebări. Poteca deveni mai abruptă, șerpuitoare, dându-i o durere plăcută de picioare. Zări penajul bogat al unei mierle albastre zburând prin frunzele unui sânger sălbatic cu mugurii ușor desfăcuți, așteptând, abia așteptând să izbucnească într-un alb deplin.

Aerul deveni răcoros pe măsură ce urcau și încă simțea pe piele transpirația plăcută, ușoară a efortului fizic.

Își dădu seama că era mai ușor să mărturisească totul acolo, sub cerul liber, unde dealurile îi purtau departe cuvintele.

- În primul rând, nu sunt obișnuită ca o persoană pe care o cunosc să aibă milioane de dolari datorie și, la naiba, nici măcar nu-s datoriile tale, Shelby.

- Am semnat actele de împrumut pentru casă, cel puțin așa cred.

- Crezi?

- Nu-mi aduc aminte să fi semnat pentru nici un împrumut, dar el obișnuia să-mi împingă în față diverse hârtii din când în când: „Semnează asta, nu-i nimic important“. Cred că foarte mult timp a semnat el cu numele meu. Cred că puteam ieși din toate astea dacă aș fi intentat proces la tribunal sau pur și simplu să le fi aruncat pe toate și să declar falimentul. N-aveam de gând să fac asta. Când se va vinde casa, și se va vinde, o să-mi iau o piatră de pe inimă. Dar până se vinde, mă frământ groaznic.

- Să vinzi haine?

- Până acum, am scos aproape cincisprezece mii de pe haine - fără să pun la socoteală haina de blană pe care am dus-o înapoi cu eticheta pe ea - și s-ar putea să mai fac încă pe atât când se va termina. Avea o grămadă de costume, și eu aveam lucruri pe care nici măcar nu le-am purtat vreodată. Era o cu totul altă lume, Emma Kate.

- Dar inelul tău de logodnă era un fals.

- Cred că nu i s-a părut să aibă vreun sens să-mi ofere un inel cu diamant veritabil. Nu m-a iubit niciodată, înțeleg acum. I-am fost utilă. Încă nu sunt sigură în ce fel anume, dar trebuie că i-am fost de folos.

- Să găsești cutia aia de valori. Pare aproape de necrezut.

Privind retrospectiv, înțelegea acum că se luptase cu morile de vânt. Dar...

- Aveam o misiune. Știi și tu cum e.

- Știu cum ești când ai o misiune clară. Pentru că soarele își schimbă poziția, Emma Kate își aranjă cozorocul șepcii. Toți banii ăia acolo, și nici măcar nu s-a ajuns la cealaltă identitate.

- Nu putea să-i câștige pe căi legale. M-am mai gândit la asta, dar nu i-am furat, nu i-am escrocat și trebuie să mă gândesc și la Callie. Dacă va trebui să-i dau înapoi într-o zi, o să mă ocup de asta. Deocamdată, am depus ceva bani în bancă și, când o să văd limpede ce am de făcut, o să-i folosesc pentru a cumpăra o casuță pentru noi.

- Cum rămâne cu detectivul ăla particular?

- Își pierde timpul cu mine. Îmi închipui că o să ajungă singur la concluzia asta, sau îl convinge Forrest.

- Forrest poate fi convingător.

- Încă e supărat pe mine. Tu mai ești?

- E greu să fii când sunt mai mult fascinată.

Mergeau în tăcere pe poteca familiară.

- Mobila era chiar așa de urâtă?

Amuzată că prietena ei se concentrase pe această idee, Shelby râse:

- Mai urâtă. Îmi doresc să fi făcut poze. Era butucănoasă și lucioasă, închisă la culoare și colțuroasă. Întotdeauna mă simțeam de parcă eram în vizită în casa aia și abia așteptam să plec din ea. N-a plătit nici prima rată, Emma Kate. Când a murit, banca trimisese deja somații pe care eu nu le văzusem.

Se opri să-și deschidă sticla de apă.

– Mă gândesc acum că dăduse de neazuri. Poate ceva în Atlanta. Așa că a făcut rost de casa aia mare tocmai în nord fără să-mi spună nimic nici despre asta. A aranjat-o pe toată și după aia m-a anunțat că ne mutăm, pentru că avea niște oportunități de afaceri acolo. Am acceptat. Cred că asta a fost o modalitate de a-i fi utilă. Acceptam. Privind în urmă, e greu de spus de câte ori am făcut-o.

Nici măcar nu știu cine a fost. Nu pot spune clar cum îl chema. Nu știu ce a făcut, cum a făcut toți banii ăia pe care-i avea. Știu doar că nimic nu a fost adevărat – nici căsătoria, nici viața pe care am dus-o.

Se opri în vârf și simți cum îi tresaltă inima.

– Asta e adevărat.

Putea vedea în zare, cale de kilometri întregi, întinderea sinuoasă a acelui intens și tainic verde, adâncimea văilor îmbrățișate de pante – delicate precum vechiul ei serviciu de ceai. Și vârfurile acoperite, înotând printre nori atât de misterioși și tăcuți.

Razele soarelui se îmblânziră pe când după-amiaza se topea încet. Se gândi cum arăta peisajul la apus, atins de mici tușe aurii preschimbate în roșu pe când munții deveneau cenușii.

– Și mai știu că am luat totul de bun. Totul. N-o să mai fac asta niciodată.

Se așezară pe niște stânci, așa cum făcuseră de nenumărate ori de-a lungul anilor. Emma Kate scoase din rucsac o pungă de semințe de floarea-soarelui.

– Pe vremuri erau jeleuri, comentă Shelby.

– Pe vremuri aveam doisprezece ani. Mi-ar plăcea niște jeleuri, se hotărî ea.

Zâmbind, Shelby își deschise rucsacul și scoase o pungă.

– O las pe Callie să mănânce din când în când. Ori de câte ori deschid o pungă, mă gândesc la tine.

– Ceva despre jeleuri. Emma Kate deschise punga și băgă mâna înăuntru. Știi ceva, familia ta te-ar ajuta cu o parte din datorie – dar nici eu n-aș accepta, spuse ea înainte ca Shelby să poată vorbi.

– Mulțumesc. Mă ajută că înțelegi motivul pentru care aș refuza. O să-mi construiesc o viață bună aici. Știu că pot. Poate că a trebuit să plec pentru a reveni și a vedea ce e adevărat pentru mine și ce nu.

– Și o să-ți câștigi banii cântând, la urma urmei.

- Unde mai pui. Chiar îmi place Derrick al lui Tansy.
- E de succes. Și ce față are!
- E arătos, fără îndoială. Dar...
- Ce trup! spuseră ele într-un glas și râseră până rămaseră fără suflu.
- Acum stăm aici. Shelby lăasă să-i scape un oftat și privi în zare peste întinderea verde. Exact așa cum obișnuiam, și încă vorbim despre băieți.
- Un mister ce nu poate fi niciodată dezlegat cu adevărat.
- Merită să vorbești despre ei. Și amândouă facem... mă rog, eu sunt pe cale de-a face ceea ce ne dorim. Emma Kate Addison, asistentă medicală calificată. Îți place?
- Da. Sincer, îmi place. La dracu', n-am muncit atât de mult niciodată în viața mea așa cum am făcut-o ca să obțin diploma de asistentă. Mi-am închipuit că o să lucrez într-un spital mare. Și am lucrat. Mi-a plăcut, chiar foarte mult. Se uită la Shelby. Ceea ce nu știam e că mi-ar plăcea mai mult să lucrez la clinică, și lucrez. Deci, poate că a trebuit să plec o vreme ca să-mi dau seama de asta.
- Matt e cireașa de pe tort?
- Hotărât lucru, așa e. Emma Kate zâmbi, băgând încă un jeleu în gură. Ba chiar mai mult de-atât.
- O să te măriți cu el?
- N-am de gând să mă mărit cu nimeni altcineva. Nu mă grăbesc cu asta, chiar dacă mama ar vrea să o fac. Lucrurile merg chiar foarte bine acum, așa cum sunt. Am auzit că o să facă baia aia mare pentru mama ta.
- A făcut rost de cataloage cu mostre și poze din reviste. Tata e de părere că-i o nebunie, dar se preface doar, pentru că adoră ideea.
- Shelby luă o înghițitură de apă, apoi nu se grăbi să înșurubeze capacul la loc.
- Griffin era acolo ieri să facă măsurătorile.
- Abia așteaptă demolarea. Amândoi sunt ca niște puști când vine vorba de etapa demolării.
- Hmm. Întrebându-se dacă să aducă vorba – și să povestească –, Shelby privi atentă și zări scânteierea unui izvor șerpuitor scaldat în lumină. Discuțiile despre băieți acolo erau o tradiție, la urma urmei,

se gândi ea. Treaba e că, pe când era la mama, Griffin mi-a spus de-a dreptul că e interesat. De mine.

Pufnind, Emma Kate mai scoase un jeleu.

- Am prevăzut că o să apară situația asta.

- Pentru că le face multe avansuri femeilor?

- Face avansuri ca orice tip normal, dar nu. Pentru că arăta ca lovit de trăsnet când ai intrat în bucătăria mamei mele atunci, în prima zi.

- Așa arăta? N-am observat. N-ar fi trebuit să observ?

- Erai prea ocupată să te simți vinovată și stânjenită. Ce i-ai spus?

- Am cam dat-o cotită. Efectiv, nu pot să mă gândesc la lucruri de genul ăsta.

- Dar te gândești la lucruri de genul ăsta.

- N-ar trebui. Abia a murit Richard. Și încă nici nu e oficial.

- Richard - sau cum dracu' l-o fi chemând ... s-a dus. Ca și cum chiar și gândul la el o înfură, Emma Kate mimă gestul de a mototoli un obiect și de a-l arunca spre râpă. Tu ești aici. Căsătoria ta a fost nefericită și practic o înșelătorie - tu însăți ai spus-o. Nu există o perioadă de doliu în cazul ăsta, Shelby.

- Nu sunt nicidecum în doliu. Nu mi se pare în regulă.

- N-ai obosit să tot faci ce-ți spui tu însăți că e corect? Ai făcut asta cam vreo patru ani, și se pare că ți-a adus numai neazuri.

- Nici măcar nu-l cunosc. Pe Griffin, adică.

- Știu la cine te referi și de-asta s-au inventat întâlnirile. Ieșiți undeva, discutați, descoperiți ce interese comune aveți și dacă vă simțiți atrași unul de celălalt. Cum rămâne cu sexul?

- Richard nu își mai manifesta interesul deja de câteva luni. Ah, vrei să spui cu Griffin. Doamne, Emma Kate. Râzând, Shelby se întinse să ia jeleuri. Nici măcar n-am avut ceea ce se cheamă o întâlnire. Nu pot așa, tam-nesam, să fac sex cu el.

- Nu văd de ce nu. Sunteți doi adulți liberi și sănătoși.

- Și uite ce mi-a adus ultima oară faptul că am sărit în pat cu cineva pe care abia dacă-l cunoșteam.

- Pe cuvânt că Griff nu e... oricum l-o fi chemând.

- Nu cred că mai știu cum e să ies la întâlniri.

- O să te obișnuiești. Putem ieși toți patru.

- Poate. Griff vrea să ne scoată la o pizza, și am făcut greșeala să-i spun ceva despre asta lui Callie. De-atunci, m-a întrebat de două ori.

- Ei, ai văzut? Problema fiind rezolvată în mintea Emmei Kate, o plesni pe Shelby pe picior. Lasă-l să vă ducă pe amândouă la pizza, și noi patru o să ieșim la o cină sau ceva asemănător. După aia, poți încerca să aveți o întâlnire în doi.

- Viața mea e încă un haos, Emma Kate. N-ar trebui să-mi dau întâlniri cu cineva.

- Scumpo, când ești nemăritată, să ieși cu un tip arătos înseamnă să trăiești. Du-te la pizza, o sfătui ea, și vezi ce se întâmplă după aia.

- O să te sature să tot auzi asta, dar mi-a fost așa de dor de tine. Mi-a lipsit chiar și asta. Să stăm aici, să vorbim despre tot și toate și să mâncăm jeleuri.

- Asta-i viața.

- E cea mai bună. Emoționată, o apucă pe Emma Kate de mână. Hai să facem un legământ! Când o să avem optzeci de ani, sau pe-acolo, dacă mai putem să ne deplasăm, o să luăm doi masculi tineri să ne care aici sus, ca să stăm la taclale despre toate și să mâncăm jeleuri.

- Păi, asta-i Shelby Pomeroy pe care mi-o amintesc. Emma Kate își trecu un deget peste inimă. Asta-i un legământ. Dar trebuie să fie niște masculi frumoși rău.

- Credeam că asta-i de la sine-nțeleș.

*

Intră într-o rutină care-i plăcea; lucra la lista ei de cântece și exersa și își croia drum din nou în viața din Ridge lucrând la salon.

I se părea ciudat și minunat cât de repede îi reveniră toate în minte, vocile, ritmul, bârfa relaxată, atracțiile orașului și ale munților însuflețindu-se odată cu primăvara.

Așa cum fusese stabilit, demolarea începu, așa că diminețile, înainte de a pleca la lucru sau cu diverse treburi, casa era plină de voci de bărbați, bocănituri, sunete de bormașină.

Se obișnuia să-i vadă pe Griff și pe Matt – poate că se gândea la asta, un pic. Când și când. Era greu să nu te gândești la un bărbat când se înfățișează acasă la tine în fiecare zi, încins pe talie cu o centură de unelte și având acea privire în ochi.

- A sunat bine în dimineța asta.

Ea se opri din drum pentru a lua geanta încăpătoare, când Griff ieși în hol din vechea ei cameră.

- Scuze, ce?

- Tu. A sunat bine. Când ai cântat în duș.

- Ah. E o sală de repetii la îndemână.

- Da' știi că ai voce, Roșcato. Ce cântec era ăla?

- Eu... Trebuie să-și aducă aminte. *Stormy Weather*. E din anii '40.

- E sexy în orice decadă. Bună, Roșcătico!

Se lăsă pe vine când Callie se năpusti în sus pe scări.

- Mami o să lucreze la străbuni. Mă duc la Chelsea, pen' că și buni lucrează azi.

- Sună superdistractiv.

- Putem să mergem la pizza?

- Callie...

- Vorba-i vorbă, o întrerupse Griff. Aș putea merge la pizza în seara asta. E bine pentru tine în seara asta?

- Păi, eu...

- Mami, vreau pizza cu Grrr-iff. Pentru a se face înțeleasă, Callie sări la el în brațe, apoi întoarse capul spre mama ei și zâmbi.

- Cine-ar putea să spună nu la așa ceva? Ar fi drăguț, mulțumesc.

- Șase îți convine?

- Sigur.

- O să vin să vă iau.

- Ah, păi, scaunul de mașină. E mai simplu dacă ne vedem acolo.

- Sigur. La șase. Avem o întâlnire?

- Avem întâlnire, spuse ea și-l sărută. Haide, mami. Haide la Chelsea.

- Vin imediat. Serios, îți mulțumesc, zise Shelby când Callie o luă din nou pe scări în jos. I-ai făcut o mare bucurie.

- Mie mi-am făcut. Ne vedem mai târziu

Când intră din nou în șantier, Matt ridică din sprâncene.

- Ataci talentul local?

- Treptat, treptat.

- E o frumusețe de femeie. Are o viață foarte complicată, frate.

- Mda. Treaba bună e că am unelte. Luă pistolul de împușcat. Și știu să le folosesc.

Toată ziua se gândi la ea. Nu îi venea în minte o femeie care să-l fi incitat mai mult – contrastul dintre ochii triști și precauți și zâmbetul fugar când uita să fie precaută. Comportamentul perfect pe care îl avea cu copilul ei. Felul în care arăta în jeanși comozi.

Totul îi plăcea.

Aproape că îi părea rău că lucrările mergeau strună. Câteva erori, și ar avea mai mult timp s-o vadă preț de câteva minute în fiecare zi.

Dar Ada Mae nu era Bitsy. Dacă se hotăra la o placă de faianță, la o culoare, la o armătură, așa rămânea.

Avu timp să meargă acasă, să se spele, să se schimbe. Un bărbat nu scotea două domnițe frumușele la pizza mirosind a sudoare și a tencuială. Seara avea să se încheie repede, socoti el, cu un copil de trei ani după ei. Ceea ce era, probabil, foarte bine. Putea să aloce câteva ore treburilor pe care le avea acasă.

De fapt, ar putea să se concentreze pe dormitor. Un bărbat nu aducea acasă o femeie drăguță să se culce cu ea, când patul îi era o saltea gonflabilă pe podea.

Își pusese în cap s-o aducă acasă pe Shelby și să se culce cu ea. Când fata și camera erau pregătite pentru asta.

Se duse cu mașina în oraș, zări un loc de parcare pe stradă doar câțiva metri mai departe de pizzerie. Socoti perfect timpul de vreme ce Shelby ieși din minivanul ei parcat la două locuri distanță.

Se apropie pe când o scotea pe Callie din scaunul de mașină.

– Să te ajut?

– Ah, mă descurc. Mulțumesc.

– Hei. Simți lacrimile din glasul lui Shelby chiar înainte ca ea să se întoarcă spre el cu Callie în brațe și să-i vadă ochii împăienjeniți. Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Ah, doar...

– Mami e fericită. Are lacrimi de fericire, explică Callie.

– Ești fericită?

– Da. Foarte.

– Combinația dintre mine și pizza nu le face de obicei pe femei să plângă

- Nu-i asta. Vorbeam la telefon. Am sosit ceva mai devreme, deoarece Callie era așa de agitată. Și m-a sunat agentul imobiliar. S-a vândut casa din nord.

Una dintre lacrimi îi alunecă pe obraz înainte că ea s-o șteargă.

- Lacrimi fericite, anunță Callie. Îmbrățișează-o pe mami, Griff.

- Sigur.

Înainte de a putea scăpa, el le luă pe amândouă în brațe.

O simți pentru moment crispată, apoi se relaxă.

- Efectiv e așa o ușurare. E ca și cum mi s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

- Bine. O sărută pe creștet. Cu siguranță sărbătorim. Așa-i, Callie?
Pizza fericită.

- Nu ne place casa. Suntem bucuroase că nu mai e noastră.

- Așa-i. Ai dreptate. Shelby trase aer în piept, se aplecă puțin, apoi se îndreptă de spate. Nu ne place casa, nu-i pentru noi. Acum, o are cineva căruia îi place. O pizza foarte fericită. Mulțumesc, Griffin.

- Ai nevoie de-un minut?

- Nu. Nu. Sunt bine.

- Atunci, dă-mi fata. O ridică pe Callie în brațe. Și hai să începem petrecerea.

Capitolul 12

Copila era seducătoare, îl distra și îi acapara atenția – și îl linguși insistând să stea lângă el în separeu.

Poate că și-ar fi dorit ca mama să flirteze în aceeași manieră deschisă ca fiica ei, dar un bărbat nu le poate avea pe toate.

Era o pauză binevenită în programul lui, între slujbă și proiectul de acasă.

Când managerul veni și o trase pe Shelby de la locul ei ca s-o îmbrățișeze, își analiză reacția.

Nu era gelozie, ci doar un soi de alertă interioară.

– Ți-am dus dorul. Johnny Foster, un bărbat cu un zâmbet șiret și o atitudine relaxată, își ținea mâinile pe umerii lui Shelby ca să o privească îndelung. Dar, iată-te în sfârșit. N-am știut că-l cunoști pe Griff. Johnny o luă pe Shelby de după umeri, întorcându-se spre Griff. Mă cunosc cu Shelby de-o veșnicie.

– Vărul meu, Johnny, aici de față, și cu fratele meu Clay obișnuiau să o caute cu lumânarea împreună.

– Și dădeam de bucluc cât se poate de des.

– Sunteți veri?

– De-al treilea, de-al patrulea, cum suntem? se întrebă Johnny.

– De-al treilea, cred, după unchi, sau așa ceva.

– Veri pupăcioși, zise el și îi dădu o sărutare ușoară. Tu ești Callie și nu-i așa că ești frumoasă ca o înghețată de căpșuni. Îmi pare bine de cunoștință, verișoară.

– Am o întâlnire cu Griff. O să mâncăm pizza.

- Ați nimerit bine aici. Găsim noi timp să mai depănăm amintiri, îi spuse el lui Shelby. Bine?

- Bine. Clay mi-a spus că tu ești manager aici.

- Mda. Cine ar fi crezut? Ați comandat cu toții?

- Chiar acum un minut.

- Callie, ia fii atentă. Arată spre teighele unde un bărbat cu un șorț alb pune sos pe aluat. O să-ți fac eu însumi o pizza specială pentru tine. Și am și niște trucuri. Griff, voiam să-ți spun că nu știu ce ai făcut la cuptor, dar merge de minune. Nu ne-a mai dat de furcă de atunci încoace.

- Mă bucur să aud asta.

- Vine pizza.

Shelby intră înapoi în separeu.

- Se pare că tu și Matt reparați câte ceva oriunde mergeți în Ridge.

- Asta-i ideea. Tipul care-ți poate repara cuptorul când temperatura scade sau toaleta într-o zi de duminică dimineată, când ai musafiri la cină? E un tip îndrăgit.

Ea râse.

- Cui nu-i place să fie îndrăgit? Și ocupat. Cum de reușești să te faci plăcut și să te ocupi de toată treaba la vechea casă Tripplehorn?

- Să mă fac plăcut e slujba mea. Casa e proiectul. Îmi fac mai bine treaba când am un proiect bun în derulare.

- Mami, uită-te! Callie sări în loc. Vărul face trucuri.

- A învățat și câteva noi, comentă Shelby, în vreme ce Johnny aruncă în aer aluatul, îl roti rapid și îl prinse.

- Se pare că o să avem o pizza fermecată.

Cu ochii larg deschiși, Callie se întoarse spre Griff.

- Pizza fermecată?

- Exact. Nu vezi pulberea fermecată care zboară?

Cu ochii cât cepele, se uită din nou spre Johnny și icni.

- Strălucește!

Puterea imaginației unui copil, se gândi Griff.

- Așa-i. Când mănânci pizza fermecată, te prefaci în vis într-o prințesă fermecată.

- Da?

- Așa am auzit. Bineînțeles, trebuie s-o mănânci, apoi, când mama ta spune că-i vremea de culcare, trebuie să mergi direct în pat și să-ți dorești asta.

- Așa o să fac. Dar tu nu poți să fii o prințesă fermecată pentru că ești băiat. E caraghios.

- Iată de ce eu sunt prințul care nimicește monstrul.

- Prinții nimicesc dragoni!

- Nu înțeleg. Prinzându-se în joc, lăsa să-i scape un oftat trist și scutură din cap - o zări pe Shelby cum îi zâmbește de peste masă. Îmi plac dragonii. Ai putea să mai strecuri încă o dorință și să-ți faci rost de propriul tău dragon. Ai putea zbura pe el peste toată împărăția.

- Și mie îmi plac dragonii. O să zbor pe-al meu. Îl cheamă Lulu.

- Nu-mi vine în minte alt nume mai potrivit pentru un dragon.

- Te cam pricepi, murmură Shelby, și Griff îi zâmbi șmecherește.

- Mă pricep la multe.

- Desigur.

Avea prilejul să petreacă cea mai plăcută oră din zi, decise el, stând în pizzeria gălăgioasă, distrând o fetiță și făcând-o pe mama ei să râdă. Nu vedea de ce n-ar face asta în mod obișnuit.

Oricine ar putea apela la niște pizza fermecată din când în când.

- A fost așa de plăcut! zise Shelby când el le conduse spre mașina ei. Cu siguranță, ai făcut din prima întâlnire a lui Callie una de care să-și aducă aminte.

- Va trebui să o avem și pe a doua. Ai de gând să ieși cu mine din nou, Callie?

- Bine. Îmi place înghețata.

- Păi, asta-i o adevărată coincidență - încep să cred că suntem făcuți unul pentru altul. Și mie-mi place înghețata.

Fetița îi aruncă o privire galeșă pe sub gene, asemenea unei femei versate.

- Poți să mă inviți la o întâlnire cu înghețată.

- Ei, poftim, vezi ce-ai început.

Amuzată, Shelby o puse pe Callie în scaunul de mașină.

- Ce-ai zice de sâmbătă?

Ocupată s-o prindă pe Callie în scaun, Shelby se uită înapoi.

- Ce?

- Ce-ai zice de-o întâlnire cu înghețată sâmbătă?

- Bine!

Callie țopăi în scaun.

- Trebuie să lucrez, încep Shelby.

- Și eu. După lucru.

- Păi, eu... poate. Ești sigur?

- Nu v-aș fi invitat, dacă nu eram sigur. Nu uita să-ți pui o dorință,

Callie.

- O să fiu o prințesă fermecată și o să călăresc pe dragonul meu.

- Callie, ce-i spui lui Griffin?

- Mulțumesc pentru invitație.

Într-o inocență plină de voioșie, întinse brațele.

- Pupic.

- Uite-l.

El se aplecă și o sărută. Râzând, copila își frecă obrazul.

- Îmi plac zgârieturile tale. Mă gădilă. Pup-o pe mami, acum.

- Sigur.

El își închipuia că Shelby avea să-i întindă obrazul și nu vedea motivul pentru care trebuia să se mulțumească doar cu atât. Un bărbat putea să acționeze rapid fără a da impresia că face asta, mai cu seamă dacă își făcea un plan de bătaie perfect.

Îi puse mâinile pe umeri, le lăsă să alunece pe spate, privind-o în ochi. Îi văzu cum se deschid larg, surprinși, fără a protesta însă. Așa că nu se opri.

Se aplecă și îi acoperi gura cu a lui, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Ca și cum n-ar fi stat pe trotuarul străzii principale, în văzul tuturor trecătorilor sau sub privirile indiscrete de la vreo fereastră.

Nu era greu să uite unde se aflau, când trupul ei se topi lipit de al lui, iar ea îi oferea buzele ei calde, moi.

Mintea ei se goli de orice gând – trecut, prezent, viitor –, în vreme ce senzațiile o inundau și o copleșeau. Își simți trupul moale tocmai când se trezi la viață. Capul îi fu cuprins de o amețală lenevoasă ca și cum ar fi băut prea mult dintr-un vin bun.

De la butoiul pentru whisky de peste drum îi veni miros de săpun, de piele și de zambile. Și auzi ceea ce mai târziu își dădu seama că era murmur de plăcere în propriul ei gât.

El îi dădu drumul la fel de blând precum o cuprinsese. Ochii îi rămaseră ațintiți într-ai ei, neabătuți.

- Bănuiam eu, murmură el.

- Eu... doar... Își dădu seama că nu-și mai simțea picioarele și trebui să se lupte cu dorința de a se uita în jos să vadă dacă mai erau acolo. Trebuie să plec.

- Pe curând.

- Eu... Salută-l pe Griff, Callie.

- Pa, Griff. Pa!

El făcu cu mâna pe când Shelby închise portiera și, își băgă degetele mari în buzunare când ea ocoli mașina spre locul șoferului. Și nu-și putu stăpâni un zâmbet satisfăcut când ea se clătină puțin.

Făcu din nou cu mâna când, după câteva ezitări, ea porni motorul și demară.

Mda, hotărât lucru, cea mai bună oră din zi. De-abia aștepta să repete figura.

*

Ea conduse spre casă mai atentă decât de obicei. Se simțea într-adevăr de parcă băuse o sticlă de vin la pizza în loc de un pahar de cola. Și murmurul acela nu înceta în gâtlee, un fel de ecou al fluturilor ce-i dansau în stomac.

Callie începu să moțâie pe scurtul drum spre casă, agitația zilei spunându-și cuvântul. Dar se învioră din nou, cam mult, când Shelby parcă.

Avea s-o lase pe fiica ei să turuie din nou, se gândi ea. N-avea să dureze prea mult. Trebuia să fie rațională, să aibă capul pe umeri. N-avea timp de romantisme.

Shelby nu avea încotro decât să asculte când Callie le povesti bunicilor, cu emoție în glas, întâlnirea pe care o avusese cu lux de amănunte.

- Și-o să mergem la o înghețată sâmbătă.

- Nu mai spune! Păi, asta sună destul de serios. Ada Mae îi aruncă lui Shelby o privire curioasă. N-ar fi rău ca bunicul tău să-l întrebe pe băiatul ăsta ce intenții are.

- Și ce perspective are, adăugă Clayton.

– Eu sunt doar însoțitoarea lor, zise Shelby veselă. Ah, l-am văzut pe Johnny Foster. N-am avut prea mult timp de discuții, pentru că erau ocupați. El a aruncat aluatul în aer și a făcut pizza fermecată, nu-i așa, Callie?

– Îhî, și Griff a spus că pot călări un dragon, și el o să omoare... cum a zis, mami?

– Cred că era un monstru.

– O să-l omoare de tot, și dup-aia o să ne căsătorim.

– Se vede treaba că a fost o pizza pe cinste, comentă Clayton.

– Tu poți să fii regele, bunicule, și buni să fie regina. Alerga în cercuri prin cameră, învârtindu-se și țopăind. Și poate să vină și Clancy. Îl îmbrățișă pe bătrânul dulău. Și o să mă îmbrac cu o rochie frumoasă, și dup-aia se spune să săruți mireasa. Te gădilă când te pupă Griff, nu-i așa, mami?

– Eu...

– Așa-i?

De data asta, Ada Mae afișă un zâmbet malițios.

– Îhî. Când e sâmbătă, mami?

– Destul de curând. Shelby o luă pe Callie pe sus și o învârti prin aer. Acum, o să mergem sus. Trebuie să faci băiță înainte de a visa și a te mărita cu prințul fermecător.

– Bine.

– Du-te sus și pune-ți lucrurile murdare la spălat. Vin și eu în câteva clipe. S-a distrat nemaipomenit, continuă Shelby când Callie alergă spre scări.

– Și tu?

– A fost plăcut. E atât de drăguț cu ea. Dar ce voiam eu să vă spun este că exact înainte de cină am primit un telefon. S-a vândut casa.

– Casa? Ada Mae păru pentru moment descumpănită, apoi se trânti într-un fotoliu cu ochii în lacrimi. Ah, Shelby, casa din nord. Mă bucur așa de mult. Mă bucur nespun pentru asta.

– Lacrimi de bucurie. Shelby scoase unul dintre șervețelele pe care le avea mereu în buzunar. Și eu am reacționat la fel. Am scăpat de așa o povară. Se întoarse spre tatăl ei când acesta se apropie, o îmbrățișă și o legănă într-o parte și alta. Credeam că stiu cât de grea e, de vreme

ce am purtat-o. Dar acum, că am scăpat de ea, cred că a fost mai grea decât am crezut.

- Putem să te ajutăm noi cu restul. Am discutat cu mama ta și...

- Nu, tati. Nu. Mulțumesc foarte mult. Vă iubesc. Îi puse mâinile pe obraji. O rezolv eu. O să dureze, dar o rezolv eu; așa, o să mă simt bine. Asta compensează, întru câtva, toată acea perioadă când am lăsat lucrurile la voia întâmplării, am încetat să pun întrebări, am lăsat pe altcineva să aibă grijă de tot. Se rezemă de el și zâmbi spre mama ei. Și ce-i mai greu a trecut. Pot să înfrunt ceea ce mă așteaptă. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru că știu că dacă o să-mi fie prea greu, pot să apelez la voi.

- Să nu mai uiți asta niciodată.

- Promit. Trebuie să-mi spăl copilul. Am avut o zi frumoasă, spuse ea, retrăgându-se și ridicându-și geanta. O zi chiar foarte frumoasă.

De îndată ce o băgă pe Callie în pat, se așeză cu tablele în față. Probabil că ar trebui să aștepte până la finalizarea tranzacției, dar se gândi că avea tot dreptul să fie optimistă. Când compară datele din tabel cu rezultatul vânzării, închise ochii și nu făcu decât să respire.

Încă era o datorie mare, dar, Dumnezeu mare, o diminuase.

Ce-i mai rău, se gândi ea din nou, a trecut. Ce o aștepta?

Se întinse pe pat și o sună pe Emma Kate.

- Cum a fost pizza?

- A fost fermecată, cel puțin așa a convins-o Griff pe Callie, așa că s-a dus la nani râzând cu gura până la urechi și sperând că e o prințesă fermecată călare pe un dragon. Înainte ca ea și Griff să se căsătorească cu toată pompa cuvenită.

- Se pricepe la copii. Cred că, în adâncul sufletului, a rămas băiețelul de odinioară.

- M-a sărutat.

- Și asta a fost fermecat?

Emma Kate întrebă fără a ezita.

- Încă mi se învârte capul. Să nu-i spui lui Matt asta. O să-i spună lui Griffin și o să mă simt ca o proastă. Nu știu dacă-i pentru că a trecut atâta timp de la ultimul sărut serios sau pentru că-i al naibii de bun la asta.

- Am auzit că-i al naibii de bun.

Shelby zâmbi și se ghemui în pat.

– Ți s-a învărtit și ție capul prima dată când te-a sărutat Matt?

– Am amețit de-a binelea. Ceea ce sună dezgustător, dar a fost de parte de așa ceva.

– Mă simt atât de bine, atât de bine că am uitat cum e să te simți atât de bine. Chiar a trebuit să te sun. Am vândut casa și am fost sărutată pe strada principală până mi-am pierdut mințile.

– Tu... Ah, Shelby, asta-i nemaipomenit! În ambele cazuri, dar să scapi de casa aia, mă bucur enorm pentru tine!

– Încep să văd luminița de la capătul tunelului, Emma Kate. Încep să văd un drum clar. Mai sunt câteva obstacole de depășit, dar văd lumina.

Și, în parte, această senzație se datora faptului că stătea ghemuită în pat și vorbea cu cea mai bună prietenă a ei.

*

Ziua frumoasă se transformă într-o săptămână frumoasă. Reuși să se bucure de sentimentul de fericire și de impresia că era productivă, câștigându-și existența.

Spală podele, umplu dozatoare, înregistrează rezervări, sună la vânzări, ascultă bârfe. O compătimi pe Crystal când aceasta se plânse de iubitul ei și o consolă pe Vonnie când bunica maseuzei muri liniștită în somn.

Aranjă scaune și mese în micuța grădiniță din spate a spa-ului și sădi în ghivece câteva flori.

După ce verifică grădinița unde Callie urma să meargă din toamnă, o înscrie acolo. Fu încercată de un amalgam de sentimente contradictorii, mândrie și suferință deopotrivă, pentru ceea ce avea să însemne întâia dintre numeroasele etape ale inevitabilei separări.

Merse la o înghețată cu Griff și descoperi că al doilea sărut putea fi la fel de intens ca și primul. Dar se eschivă când el o invită la cină.

– E doar din cauza timpului meu atât de limitat în perioada asta. Am un program regulat la salon, așa că acolo e mai lejer. Dar până când o să cânt vineri-seară, să văd cum merge, profit de timpul liber ca să repet și să planific săptămâna următoare.

- După ziua de vineri. Montă elementele instalației care urma să încălzească podeaua placată cu gresie din noua baie. Pentru că o să fie grozav.

- Sper. Poate reușești să vii la Bootlegger's vineri, la cântare.

Se așeză pe vine.

- Roșcato, n-aș rata așa ceva. Îmi place să te ascult cum repeți în duș.

- Chiar acum mă duc să repet la bar înainte de a se deschide. Sper că Tansy are dreptate când zice că oamenii vor să asculte pe cineva cântând melodii vechi în vreme ce mănâncă coaste de porc sau nachos.

Își apăsă pântecul cu mâna.

- O să vedem.

- Emoții?

- Cu cântarea? Nu. Nu mă emoționez când e vorba să cânt; mă simt mult prea bine. Sper doar ca interesul clienților să fie pe măsura plății pe care o primesc. Sunt agitată din pricina asta. Trebuie să plec. A ieșit bine aici.

- Facem progrese. Îi zâmbi. Hai să stabilim cuvântul zilei: „progres”. Pas cu pas.

- Mmm, spuse ea, înțelegând că el nu se refera doar la baia cea nouă.

*

Strecură în program o ultimă repetiție vineri-dimineată și își impuse să nu se gândească la interpretarea pe care o putea da acelor cântece dacă avea vreo doi instrumentiști live.

Cu toate astea, se gândi că interpretarea ei aducea ceva nou vechiului cântec *As Time Goes By*.

- Cântă, Sam, spuse Derrick de la bar.

- Dintre toate speluncile de pe lumea asta¹.

- Ești amatoare de filme vechi?

- Tata este, așa că a trebuit să fim și noi. Și cui nu-i place *Casablanca*? Cum ți se pare, Derrick?

¹ Replică celebră rostită de personajul Rick (interpretat de Humphrey Bogart) în filmul *Casablanca* (n.tr.)

- Mi se pare că Tansy a avut dreptate. O să-i facem complet praf vineri seară. Reașezând paharele abia spălate după noaptea trecută, ridică o sprânceană spre ea. Tu cum te simți?

- Plină de speranță. Coborî de pe micuța scenă. Vreau doar să spun că dacă n-o să atragă multă lume, dacă chiar n-o să meargă, nu-i nici o problemă.

- Te pregătești să dai greș, Shelby?

Ea înclină capul și se îndreptă spre bar.

- Uită ce-am spus. O să avem un așa succes aici, că lumea o să se simtă în al nouălea cer și o să fii obligat să-mi dai mai mulți bani.

- Nu te lăsa luată de val. Vrei o cola?

- Aș vrea să am timp de așa ceva, dar trebuie să mă duc la salon.

Ca să fie sigură că nu întârziase deja, scoase telefonul din buzunar ca să vadă cât e ceasul.

- Astă-seară, lumea ar trebui să vină doar să vadă despre ce-i vorba, spuse ea.

Iată-mă, fata care a lipsit de-aici o vreme, și toată reclama pe care a făcut-o Tansy. Materiale promoționale peste tot, și pagina voastră de Facebook e plină cu postări cu mine. La dracu', familia mea e destul de mare ca să formeze un public și o să fie mulți dintre ei aici. Asta e ceva.

- Multă baftă!

- Să fie! zise ea. Pe diseară.

Ieși, aiurită, încă repetând în minte. Abia dacă observă femeia care își potrivi pașii cu ai ei, până când aceasta i se adresă.

- Shelby Foxworth?

- Îmi pare rău. Se obișnuise atât de repede cu numele de Pomeroy, încât prima dată negă. Da. Salut!

Se opri, zâmbi și căută în memorie. Dar nu-și aducea deloc aminte de superba brunetă cu ochi căprui și reci și cu buze roșii, perfecte.

- Sunt Shelby. Îmi pare rău, nu vă recunosc. Cine sunteți?

- Sunt Natalie Sinclair. Sunt soția lui Jack Brimley. Îl cunoșteți sub numele de Richard Foxworth.

Surâsul îi îngheță lui Shelby pe față pe când cuvintele îi răsunau în minte ca într-o limbă străină.

- Ce? Ce-ați spus?

O căutătură ca de felină apăru în ochii femeii.

- Trebuie neapărat să vorbim, într-un loc mai retras. Am văzut un părculeț drăguț nu departe de aici. Ce-ar fi să mergem acolo?

- Nu înțeleg. Nu cunosc nici un Jack Brimley.

- Un nume schimbat nu schimbă mare lucru. Natalie băgă mâna într-o poșetă albastră-deschis și scoase o fotografie. Ți se pare cunoscut?

În fotografie, bruneta era cu obrazul lipit de al lui Richard. Părul lui era mai lung decât în mod obișnuit, ceva mai deschis la culoare. Nasul lui avea ceva diferit, se gândi Shelby.

Dar era Richard, care zâmbea spre ea.

- Spuneți că... îmi pare rău... spuneți că ați fost măritată cu Richard?

- Nu. Nu m-am făcut înțelesă? Hai s-o spun încă o dată, în caz că n-ai priceput. Am fost și sunt măritată cu Jack Brimley. Richard Foxworth n-a existat niciodată.

- Dar eu...

- Mi-a trebuit ceva timp să-ți dau de urmă, Shelby. Hai să avem o discuție.

Brimley nu se afla printre numele pe care le găsisese în cutia de valori. Dumnezeu, mai avea încă unul? Încă un nume. Încă o soție.

- Trebuie să sun pe cineva. O să întârzii la lucru.

- N-ai decât! E un orașel pitoresc, nu-i așa? Dacă umbli după rastele de arme și obiecte de camuflaj.

Parcă vorbea Richard.

- Mai există și obiecte de artă. Shelby rosti cuvintele pe un ton răstit. Muzică, tradiții, istorie.

- Nu-i nevoie să-ți sară muștarul așa.

- Oamenii care ne consideră provinciali sunt în general niște snobi înfumurați de prin alte părți.

- Vai de mine! Părând amuzată, Natalie ridică ușor din umeri. Am atins o coardă sensibilă.

Decât să explice prin telefon ce se întâmpla, Shelby preferă să îi dea bunicii sale un mesaj, anunțând-o că întârzia puțin.

- Unora le plac locurile pitorești. Eu sunt o fată de oraș. Natalie mișcă cu mâna spre trecerea de pietoni și o luă la pas încălțată în niște

sandale splendide de un auriu pal. Așa era și Jake. Dar nu l-ai cunoscut pe Jake aici.

- L-am cunoscut pe Richard în Memphis. Totul părea puțin neclar. Cântam cu o trupă în timpul vacanței de vară de la colegiu.

- Și el te-a răpit, așa dintr-odată. Se pricepea la asta. Palpitant, fermecător, sexy. Pariez că te-a dus la Paris, la o cafenea micuță pe malul Senei. Stăteați la George Cinq¹. Ți-a cumpărat trandafiri albi.

Stomacul îi fu cuprins de o senzație de rău visceral, teribil, ceea ce probabil că i se văzu și pe față.

- Bărbați ca Jake au tipare.

Natalie o bătu pe Shelby pe braț.

- Nu înțeleg. Cum de poți fi măritată cu el? Vreau să spun, e mort, dar cum de-ai putut fi măritată cu el? Am fost împreună peste patru ani. Am avut un copil împreună.

- Da, asta a fost o surpriză. Dar văd că celula familiei i se potrivește. Am avut proasta inspirație să mă mărit cu el, într-o vâltoare în Vegas. Îți sună cunoscut? Și am avut înțelepciunea să nu divorțez de el când m-a lăsat baltă.

Spusele femeii căzură ca un bolovan nimicitor peste ea.

- N-am fost niciodată măritată cu el. Asta încerci să-mi spui.

- De vreme ce era încă legal însurat cu mine, nu, n-ai fost niciodată măritată cu el.

- Și el știa.

- Bineînțeles că știa. În acel moment, ea izbucni în râs. Ce băiat rău! Desigur, asta-i o parte din șarmul lui. Ce băiat rău, rău de tot e Jake al meu!

Parcul rămase tăcut. Nici un copil în leagăne sau în balansoar, nici unul nu alerga peste pajiște, urcându-se pe turnulețul din lemn.

Natalie se așeză pe o bancă, picior peste picior, și bătu cu mâna pe locul de lângă ea.

- Nu eram sigură dacă ți-ai dat seama de partea aia și ai intrat în joc. Se pare că te-a păcălit. Dar, să nu uităm că asta face el. Preț de-o clipă, pe chipul lui Natalie trecu rapid o umbră de tristețe. Sau făcea.

---

¹Hotelul Four Seasons George V este un hotel de lux din Paris. (n.tr.)

-Nu pot sa-mi închipui. Shelby se lăsă pe bancă. De ce să faci asta? Cum de-a putut face asta? Ah, Dumnezeu, mai sunt și altele? A mai făcut asta și altei femei?

-N-aș putea spune. Natalie ridică ușor din umeri. Dar, de vreme ce a trecut destul de repede de la mine la tine, nu cred să mai fie vreo nevestă la mijloc. Și asta-i intervalul de timp care mă interesează.

-Nu înțeleg. Brusc, cu răsuflarea tăiată, Shelby se lăsă pe spate, își trecu amândouă mâinile prin păr și șovăi o clipă. Nu înțeleg nimic din toate astea. N-am fost niciodată măritată, spuse ea încet. Totul a fost un fals, la fel ca inelul.

-O vreme, ai trăit bine, nu-i așa? o încolți Natalie, aruncându-i o privire sfidătoare. Paris, Praga, Londra, Aruba, Saint Bart, Roma.

-Cum de știi toate astea? Cum de știi unde-am fost cu el?

-Mi-am făcut o datorie din a afla. Ai avut un apartament de lux în Atlanta, ai frecventat cluburi selecte și ai purtat rochii Valentino. După aia, reședința din Villanova. Nu te poți plânge că nu ți-a oferit destule. Mi se pare că ai făcut o afacere bună.

-O afacere bună? O *afacere* bună? Își recăpătă suflul, sub tirul insultelor și copleșită de furie. M-a mințit, încă de la început. M-a făcut târfa lui fără ca măcar să bănuiesc. Am crezut că-l iubeam. La început, am crezut că-l iubeam îndeajuns ca să-mi părăsesc familia și tot ce știam și credeam că-mi doresc.

-Ai greșit, dar ai fost recompensată. Te-a smuls din orășelul ăsta de provincie, nu-i așa? Ah, *scuză-mă*, din acest oraș ce mustește de artă și cultură. Te-a teleportat fix în rai pentru câțiva ani, așa că nu te mai plânge, Shelby. E neplăcut.

-Care-i problema ta? Vii aici și îmi spui toate astea. Poate că tu ești cea mincinoasă.

-Verifică. Da' chiar, să fiu a naibii, te rog. Dar să știi că nu mint. Jake avea un fel de a le face pe femei să se îndrăgostească de el și să îi facă pe plac.

-L-ai iubit?

-L-am iubit al dracului de tare. Și ne-am distrat pe cinste. Era de-ajuns, ar fi fost de-ajuns, dacă nu m-ar fi lăsat baltă la ananghie. Am investit în el, aș putea zice. Și am plătit un preț mare. Îmi vreau profitul.

- Ce profit?
- Douăzeci și opt de milioane.
- Douăzeci și opt de milioane de ce? Dolari? Nu ești în toate mințile? N-avea nici pe departe banii ăștia.
- Ah, ba da, îi avea. Știu, pentru că l-am ajutat să pună mâna pe ei. Puțin sub treizeci de milioane de dolari în diamante strălucitoare, smaralde, rubine, safire și timbre rare. Unde e câștigul, Shelby? Mă mulțumesc cu jumătate.
- Arăt ca și cum aș avea diamante, și smaralde, și toate astea? M-a lăsat înglodată în datorii. Țasta-i prețul pe care-l plătesc pentru că l-am crezut. Tu ce preț ai plătit?
- Patru ani, două luni și douăzeci și trei de zile într-o celulă în districtul Dade, Florida.
- Ai... ai fost în închisoare? Pentru ce?
- Pentru fraudă, de vreme ce i-am turnat pe Jake și pe Mickey. Țasta-i Mickey O'Hara, cel de-al treilea membru al micii noastre găști vesele. Mickey s-a pricopsit cu douăzeci de ani, din câte-am auzit.
- Cu un zâmbet zgomotos și ironic, arată cu degetul spre Shelby.
- Nu vrei să vină Mickey O'Hara după tine, Shelby. Crede-mă pe cuvânt.
- L-ai angajat pe detectivul ăla particular să mă hărțuiască.
- N-aș putea spune. Îmi fac singură cercetările - e unul dintre talentele mele. Jumătate, Shelby, și-am șters-o. Am câștigat fiecare cent din jumătatea asta.
- N-am jumătate din *nimic* să-ți dau. Shelby se ridică în picioare. Spui că Richard a furat milioane de dolari? Că detectivul din Florida îmi spunea adevărul?
- Asta e ceea ce făceam, scumpo. Sau, în cazul lui, ce făcea el. Găsea victima. Văduvele bogate, singure îi conveneau de minune lui Jake. În câteva zile, făcea ce voia cu ele. Era ușor să le convingă să „investească” într-o afacere cu terenuri - asta era specialitatea lui. Dar lovitura de grație, cea mai mare din cariera noastră, care a și dat chix, aia a fost cu bijuterii și timbre, și ea avea câteva frumuseți. Dacă te aștepti să cred că habar n-aveai de absolut nimic, n-ai decât s-aștepti mult și bine.

- N-aștept nimic, fir-ar al dracului. Dacă avea toate astea, de ce îi plătesc eu datoriile?

- A fost întotdeauna un om strângător. Și bijuteriile alea erau grozave. Timbrele? Trebuie doar să găsești colecționarul potrivit pentru ele. Când s-a mpuțit treaba, Jake putea s-o șteargă cu ele, dar dac-ar fi încercat să le vândă, chiar dacă demonta pietrele de pe bijuterii, tot dădeau de urma lui. În asemenea situații, cel mai bine e să te dai la fund câțiva ani.

- Să te dai la fund, murmură Shelby.

- Țsta era planul. Patru sau cinci ani, ne-am gândit noi, înainte de a lichida și a ne retrage. Sau pe-aproape, căci cine vrea să renunțe la toată distracția? Tu ai fost acoperirea lui, asta-i clar. Dar o să trebuiască să te străduiești foarte tare să mă convingi că ai fost destul de proastă să nu știi nimic.

- Am fost destul de proastă să-l cred, și cu asta va trebui să trăiesc de-acum încolo.

- O să-ți acord un timp de gândire. Chiar dacă ai fi Albă-ca-Zăpada, Shelby, ai trăit cu omul ăla mai mult de patru ani. Gândește-te bine și-o să găsești tu ceva. Să ai în vedere jumătate din aproape treizeci de milioane – eventual ceva mai mult – drept motivație.

Era rîndul lui Shelby să fie ironică.

- Nu vreau jumătate din ceva ce ați furat voi.

- E alegerea ta. Predă partea ta și ia recompensa, dacă ești deșteaptă. O să fie destul de substanțială ca să mai plătești din datoriile în care te scalzi. După cum am spus, iau ce-i al meu, și pe-aci ți-e drumul. Dacă vrei să stai în orașelul ăsta uitat de Dumnezeu, să lucrezi la salon la bunica ta pe nimic, să cânti vinerea seara într-un bar pentru țărănoi, treaba ta. Eu îmi iau ce-i al meu, tu îți păstrezi ce-i al tău. Trebuie să te gândești la scumpa ta fetiță.

- Dacă te apropii de fiica mea, numai să-ți treacă prin minte să te apropii de fiica mea, te fac bucăți.

Natalie nu făcu decât să se uite peste umăr cu buzele strâmbe.

- Crezi că poți?

Shelby nu credea; acționa. Se aplecă și o înșfăcă pe Natalie și o ridică în picioare, apucând-o de pieptarul bluzei.

- Pot. și o s-o fac

– Asta i-a atras atenția lui Jake. Îi plăcea puțină înfocare, chiar și la o victimă. Poți să te calmezi. Nu sunt interesată de fetițe sau de perspectiva de a mă întoarce la zdup. Jumi-juma, Shelby. Dacă îl bag pe Mickey în asta, n-o să te alegi cu nimic în afară de durere și bătăi de cap. Nu e un negociator la fel de civilizată ca mine. Dădu la o parte mâna lui Shelby de pe bluză. Gândește-te la asta. Ținem legătura.

Pentru că picioarele îi tremurau, Shelby se așeză la loc pe bancă, când Natalie se îndepărtă.

Douăzeci și opt de milioane? Bijuterii furate și timbre? Bigamie? Pentru numele lui Dumnezeu, cu cine se măritase? Sau crezuse că se mărită?

Poate că totul nu era decât o minciună. Dar ce sens avea?

Avea să verifice, avea să verifice tot.

Se ridică în picioare, își scoase telefonul în mers ca să o sune pe Tracey și să întrebe de Callie.

Pe când ajunse la salon, furia puse din nou stăpânire pe ea.

– Îmi pare rău, buni.

– De ce-ai întârziat? Și cine-a coborât mânia lui Dumnezeu în ochii tăi?

Shelby băgă geanta sub pupitrul de la recepție.

– Trebuie să vorbesc cu tine și cu mama de îndată ce sunteți libere.

Îmi pare rău, doamnă Hallister, ce mai faceți?

Femeia de pe scaunul Violeti – bunica băieților Hallister – zâmbi.

– Bine. Am venit ca să-mi îmbroscătesc culoarea, și uite, Vi m-a convins să-mi fac șuvițe. Să vedem dacă domnul Hallister bagă de seamă.

– E drăguț, să înviorăm lucrurile pentru primăvară. Buni, trebuie să sun pe cineva rapid și după aceea verific stocurile.

– Probabil că prosoapele sunt gata de împăturit.

– Mă ocup.

Vorbind despre treburile din salon, schimbă o privire. Viola încuviință din cap și ridică o mână prin spatele scaunului. Cinci minute.

Shelby merse în spate, în spălătorie și în depozit și îl sună pe fraatele ei, Forrest.

Capitolul 13

Nu putea să se gândească la asta. Callie era bine, și Tracey avea să se îngrijească de ea în continuare. Nu știa nimic despre nici o bijuterie furată și n-ar recunoaște un timbru rar nici dacă cineva i l-ar lipi pe frunte. Dacă tipa aceea, Natalie, credea că ea avea habar, avea să fie nevoită să îndure o dezamăgire.

O mână însă ușurința cu care crezuse că Richard – sau Jake, ori cum l-o fi chemând – fusese un hoț și un mincinos.

Totuși, nu fusese niciodată soțul ei, se gândi ea împăturind și aranjând stivă prosoapele. Îngrozitor lucru, acum că se obișnuise cu ideea, se consolă cu situația.

Avea să muncească în continuare cu zâmbetul pe buze, să întrețină clientele și să completeze stocurile. Apoi, avea să se ducă acasă și să mănânce de seară cu micuța ei prietenă înainte de a se îndrepta spre bar să câștige cinstii banii plătiți de Tansy și Derrick.

Nu avea să mai dezamăgească pe nimeni niciodată, nici măcar pe ea însăși.

Forrest o găsi la sfârșitul zilei în timp ce mătura curticica.

– Ai găsit-o? îl întrebă Shelby.

– Nu. Nimeni sub numele ăla sau cu descrierea aia la hotel, la cabană, în vreuna dintre cabanele mici sau la pensiuni. Nu stă în Ridge. Și n-am până acum nici o informație despre vreo Natalie Sinclair condamnată pentru fraudă în districtul Dade.

– Probabil că nici nu-i numele ei adevărat.

– Probabil, o brunetă sexoasă i s-ar fi întipărit cuiva în memorie dacă ar sta în Ridge sau se învârte pe-aici. O să fim cu ochii-n patru dacă revine și te mai necăjește.

– Nu-mi fac griji de asta.

– Atunci dă-i bătaie. Îi spui mamei?

– I-am spus și lui buni, și ele o să le spună celorlalți din familie. Nu-mi forțez norocul, Forrest, dar nu știu nimic despre bijuteriile alea sau despre timbrele după care umblă.

– Poate că știi mai mult decât crezi. Nu-ți scoate ghearele, îi spuse el, văzând-o că se întoarce brusc spre el. Pentru numele lui Dumnezeu, Shelby, nu cred că ai avut vreun amestec în asta. Dar, în timp, s-ar putea ca el să fi spus ceva, să fi făcut ceva, poate-ai auzit întâmplător ceva ce atunci părea fără însemnătate. Acum, totul e întipărit în memoria ta, poate-ți pică fisa. Atâta tot.

Obosită, își frecă porțiunea dintre sprâncene, căci simțea că o pândește o durere de cap.

– M-a dus la exasperare.

– Îmi închipui.

Shelby lăasă să-i scape un hohot de râs scurt.

– E o nebunie că, undeva în adâncul ființei mele, mă simt fericită aflând că n-am fost niciodată măritată cu el?

– Aș zice că-i chiar cât se poate de logic.

– Atunci, așa rămâne. O să fiu rațională. Am terminat aici, așa că mă duc acasă. Mama a luat-o deja pe Callie de la Chelsea. O să stau o vreme cu fiica mea, să mă asigur că mănâncă bine. Apoi o să mă schimb și o să mă aranjez ca să arăt și eu ca una care o să cânte într-o vineri seară.

– Te însoțesc acasă. Întotdeauna paza bună trece primejdia rea, zise el înainte ca ea să poată obiecta.

– Bine atunci, mulțumesc.

Știa ea oare ceva, vreun secret adânc îngropat? Shelby se întreba, mergând spre casă cu Forrest care o urma îndeaproape. Era destul de adevărat că, privind acum retrospectiv, putea vedea semne că Richard pune ceva la cale. Telefoanele întrerupte ori de câte ori intra ea sau trecea prin apropiere, ușile și sertarele încuiate. Refuzul de a

răspunde oricăror întrebări pe care le-ar fi avut despre ce făcea sau unde mergea.

Ea credea că are o aventură, și nu o dată. Dar până în acel moment, nu se gândise niciodată serios la furt – nu într-un mod semnificativ, indiferent ce pretinsese detectivul acela. Și bijuterii în valoare de milioane de dolari?

Asta era cât se poate de semnificativ.

Și acum că știa? Scutură din cap, parcând pe alee. N-avea nimic. Absolut nimic.

Își adună lucrurile și îi făcu semn cu mâna lui Forrest. Când primul lucru pe care-l auzi deschizând ușa fu râsul lui Callie, uită de toate problemele.

După îmbrățișări și sărutări și o relatare plină de emoție a zilei petrecute cu Chelsea, Callie se așeză cu o carte de colorat, în vreme ce Shelby o ajută pe mama ei în bucătărie.

– Ai niște lalele albe foarte frumoase în camera ta, spuse Ada Mae.

– Ah, mamă, preferatele mele! Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi mie. Au sosit cam acum o oră. De la Griffin. Ada Mae miji ochii și îi zâmbi. Cred că ai un curtezan, Shelby Anne.

– Nu, eu... A fost foarte drăguț din partea lui. Ce dulce!

– E dulce, dar nu genul lingușitor. Un tânăr așa de simpatic.

– Nu caut un curtezan, mamă, sau un tânăr.

– Am fost întotdeauna de părere că lucrurile sunt mai interesante când le găsești fără să le cauți.

– Mamă, pe lângă grija pe care i-o port lui Callie, mai am atâtea altele pe cap, plus ce mi-a picat în dimineța asta.

– Cu toate astea, viața trebuie trăită, fetițo. Și un tânăr simpatic, care se gândește să-ți trimită flori, îi dă un plus de plăcere.

*

Așa era. Nu putea să nege privind lalelele albe. Florile ei preferate, medită ea, așa încât era evident că el întrebuse pe cineva care o cunoștea. Se gândea la asta pe când se schimba într-o rochie neagră simplă, cu o croială clasică.

Indiferent că o căuta sau nu, Griffin îi făcea curte, și trecuse foarte mult timp de când mai trăise o asemenea experiență.

Putea pune pariu că el știa că florile o duceau cu gândul la felul în care o sărutase – deja de două ori. Nu-l putea învinovăți pentru asta, ba încă o surprindea faptul că nu se culpabiliza pentru că se gândea la eventualitatea repetării episodului.

Curând.

Își puse cercei. Avu de gând să găsească ceva sclipitor, de scenă, dar alese niște cercei simpli, ca rochia, și își prinse cu agrafe părul în ambele părți, lăsându-l să cadă liber pe spate în bucle rebele.

– Ce părere ai, Callie? Făcu o piruetă de manechin pentru fiica ei. Cum arăt?

– Fruu-umoasă mami.

– Fruu-umoasă Callie.

– Vreau să merg cu tine. Te rog, te rog!

– Oh, mi-aș dori să poți. Se lăsă pe vine, îi mângâie părul lui Callie pe când fiica ei se îmbufnă. Dar acolo n-au voie să intre copiii.

– De ce?

– Așa spune legea.

– Unchiul Forrest e omul legii.

Râzând, Shelby o gădilă pe fiica ei.

– Un om al legii.

– Îhî. A spus. Poate să mă ia.

– Nu în seara asta, scumpo, dar hai să-ți spun ceva. O să te iau cu mine la o repetiție, cândva, săptămâna viitoare. O să fie ca un spectacol special, doar pentru tine.

– Pot să-mi iau rochia de sărbătoare?

– Nu văd de ce nu. În seara asta, buni și bunicul vin să stea cu tine. Și ce-o să te mai distrezi!

După primul repertoriu interpretat, părinții ei aveau să revină acasă, ca să facă schimb.

Se simțea bine știind că familia ei avea să fie acolo.

– Hai să coborâm acum. Trebuie să plec.

Localul era plin până la refuz. Se aștepta la atâta lume în prima seară, pentru că oamenii erau curioși sau, în cazul familiei și al prietenilor, erau un sprijin moral. Indiferent ce-i adusesese acolo, era bine, nespuse de bine să știe că-și câștigase banii cu această primă apariție.

Îi salută pe cei prezenți și mulțumi pentru urările de bine de ne-numărate ori până când reuși să ajungă la masă, exact în față, unde ședea Griff.

- Arăți superb!

- Mulțumesc, asta am și intenționat.

- Nu mă îndoiesc.

- Mulțumesc pentru flori, Griffin. Sunt superbe.

- Îmi pare bine că ți-au plăcut. Emma Kate și Matt sunt pe drum, sau pe-aproape, așa că a trebuit să mă lupt cu o grămadă de oameni ca să le păstrez scaunele libere. A fost cât pe ce să mă iau la trântă, la propriu, cu un uriaș căruia Tansy i-a spus Big Bud.

- Big Bud? E aici?

Dădu rapid roată cu privirea prin salon și îi zări statura uriașă înghesuită într-un separeu lateral; devora niște coaste, în vreme ce o fată slăbuță, pe care n-o recunoștea, stătea vizavi de el, vânând cu furculița ceva prin farfurie și părând plictisită.

- Am fost la liceu împreună. Am auzit că e camionagiu de cursă lungă acum, dar...

Vocea îi pieri când dădu cu ochii de Arlo Kattery.

Nu se schimbaseră prea mult, se gândi ea, și ochii aceia ai lui, deschiși la culoare, încă aveau puterea de a băga groaza în ea când o fixau.

Ședea relaxat pe un scaun, la o masă cu doi bărbați pe care avu impresia că-i recunoaște ca fiind aceiași cu care el își pierdea întotdeauna timpul.

Spera ca ei să nu rămână mult timp și să-l ia pe Arlo la Shady's, unde își cheltuiau de obicei banii de bere.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Griff.

- Oh, nimic, doar niște vechi cunoștințe. Mă așteptam să vină câțiva în seara asta, curioși să vadă dacă am sau nu succes.

- O să fii de senzație, spuse Griff. Țasta-i cuvântul, de vreme ce așa o să fii.

Se întoarse spre el, uitând de Arlo.

- Măi, dar ce priceput ești la cuvinte

- Cuvântul zilei trebuie să se potrivească. Țasta se potrivește. Trebuia să-ți spun că Tansy i-a adus pe părinții tăi aici. Arată cu mâna

spre o masă în dreapta lui cu un semn mare „REZERVAT“ pe ea. Nimeni n-a contrazis-o în privința asta. Nici măcar Big Bud.

– Oh, Big Bud l-a idolatrizat dintotdeauna pe Clay. E-n regulă, Griff, doar că... e insistent, din când în când. Tati o așteaptă pe mama să se gătească, așa că o să sosească în curând. Îmi pare chiar foarte bine că ești aici acum.

– Unde altundeva să fiu?

Ea ezită, apoi se așază. Avea destul timp.

– Griffin, tu chiar nu dai nici o atenție la ce ți-am spus în sensul că viața mea e acum o situație complicată, un haos?

– Mie nu mi se pare prea mare încurcătură.

– Tu nu faci parte din ea. Și azi am mai aflat niște vești, mai rele. Nu pot să vorbesc acum despre asta, dar situația e încurcată rău.

El o atinse ușor pe spate cu mâna.

– O să te ajut s-o descurci.

– Pentru că asta faci tu?

– Da, și pentru că am pentru tine un sentiment care crește întruna. Și tu simți ceva pentru mine.

– Ești sigur de asta?

El doar zâmbi.

– Sunt cu ochii pe tine, Roșcato.

– Nu trebuie să simt ceva pentru tine, mormăi ea. După aceea, pentru că avea în memorie râsul lui Callie, îl eliberă. Dar poate că simt. Zâmbetul ei era nespus de ispititor pe când se ridică. Poate chiar simt. Își trecu încet vârful degetului pe brațul lui, simțind mici furnicături. Uitase cât de amețitoare putea fi acea putere neînsemnată. Acum, bucură-te de spectacol.

Se duse înapoi în bucătărie, unde domnea haosul, și se strecură în magazia cu mături ca să-și tragă sufletul.

Tansy intră grăbită.

– Ah, sfinte Doamne, Shelby, e plin! Derrick s-a instalat la bar ca să putem face față. Tu ce faci? Ești gata? Sunt cu nervii întinși la maximum. Își apăsă pântecul cu o mână. Și tu arăți așa de calmă. Nu ai emoții?

- Nu de asta. Sunt atâtea altele pentru care să am emoții. Asta? E ca și cum mi-aș băga picioarele într-o pereche veche de papuci. O să fac tot ce pot pentru tine, Tansy.

- Știi că așa o să faci. În câteva minute o să ies să-i liniștesc și apoi te anunț.

Trase o bucată de hârtie mototolită din buzunar.

- Lista mea. Mă descurc mai bine dacă am una. Bine. Mașinăria e reglată exact așa cum ai vrut și știi ce să faci acolo.

- Da.

- Dacă ceva nu-i în regulă cu ea...

- O să improvizez, o asigură Shelby. Mulțumesc pentru că ai rezervat masa aia pentru ai mei.

- Glumești? Bineînțeles că am rezervat-o în față. Sunt în capul listei. Și o să rămână rezervată și după ce o să plece până când ajung aici bunicii tăi. Mă duc să verific câteva chestii, după aia îi dăm drumul. Ai nevoie de ceva?

- Am tot ce-mi trebuie.

Întrucât voia ca totul să fie ușor, natural, ieși devreme și făcu conversație cu câțiva cunoscuți la bar. Își luă o sticlă de apă.

Știa că mama ei avea tendința de a fi neliniștită înainte ca ea să cânte - cel puțin așa se manifestase întotdeauna -, așa că nu se duse la masa părinților ei, doar le trimise un zâmbet. Și încă unul lui Matt și Emmei Kate. Încă unul lui Griff în vreme ce Tansy păși pe micuța scenă.

Când Tansy vorbi la microfon, rumoarea se mai potoli.

- Bine ați venit la prima noastră Seară de Vineri! În seara asta, aici, la Bootlegger's, călătorim înapoi în timp în anii '40, așa că stați liniștiți și savurați-vă băuturile în vreme ce noi vă prezentăm spectacolul din seara asta. Cei mai mulți dintre voi o cunosc pe Shelby și cei mai mulți au auzit-o cântând. Cei care n-au făcut-o, vor fi martorii unui moment foarte plăcut. Eu și Derrick suntem încântați și mândri să o avem aici, pe această scenă, în seara asta. Acum, toți cei din Rendezvous Ridge să-i urăm bun-venit dragii noastre Shelby Pomeroy!

Shelby păși pe scenă, cu fața spre public și primi aplauzele.

- Vreau să vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit aici în seara
Sunt așa de bucuroasă că m-am întors în Ridge, să aud voci

cunoscute, să respir aerul proaspăt de munte. Acest prim cântec îmi amintește de perioada când am fost plecată.

Începu cu *I'll Be Seing You*.

Și astfel ajunse să se simtă ea însăși. Shelby Pomeroy, făcând ce știa cel mai bine.

- E minunată, pe cinstea mea! murmură Griff. Senzațională!

- Întotdeauna a fost. Îți sclipesc ochii.

Emma Kate îl bătu pe mână.

- E-n regulă, văd foarte bine și așa. Totul devine mai luminos.

Shelby interpretă cu ușurință prima parte a repertoriului, mulțumită să vadă că oamenii intrau și se îngrămădeau la bar sau la mese. La pauză, Clay se duse țintă la ea și o luă în brațe.

- Sunt așa de mândru de tine! îi șopti la ureche.

- A fost bine. Într-adevăr bine.

- Aș vrea să mai stau, dar trebuie s-o duc pe Gilly acasă.

- Se simte bine?

- E doar obosită. E prima seară din luna asta în care nu s-a culcat la ora nouă. Râse și o strânse din nou pe Shelby în brațe. Să vii la noi înainte să plecăm.

Ea se uită într-acolo și îi văzu pe Matt și pe Griff apropiind mesele așa încât familia și prietenii să stea laolaltă.

Poate că ziua începuse prost, se gândi ea, dar se încheia cu o seară perfectă.

Petrecu un timp în compania lor, apoi se reîntoarse la bar să-și mai ia apă.

Nu se supără când îi văzu plecând pe Arlo și pe prietenii lui. Avea să scape de acel disconfort datorat faptului că el o fixa cu privirea.

Pe când erau adolescenți, se holba adesea la ea, exact în acel fel. Și, își amintea ea, încercase s-o determine să meargă cu el la o plimbare cu motocicletă sau să o șteargă la o bere.

Nu acceptase nici o propunere din partea lui.

Și găsi că e de-a dreptul înfricoșător că, după atâția ani, încă se holba la ea fără să clipească, precum o reptilă.

Griff se așeză la bar lângă ea și o făcu să se gândească la o companie mult mai plăcută.

- Ieși cu mine mâine-seară.

- Oh, eu...

- Haide, Shelby, dă-i tipului o șansă. Nu vreau decât să petrec ceva timp cu tine. Doar cu tine.

Ea se întoarce și se uită direct în ochii lui - îndrăzneți, verzi, inteligenți. Absolut nimic în ochii aceia nu-i dădea vreo senzație de disconfort.

- Cred că și eu vreau asta, dar nu mă simt bine s-o las pe Callie două nopți la rând în grija părinților mei.

- Bine. Alege tu o seară săptămâna viitoare. Orice seară și orice loc unde vrei să mergi.

- Oh, marți ar fi probabil cel mai bine.

- Marți. Unde vrei să mergi?

- Chiar vreau să-ți văd casa.

- Da?

Lăsa să-i scape un zâmbet.

- Da, serios că vreau și am tot încercat să-mi închipui cum să mă autoinvit.

- S-a făcut.

- Aș putea să aduc cina.

- O să am eu grijă de asta. Șapte?

- Dacă vin la șapte și jumătate, aș putea să-i fac mai întâi baie lui Callie.

- Șapte și jumătate.

- Trebuie să vorbesc mai întâi cu mama, dar cred că o să-i convină. Totuși, înainte de a stabili orice fel de întâlnire, ar trebui să auzi noile vești pe care le-am primit.

- Întâlnirea e deja stabilită.

O sărută ușor înainte de a pleca.

Se gândi la acel gest rapid ca la un fel de declarație, un fel de pecete. Și nu-și putea da seama dacă o deranja sau nu. Alungă acest gând din minte în timp ce se înapoia pe scenă pentru următorul grupaj muzical.

Îl văzu pe Forrest intrând împreună cu bunicii ei și ocupând locurile goale.

Dar, pe la jumătatea recitalului, dădu cu ochii de brunetă. Lui Shelby îi sări inima din piept, dar continuă să cânte când privirea li se întâlnește.

Fusese oare acolo de la bun început, ocupând vreo masă în spate, ascunsă în întuneric?

Shelby își feri privirea și încercă să se uite spre Forrest, dar el plecase la bar, nu se uita în direcția ei.

Bruneta se ridică și stătu o clipă, sorbind dintr-un pahar de martini. Apoi îl lăsă jos și își puse pe ea o jachetă neagră. Zâmbi, își sărută buricul degetului, îl flutură în direcția lui Shelby, apoi se îndreptă spre ieșire.

Ea încheie recitalul, silită de împrejurări Apoi se duse țintă la Forrest.

- A fost aici.

El nu trebui să întrebe cine.

- Unde?

- În spate.

- Cine? întrebă Griff.

- A plecat, continuă Shelby. Cam acum cincisprezece minute. A plecat, dar a fost aici.

- Cine? întrebă din nou Griff.

- E greu de explicat. Shelby îi aruncă un zâmbet, se întoarse și făcu semn cu mâna cuiva care o strigă. Trebuie să lucrez. Poate reușești să inventezi ceva, Forrest. N-am putut să-ți atrag atenția când am văzut-o, dar jur că a fost aici.

- Cine? întrebă Griff pentru a treia oară când Shelby se duse spre o altă masă.

- O să-ți spun, dar acum mă duc pe-afară să arunc o privire.

- Vin cu tine. Când Matt dădu să se ridice, Griff scutură din cap.

Păstrează masa. Ne întoarcem.

- Ce-nseamnă toate astea?

Viola se aplecă peste masă.

- Nimic de care să te îngrijorezi. O să-ți explic când mă întorc.

Forrest o mângâie ușor pe umăr, apoi ieși cu Griff.

- Ce dracu', Forrest? Ce femeie? Și de ce a făcut-o pe Shelby să se uite așa?

- Cum?

- Speriată și furioasă.

Forrest se opri la ușă.

- O citești foarte bine.

- Fac un studiu pe tema asta. Obişnuieşte-te cu ideea.

- Chiar așa?

- Pe de-a-ntregul așa.

Forrest miji ochii pe când încuviință din cap.

- Trebuie să mă gândesc la asta. Între timp, căutăm o brunetă sexoasă, cam la treizeci de ani, în jur de 1,70 m, ochi căprui.

- De ce?

- Pentru că se pare că-i măritată cu tipul cu care Shelby credea că-i ea măritată.

- Ce? Credea? Ce?

- Și e mare dandanaua cu ea – la fel ca și cu nemernicul cu care Shelby se pare că n-a fost măritată până la urmă. Mult mai mare decât mi-am închipuit, și m-am gândit la ce-i mai rău, crede-mă.

- Shelby a fost sau nu măritată?

- Greu de spus.

- Cum adică greu de spus? Deznădăjduit și clocotind de furie, Griff își aruncă mâinile în aer. Da sau nu.

Forrest cercetă strada, mașinile parcate lângă trotuar, puținele mașini care treceau pe lângă ei.

- De ce se grăbesc așa rău oamenii din nord? O poveste ia timp ca s-o spui așa cum se cuvine. O s-o fac când ne întoarcem, om trăi și om vedea. Te-ai dat la soră-mea?

- Nu prea mult. Nu încă. Dar am de gând s-o fac, așa că obișnuiește-te și cu asta.

- Ea vrea să te dai la ea?

- Ar fi trebuit să mă cunoști până-acum mai bine, la naiba, Forrest. N-o să fac nimic decât dacă vrea ea.

- Te cunosc destul de bine, până acum, Griff, dar e soră-mea, așa că e nevoie de mai mult. Și e soră-mea de care s-a profitat din plin. Așa că e cale lungă până acolo.

Îi spuse povestea pe când merseră pe lângă clădire, se întoarseră și se îndreptară spre partea din spate și spre parcare.

- Și crezi că femeia asta spune adevărul?

- Spune destul ca să știu că nemernicul cu care a fost Shelby era un mincinos și un escroc. O să fac niște săpături în privința miltoanelor

ăstora în bijuterii și timbre, pe care pretinde că le-ar fi furat sau escrocăt de la cineva.

Ochii lui, umbriți în lumina difuză, cercetară mașinile.

– Dacă n-ar fi fost debarasată masa brunetei, aș fi putut lua niște amprente, ca să-i aflu numele adevărat.

– Dacă spune adevărul despre căsătoria cu Foxworth, tipul s-a folosit de Shelby încă de la început. Griff își băgă mâinile în buzunare și se plimbă de colo colo. Și Callie...

– Callie o să fie bine, în orice caz. Shelby o să aibă grijă de asta. Dar aș vrea să am o discuție cu femeia asta care o urmărește.

– Brunetă, așa-i? Sexoasă, cu ochi căprui.

– Corect.

– Nu cred că o să ai vreo discuție cu ea. Mai bine vino-ncoa. Griff trase adânc aer în piept pe când Forrest se grăbi spre el. Se pare că am găsit-o.

Stătea prăbușită la volanul unui BMW argintiu, cu ochii larg deschiși și privirea fixă. Micuța gaură neagră din mijlocul frunții încă sângera.

– Fir-ar al dracului! La dracu'! repetă Forrest. Nu atinge mașina!

– Nu ating nici un blestemat de lucru, spuse el pe când Forrest scoase telefonul.

N-am auzit nici o împușcătură.

Forrest făcu o poză din lateral și una din față.

– Calibru mic, și vezi cum e ars în jurul orificiului de intrare? A ținut arma lipită de ea. Exact pe frunte, a apăsat pe trăgaci. O fi auzit cineva o pocnitură, dar nu putea fi așa de puternică. Trebuie să-l sun pe șeful meu.

– Shelby?

Ca și Griff, Forrest privi înapoi spre restaurant.

– Haide să mai așteptăm puțin. Să așteptăm. Trebuie să asigurăm zona. Și la dracu', trebuie să începem să vorbim cu oamenii din restaurant. Șefule?

Forrest își controlează ținuta, poziționând telefonul.

– Da, domnule! Am un cadavru aici în parcare de la restaurantul Bootlegger's. Da, domnule, e cu siguranță un mort. Se uită spre Griff când vorbi, aproape zâmbind. Sunt sigur de asta, pentru că mă uit

chiar acum la ea și la rana făcută de un glonț de calibru mic, de la mică distanță, chiar în frunte. Am înțeles.

Oftând, Forrest își băgă telefonul în buzunar.

– Ce-aș mai fi vrut să-mi termin berea aia, pentru că urmează o noapte lungă, pe uscat. Studie cadavrul încă un moment, apoi se întoarse spre Griff. Te numesc ajutorul meu.

– Ce?

– Ești o persoană competentă, Griff, și cu siguranță îți păstrezi cumpătul când găsești un cadavru, așa cum ai dovedit. Nu te sperii ușor, nu-i așa?

– E primul cadavru pe care-l văd.

– Și n-ai țipat ca o muiere. Forrest îl bătu prietenește pe Griff cu mâna pe umăr pentru a-l îmbărbăta. Plus că, întâmplător știu că n-ai omorât-o tu, pentru că erai înăuntru cu mine.

– Aha.

– E caldă încă, așa că n-a fost omorâtă de mult timp. Am în camionetă câteva lucruri care-mi trebuie, tu stai aici. Exact aici.

– Pot face asta. Pentru că, se gândea el, pe când Forrest se îndepărta spre camionetă, ce altceva avea de făcut?

Încercă să reconstituie totul. Femeia fusese înăuntru, apoi ieșise, intrase în mașină. Geamul de pe partea șoferului era lăsat.

O noapte destul de caldă. Îl lăsase jos pentru a se aerisi sau pentru că cineva se apropiase de mașină? Oare o femeie singură în parcare a unui restaurant coboară geamul pentru un străin?

Poate, dar părea mai probabil că îl coborâse pentru o persoană cunoscută.

Dar...

– De ce era geamul de pe partea ei coborât? îl întrebă el pe Forrest. Din câte mi-ai spus, nu cunoștea pe nimeni de pe-aici. Cu siguranță știa cum să se descurce în astfel de împrejurări, așa că de ce să fi coborât geamul?

– Te-am făcut ajutorul meu doar de câteva minute și deja gândești ca un polițist. Mă face să fiu mândru de felul în care evaluez oamenii.

Pune-le pe astea.

Griff se uită la mânuși.

– Ah, mări să fie!

- Nu vreau să pui mâna pe nimic, pentru orice eventualitate. Folosește-ți telefonul, fă câteva însemnări pentru mine.

- De ce? Nu-ți vin în curând ajutoare, sau așa ceva?

- O să vină. Femeia asta a venit la sora mea. Vreau o mână de ajutor. Notează marca mașinii, modelul, numărul de înmatriculare. Du-te și fă o poză la plăcuță. A închiriat o mașină luxoasă. O să aflăm de unde.

Lumină cu lanterna habitaculul mașinii.

- Poșeta e încă aici, pe scaunul pasagerului. Cheile, în contact, motorul, oprit.

- A trebuit să pornească motorul ca să coboare geamul. Un oraș străin, ar fi încuiat mașina, nu-i așa?

- Prietene, dacă vreodată te lași de tâmplărie, te iau eu. Forrest deschise portiera pasagerului, se lăsă pe vine și desfăcu poșeta. Ce avem noi aici? Un drăgălaș pistol Baby Glock.

Acum, Griff se aplecă peste umărul lui Forrest.

- Avea un pistol în poșetă?

- Așa-i în Tennessee, Griff. Jumătate dintre femeile din barul ăla au arme. Încărcate. Aș spune că nu s-a tras cu el recent. Are un carnet de conducere din Florida pe numele Madeline Elizabeth Proctor, și nu ăsta e numele pe care i l-a spus lui Shelby. O adresă din Miami. Data nașterii - douăzeci și doi a opta, optzeci și cinci. Are un ruj - pare nou - și un cuțit de luptă pliabil.

- Iisuse!

- Unul chiar frumos. Blackhawk. Carduri Visa și American Express, pe același nume. Avem două sute și... treizeci și doi de dolari bani gheață. Și un card de acces pentru o cameră de la Hotel Buckberry Creek din Gatlinburg. Luxos.

- Nu voia să fie arestată. Când Forrest se uită spre el, Griff ridică din umeri. Cu siguranță știa că Shelby are un frate polițist. Dacă se dădea la Shelby, se pomenea băgată la zdup de fratele ei. Și cu toată familia pe cap. Așa că nu era cazată la hotelul din oraș, deși e și ăsta luxos. Stă la oarecare distanță de ea și de Ridge și îi spune lui Shelby un nume fals.

- Vezi de ce te-am făcut adjunctul meu? Deci, ce-ți închipui că s-a petrecut aici?

- Serios?

– Cu femeia moartă din mașină, Griff. Curios, Forrest se îndreaptă de spate și își roti umerii. E foarte serios, în general.

– Ei bine, așa spune că a venit în seara asta să o scoată din minți pe Shelby. Să-i împrășteze memoria lui Shelby. Odată ce Shelby a zărit-o, putea să plece. Iese, se urcă în mașină, cel mai probabil ca să plece spre Gatlinburg. Cineva se apropie de mașină, pe partea șoferului. Înclin să cred că l-a recunoscut pe individ, oricine-o fi fost, și s-a simțit în siguranță să coboare geamul, în loc s-o taie sau să folosească pistolul. După ce a coborât geamul...

Griff mimă gestul de a i se pune o armă la frunte și imaginează un trăgaci din degetul mare.

– Așa gândesc și eu. Dacă n-aș ști că mama te-ar chema pe tine, și nu pe mine, când verandele trebuie curățate și vopsite, te-aș angaja în departamentul de poliție.

– Nu fi prea sigur. Nu-mi plac armele.

– Te-ai obișnui. Ridică privirea când o mașină mare se opri lângă ei. La dracu', ar fi trebuit să știu că o să-l trimită mai întâi pe Barrow! Tipul e destul de binevoitor, dar încet ca o țestoasă șchioapă. Haide, Griff, ia-l pe Derrick și pune-l la curent.

– Vrei să-l informez pe Derrick?

– Economisim ceva timp. E un tip isteț și a fost la bar mare parte din seară. Se poate să fi văzut pe cineva care să nu i se fi părut tocmai în regulă.

– Oricine a făcut asta și-a luat de mult tălpășița.

– Mda, pentru moment, în orice caz. Ești cu mult mai iute decât Barrow, Griff. Sigur nu-ți va lua mult timp.

– Ce-avem aici, Forrest? Hei, Griff, ce mai faci? Șeriful a spus... fir-ar mama ei a dracu'! zise Barrow când văzu cadavrul. E moartă?

– Aș zice că da, Woody.

Forrest își dădu ochii peste cap spre Griff.

Griff intră să-l găsească pe Derrick și să-l pună la curent.

Capitolul 14

Shelby ședea în micuțul birou, ținând în mână cola pe care Tansy i-o împinsese cu ambele mâini. Nu credea că putea înghiți efectiv.

O.C. Hardigan fusese șerif de când se știa. Întotdeauna o speria puțin, dar își imagina că grație insignei avea prestanță. Nu că ar fi avut neazuri vreodată – neazuri adevărate. Albise complet de când ea plecase din Ridge, așa încât tunsoarea lui făcută cu mașina semăna cu un burete sărmos. Fața lui, cu maxilare pătrătoase, era mai plină decât înainte și avea o burtă mai mare.

Mirosul de mentă pe care îl emana îl acoperea pe cel de tutun.

Știa că fusese blând cu ea și aprecia asta.

Spusese că Forrest îi prezentase un raport complet despre întâlnirea ei cu victima – o numi pe femeie „victimă” –, dar îi ceru lui Shelby să istorisească încă o dată totul de-a fir a păr.

– Și n-ai văzut-o niciodată, n-ai fost contactată de ea, n-ai vorbit cu ea înainte de dimineața asta?

– Nu, domnule.

– Și soț... bărbatul pe care-l știai drept Richard Foxworth n-a pomenit niciodată de cineva cu numele Natalie Sinclair sau Madeline Proctor?

– Nu, domnule, nu-mi aduc aminte de așa ceva.

– Și detectivul ăsta particular... acest Ted Privet. Nu ți-a menționat niciodată numele ei?

– Nu, domnule șerif, sunt sigură de asta.

– Ce e cu acest Mickey O'Hara despre care vorbea ea?

- Nici despre el n-am auzit până acum. Până n-a vorbit ea despre el.

- E-n regulă, atunci. Cam pe la ce oră ai văzut-o în seara asta?

- Cred că era în jur de zece și jumătate. Poate zece și douăzeci și cinci. Cântasem deja mai mult de jumătate din timpul alocat celei de-a treia reprize de interpretare și începusem pe la zece. Ea era în spate de tot, în colțul din dreapta. Întinse mâna în sus ca să arate. Adică la dreapta mea. N-am văzut-o înainte, dar acolo lumina e slabă. Se sili să bea ceva. După ce-am văzut-o, s-a ridicat. Nu se grăbea. Parcă spunea: În regulă, acum m-ai văzut, mi-am realizat scopul și pot să plec. Avea un pahar de martini, dar nu știu cine servea la masa aceea. Fără doar și poate, au trecut mai bine de cincisprezece minute până când am terminat de cântat și i-am putut spune lui Forrest. Să fi fost câteva minute în plus, dar nu mai mult de douăzeci. Mai aveam de interpretat încă patru melodii după cea pe care o cântam atunci când am văzut-o. Și momentele dintre cântece, ei bine, le-am scurtat. Așadar, cincisprezece minute, probabil nu mai mult de șaptesprezece.

- Ai văzut pe cineva urmând-o afară?

- N-am văzut, dar eu îl căutam pe Forrest odată ce ea s-a ridicat și s-a îndreptat spre ieșire. Nu mă uitam spre ușă.

- Pariez că ai văzut o groază de fețe cunoscute în public în seara asta.

- Da. A fost așa de plăcut să-i văd pe toți. Se gândi la Arlo. Aproape.

- Și multe fețe necunoscute.

- Tansy a făcut multă publicitate. A împrăștiat pliante peste tot. Am auzit că au venit mulți oameni cazați la hotel și la cabană, și așa mai departe, chiar și cei de la corturi. E o premieră, nu-i așa?

- Aș fi vrut să vin și eu. O să-mi propun asta cu soția mea pentru data viitoare. Acum, ți-a atras atenția cineva în mod deosebit, Shelby? Cineva care nu arăta în regulă?

- N-am observat. Arlo Kattery era acolo cu cei doi indivizi cu care-și petrece mereu timpul, dar au plecat la începutul celei de-a doua reprize de cântece.

- Arlo își face veacul la Shady's sau la unul dintre barurile de la marginea orașului.

- N-a făcut decât să stea, a băut câteva beri, apoi a plecat. Mi-a venit el în minte, pentru că nu mi s-a părut niciodată că ar fi în regulă.

- N-a fost niciodată.

– Cred că, în majoritatea timpului, mi-am fixat privirea pe fețe cunoscute și pe cupluri. Multe dintre cântecele pe care le-am cântat în seara asta, ei bine, sunt romantice, așa că am cântat pentru ei. Nu putea fi cineva din Ridge, domnule șerif. Nici măcar n-o cunoștea cineva.

El o bătu pe mână.

– Nu-ți mai face griji acum. O să-i dăm noi de capăt. Dacă-ți vine-n minte orice altceva, absolut orice, anunță-mă. Sau spune-i lui Forrest, dacă ți-e mai ușor.

– Nu știu ce să cred. Nu știu ce să cred despre nimic din toate astea.

În restaurant, Griff făcuse cam tot ce se putea face. Îi ajutase pe oameni să se organizeze, așa încât adjuncții de șerif să poată lua declarațiile, sau doar numele. Îl ajutase pe Derrick să servească sucuri, cafea și apă în timp ce un alt adjunct interoga personalul din bucătărie.

La un moment dat, ieși să ia o gură de aer și văzu luminile mașinii de poliție înconjurând BMW-ul; se dovedi a fi un moment nepotrivit de vreme ce surprinse scena în care sacul cu cadavrul era băgat în mașina medicului legist.

O experiență, decise el, pe care ar fi fericit să n-o mai trăiască vreodată.

La a doua rundă de servit cafele, Forrest îl trase deoparte.

– Shelby o să iasă într-un minut, sau așa ceva. Eu trebuie să mă ocup în continuare de treburile de-aici. O las pe mâna ta pe sora mea, Griff, pentru că pot să am încredere în tine.

– O să am grijă de ea.

– Știu. A convins-o pe Emma Kate să plece acasă, și probabil că asta-i cel mai bine. O să plece de-aici mai repede, fără încă o femeie pe cap, care s-o descoasă de toate amănuntele. Du-o acasă.

– Poți conta pe asta.

– Știu. Legistul o să știe cu precizie când o să scoată glonțul, dar după ochi, cred că-i un 25 mm.

– Știi măcar cine e? Numele adevărat?

Distras, Forrest scutură din cap.

– Acum avem amprentele ei. O să le introduc în sistem eu însumi în seara asta. Uite-o pe Shelby. Lasă-mă o secundă cu ea, după aia scoate-o de-aici. Dacă se opune, ia-o pe sus.

– Dacă o fac, să nu mă împuști.

- Nu, de data asta. Forrest se apropie, o luă pe Shelby de umeri în timp ce-i cerceta chipul, apoi doar o trase spre el și o strânse.

Indiferent ce-i spuse o făcu să scuture capul întruna, în vreme ce-și îngropa fața la pieptul lui. Apoi, se aplecă puțin și ridică din umeri. Când Forrest îi dădu drumul, sora lui porni spre Griff.

Acesta îi veni în întâmpinare.

- Forrest spune că trebuie să mă duci acasă. Îmi pare rău că se agită atât.

- Indiferent ce spune Forrest, te duc acasă. Bărbații nu se agită - asta-i un cuvânt pentru fete. Suntem raționali și protectori.

- Mie-mi pareți agitați, dar mulțumesc.

- Hai să mergem.

- Ar trebui s-o găsec mai întâi pe Tansy, sau pe Derrick, sau...

- Sunt ocupați. Nu fu nevoie s-o ia pe sus, dar o luă de mână și o trase ferm departe de clădire și de luminile puternice. O să luăm mașina ta.

- Cum ajungi tu acasă dacă...

- Nu-ți face tu griji pentru asta. O să ai nevoie de minivan. Conduc eu. Întinse mâna după chei.

- În regulă. Creierul meu e prea buimac să te mai contrazic. Nimeni n-o cunoștea pe-aici. Localnicii nu se apropie așa, pur și simplu, de o femeie și o impușcă în cap, pentru numele lui Dumnezeu!

- Ceea ce ar trebui să-ți spună că făptașul nu-i de prin părțile astea. Se uită spre el vizibil ușurată.

- Asta i-am spus și șerifului.

- A adus necazuri după ea, Shelby. Asta-i ce-am înțeles eu.

- Sigur a fost tipul ăla, O'Hara. ăla despre care, își amintea Shelby, o avertizase bruneta. A spus că e în închisoare, dar a mințit în legătură cu propria ei identitate, așa că cine știe despre ce altceva a mai mințit. Dacă era el, și dacă a spus adevărul despre Richard, despre toate milioanele alea, nu ești în siguranță lângă mine.

- O mulțime de dacă. O să adaug și eu câțiva. Îi aruncă o privire, încărcată de mai mult regret decât putea exprima, văzând că strălucirea pe care o radia când cânta se estompase. Dacă acest O'Hara e prin preajmă și a făcut asta, și dacă își închipuie că știi tu ceva despre acele milioane, ar fi foarte prostesc să-ți faci ceva rău. Așteptă până când

ea urcă în mașină, apoi se așează la volan. Și dacă-i așa un ticălos, ea de ce n-a plecat, de ce nu și-a luat pistolul din geantă? De ce a rămas acolo pur și simplu?

– Nu știu. Își lăasă capul pe spate. Credeam că lucrurile nu puteau s-o ia razna mai mult. După ce Richard a murit și cerul mi-a căzut în cap, am crezut că mai rău de-atât nu se poate. După aia situația s-a înrăutățit. Apoi am crezut, ei bine, că mai rău de-atât nu se poate, și o să ne descurcăm. După aia, a apărut ea, și e și mai rău. Și acum asta.

– Ghinioanele s-au ținut lanț de tine.

– Cred că ai putea zice și așa.

– Norocul se mai schimbă. Al tău deja s-a schimbat. Cu viteză mică, urmări curba drumului. Ai vândut casa, micșorezi debitul, azi ai umplut localul și i-ai fermecat pe toți.

– Crezi?

– Am fost acolo, zise el. Și ai o întâlnire cu mine. Sunt o partidă al naibii de bună.

Nu credea că mai poate zâmbi, dar el reuși să-i smulgă un zâmbet.

– Da?

– Chiar așa. Întreab-o pe mama. La naiba, întreab-o pe mama ta.

– Stai foarte bine la capitolul încredere, nu-i așa, Griffin?

– Știu cine sunt, îi spuse el, oprind lângă casă.

– Cum naiba ajungi acasă? Își apăsă degetele pe punctul nevralgic dintre ochi. Nici nu m-am gândit. Poți să iei vanul; aș putea să-l rog pe tata să mă ducă la tine dimineață ca să-l recuperez.

– Nu-ți face griji.

Ieși din mașină și o ocoli. Ea deschisese portiera înainte de a ajunge el, dar îi luă mâna când ea coborî.

– Nu trebuie să mă duci până la ușă.

– E doar unul dintre numeroasele lucruri care mă fac să fiu o partidă așa de bună.

Ușa se deschise când ei se apropiară pe alee.

– Ah, fetițo!

– Sunt bine, mamă.

– Bineînțeles. Intră, Griffin. Ada Mae o strânse pe Shelby într-o îmbrățișare. Bunica și bunicul au trecut pe-aici și ne-au spus tot. Forrest e încă acolo?

- Da.

- Bine. Nu-ți face griji pentru Callie. Am verificat acum cinci minute și doarme buștean. Halde să-ți pregătesc ceva de mâncare.

- Nu pot să mănânc, mamă.

- Lasă-mă să mă uit la tine. Apăru Clayton care îi atinse fața lui Shelby. Ești palidă și obosită.

- Cred că sunt.

- Dacă nu poți dormi, o să-ți dau eu ceva. Dar mai întâi încearcă să dormi.

- O să încerc. Cred că o să mă duc sus. Tati, Griff și-a lăsat camioneta la bar ca să mă poată aduce pe mine acasă. Mulțumesc, Griff.

Se întoarse și îi atinse obrazul cu buzele.

- Când vine, să te găsească băgată în pat și învelită. Ada Mae o luă pe Shelby de după mijloc. Mulțumesc, Griff, că ai avut grijă de fetița mea. Ești un băiat bun.

- Dar sunt o partidă bună?

Auzind râsul obosit al lui Shelby, Ada Mae zâmbi încurcată.

- Cel mai bun dintre toți. Hai, fetiço.

Clayton așteptă până când ele urcară.

- Al timp să stăm la o bere și să-mi relatezi niște amănunte, Griff?

- Dacă-ți vorba de cola sau de suc de ghimbir, am timp. Oricum, am de gând să dorm pe canapeaua ta, aici.

- Pot să te duc înapoi să-ți iei camioneta.

- M-aș simți mai bine să dorm aici în noaptea asta. Nu cred să mai fie probleme, dar m-aș simți mai bine aici.

- În regulă, atunci. O să luăm niște cola și-o să stăm de vorbă. După ala, o să-ți aduc o pernă și o pătură.

O oră mai târziu, Griff se întinse pe canapea – una destul de confortabilă. Dumnezeu știe că dormise pe altele cu mult mai rele. Stătu cu ochii în tavan pentru o vreme, gândindu-se la Shelby și rederulând în minte câteva dintre cântecele pe care le interpretase.

La un moment dat, depănă întreaga poveste în minte, ca pe acele cântece. Așa rezolva el majoritatea problemelor. Lăsă toate fragmentele să se deruleze, încercând să potrivească câteva și punându-le deoparte până când se contură o imagine.

Acum, singura imagine clară era Shelby.

Era într-un mare bucluc, fără îndoială. Poate că nu-i putea rezista unei domnițe la ananghie. Nu că ar folosi acel cuvânt cu voce tare. În afară de asta, dacă unei femei îi plăcea termenul, dacă era genul care voia doar să stea cu mâinile-n sân, în vreme ce el o salva, ei bine, l-ar plictisi de moarte în cel mai scurt timp. Și asta, înainte de a-l scoate din sărite, așa că n-ar vrea să mai aibă de-a face cu ea vreodată.

Așadar, poate că nu era cazul domniței aflate la ananghie, dacă stătea să se gândească bine. Era de fapt o femeie deșteaptă, puternică, care însă avea nevoie de ajutor. Nemaivorbind de felul în care arăta și în care vorbea. Cum era de fapt.

Ar fi un idiot dacă n-ar dori-o cu toată ființa lui.

Nu era un idiot.

Închise ochii, poruncind gândurilor să plutească în derivă. Astfel, îl luă somnul și dormi iepurește, agitat, până când, în vârtoarea vise-
lor, auzi ceva ce îl introduse în starea de alertă.

Vechea casă se așeza? se întrebă el, încordându-și auzul.

Nu. Erau scârțâit de dușumele și sunet de pași. Se ridică de pe canapea și se mișcă fără zgomot în direcția sunetului. Și, pregătit de atac, aprinse luminile.

Shelby își duse mâna la gură ca să-și înăbușe țipătul.

– Scuze! Iisuse, scuze! începu Griff.

Ea flutură mâna liberă, scutură capul, apoi se sprijini de perete. Încet, își coborî cealaltă mână.

– Ei, ce mai contează încă zece ani? Ce faci aici?

– Dorm pe canapea.

– Aha. Își trecu degetele prin păr, ciufulind mai mult toate acele bucle rebele – și lui îi tensionă fiecare mușchi din trup. Îmi pare rău. N-am putut să dorm, așa că am coborât să-mi fac un ceai, sau ceva.

– În regulă.

– Vrei un ceai? Încruntându-se gânditoare, își înclină capul. Vrei niște omletă?

– Ah, da.

O urmă în bucătărie. Purta pantaloni de pijama din bumbac –
bleu cu flori galbene peste tot – și un tricou galben.

O dorea teribil.

Ea puse ceainicul pe foc și scoase o tigaie.

Nu pot să mă relaxez, începui eu. Dar dacă i cer tatei o pastilă pentru somn, mamei ar încape să se aștie din nou.

Amândoi te iubesc foarte mult.

Sunt norocoasă că mă iubesc. Pune o bucată de unt în apă și o lăsa să se topescă, în vreme ce bătu niște ouă. Dimineață, când femeia asta îmi spunea toate chestiile alea, credeam că clientul aceluia detectiv particular era, probabil, cel de la care furaseră ei.

E o presupunere corectă.

- Acum stau și mă întreb dacă nu cumva clientul era femeia. El m-a găsit, m-a urmărit aici, tot tacâmul, pentru ea? Ea a negat atunci când am întrebat-o, dar e... era... o mincinoasă. Așa că poate l-a pus să mă urmărească ea să vină să facă presiuni asupra mea pentru informații pe care nu le dețin.

- Asta e o altă presupunere corectă, dar dacă te întrebi dacă a omorât-o el? Ce motiv ar avea?

- Nu mi vine nimic în minte în afară de faptul că poate l-a înșelat cumva. El vorbea cu Forrest despre recompensa găsită pentru acest furt în care n-am crezut. Vreau să zic, n-am crezut că Richard furase toate astea.

- Știu ce-ai vrut să zici.

- Acum cred și mă gândesc că ea și Richard erau huni la treburi de genul ăsta. Purt și înșelăciune. Sau poate că erau amanți - femeia și detectivul -, și ea l-a trădat.

- Nu cred.

Încruntându-se din nou, băgă niște pâine în prăjitor.

- De ce nu?

- Cred că dacă adaugi aici dragoste sau sex, sau pe amândouă, e... crima... e mai personală. Mai întâi trebuie să te cerți, așa-i?

Ea stătu pușin pe gânduri.

- Cred că da, așa aș face.

- Cei mai mulți așa ar proceda, hotărî Griff. Trebuie să vrei să-i spui celuilalt ce ți-au făcut. Vrei, cred eu, un contact fizic. Asta mi s-a părut a fi ceva al naibii de rece.

- Tu ai găsit-o într-adevăr?

- Forrest se uita la stânga, cu mă uitam la dreapta. Asta-i tot.

– Ai rămas așa de calm. Cel puțin așa se părea. Păreai calm când ai intrat. Nu mi-am putut da seama că ceva nu-i în regulă după felul în care arătai. Cred că majoritatea oamenilor s-ar fi panicat.

– Încerc să evit panica pentru că duce la haos, iar asta, la accidente. Te poți răni în felul ăsta. Asta mi s-a întâmplat când aveam șaptesprezece ani și m-am târât afară pe fereastra din dormitorul lui Annie Roebuck.

– Te-ai târât afară?

El îi adresă un zâmbet ștregăresc.

– Urcatul a fost floare la ureche.

– Ea te aștepta?

– Ah, da. Fusese centrul obsesiei mele hormonale timp de șase luni și jumătate bune și fericite, și eu eram centrul ei. Ne-o trăgeam ca niște iepuri drogați – și faptul că părinții ei dormeau exact de partea cealaltă a holului ne dădea senzații mai tari. Până în noaptea în care zăceam acolo un răstimp, epuizați de sex, și ea s-a întins după sticla de apă, dărâmand veioza. S-a spart cu un bubuit teribil.

– Oho.

– Oh, la dracu', oho! exclamă el. Îl auzim pe tatăl ei că o strigă. Mă ridic rapid din pat, încercând să-mi trag pantalonii pe mine; inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, transpiram ca un porc. Mda, tu râzi, spuse el în replică la hohotul ei de râs. La vremea aia a fost un coșmar de proporții. Annie răspunde și îi spune că e bine, doar că a dărâmat ceva pe jos; suiera către mine să ies, să ies, să ies; nu-și amintea dacă încuiase ușa. Așa că am ieșit pe fereastră pe jumătate dezbrăcat, panicat, și mi-am pierdut și încălțările.

– Încă un oho.

– Și o mare durere pe deasupra. Am căzut pe azalee, dar tot am reușit să-mi rup încheietura mâinii. Parcă simt și acum durerea, pe când îmi rupeam fundul ca să mă ascund. Dacă nu m-aș fi panicat și aș fi coborât la fel de liniștit precum am făcut în multe alte dăți, n-ar fi trebuit să mă prefac că am căzut în drum spre baie, odată ajuns acasă, așa încât tata să mă poată duce la urgențe și să-mi aranjeze încheietura.

Ea îi puse în față o farfurie cu ouă și pâine prăjită alături. Și trebui să-și țină în frâu impulsul, foarte straniu, de a se încolăci în jurul lui și de a-l strânge, așa cum făcea cu Callie.

- Sper din tot sufletul că n-ai inventat toate astea doar ca să-mi abați gândurile.

- N-a fost nevoie, dar speram să reușesc asta.

- Ce s-a întâmplat cu Annie?

- A devenit crainică de știri. A lucrat la un post local o vreme, în Baltimore. Acum e în New York. Ne mai trimitem câte un e-mail din când în când. S-a măritat acum două veri. Tipul e simpatic. Gustă din ouă. Bune ouă!

- Omleta e cea mai gustoasă la ora trei dimineața. Ea a fost prima? Annie?

- Păi, ăăă...

- Nu, nu răspunde. Te-am pus într-o situație jenantă. Primul la mine a fost când eram aproape de șaptesprezece ani. Și la el era pentru prima dată. July Parker.

- July?

- Era născut pe întâi ale lunii. Era un băiat drăgălaș, și am mers pe dibuite.

Zâmbind, ochii ei se împăienjeniră când își aminti.

- Era dulce, ca luna iulie, în felul lui, dar nu m-a tentat să repet experiența, până în vara dinaintea colegiului. Nici atunci n-a fost cu mult mai bine, și nu era așa de dulce ca July.

M-am decis să mă concentrez pe cântat, pe trupă, pe colegiu. Apoi a apărut Richard care mi-a sucit mințile, și asta a fost.

- Ce s-a întâmplat cu July?

- E pădurar. Locuiește în Pigeon Forge acum. Mama îmi mai spune câte una, alta. Încă nu-i însurat, dar e cu o fată drăguță. Mă aștept să vrei să faci sex cu mine la un moment dat.

El nu-și pierdu cumpătul, ocolind subiectul.

- Mai avem de făcut planuri la capitolul ăsta.

- Păi, acum știi povestea experienței mele în acest domeniu. Băjbâială... dulce. Deziluzie și Richard. Cu Richard nimic n-a fost adevărat. Absolut nimic.

- Nu-i problemă, Roșcato. O să-ți explic eu cum stă treaba.

Ea râse,

- Da' clar că faci pe grozavul!

- Poftim?

- Ești un tip plin de înose, Griffin, și la port, și la vorbă. Ți-ai terminat de mâncat ouăle și ți-ai dusе fărțurila la chiuveță să o spele. Dacă vreodată o să progresez conform planului tău, nu pot promite că o să fie extraordinar sau că o să cădem epulzați după sex, dar o să fie adevărat. Asta contează. Noapte bună!

- Noapte bună!

Rămase acolo încă mult timp, în bucătăria cufundată în liniște, dorindu-și ca Richard Foxworth să nu fi plecat cu barca aia în larg. Dorindu-și să îi supraviețuiească cel puțin furtunii, pentru a avea ocazia să se aplece față în față cu el.

Ca să-l cautească pe ticălos.

*

- Numele ei legal era Melinda Warren. Forrest stătea în încăperea care odinioară fusese dormitorul lui Shelby și se uita la Griff cum șmirghelula îmbinările pe tapet. Vârsta, treizeci și unu de ani, născută în Springbrook, Illinois. A făcut pușcărie pentru fraudă, așa că măcar asta a fost adevărat. Iar asta a fost prima detenție adevărată, deși n-a mai stat la răcoare în trecut, pe când era adolescentă; a mai fost arestată din când în când, suspectată de furt, fraudă, fals. Nimic nu s-a lipit până la asta din urmă. Și, sigur, măritată cu numitul Jake Brimley în Las Vegas cam acum șapte ani. Nici un divorț înregistrat.

- Ești sigur că Jake Brimley era Richard Foxworth?

- Mă ocup de asta. Legistul a avut dreptate în legătură cu glonțul - calibru 0,25 mm. Impușcătură prin contact direct. Ceva asemănător cu asta îți zgudula țeasta ca o bilă într-o tigaie.

- Drăguț. Încă șlefuiind, Griff se uită împrejur. De ce îmi spui toate astea?

- Păi, tu ai găsit-o, așa că îți respect interesul legitim.

- Ești un tip amuzant, Pomeroy.

- La glumele mele râde tot districtul. În afară de respectul față de interesul tău legitim, am venit să-l spun lui Shelby, dar ea și toți ceilalți sunt plecați. Tu ești singur pe-aici.

- Acum sunt eu, confirmă Griff. Matt a plecat după materialele necesare pentru ce-o să facem aici luni. În plus, eu sunt mai bun la pus tapet decât el. N-are răbdare.

- Și tu ai.

Griff își potrivește șapca pe care o purta ca să nu-i intre praful în ochi.

- E nevoie de timp, și mai devreme sau mai târziu arată neted ca sticla. Shelby e la salon, adăugă el. Mama ta a luat-o pe Callie la piața de flori, ca să cumpere niște plante pentru o chestie căreia-i spune o grădină fermecată. Prietena ei Suzannah vine mai târziu cu Chelsea, ca fetele să poată săpa în noroi. Tatăl tău e la clinică.

Forrest luă o înghițitură din sticla de Mountain Dew pe care o purta la el.

- Ești bine informat despre familia mea, Griffin.

- Am dormit pe canapeaua de la parter noaptea trecută.

Forrest încuviință din cap.

- Încă un motiv pentru care-ți spun toate astea. Dacă eu n-am grijă de familia mea, știu că tu ai. Apreciez asta.

- Sunt importanți pentru mine.

Griff își trecu degetele peste îmbinare și, mulțumit, continuă cu următoarea.

- Azi-dimineață am avut timp să vorbesc cu Clay despre toate astea și despre alte lucruri. Ne întrebam, așa, ca frații, dacă pe tine te interesează doar să te culci cu sora noastră.

- Iisuse, Forrest!

Griff se dădu ușor cu capul de perete.

- E o întrebare logică.

- Nu când eu stau aici cu un glaspapir în mână, și tu cu un pistol.

- N-o să te împușc. De data asta.

Griff se uită peste umăr și măsură cu privirea surâsul prietenului său.

- M-am mai liniștit. Am de gând să petrec ceva timp cu sora ta și să vedem ce se mai întâmplă după aia. Impresia mea e că falsul soț mort i-a zăpăcit mintea destul de rău.

- Nu sunt surprins să aud asta. Mă întorc la lucru.

- Ce-i cu celălalt tip? O'Hara ăsta?

Forrest zâmbi din nou.

– Iată adevăratul motiv pentru care-ți spun toate astea. Ca să fi la curent cu toate. Nu-l cheamă O'Hara. James – Jimmy – Harlow. A căzut odată cu bruneta, a încasat-o zdravăn. După cum tipa a ciripit la vremea respectivă, lucrau la escrocarea unei văduve bogate pe nume Lydia Redd Montville. Bănet – bănet de-adevăratelea – al ei și al soțului mort. Foxworth – o să-i spunem așa deocamdată – i-a făcut curte. Se dădea de bună-credință, zicea că-i un antreprenor bogat interesat de artă și import/export. Mai luă o înghițitură din sticlă și gesticulă cu ea. Bruneta se dădea drept asistenta lui. Harlow, drept bodyguard. Au lucrat victima timp de două luni, sau așa ceva, au ușurat-o de aproape un milion. Dar voiau mai mult. Era cunoscută pentru bijuteriile ei, și răposatul ei soț, pentru colecția de timbre. Aveau un seif plin cu ele. După cum afirma bruneta, asta avea să fie marea lor lovitură. După aia, se retrăgeau.

– Nu așa se întâmplă mereu?

– Fiul văduvei a început să pună prea multe întrebări despre afacerea spre care o dirija Foxworth, așa că au decis să dea lovitura și s-o șteargă. Lucrurile au mers prost.

– Lucrurile merg prost la ultima lovitură, nu-i așa? Te-mpotmolești la mal.

– Se pare că așa-i. Văduva trebuia să plece pentru câteva zile la un spa – ceea ce s-a dovedit a fi o operație estetică.

– Pentru că avea un amant mai tânăr și nu voia să-i spună că apelează la bisturiu.

– Adevărat. Așa că iată-i în vilă, pătrunzând în seif. Urmasă-i fure tot și s-o șteargă. Fiul o aduce acasă, unde cred că ea avea de gând să stea până îi treceau vânătăile. Și au fost prinși cu mâța-n sac.

– Ce mai mâță!

– Se pare că ori Foxworth, ori Harlow l-a împușcat pe fiu, bruneta a ieșit din dormitor, a doborât-o pe văduvă – pretinde că a făcut asta pentru a-l împiedica pe Harlow s-o împuște și pe ea, deși el susține că Foxworth a fost cel care a tras.

– Se toarnă unii pe alții. Duplicitari, decise Griff. E un cuvânt potrivit pentru ziua asta.

– Unul foarte potrivit.

– Ce s-a mai întâmplat?

- Ce s-a mai întâmplat – atât Warren, cât și Harlow sunt de acord cu acest deznodământ – a fost așa: Foxworth înșfacă geanta unde puseseră bijuteriile și timbrele și o șterg cu toții, lăsându-i pe văduvă și pe fiul ei într-o baltă de sânge.

- Panică. Meticulos, Griff testă următoarea îmbinare. Duce la accidente.

- Văduva își vine în fire și cheamă ambulanța pentru fiul ei. Acolo a fost o situație riscantă, dar el a scăpat. Nici unul din ei nu poate spune cu certitudine cine a tras. Totul s-a întâmplat repede, și fiul a stat în comă aproape trei săptămâni, și nu și-a amintit nimic decât fragmente dispartate din toată întâmplarea.

- Cum rămâne cu băieții răi?

- Se despart; plănuiesc să se întâlnească la un motel pe ruta spre Keys, unde se presupune că-i aștepta un avion particular să-i ducă în Saint Kitts.

- Mereu am vrut să merg acolo. Înțeleg că nu toți băieții răi au reușit să ajungă la tropice.

- Nu, n-au ajuns. Bruneta și Harlow își fac apariția la motel, Foxworth nu apare. În schimb apar polițiștii.

- Pentru că Foxworth le-a vândut un pont.

- Acum tu te pripești cu finalul. Cu siguranță că au primit un apel anonim de la un telefon neidentificabil, și câștigăm pariul dacă zicem că era Foxworth.

Griff apucă sticla de Mountain Dew de la Forrest și luă o înghițitură zdravănă înainte de a i-o înapoia.

- Onoarea între hoți e de tot rahatul.

- Cel mai mare posibil. Ca să pună capac la toate, Harlow are un inel cu diamant în buzunar, în valoare de aproximativ o sută de mii. Destul de limpede că Foxworth i l-a plasat pentru a mai îndulci... duplicitatea.

- Bună utilizare a cuvântului.

- Mă pricep întru câtva. Mai făcuse pârnaie, mă refer la Harlow, dar nimic legat de violență. Jură că el n-a împușcat pe nimeni și că bruneta a putut să vadă clar cine a tras, dar ea a făcut prima înțelegerea cu poliția și nu s-a dezis de asta. A primit patru ani, iar el, douăzeci și cinci. Și Foxworth a șters-o cu milioanele.

– Asta te-ar scoate din pepeni.

– Păi nu?

– Dar dacă Harlow face douăzeci și cinci de ani...

– Ar trebui, dar a evadat.

Încet, Griff lăsă jos suportul de glaspapir.

– Cum dracu' de s-a-ntâmplat asta?

– Autoritățile închisorii și ale statului Florida se întreabă același lucru. A evadat exact înainte de Crăciun.

– Sărbători ale dracului de fericite! Învârtind-o, Griff își scoase șapca, o scutură de praf și și-o aranjă din nou pe cap. Trebuie să fie primul suspect în această crimă. De ce nu mi-ai spus-o pe șleau?

– Am vrut să văd dacă o să ajungi să mă întrebi. Deja ți-am trimis pe telefon poza cu mutra lui, deși toți trei sunt mari maeștri ai deghețării. E un tip bine făcut, înfricoșător.

– Ca Big Bud?

Amuzat, Forrest râse.

– Nu, am zis bine făcut. Nu masiv. Uită-te la poza pe care ți-am trimis-o și, dacă vezi pe cineva care îi seamănă, stai deoparte și sună-mă.

– Am înțeles. Forrest, ai spus că n-a fost arestat niciodată pentru infracțiuni cu violență, dar bruneta i-a spus altceva lui Shelby. Că era violent.

– Te face să-ți pui întrebări, nu-i așa? N-o scăpa din ochi pe soră-mea, Griff.

– Nici o secundă.

Forrest se îndreptă spre ieșire.

– E o muncă plictisitoare ce faci tu aici.

Griff ridică din umeri.

– E doar muncă, zise el și se întoarse la șmirgheluit.

Capitolul 15

Shelby ședea la bufetul din micuța bucătărie îngrijită a Emmei Kate și o privea pe prietena ei cum băga un vas cu lasagna în cuptor. N-avea mult timp, dar voia să-și facă timp în scurta ei pauză ca s-o vadă pe Emma Kate și apartamentul ei.

– În seara asta o să am o partidă pe cinste. Cu un zâmbet ștregăresc, Emma Kate fixă cronometrul cuptorului. Lasagna cu spanac e mâncarea preferată a lui Matt, și am ales un vin bun în drum spre casă de la clinică. Ceva cu spanac poate că nu-mi inspiră romantism pentru o seară în doi, dar cu siguranță lui da. Eu o să profit.

– Ai o relație frumoasă cu el. Văd cât de bine vă potriviți. Și chiar îmi place casa ta.

– Și mie.

Întorcându-se de la cuptor, putu să vadă prin cadrul ușii – Matt scosese ușa și o depozitase – spre vechea masă de măcelărie pe care o recondiționase și unde aveau să servească cina romantică constând din lasagna și spanac.

– Bineînțeles, când Matt și Griff stau împreună, uite-așa dărâma ei peretele ăsta sau fac ceva cu protecție antistropi. Cred că la un moment dat o să-l las pe Matt să-și facă damblaua și să ridice o casă de la zero. Mereu vorbește despre asta.

– Tu vrei?

– M-a influențat, Shelby. Vrea un loc retras pe dealuri, în pădure, așa cum are Griff. Cred că și eu mi-l pot imagina. Liniștit și al nostru. Poate că o să învăț tainele grădinăritului. Dar, deocamdată, e cu

siguranță ușor să ies pe ușă, să merg câteva minute pe jos și să ajung la clinică.

– Oh, dar n-ar fi distractiv să construiești o casă de la zero? Să decizi unde ai vrea camera asta sau camera aia, unde să vină ferestrele și de care să fie?

– Voi trei ați putea discuta la nesfârșit despre asta, decise Emma Kate. Pe mine mă apucă nervii imediat ce depășim subiectul culorii de vopsea pentru pereți. Într-un apartament ca ăsta, totul e foarte bine orânduit. Vrei să guști vinul?

– Mai bine nu. Nu pot să stau mult. Voiam doar să te văd și să-ți văd apartamentul. Bine orânduit sau nu, te reprezintă, Emma Kate – luminos și simpatic –, spuse ea, ieșind din bucătărie și îndreptându-se spre livingul cu canapeaua roșie capitonată, cu perne cu motive ciudate aruncate pe ea.

Stampele înrămate cu flori mari, îndrăznețe adăugau mai multă culoare, mai mult farmec.

– Câteva sunt ideile lui Matt. Arborele de jad de-acolo e dintr-un lăstar luat de la bunica lui. Îl îngrijește de parc-ar fi primul lui născut. E dulce, ce să zic. O frecă pe Shelby pe braț. Aș mai sta cu tine, dar constat că nu vrei să vorbești despre seara trecută, sau despre orice, nu contează.

– Nu prea, dar ar trebui să-ți spun că numele ei nu era Natalie sau Madeline. O chema Melinda Warren, iar pe bărbatul despre care îmi spunea că trebuie să mă tem dacă mă găsește, James Harlow. A evadat din închisoare, Emma Kate, cam pe la Crăciun. Își scoase telefonul. Uite fotografia lui, pe care mi-a trimis-o Forrest, ca să fii atentă dacă îl vezi. Forrest zicea că probabil și-a schimbat părul, poate arăta într-un câțva diferit. Are cam 1,90 m și în jur de o sută de kilograme, în privința asta nu poate schimba mare lucru.

– O să fii atentă. Asta-i o poză de poliție?

– Cred că da.

După ce se mai miră o dată, Emma Kate scutură capul.

– Ai crede că într-o poză de poliție ar trebui să arate amenințător sau dur, ori rău, nu-i așa? Arată mai degrabă ca un individ cumsecade, oarecum. Ca un tip care juca fotbal în liceu și acum predă științe sociale și e antrenor.

- Cred că, având abilitatea de a arăta cumsecade, îi ajuta pe toți să înșele și să fure.

- Cred că ai dreptate. Și e suspectat de uciderea ei?

- Cine altcineva?

Shelby trebui să se întrebe tocmai acest lucru – cine altcineva? – de nenumărate ori. Și niciodată nu-i venise în minte o singură variantă.

- Cred că este interogată toată lumea care a fost acolo aseară și se pun întrebări în tot orașul. Forrest spunea că încearcă să îl contacteze pe detectivul care a vorbit cu mine, dar încă n-au dat de el.

- E weekend.

- Așa e. Ea – această Melinda Warren – spunea adevărul în legătură cu mariajul ei.

- Cu Richard?

De data asta, Emma Kate puse o mână pe brațul lui Shelby și o ținu acolo.

- E foarte probabil. Trebuie să examineze niște documente, împrejurările și celelalte aspecte pentru a fi siguri că bărbatul cu care era ea măritată era același cu care am crezut că m-am măritat eu. Dar... La dracu', Emma Kate, nu e foarte probabil, exact așa e.

- Shelby... Îmi pare rău dacă și ție îți pare.

Și asta se întrebese Shelby de nenumărate ori. Era rănită? Era tristă? Era furioasă?

Răspunsul fusese câte puțin din fiecare, dar, mai presus de toate, mai degrabă pur și simplu ușurare.

- Îmi pare bine. Consolată, acoperi mâna Emmei Kate cu a ei. Oricât de groaznic ar fi, îmi pare bine.

- Nu cred că-i groaznic. Inteligent și rațional, asta e. Și, întorcându-și mâna, își împleti degetele cu ale lui Shelby. Mă bucur și pentru asta.

- El credea că-s proastă, dar eu eram de fapt supusă.

După ce o strânse de mână pe Emma Kate, Shelby o lăsă pe a ei să cadă și începu să umble prin mica încăpere luminoasă.

- E enervant să privesc în urmă acum. E... tu știi că folosesc cuvântul destul de rar, dar acum se potrivește cu ceea ce simt despre asta. E al dracului de supărător, Emma Kate.

- Cu siguranță că așa e.

- La vremea respectivă, am crezut că așa-i bine să fac, să-mi țin familia unită. Dar nu eram o familie. Am crezut, odată ce-am îndurat asta, că s-a terminat acum. Nu s-a terminat. Până când nu-l găsesc pe individul ăsta, Harlow. Nu știu dacă o să găsească vreodată bijuteriile și timbrele acelei femei. Nu pot să-mi închipui ce-o fi făcut Richard cu ele.

- Asta nu-i problema ta, Shelby.

- Cred că este.

Merse spre o fereastră și admiră priveliștea asupra orașelului Ridge. Curba șerpuitoare, lungă a șoselei mărginite de clădiri care se lăsau spre vale, urmărind linia trotuarului.

Flori în butoaie și ghivece, flori văratice de un roșu-aprins și de un albastru îndrăzneț, înlocuind tonurile pastelate ale primăverii.

Drumeți cu rucsacurile în spate, observă ea, și câțiva localnici încălzind băncile din fața salonului bunicii ei și a frizeriei.

Putea zări fântâna, doar un colț din ea, și tânăra familie care stătea acolo citind plăcuța cu informații. O făcură să râdă doi băieți care alergau după un câțel tărcat scăpat din lesă, care o luase la sănătoasa, cu limba scoasă de doi coți.

Era o priveliște minunată a autenticului orașel Ridge.

Preț de o clipă sau mai bine, trebui să meargă cu gândul dincolo de strada șerpuitoare cu dealurile, și magazinele, și florile ei. Să se întoarcă acolo unde încă existau nori care o umbreau.

- Dacă poliția ar putea să afle toate astea, sau ce a făcut Richard cu ele - sau cu majoritatea -, n-ar trebui să mă îngrijorez sau să-mi pun întrebări. Atunci s-ar încheia totul bine mersi.

- Ce te îngrijorează și ce întrebări îți pui?

- Nici un blestemat de lucru. Se întoarse și arboră un zâmbet liniștit. Nu mă gândesc la asta în fiecare minut din zi. Poate că, dacă nu m-aș mai gândi, mi-ar veni ceva în minte.

- Asta mi se întâmplă mie când dau cu aspiratorul. Urăsc să dau cu aspiratorul.

- Niciodată nu ți-a plăcut.

- Exact, așa că mintea îmi pleacă departe. Încep să apară diverse chestii.

- Sper. Acum, trebuie să mă duc acasă. Mama le-a pus pe Callie și pe prietena ei să planteze o grădină fermecată, și vreau s-o văd. Îți aduci aminte când mama ne-a pus pe amândouă să plantăm o grădină?

- Da. În fiecare primăvară, chiar și când eram adolescente. O să trebuiască să-mi fac mâna dacă o să ne apucăm vreodată de casa aia de la zero.

- Ai putea să faci o grădină fermecată în miniatură pe pervaz, chiar aici, folosind fereastra mare din față.

- Ei vezi, nu m-aș fi gândit niciodată la asta. Acum, ție ți-a venit ideea, iar eu o să sfârșesc prin a-mi cumpăra ghivece și plântuțe. N-ar arăta drăguț?

- Garantat.

- Aș putea... Ia stai așa. Emma Kate luă telefonul când văzu semnalul de mesaj. Matt îmi dă mesaj că o să fie acasă cam în jumătate de oră. Ceea ce înseamnă de fapt cam o oră, pentru că trebuie să termine să-l ajute pe Griff la casă, după aia or să stea la taclale despre asta. Să despice firul în patru.

- Asta ia ceva timp. Marți am întâlnire cu Griff.

Sprâncenele Emmei Kate se arcuiră.

- Nu mai spune! Și nu zici decât când ești pe picior de plecare?

- Încă nu sunt sigură ce să cred despre asta, dar vreau să-i văd casa. Întotdeauna am fost curioasă ce poate face din locul ăla cineva cu o oarecare imaginație.

Mirarea Emmei Kate nu dispăru.

- Și vizionarea casei e singurul tău scop în privința acestei întâlniri?

- E un aspect. Sincer, pe cuvânt, nu știu cum o să gestionez relația dintre noi.

- Îți dau o idee. Cu buzele ușor arcuite în sus, Emma Kate ridică degetul arătător de la ambele mâini. De ce să nu încerci ceva cu care nu te-ai confruntat în ultimii ani? Ce vrei să faci?

- Când pui problema așa? Râsul lui Shelby era vioi și degajat. O parte din mine - poate cea mai mare parte - vrea doar să sară pe el, și partea rațională zice: „Stai locului, fetiço“.

- Care din ele o să câștige?

- Sincer, nu știu. Cu siguranță că el nu era pe lista mea, și mai am multe de bifat pe ea.

– O să te chem miercuri dimineată să aflu dacă ai bifat o partidă de sex cu Griff.

Acum Shelby ridică din sprâncene.

– Asta nu-i pe listă.

– Adug-o, sugeră Emma Kate.

Poate că avea s-o facă, cândva, dar deocamdată urma să își petreacă restul weekendului cu fiica ei.

*

Luni, încă nu se auzise nimic despre Jimmy Harlow, nici un semn că cineva cu înfățișarea lui trecuse prin Ridge sau întrebase de brunetă la hotelul din Gatlinburg.

Shelby decise să fie optimistă; decise că cel mai bine era să creadă că făcuse ceea ce intenționase să facă venind aici, se răzbunase pe Melinda Warren și depășise momentul.

Parcă în fața salonului, dar mai avea timp, așa că merse spre bar. Pariase pe optimism. Nu trebuia să facă asta și alții.

Tansy veni la ușă.

– Shelby! Tansy o luă imediat în brațe. M-am gândit la tine tot weekendul.

– Îmi pare rău pentru toate astea, Tansy.

– Tuturor ne pare rău. Intră și ia loc.

– Trebuie să merg la treabă, dar am vrut să te văd pe tine mai întâi și să-ți spun că înțeleg dacă tu și cu Derrick vreți să anulați Serile de Vineri.

– De ce-am face asta?

– Nu a fost genul de bis la care ar fi sperat vreunul din noi la debut.

– N-a avut nimic de-a face cu noi, cu tine, cu barul. Derrick a vorbit personal cu șeriful chiar ieri. Povestea asta e privită ca un omor din răzbunare, afaceri vechi pe care femeia le-a adus cu sine aici.

– Eu sunt o parte din afacerea asta veche.

– Nu, după părerea mea. E... Cu un șuierat, se ridică pe un scaun de bar. Încă mi-e greață și am ameteți dimineța.

– Și eu vin să te bat la cap. Lasă-mă să-ți aduc un șervet ud.

– Mai bine un suc cu ghimbir.

Rapid, Shelby se duse în spatele barului, unde turnă suc de ghimbir într-un pahar cu multă gheață zdrobită.

- Bea încet, o sfătui ea, după aceea luă un șervet curat de la bar, îl înmuie în apă rece și îl stoarse până nu mai fu îmbibat de apă.

Când se întoarse, îi ridică părul lui Tansy și îi puse șervetul la ceafă. Tansy scoase un oftat prelung.

- Serios, mă simt mai bine.

- La mine avea efect când eram însărcinată cu Callie.

- Mă simt așa în majoritatea dimineților, dar de obicei trece după scurt timp. Uneori, ține mai mult, revine o dată sau de două ori. Îmi vine totul pe gât, atâta tot.

- Știu. Nu pare firesc ca o experiență așa de frumoasă să facă o femeie să se simtă rău, dar premiul final merită cu prisosință.

- Îmi spun asta în fiecare dimineață când iau în brațe toaleta.

Oftă din nou când Shelby întoarse șervetul și i-l puse cu partea mai rece pe piele.

- Deja mi-e mai bine. O să-mi amintesc trucul ăsta. Întinzându-se pe spate, o bătu pe Shelby pe mână. Mulțumesc.

- Vrei vreo doi biscuiți? Pot să aduc din bucătărie.

- Nu, chiar mi-e mai bine. Acum stai aici jos și acceptă tratamentul cu șervet rece.

După ce o trase pe Shelby pe scaun, Tansy o privi țintă în ochi.

- Individă aia, Warren? Era o femeie groaznică și, din câte mi s-a spus, nu-i păsa de nimeni în afară de persoana ei. Nu merita să moară pentru asta, dar a fost o femeie îngrozitoare. Oricine ar fi omorât-o a fost și el groaznic. Nici măcar nu-i cunoșteai pe oamenii ăștia, Shelby.

- Îl cunoșteam pe Richard... sau am crezut că-l cunosc.

Vizibil mai înzdrăvenită, Tansy șuieră și alungă ideea.

- Și Derrick are un văr în Memphis, care își câștigă existența făcând trafic de droguri. Asta nu ne face părtași și pe noi. Ești prea supărată ca să cânti vineri? Înțeleg, dacă ești. Am pierdut o chelneriță cu tevatura asta.

- La naiba! Îmi pare rău.

- Să nu-ți pară. Pe mama ei au apucat-o nervii; a spus că mai bine lucrează la barul Shady's decât aici, unde oamenii sunt împușcați. Ca și cum se întâmplă asta în fiecare săptămână. Oricum, se văicărea

întruna, adăugă ea dând din mână, și Lornei nu-i pare rău că a plecat, așa că nici mie.

– Nu sunt supărată de asta, nu la modul ăsta. Dacă tu și Derrick mă vrei, sunt aici. Deja am început lista de cântece.

– Așadar, azi scot noii fluturași de promovare. Am stabilit un record vineri.

– Da?

– Am depășit cea mai bună noapte a noastră, când i-am avut pe Rough Riders din Nashville, cu cincizeci și trei de dolari și șase cenți. Trimite-mi pe mail lista de cântece când o termini, și eu o să mă asigur că mașinăria e pregătită. Ce mai fac mama ta și toți ceilalți?

– Se descurcă. Mai bine aș pleca la treabă înainte ca buni să-mi taie din salariu.

Intră tocmai la timp și se duse direct la treabă. Mătură grădina din curtea interioară, udă ghivecele, deschise umbrelele, așa încât cliențele să poată sta la umbră dacă voiau.

Revenită înăuntru, împături prosoapele care nu fuseseră aranjate, în timp ce asculta pălăvrăgeala primelor cliente. Când ieși, văzu că bunica ei venise și deja avea pe cineva pe scaun. Crystal bârfea veselă cu femeia pe care o șampona.

Melody Bunker și cu Jolene Newton ședeau pe scaunele de pedi-chiură, cu picioarele în apă.

Nu dăduse peste Jolene deloc de când se întorsese, iar pe Melody n-o mai văzuse din ziua aceea la The Artful Ridge. Nu avea nimic împotriva ca lucrurile să rămână așa. Dar, de vreme ce nu fusese educată să fie nepoliticoasă, se opri lângă scaune în drumul ei, ca să verifice camerele de tratament din față.

– Hei, Jolene, ce mai faci?

– Ia te uită, pot să jur că-i Shelby! Își puse revista ilustrată în poală și scutură capul, gest care-i făcu părul strâns în coadă de cal să se miște. Nu te-ai schimbat nici măcar un piculeț, chiar după ce ai trecut prin câte ai trecut. Și tu îți faci unghiile azi?

– Nu, muncesc aici.

– Ei, da? Jolene căscă ochii căprui ca și cum ar fi aflat o noutate. Ah, păi, cred că știam deja. Tu mi-ai spus, Melody, nu-i așa, că Shelby lucrează la Vi din nou, exact ca pe vremea liceului?

- Cred că ți-am spus. Fără să-și ridice privirea, Melody dădu o pagină din revista ei. Shelby, văd că mi-ai urmat sfatul și ai găsit o muncă pentru care ești potrivită.

- Îți mulțumesc pentru asta. Am și uitat cât de mult îmi place să fiu aici. Simțiți-vă bine la pedichiură.

Plecă la recepție să răspundă la telefoane, făcu o programare, apoi se strecură înapoi ca să verifice încăperile din față.

Cu coada ochiului, le văzu pe Melody și pe Jolene stând cu capetele apropiate și auzi chicotitul ascuțit al lui Jolene. La fel ca în liceu.

Ignoră scena, și pe ele, amintindu-și că are lucruri mult mai importante de care să-și facă griji.

Pe când trecu din nou prin salon, Maybeline și Lorilee – mamă și fiică – ședeau pe niște scaune joase, aplicându-li-se un tratament special pentru pedichiură.

Așadar, optaseră pentru tratament de lux, se gândi Shelby și merse să verifice dacă parafina era încălzită. Verifică vestiarele, luă halatele folosite, trecu în revistă restul listei cu sarcini de îndeplinit dimineața.

Purtă o discuție amicală cu o femeie din Ohio, care își acordase o zi de răgaz într-o drumeție cu logodnicul ei și se oferă să preia o comandă de prânz, pentru că femeia respectivă avea programări toată ziua la salon.

- Ați putea să mâncați în grădină, dacă vreți. E o zi atât de frumoasă.

- Ar fi minunat. Bănuiesc că n-aș putea primi un pahar de vin.

- Pot să fac în așa fel încât să primiți, îi spuse Shelby și scoase câteva meniuri. Doar să-mi spuneți ce doriți, și una dintre noi o să se ducă să vă aducă masa. Cam pe la unu și un sfert? O să fiți între împachetarea de la aromaterapie și tratamentul facial cu vitamine.

- Mă simt așa de răsfățată.

- De-asta suntem aici.

- Îmi place locul ăsta. Sincer, am făcut programarea aici să evit să fac trasee trei zile la rând. Dar totul e extraordinar și toată lumea e așa de amabilă. Aș vrea salata asta verde cu grătar de pui – dressingul casei alături. Și un pahar de Chardonnay m-ar face fericită.

- S-a făcut.

- Femeia din față, proprietăreasa, e mama dumitale? Semeni cu ea.

– E bunica mea. Mama o să vă aplice tratamentul facial mai târziu.

– Bunica dumitale? Glumești?

Shelby râse, încântată.

– O să-i transmit ce-ați spus ca s-o fac și pe ea fericită. Acum, pot să vă mai aduc ceva?

– Nimic. Femeia se lăsă să cadă într-unul dintre fotolii. Doar o să stau aici și o să mă relaxez.

– Așa să faceți. Sasha o să vină să vă preia cam în zece minute, pentru împachetare.

Se întoarse în salon și, cu un zâmbet pe față, merse direct la recepție să plaseze comanda de mâncare pentru a fi preluată la ora unu. Dădu să meargă spre bunica ei, când o strigă Jolene.

– E o oă drăguță, zise Shelby, arătând spre degetele lui Jolene vopsite într-un roz lucios.

– Îmi aduce aminte de bujorii mamei. Am uitat să spun mai devreme... Doamne, tare ocupată ai mai fost aici... că am auzit că ai cântat la bar vineri seară. Îmi pare rău că n-am reușit să vin să te aud, dar am aflat ce s-a întâmplat și nu mi-a mai părut rău că n-am fost vineri. Cred că aș fi făcut un infarct, sau așa ceva, să găsesc chiar la ușa localului o femeie împușcată. Își duse mâna la inimă, de parcă ar fi fost în pericol și în acel moment. Am auzit că și tu o cunoșteai, e-adevărat?

Shelby îi aruncă o privire lui Melody.

– Știu că tu o consideri pe Melody o sursă de informații de încredere – și că Melody e convinsă că tu o să faci absolut tot ce-ți cere ea să faci.

– Vai de mine, Shelby, am întrebat doar...

– Ce te-a pus Melody să întrebi. Răspunsul e nu, nu pot spune că o cunoșteam.

– *Soțul* tău o cunoștea, zise Melody. Dar stai, nici nu era de fapt soțul tău.

– Se pare că nu.

– Trebuie că te simți absolut îngrozitor să fii trădată în felul ăsta. Jolene preluă subiectul. Păi, eu aproape că aș *muri* dacă aș trăi vreo dată cu un bărbat toți anii ăștia, aș avea un copil cu el și aș descoperi că de la bun început avea o altă soție.

- Încă respir. Bănuiesc că nu sunt așa de sensibilă ca tine.

Dădu să se retragă.

- Nu faci nimic important, începu Melody: Aș vrea un pahar cu apă minerală cu gheață.

- Pot să-ți aduc eu, propuse Maybeline, dar Melody îi aruncă o privire aspră.

- Tu ești ocupată cu unghiile mele. Shelby poate să-l aducă, nu-i așa, Shelby?

- Desigur că pot. Ai dori și tu ceva, Jolene?

Jolene avu bunul-simț să roșească.

- N-aș refuza un pahar cu apă rece, dacă nu-i cu supărare.

- Deloc.

Se întoarse în spate, în mica bucătărie. Avea să se enerveze mai târziu, își promise, dar, deocamdată, avea să le ducă blestemata aia de apă.

Aduse paharele și îi oferi unul lui Jolene.

- Mulțumesc, Shelby.

- Pentru puțin.

Când îi întinse paharul lui Melody, aceasta îl lovi cu mâna, așa încât apa sări peste buza paharului.

- Ia uită-te ce-ai făcut!

- Îți aduc un prosop.

- Pantalonii ăștia Capri sunt din mătase, și acum sunt pătați cu apă. Ce-ai de gând să faci în privința asta?

- Îți aduc un prosop.

- Probabil că ai făcut asta înadins, pentru că n-am vrut ca cineva de teapa ta să lucreze în magazinul meu.

- Magazinul bunicii tale, din câte-am auzit eu. Și, crede-mă, dacă aș fi făcut înadins, ți-aș fi turnat tot paharul în poală. Vrei prosopul ăla, Melody?

- Nu vreau nimic de la cineva ca tine.

Shelby băgă de seamă că în salon se făcu liniște. Chiar și zbârnâitul uscătoarelor de păr încetase. Toată lumea stătea cu urechile ciulite. Așa că ea zâmbi.

– Ce să zic, Melody, ești la fel de rea și de înfumurată cum erai în liceu. Trebuie să simți toate astea ca pe o povară. Îmi pare rău pentru tine.

– Îți pare rău pentru mine? Pentru *mine*?

Melody aruncă revista cât colo, care ateriză cu o pocnitură pe podea.

– Tu ești cea care a venit târâș înapoi în Ridge, cu coada între picioare. Și ce-ai adus cu tine?

Ridică vocea treptat, pe măsură ce furia îi creștea împurpurându-i obraji.

– Mi-am adus fiica, altceva, mai nimic. Ești groaznic de îmbujorată, Melody. Cred că ai nevoie de apa asta.

– Nu-mi spune tu ce am nevoie. Eu îți spun *ție*. Eu sunt clientă. Tu doar lucrezi aici, măturând podelele. Nici măcar n-ai cunoștințe minime să dai unghiile cu oă sau să folosești un ondulator de păr.

– Minime, o auzi Shelby pe Maybeline repetând în șoaptă cuvântul și o văzu cu coada ochiului pe vechea lor angajată înșurubând cu grijă capacul sticlutei cu oă corai, lăsând unghiile lui Melody făcute doar pe jumătate.

– Melody, începu Jolene, mușcându-și buza când văzu expresia împietrită de pe fața lui Maybeline.

Dar Melody îi dădu mâna lui Jolene deoparte.

– Mai bine ai fi respectuoasă, după ce-ai venit de unde-ai venit și după toate cele câte s-au întâmplat de când ai venit tu aici? A cui e vina că o femeie oarecare a fost împușcată chiar în orașul nostru vineri noapte?

– Aș zice că vina e a persoanei care a apăsat pe trăgaci.

– Nu s-ar fi întâmplat aici dacă n-ai fi fost tu aici, și toată lumea știe asta. Nici un om cumsecade din oraș nu te vrea pe-aici. Tu ești cea care a fugit cu un oarecare *infractor*. Și să nu-mi spui că tu ai crezut că erai măritată cu el. Ca și cum tu n-ai fi înșelat lumea la fel ca el, și când a murit și te-a lăsat la ananghie, ai dat fuga aici cu bastardul tău.

– Ai grijă cum vorbești, Melody, zise Shelby pe când Jolene scose un șuierat ascuțit. Ai grijă.

– O să spun ce cred eu și ce cred cei mai mulți de pe-aici. O să spun ce poftesc.

- Nu în privința asta.

Apăru Viola, o înșfăcă pe Shelby cu putere de braț, îi luă din mână paharul de apă pe care ea încă îl ținea – și pe care era cât pe-aici să-l arunce.

- Te-am scutit de o baie, sau mai rău, pentru că mă aștept ca Shelby să fi făcut ce-aș vrea eu însămi să fac, să te smulg de pe scaunul ăla și să-ți plesnesc una, femeie nesimțită, josnică și mizerabilă ce ești!

- Să nu îndrăznești să-mi vorbești astfel! Cine te crezi?

- Sunt Viola MacNee Donahue, și ăsta e salonul *meu*. Îți vorbesc așa cum meriți, și bunul Dumnezeu știe că cineva trebuia să-ți vorbească de multă vreme. O să-ți spun, o să vă spun amândurora, să vă luați fundurile leneșe și pline de ranchiună din fotoliile mele și să ieșiți din salonul meu. Ridicați-vă și cărați-vă, și să nu vă mai întoarceți aici.

- N-am terminat, încep Melody.

- Ba ați terminat, de tot și definitiv. Azi nu vă costă nimic. Acum, plecați dracului din salonul meu. Nici una dintre voi n-o să mai intre pe ușa aia vreodată.

- Ah, dar donșoară Vi! Crystal îmi aranjează părul pentru nuntă. Ochii lui Jolene se umplură de lacrimi. Am făcut programare pentru toată ziua.

- Nu mai ai.

- Nu-ți face griji, Jolene. Melody înhăță revista din poală de la Jolene și o aruncă cât colo în încăpere. Poți s-o plătești pe Crystal să vină la tine.

- Nu mă poate plăti îndeajuns, se pițigăie Crystal.

- Ah, dar Crystal...

- Rușine să-ți fie, Jolene! Crystal se aplecă și luă revista de pe jos. Ne așteptam la un astfel de comportament din partea lui Melody, dar ție să-ți fie rușine.

- N-avem nevoie de tine, se stropși Melody la Crystal, în timp ce Jolene se smiorcăia. Nu ești cu nimic mai brează decât gunoaiile din rulotele din vale. N-avem nevoie nici de locul ăsta. Veneam aici doar din spirit civic și pentru a sprijini afacerile locale. Există o mulțime de alte locuri mai selecte unde să mergem.

- Tu n-ai știut niciodată ce înseamnă select, comentă Viola în vreme ce Melody își luă pantofii. Mai mare rușinea, dacă ne gândim

la bunica ta! O să fie groaznic de dezamăgită de tine când o s-o sun și o să-i spun cum te-ai purtat în salonul meu și ce i-ai spus nepoatei mele. Ce-ai spus despre strănepoata mea. Asta o să-ți mai taie din elan, adăugă ea când un strop din culoarea mâniei dispăru din obrajii lui Melody. Probabil ai uitat că o știi pe bunica ta de patruzeci de ani. Ne purtăm un respect reciproc foarte mare.

- Spune-i ce vrei.

- Oh, am să-i spun. Acum ieși din salonul meu, scorpie ce ești!

Melody ieși, în vreme ce Jolene se grăbi să se ridice.

- Oh, Melody, așteaptă! Oh, donșoară Vi!

- Ea e alegerea ta în materie de prietene, Jolene. Poate că a venit timpul să te mai maturizezi și tu. Haide, dispari.

Femeia alergă suspinând spre ușă.

După un moment de tăcere, câțiva oameni – angajați și clienți – izbucniră în aplauze.

- Pe cuvântul meu, Vi. Femeia de pe scaunul lui Vi se întoarse pe jumătate cu el. Întotdeauna am zis că să vii la Viola e mai distractiv decât să te uiți la telenovele.

Pentru că era acolo, Shelby luă apa înapoi și o aruncă.

- Îmi pare rău, buni. N-aveam de gând s-o plesnesc. Aveam de gând s-o înșfac din fotoliu și să-i trag una drept în față. Nimeni nu vorbește așa despre copilul meu.

- Sau despre al meu.

Viola o îmbrățișă cu o mână pe Shelby.

- Chiar ai de gând s-o suni pe bunica ei?

- N-o să fie nevoie. Ascultă ce-ți spun, o sună ea chiar acum pe Flo și îi împuie capul. Flo o iubește pe fata aia, dar știe ce-i poate pielea. O să primesc un telefon în următoarea jumătate de oră. Maybeline, Lorilee, să vă încasați comisioanele obișnuite pentru pedichiură.

- Nu, doamnă, spuseră ele aproape într-un glas.

- Nu ne trebuie, adăugă Maybeline. Viola, chiar mă înfurii dacă mai scoți vreun cuvânt despre ele. Fata aia e norocoasă că n-am înțepat-o cu forfecuța de piele. Shelby, a vorbit urât despre tine în ultima jumătate de oră. Nu-mi pare rău că n-o s-o mai văd pe-aici. Întotdeauna îmi taie din bacșiș.

- Jolene nu-i așa de rea când vine de una singură, spuse Lorilee. Dar împreună sunt absolut josnice.

- În regulă, atunci. Cu un licăr de mândrie, fără însă ca mânia să îi fi dispărut complet, încuviință din cap. Vă fac tuturor cinste cu prânzul.

- Prânzul! Shelby se uită la ceas și oftă ușurată. Trebuie să mă duc până la pizzerie să iau pentru o clientă o salată și un pahar de vin. Pot să ridic și restul comenzii, dacă o faceți împreună.

- Ne-am ales cu o petrecere, declară Crystal. Scorpie. Izbucni într-un hohot de râs. Donșoară Vi, jur că te iubesc la nebunie.

- Și eu. Shelby își lipi obrazul de al Violei. Și eu.

*

Crima și scena alungării lui Melody din salonul Violei concurau pentru cea mai grozavă bârfă de pe plan local. Cu toate că era adevărat că nu se mai comisese o crimă în Ridge de mai bine de trei ani, aproape patru, când Barlow Keith îl împușcase pe cumnatul lui – și rănise doi martori – într-o încăierare la o partidă de biliard la barul Shady's, nimeni n-o cunoștea pe femeia care se găsea în acel moment la morgă, în încăperea alăturată biroului medicului legist.

Toată lumea le cunoștea pe Melody și pe Viola, așa încât povestea prezenta un interes mult mai mare.

Incidentul capătă noi dimensiuni marți dimineață, când se răspândi vorba că Florence Piedmont îi trăsese un pardaf zdravăn nepoatei sale și îi ordonase să își ceară scuze atât de la Shelby, cât și de la Viola.

Orașul Ridge aștepta cu sufletul la gură să vadă dacă Melody se supune.

- Nu mă interesează scuzele ei. Shelby aranja în teanc prosoapele în zona șamponat. N-ar crede în vorbele ei, așa că nu văd ce rost ar avea?

- Faptul că ea își cere scuze, indiferent ce crede, precum și faptul că tu îi accepți scuzele o fac pe bunica ei să se simtă mai bine.

De data asta, Viola ședea pe scaun în timp ce Crystal îi vopsea rădăcinile.

– Cred că mă pot preface că accept niște scuze prefăcute, dacă așa stau lucrurile.

– Poate că o să mai treacă câteva zile, dar așa stă treaba. Fata își cunoaște foarte bine interesul. Azi nu prea avem treabă pe-aici. De ce n-o lași tu pe Maybeline să-ți facă o pedichiură frumoasă? O să fie drăguț să ai niște unghii îngrijite la întâlnirea cu Griffin din seara asta.

Crystal și Maybeline, singurele din salon în acel moment, întoarseră amândouă privirile către Shelby.

– Nu știi dacă o să-mi observe unghiile, indiferent cum arată.

– Un bărbat care-i interesat de o femeie observă la început totul.

– Asta-i adevărat, fu de acord Crystal. De-abia după ce trece o vreme de când sunteți împreună n-o să mai observe nici dacă ți-a crescut un nou rând de degete și le-ai dat cu oja în toate culorile curcubeului. Mai ales dacă la televizor e vreun meci și are o bere în mână.

– Avem câteva nuanțe de primăvară foarte drăguțe, se amestecă Maybeline. Una e o nuanță de albastru, cam cum sunt ochii tăi. În dimineața asta am trei manichiuri și doar o pedichiură programată toată ziua. Mi-ar plăcea să-ți fac și ție pedichiura, Shelby.

– Dacă e timp, nu refuz. Mulțumesc, Maybeline.

– Cu ce-o să te îmbraci? La întâlnirea cu Griff, întrebă Crystal.

– Nu știi. Sincer, mai mult mă duc să-i văd casa. Întotdeauna mi-a plăcut casa aia veche și mă întreb ce-a făcut din ea.

– De vreme ce-ți pregătește cina, ar trebui să te îmbraci cu ceva drăguț.

Shelby se întoarse spre bunica ei.

– Îmi pregătește cina? Cum de știi asta?

– Pentru că a trecut să mă vadă duminică după masă și a întreb, așa, într-o doară, dacă îți place ceva deosebit să mănânci sau e ceva ce nu-ți place în mod deosebit.

– Am crezut că doar o să cumpere ceva. Acum, nu mai știa dacă să fie flatată sau nervoasă. Ce pregătește?

– Cred că asta ar trebui să fie surpriza lui. N-ar fi rău să-ți pui o rochie drăguță. Nimic pretentios, doar drăguț. Ai picioare frumoase, fetițo. Frumoase și lungi. Le moștenești de la mine.

– Și lenjerie drăguță.

– Crystal!

Maybeline roși și chicoti ca o fetișcană.

- În orice caz, o femeie ar trebui să poarte lenjerie drăguță în fiecare zi, darămite la o întâlnire. Cred că asta îți crește încrederea de sine. Și e întotdeauna bine să fii pregătită.

- Dacă vreau să-l înfierbânt pe Jackson, tot ce am de făcut e să-mi pun un sutien și chiloței negri.

- Oh, buni!

Înfrântă, Shelby își îngropă fața în mâini.

- Dacă n-aș fi fost în stare să-l înfierbânt, tu n-ai mai fi fost aici. Mi se pare că mama ta zicea despre tatăl tău că îi place culoarea bleumarin când vine vorba de lenjerie.

- Mă duc în spate să verific lucrurile.

- Ce lucruri? se interesă Viola.

- Orice nu-i include pe părinții și pe bunicii mei înfierbântați.

Se mișcă repede, dar tot putu să audă râsul ascuțit care o urmărea.

*

Își făcu unghiile cu o oja de un violet-închis, intens, și, la insistențele lui Callie, se îmbracă într-o rochie de culoarea narciselor. Și pentru că nu-și putu scoate din minte, pe dedesubt purta un sutien alb, tivit cu dantelă din floricele galbene, și chiloți asortați.

Nu că i-ar vedea cineva, dar poate că i-ar crește încrederea în sine.

Odată îmbrăcată, Callie se agăță de piciorul ei.

- Și eu vreau să merg la o întâlnire cu Griff.

De vreme ce se aștepta la asemenea pretenții, avea deja pregătită o contraofertă.

- De ce să nu-l luăm noi pe Griff la o întâlnire, poate sâmbătă după masă? Am putea să-l ducem la un picnic. Am putea face pui prăjit și limonadă.

- Și prăjiturici.

- Fără discuție și prăjiturici. O luă pe Callie în brațe înainte de a ieși din dormitor.

N-ar fi grozav?

- Îhî. Când e sâmbătă după-masă?

- Peste doar câteva zile.

- Măi, da' ce bine arăți! exclamă Ada Mae. Nu-i așa că mama ta arată bine, Callie?

- Îhî. Merge la întâlnire cu Griff, și noi o să-l luăm la o întâlnire la un picnic sâmbătă după-masă.

- I-auzi! Ce-o să vă mai distrați! Nu știu dacă mașinăria de făcut baloane de săpun, pe care bunicul tău o instalează în curtea din spate, o să fie la fel de distractivă ca toate astea.

- De făcut baloane de săpun?

- Ia du-te de vezi.

- O să fac baloane de săpun, mami! Pa! O sărută pe Shelby pe obraz, se smuci din brațele ei și țâșni afară, strigându-l pe bunicul ei.

- Sunt foarte recunoscătoare, mamă, că o supraveghezi din nou.

- Ne place nespus fiecare clipă petrecută cu ea. Cred că tatăl tău e la fel de emoționat cu baloanele astea ca și ea. Petrecere frumoasă în seara asta! Ai un prezervativ în poșetă?

- Oh, mamă.

Ada Mae scoase unul din buzunarul pantalonilor ei.

- Pentru orice eventualitate. Pune-l în poșetă, și-o să-mi fac mai puține griji.

- Mamă, mă duc doar să-i văd casa și să luăm masa.

- Se poate întâmpla orice, și o femeie deșteaptă e pregătită când se întâmplă. Fii femeie deșteaptă, Shelby!

- Da, doamnă. N-o să întârzi.

- Stai cât vrei.

Cu prezervativul în poșetă, Shelby porni la drum. Abia deschise portiera vanului, când Forrest trase mașina alături.

- Unde ai plecat în rochie galbenă?

- Iau cina cu Griff.

- Unde?

Își dădu ochii peste cap.

- Acasă la el, pentru că vreau s-o văd, și o să întârzi dacă ai de gând să începi cu interogatoriul.

- Poate să aștepte. Șeriful mi-a dat permisiunea să-ți spun. Richard nu era nici Jake Brimley.

Pulsul ei se accelerează. Efectiv, îi simți zvâcnirea în gât.

- Ce vrei să spui?

- Jake Brimley, cu codul numeric personal pe care-l folosea, a murit în 2001, la vârsta de trei ani. Richard a creat identitatea, sau a plătit ca să i se creeze una.

- Adică... folosea numele ăsta, dar nu era persoana respectivă?

- Exact.

- Atunci, cine era? Pentru numele lui Dumnezeu, câte nume poate avea un om?

- Nu pot să spun... nu știu, se corectă Forrest. Lucrăm încă la asta. O să fac tot posibilul să aflu, Shelby. Îmi închipui că ai vrea să știi, într-un fel sau altul.

- Aș vrea. Nu știu cum aș putea să scap de toate astea până nu știu. Ai mai aflat ceva despre crimă?

- De fapt, azi a venit cineva la noi. Femeia era în parcare - pe bancheta din spate a unei mașini cu încă o persoană, care nu era soțul ei. În vreme ce făceau diverse chestii care aburesc geamurile, femeia a auzit o pocnitură puternică. Se potrivește ca interval de timp cu momentul împușcăturii. S-a oprit din ceea ce făcea și s-a ridicat în capul oaselor suficient timp ca să observe pe cineva suindu-se într-o mașină și îndepărtându-se câteva secunde mai târziu.

- Doamne, l-a văzut pe ucigaș?

- Nu chiar. Crede că era bărbat, dar nu purta ochelarii în acel moment, așa că n-a văzut prea bine. N-am fi avut nici atât, dacă sentimentul de vinovăție n-ar fi fost învins de conștiință. Deocamdată știm că probabil e bărbat și că s-a urcat într-o mașină închisă la culoare, posibil un SUV. Nici marcă, nici model sau număr de înmatriculare, dar femeia crede că era negru sau bleumarin, și strălucitor. I s-a părut că e o mașină nouă, dar nu poate fi sigură.

- Și bărbatul care era cu ea? El n-a văzut nimic?

- N-am spus că era cu un bărbat.

- Oh.

- ăsta e unul dintre aspectele pentru care a ezitat să vină la poliție. O să ne mărginim doar să spunem că cealaltă persoană era foarte ocupată sub nivelul geamului la acel moment și n-a văzut nimic.

- În regulă. Și Harlow?

- În privința asta, încă nimic. Ai grijă cum conduci spre Griff, Shelby. Dă-mi un mesaj când ajungi acolo.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Forrest!

- Dacă nu vrei să te sun când poate o să fii... ocupată, dă-mi mesaj când ajungi. Mă duc să văd dacă mai pot să ciugulesc câte ceva din mâncare.

- Sunt afară în spate, strigă ea când el se îndreptă spre casă. Tata i-a instalat lui Callie o mașinărie de făcut baloane de săpun.

- Da? Cred că-mi iau o bere și mă bag și eu pe-acolo. Dă-mi mesaj.

Capitolul 16

Se opri în capul scurtei alei ce dădea spre vechea casă Tripplehorn, își împropăță luciul de buze și se uită cu o privire critică în oglinda retrovizoare.

È bine, nu mai avea cearcăne și culoarea din obraji nu se datora în întregime fardului pe care bunica ei insistase să-l folosească.

Părul, răvășit de vânt cum era, îi conferea un plus de naturalețe. Nu era, oare, mai bine să rămână naturală? se întrebă ea.

Ostă adânc.

Nu mai fusese la o întâlnire – una adevărată, și orice ar fi zis ea, asta era o întâlnire adevărată – de când fugise în Las Vegas să se mărite cu Richard.

Sau așa crezuse.

Fusese la destule întâlniri înainte, desigur, își aminti ea, pe vremea liceului și la colegiu. Dar totul era așa de neclar și de cețos, ținând cont de experiența teribilă prin care trecuse între timp.

Iar el îi pregătea cina, ceea ce însemna că avea parte de o întâlnire serioasă, nu-i așa? Se sili să străpungă cu puterea gândului dincolo de experiența prezentă. Nu-și putea aminti nici măcar o singură ocazie când un bărbat să-i fi pregătit cina.

Poate că nu asta o făcea o întâlnire serioasă. Poate că la vârsta maturității, oamenii făceau asta din când în când.

Și ea făcea oricum prea mult caz de asta.

Se întoarse, își croi drum pe aleea îngustă – evident, el nu se oboșise să o repare încă –, apoi se opri din nou și se uită.

Îi plăcuse întotdeauna nespus de mult farmecul vechii case, felul în care se adăpostea în verdeață și se prelungea puțin spre un izvor ascuns. Acum o găsea și mai fermecătoare.

El curățase exteriorul; chiar se vedea diferența. Se gândi că spălase cu jet puternic de apă vechea piatră și reparase îmbinările, așa încât acum căpătase variate nuanțe de maro și auriu înălțându-se printre copaci.

Montase ferestre noi și o pereche de uși în locul geamurilor sparte acolo unde bănuia ea că trebuia să fie dormitorul matrimonial, întrucât fusese adăugată o verandă acoperită, cu balustrade din fier forjat arămiu.

Lăsase în picioare majoritatea bătrânilor arbori minunați, arțari și stejari, verdele lor contopindu-se cu acel verde intens, crud și plantase doi sângeri care nu mai aveau flori și totuși erau de un verde gingaș. Curățatul tufelor și al buruienilor de lângă fundație fusese probabil dificil, extenuant, o muncă într-adevăr groaznică. Oricât de mult timp ar fi investit acolo, meritase, pentru că la marginea pietrei se ițiseră azalee și rododendroni tineri, în vreme ce plantele mai vechi, cele sălbatice, înprospătau verdele-închis din spate.

În spate de tot făcuse un soi de terasare, urmând panta terenului cu ziduri din piatră încă nefinisate, care imitau tonurile de culoare ale casei. Și le imagină terminate și încărcate de tufe sălbatice și de flori.

Prea fermecată pentru a fi nervoasă, își lăsă vanul lângă camioneta lui, luă ghiveciul cu un laur de munte pe care-l cumpărase drept cadou și se îndreptă spre veranda largă din față.

Admiră setul de scaune Adirondack, vopsite într-un intens verde-închis, masa din lemn nefinisat – un buștean pe care îl netezise și îl șlefuisese – amplasată între ele. Tocmai când ridică o mână să bată, el deschise ușa.

– Te-am auzit când ai venit.

– Deja m-am îndrăgostit de casa asta. Fără doar și poate că ți-a luat o groază de timp și efort să refaci terenul din jurul casei. Toate tufele alea bătrâne și mărăcinii.

– Într-un fel, nu mi-a plăcut că am distrus mărăcinișul. Îi dădea casei un soi de aer de Frumoasa Adormită. Arată nemaipomenit.

Și el arăta destul de bine, proaspăt bărbierit, din câte se putea vedea, îmbrăcat cu o cămașă albastră-deschis, cu mânecile suflecate până la cot.

O luă de mână ca s-o conducă înăuntru.

- Îmi pare bine să văd că nu ai nimic împotriva plantelor, așa că ai putea găsi un loc și pentru asta.

- Mulțumesc. Doar să...

- Ah, Dumnezeule...

Șocul din tonul ei îl făcu să se uite disperat după vreun păianjen uriaș, știind că se luptase săptămâni întregi să-i alunge din casă.

Dar când ea îi dădu drumul la mână, se întoarse, și zâmbetul ei pur și simplu străluci.

- E minunat. Griffin, e minunat!

El spărsese pereții, transformând un fost vestibul întunecat și îngust într-un hol larg, ce dădea într-o cameră de zi cu un șemineu pe care-l refăcuse din piatră naturală. Lumina inserării timpurii pătrundea prin ferestrele fără perdele pe o podea lucioasă din stejar în tonuri închise.

- Încă nu folosesc spațiul ăsta prea mult, așa că am băgat aici o canapea veche și două scaune. Încă nu m-am gândit în ce culoare să zugrăvesc, așa că... nu-am zugrăvit.

- La spațiu te referi, zise ea și se plimbă pe acolo. M-am uitat pe vechile ferestre de atâtea ori, chiar am forțat una la un moment dat și m-am plimbat peste tot pe-aici. Țsta e parchetul original?

- Da. Îi plăcea fiecare centimetru din el. A fost nevoie de ceva muncă, dar originalul e cel mai bun, dacă îl poți păstra. Am folosit modelul original unde am putut și l-am reproduș unde n-a mers.

- Și ornamentul din tavan. Am avut vise despre asta săptămâni la rând după ce am intrat aici. Fețișoarele din jurul cercului.

- Drăguț și sinistru. Încă n-am găsit lustra potrivită. Ca și Shelby, își ridică privirea spre ornamentul din gips. Trebuie să-mi vină vreo idee.

- Ar trebui să aibă aspect vetust. Aici n-ar trebui să existe nimic strălucitor și nou. Ei bine, bucătăria și băile, asta-i altceva, dar restul... Și uite-mă cum îți spun eu ce să faci, când e evident că tu știi prea bine. Vreau să văd tot.

– Încă n-am ajuns la tot. Câteva spații, m-am apucat de ele, dar mi-am dat seama că nu eram în dispoziția potrivită. Dacă continui, ajungi să faci ceva greșit sau cel puțin nepotrivit.

Ar trebui să zugrăvească încăperea asta într-un auriu cald, intens – nu strălucitor și nici prea închis, ci precum aurul vechi, cald. Și să lase ferestrele fără perdele, să fie pus în valoare modelul extraordinar de parchet, și...

Și trebuia să se oprească din a face planuri de amenajare în minte.

– Nu faci toate astea de unul singur, nu-i așa?

– Nu. O luă din nou de mână și se îndreptă spre spatele casei. Matt a fost sclav – muncește pentru bere – când are timp. Și Forrest. A venit și Clay de câteva ori. A fost și tata pe-aici; stă o săptămână sau două, când poate. Și fratele meu. Mama m-a ajutat să curăț tufișurile și a spus că-i datorez mai mult decât pentru paisprezece ore de lucru. Aici e toaleta de serviciu, adăugă el când ea râse.

Ea își băgă capul înăuntru.

– Uită-te la chiuveta asta. E exact ca un vechi lavoar pe un postament. E ca și cum ar fi fost aici dintotdeauna. Și finisajul ăla de bronz vechi pe armături și luminile se potrivesc așa de bine. Ai și un bun-simț al culorii, Griff. Le păstrezi calde și naturale. Casa asta n-are nevoie de ceva îndrăzneț și sclipitor. Ce-i aici?

– Unelte și materiale, în mare parte.

Se gândi: La naiba! Apoi deschise vechea ușă glisantă.

– Ce tavane minunate, înalte! spuse ea, fără a fi descurajată de mormanele de unelte și scânduri, de tuburi de gipscarton și de cantitatea mare de praf. Și încă un ornament pe tavan. Cred că știi că primul domn Tripplehorn avea doi metri înălțime și a construit casa pentru a avea loc cu înălțimea lui. Șemineul ăsta funcționează?

– Nu acum. E de lucru la el și probabil are nevoie de o instalație de gaz, dar una să nu arate ca o instalație. Trebuie restaurate cărămizile, sau poate refăcut complet din ardezie sau granit. E praf și pulbere.

– Ce-o să fie aici?

– Poate o bibliotecă. Se pare că o casă ca asta ar trebui să aibă una. Pentru că o văzu cu ochii minții, gesticulă.

– Rafturi încastrate mărginind șemineul, o scară de bibliotecă, ceva de genul ăsta. Canapele mari de piele, poate o aplică din vitralii,

dacă o să găsească una potrivită. Una din zilele asten, zise el ridicând din umeri. La vreo două camere de aici de la parter, mă mai gândesc încă. N-am vrut să renunț la toți pereții. Conceptul de spațiu deschis e una, să pierzi spiritul și farmecul original însă e alta.

- Ai tot ce e mai bun din ambele. Aici ai putea să faci un salon drăguț, sau biroul de la parter, o cameră de oaspeți. Mai examinează încă o cameră goală. Aici se vede așa de frumos prin ferestre, priveliștea copacilor și doar un colț din iaz. Dacă-ți stabilești aici biroul, ai putea pune mobila în centrul camerei, așa încât să poți vedea afară, fără a sta cu spatele spre ușă. Apoi ai putea... și uite-mă cum încep din nou.

- Poți să continui. E o idee bună.

- E! bine, trebuia să devin o cântăreață nemalpomentă, dar amenajările interioare nu fost planul de rezervă. Am urmat câteva cursuri la colegiu.

- Serios? Și eu de ce n-am știut asta?

- A fost cu mult timp în urmă.

- O să te folosesc. Dar acum, o să-ți aduc niște vin.

- Mi-ar plăcea un pahar. Numai unul, se gândi ea, având suficient timp la dispoziție ca să-și treacă efectul înainte de a se urca din nou la volan. Ceva mironose chiar foarte bine. Nu m-am așteptat ca tu...

Se întrerupse, uluită.

În fața ei, totul se deschise. În locul în care își aducea aminte că văzuse un labirint de camere, o sufragerie sordidă, separată de pereți și de o ușă, de o bucătărie mică încă și mai sordidă, despre care bănuise ea că fusese spațiu destinat cameristei și bucătăresei, era acum un singur spațiu superb, ce aducea înăuntru dealurile, copacii, iazul grație unui perete de uși de sticlă.

- Cred că aici am fost un pic strălucitor și îndrăzneț.

- Nu, nu, nu îndrăzneț. Minunat. Uită-te la dimensiunea acelei chiuvele rustice. Și ador cum ai montat sticla pe partea din față la atâtea dulapuri.

- Chiar dacă majoritatea sunt încă goale.

- O să le umpli cu timpul. Eu aș vâna obiecte pe la tâlciocuri și aș găsi niște vase vechi. Poate niște ceainice vechi sau cești și le-aș etala în alea de-acolo. Și...

Se opri înainte de a-i decora casa de la un capăt la altul.

– Se face o trecere atât de frumoasă între spațiul de luat masa de aici și, cred, zona de odihnă de acolo. Ai putea locui doar aici. Ce suprafață mare de blat! Ce-i asta?

– Gresie.

– E perfect, nu-i așa? Așa de bine arată! Mama ar jeli după aragazul ăla. Îmi plac luminile, tonul ăla de chihlimbar șters în contrast cu bronzul. Tu ai proiectat totul?

– Am primit idei de la tata, de la Matt, de la doi ingineri pe care-i cunosc. Un arhitect. Când crești în casă cu un antreprenor, ai tendința de a stabili o sumedenie de legături.

– Totuși, e munca ta. Te reprezintă. Sincer, n-am văzut o bucătărie mai frumoasă, care să se potrivească așa de bine cu casa asta. Ai tot confortul, dar s-a păstrat aerul vechi. Ai putea să hrănești jumătate din oraș aici. Trebuie să fie o bucurie să gătești.

– Nu gătesc prea mult. Se trase de ureche. Chestii de bază, îndeosebi. Dar m-am gândit că dacă vreodată o să am casa mea, o să-mi refac bucătăria, și aș merge pe ce-i mai bun, ca să văd dacă pot realiza asta. Bucătăria e inima casei.

– Este, iar asta e mare și frumoasă.

– N-ai văzut cea mai bună parte.

Îi dădu un pahar de vin, îl luă pe al lui, apoi se îndreptă spre perețele vitrat. Când deschise ușile franțuzești, acestea se pliară ca un acordeon, se despărțiră și aduseră exteriorul înăuntru.

– Oh, asta e într-adevăr cea mai bună parte. E fantastic! În nopți calde și în diminețile însorite, poți să le lași deschise. Și la petreceri.

Păși afară cu un oftat.

– Încă mai e mult de muncă afară. Abia am ajuns la partea asta de teren arabil.

– Nu poți să detronezi priveliștea.

Și împreună cu ea, el cuprinse cu privirea curtea încă năpădită de tufișuri și admiră vastele cupole verzi. Se înălțau, calme și înnegurate, în lumina liniștitoare.

– Nu poți. În nici un anotimp, adăugă el. Acum două luni, admiram zăpada care a rămas albă sau argintie pe culmile înalte până în aprilie. Și toamna trecută? N-am văzut niciodată culori ca alea, și în Maryland avem o vegetație de toate culorile. Dar pe câți kilometri!

Kilometri întregi înălțându-se spre cer. În fiecare zi, săptămâni la rând, era de-a dreptul fascinant.

Adora casa aceasta, își dădu ea seama, și mai mult decât atât, o înțelegea. Vechea casă Tripplehorn avea noroc că el se stabilise aici.

- Poți auzi susurul pârâului, zise ea și găsi sunetul mai romantic decât al viorilor. Ai putea avea aici o imensă grădină de flori, pe care le poți tăia pentru casă, să pui niște plante care atrag fluturi și păsări colibri. Și e destul de mult soare ca să poți planta ierburi chiar în exteriorul bucătăriei - pentru gătit.

- Nu mi-ar strica să-mi dai o mână de ajutor.

- Eu am niște idei foarte clare în privința asta. Își ridică fața în adierea vântului. Ar trebui să sădești niște plante plângătoare și să-ți cumperi niște clopoței de vânt pentru bătrânul stejar de-acolo. Ceva cu un sunet grav, masculin, și câteva recipiente pentru hrana păsărelor - dar deasupra verandei de sus, altfel poți primi vizita urșilor.

- Aș prefera să nu vină. Am văzut doi mergând greoi în pădure - când m-am uitat atent. Asta-i suficient de aproape pentru mine când vine vorba despre urși.

- Te invidiez pentru casa asta, Griff. Atmosfera ei, aspectul, potențialul și istoria ei. Îmi place că o cunoștință a mea o are și, mai mult decât atât, știe exact ce să facă cu ea. Nu mi-am dat seama că ești așa de bun.

- Serious?

Ea râse și scutură din cap, întorcându-se spre el.

- Vreau să spun, știam că ești bun în ceea ce faci. Am văzut, și văd, ce faceți tu și Matt pentru mama. Dar aici nu-i vorba doar de schimbarea ceva sau de adus îmbunătățiri, ci să faci ceva mai frumos sau mai funcțional. Asta înseamnă să readuci la viață o casă pe care mulți alții au crezut-o de mult moartă.

- Am venit să văd proprietatea așa, într-o doară, și a fost dragoste la prima vedere.

- Cred că a dăinuit aici toți anii ăștia, așa că trebuie să-ți întoarcă iubirea. Nu știu ce miroase așa de bine, dar sper să mai dureze încă puțin. Mi-ar plăcea să mai stau aici afară încă un pic.

- O să dureze. O secundă, te rog.

- Ce avem? întrebă ea când el intră să închidă cuptorul.

– Sper să fie penne în sos tomat picant, cu măslinae negre și busuioc. Ea zâmbi când el se îndreptă din nou spre ea.

– Și cum de-ai știut că ăsta-i unul dintre felurile mele preferate de paste?

– Oi fi mediu?

– Nu cred. A fost drăguț din partea ta că ai aflat ce-mi place și ți-ai dat osteneala.

– Poți să-mi spui că sunt drăguț după ce mănânci, în caz că n-au ieșit bine. Ceea ce, trebuia să admită, constituia o veritabilă grijă. Pastele cannoli nu-s făcute de mine în casă, așa că o să fie în regulă.

– Avem cannoli?

– Pe care nu le-am făcut eu și nici pâinea italiană. Și salata a fost preambalată. Mi-am încercat talentul la paste.

– Ești primul bărbat care-mi gătește cina și mi se pare perfect.

– Ce?

– Mi se pare perfect.

– Nu, ce-ai spus adineauri. Trasă în aer un cerc imaginar cu mâna, sugerând să repete. Sunt primul bărbat care-ți gătește?

– Păi, tata, bineînțeles, și bunicul au mai făcut niște grătare grandioase de-a lungul anilor.

– Dacă... dacă aș fi știut că e prima dată, aș fi cumpărat niște farfurii speciale, sau ceva asemănător.

– Nu vreau farfurii speciale. Am avut de-astea. Mâncarea are același gust pe ele ca și pe cele obișnuite.

El rămase pe gânduri o clipă.

– Fac două lucruri când vreau să gătesc și să impresionez o femeie. Una e friptura clasică la grătar, mulți cartofi copti și binecunoscuta salată la pungă. Cealaltă, când chiar vreau să fac impresie, e pui în vin. Sunt chiar bun la asta.

– De ce nu avem pui în vin?

– Pentru că n-am vrut să aleg ceva banal pentru întâlnirea cu tine. Și n-am făcut-o de prima dată când ai venit aici, pentru că am vrut să-ți dau timp să te acomodezi.

Îi luă paharul de vin, îl puse jos, la fel și pe al lui, apoi o trase spre el.

Se gândi că miroase ca un asfințit învăluit în miresme de munte. Proaspăt, răcoros, cu note sclipitoare. Își trecu degetele prin părul ei lung și bogat, cu toate buclele acelea care-i cădeau pe umeri.

Își reaminti să nu se pripească, în vreme ce-și lipea buzele de ale ei. Se retrase.

- Asta a fost în caz că ai crezut că am uitat să te sărut de bun-venit.

- N-am crezut... nu pot. Să nu... Oh, la naiba! La naiba!

Urmarea fu că ea se aruncă peste el. Gestul ei îl ului, îi alungă orice gând rațional din cap și îi înfierbântă dintr-odată sângele.

Se dădu doi pași înapoi, înainte de a-și recăpăta echilibrul, și o luă în brațe pentru a evita ca amândoi să se prăbușească de pe verandă. Abia se abținea să nu-i smulgă rochia de pe ea.

O întoarse și îi lipi spatele de stâlp. Acum, având mâinile libere, i le băgă pe sub rochie, alunecând peste șolduri, peste trupul fierbinte, și din nou în jos.

Ea tremura, gema cu buzele lipite de ale lui, apoi aproape că-și pierdu controlul, frecându-și șoldurile de el.

El trebui să se dea înapoi.

- Așteaptă.

Ea îl apucă ferm de păr și îi trase buzele înapoi peste ale ei.

- De ce?

El se pierdu pentru o clipă, pentru viața întreagă.

- Așteaptă, repetă el, apoi își rezemă fruntea de a ei. Respiră.

- Respir.

- Nu, eu. Mă refeream la mine. Trase aer în piept o dată, apoi încă o dată. În regulă.

Evident, ea luă asta drept aprobare și îl trase spre ea din nou.

- Nu, vreau să zic... Rezolvă dilema strângând-o în brațe și ținând-o aproape de el. Iisuse, de ce trebuia să fie așa de zveltă, de catifelată și de suplă chiar în acel moment? În regulă. O să facem o pauză. Doar o mică pauză.

Mâinile lui erau sigure, se gândi ea. Foarte sigure. Ca de chirurg! Atunci, de ce îi tremurau?

O apucă de umeri cu ele și o împinse la distanță. Doamne, se gândi el, ce ochi mari, uimitori, aproape purpurii în lumina difuză!

Își reaminti ce greu îi fusese ei, ce greu îi era încă.

- Poate că ar trebui să... Nu vreau să te zoresc.

Ceva sclipi în ochii ei ca un apus, iar gâtul i se făcu iască.

- Ți s-a părut că mă zorești?

- Nu știu. Poate. Treaba e că, dacă nu facem o pauză, să respirăm, să... ceva, o să sfârșim prin a ne trezi goi pe verandă.

- În regulă.

- Bine, deci... El își lăsă mâinile în jos și se dădu cu grijă o jumătate de pas înapoi.

O să stăm un minut.

- Am vrut să zic că e-n regulă dacă ne trezim goi pe verandă.

Lui i se tăie din nou răsufierea.

- Mă omori cu zile, Roșcato!

- Știu că eu am trecut prin ceea ce am putea numi o perioadă de stat pe uscat, dar cunosc bine semnele când un bărbat mă dorește. Și dacă mai aveam îndoieli, tu ai demonstrat destul de limpede că mă dorești atunci, în ziua aia, la mama în bucătărie, când am stat la o cola.

- Dacă nu te-aș dori, aș fi un idiot, și mama mea se mândrește că nu a crescut așa ceva la ușa ei.

- Și eu te doresc, așa că, se pare, gând la gând cu bucurie.

- Asta-i... da, gând la gând cu bucurie – și eu am recepționat acele semne, și încă foarte bine. Problema e că, având în vedere împrejurările, planul era să te încânt cu o cină și să te fac să accepți să mai ieși cu mine de câteva ori, și abia după aia să mă culc cu tine.

Ea se rezemă de stâlp și încuviință din cap. Ceva ce el putu recunoaște a fi o notă de amuzament îi luci în ochi.

- Și bănuiesc că tu îți faci planuri personal și cu profesionalism?

- Treaba merge mai bine, de obicei, dacă îți faci planuri.

- Nu-ți plac surprizele?

- Ba da, îmi plac.

Crăciun fericit, La mulți ani! Hai să fim goi pe verandă! Oh Doamne!

- Îmi plac, reuși el să îngaime.

- Dar poate că-ți ia un timp să te obișnuiești cu o surpriză.

- Așa se pare.

Acum, ea zâmbi, calm și prietenos.

Ochi asemenea unui apus de soare, păr fermecat de sirenă, corp ca un lujer de trandafir cu tulpina lungă.

Într-adevăr, îl omora cu zile.

- Ai vrea să auzi planul meu? Întrebă ea. E cam spontan, dar cred că e realizabil.

- Sunt numai urechi.

- Planul meu e să sărim peste schema cu încântatul cu cina și câteva întâlniri. Revenim la asta în caz că amândoi o să vrem, după ce stăm goi pe verandă.

- Ești plină de surprize. Dar nu.

Ea oftă.

- Ești greu de convins, Griffin.

- Vreau să spun nu goi pe verandă. De data asta, o putem face mai bine.

- Există ceva mai bun decât să fim goi pe verandă?

- De data asta. Prima dată, gândi el. Această surprinzătoare primă dată. Nu ți-am arătat etajul al doilea.

Ea înclină capul și își lărgi zâmbetul.

- Nu, nu mi l-ai arătat.

- Mi-ar plăcea. Îi întinse mâna. Chiar mi-ar plăcea.

Ea își puse mâna într-a lui.

- Mi-ar plăcea și mie, dar s-ar putea să-mi fi ieșit puțin din mână.

- Nu și din punctul meu de vedere, zise el pe când se îndreptară din nou spre bucătărie. Dar nu-ți face griji, o să te îndrum eu.

Ea se opri și își atinse poșeta pe care o pusese pe bufet.

- Ce interesant! Mama mi-a dat un prezervativ să-l bag aici în seara asta, înainte de plecare.

- Oh, Doamne! Își frecă fața cu mâna liberă. I-aș mulțumi pentru că s-a gândit, dar e stânjenitor. În orice caz, m-am îngrijit eu. Ha.

- Atunci, e-n regulă.

- Putem să mergem pe scările din spate.

- Am uitat de scara din spate. Încântată, se întoarse odată cu el. Nu-i așa că-ți plac casele cu scări în spate?

- Îmi place asta. O să le aduc niște îmbunătățiri, dar sunt destul de solide. Aprinse o lumină – un singur bec. Și pe asta o s-o îmbunătățesc.

- O să fie minunat, dar deocamdată totul e în umbră, plin de mister. Îmi place cum se curbează aici ca să poți merge spre dreapta sau spre stânga.

– Mergem spre stânga.

– Câte dormitoare sunt aici, sus?

– Erau șapte la etajul al doilea. O să fac cinci. Acum sunt șase, odată ce am hotărât să pun dormitorul matrimonial în față.

– Cu terasa aia acoperită, superbă.

– Exact. Etajul al treilea e mai mult un labirint de cămăruțe și unghiuri ciudate. O să mă ocup de el mai târziu.

Se simțea așa de calmă. Nu se aștepta să se simtă atât de calmă, își dădu seama, în timp ce mergeau prin holul larg și întunecat. Așa de simplu era cu toate. Excitată, da, Dumnezeu, da, dar nu nervoasă! Și câtuși de puțin timidă.

Era ceva la el, se gândi ea, ce descătușea tensiunea.

– Oh! Uși duble. E elegant și destul de simplu ca să se potrivească cu restul.

– Nu e terminat, începu el, apoi deschise ușile și aprinse lumina.

– Oh, dar e minunat! O să fie minunat. Uită-te cum lumina înserării pătrunde pe ușile alea, și șemineul – granit negru. E puternic, ca să mă exprim așa.

– Nu m-am decis la culoarea pereților. Arată cu capul spre un perete unde făcuse niște dungi late de vopsea în diferite nuanțe. Am găsit candelabrul de fier la un târg de vechituri.

L-am recondiționat și l-am recablat. Caut acum alte corpuri de iluminat care să se potrivească cu el, dar în prezent folosesc doar câteva vechituri din familie. Totuși, patul e nou. Adică, salteaua e nouă. Am găsit patul acum două săptămâni. Tot la talcioc.

Ea își trecu mâna peste tablia de la picioarele patului. Netedă, se gândi ea, masivă și simplă.

– E superb.

– Castan. Un lemn bun. Are nevoie de puțină restaurare.

– Mai toate au nevoie de asta. Pe ce-ai dormit înainte?

– Într-un sac de dormit pe o saltea pneumatică. Dar, punându-mi în cap să te aduc aici, m-am gândit că cel mai bine e să iau un pat adevărat. Sunt bucuros că n-am amânat asta.

– Și mie îmi pare bine că n-ai amânat. Se întoarse spre el. Îmi pare bine că nici unul dintre noi n-a amânat.

El se dădu la o parte, deschise ușile verandei ca să lase aerul crepusculului să pătrundă, apoi atinse un întrerupător pentru a da drumul la foc înainte de a stinge luminile.

- Ți-e bine așa?

- Prea bine. E perfect.

El se îndreptă spre ea și o luă de mijloc.

- Ești unde vrei să fii?

- Exact. Ușor mirată, ea îl atinse pe păr. Și tu ești o surpriză, pentru că nu m-am așteptat să fiu aici cu nimeni, încă multă vreme de-aici încolo.

Își ridică brațele și îl luă de gât.

De data asta, sărutul fu lent, prelung și pasional. Ca prima dată, și, la fel ca prima dată, trupul ei se topi ca o ceară în soare.

Toate acele sentimente, se gândea ea, toate acele ușoare senzații de înfiorare. Uitase mai mult decât își putea aduce aminte, își dădu seama, cum e în brațele unui bărbat.

Se lăsă să plutească, doar să plutească și să zboare ca un fulg de pădăie într-o adiere de vară. Se apropia o furtună, oh, putea s-o simtă cum prinde putere înlăuntrul ei, dar aceasta fu precedată de gesturi de tandrețe și de liniște.

Își așternu mâinile pe fața lui când el înclină capul în timpul sărutului. Și tremură de încântare simțind cum el îi trage în jos fermoarul de la spate al rochiei.

Își trecu un deget în jos de-a lungul șirei spinării. Atingerea ușoară o făcu să se arcuiască înspre el, scoțând niște șoapte guturale înainte ca el să-și ducă mâinile la bretelele rochiei și să i le dea jos de pe umeri.

Rochia alunecă jos, și o împinse la o parte.

- Drăguț, murmură el și își trecu degetul aspru, într-un gest erotic, de-a lungul tivului dantelat al sutienului.

- Îmi bate inima așa de repede.

- Pot s-o simt.

- A ta. Își puse mâna pe inima lui, ușurată s-o simtă cum bate repede și tare sub palma ei. Și a ta.

Începu să-i desfacă nasturii de la cămașă, izbucni într-un râs găfâit când părea că degetele ei nu o ajută defel.

- Tremur toată și în interior, și în exterior.

El ridică mâinile ca s-o ajute, dar ea i le îndepărtă.

– Nu, vreau s-o fac eu. Va trebui să tolerezi niște stângăcii. Vreau...
Îl simți înfiorându-se când în sfârșit reuși să-i deschidă cămașa și îi atinse pielea. Îl privi drept în ochi. Vreau totul.

Îl dădu gata, îi distruse și ultima fărâmă a controlului de sine. Ea gemu când el o săltă și o culcă cu spatele pe pat. O acoperi.

Era zveltă, și o parte din el se temu să nu o rănească. Dar chiar și această temere dispăru când ea se arcui în sus, prinzându-i șoldurile, ținându-l strâns lipit de ea.

Soarele apunea scaldat într-o lumină sângerie și un caprimulg începu să-și strige perechea.

În ea, furtuna rupse zăgazurile, o furtună fierbinte, involburată.

Mușchii lui erau ca de oțel, în ciuda conformației zvelte. Spatele lui se mișca în ritmul ei. Oh, Doamne, cum îi simțea sub mâinile ei. Greutatea lui apăsând-o pe pat.

Și mâini puternice, aspre, nerăbdătoare, pe tot corpul ei. Nu stărnindu-i dorința – stârnire părea un cuvânt lipsit de semnificație.

Simțea mai degrabă ca un soi de renaștere.

Când gura lui se închise peste sânul ei, o zgârietură de dinți, o atingere a limbii și mâna lui îi alunecă între picioare, orgasmul o cuprinse cu o putere distructivă și o lăsă tremurând când efectul lui trecu.

El nu se opri, dar o ridică din nou pe culmi.

Și ea era ca o frunză purtată de vânt. Neajutorată și tremurândă. Corpul ei era acum al lui, deschis, și el îl luă în stăpânire, îi oferi mai mult, așa încât senzațiile se împletiră una cu alta, dorințele prefăcându-se într-una singură.

Apoi, el fu în ea și plăcerea o pătrunse ca un torent.

Se contopi cu el, ritmul inimilor era același. Părul ei asemenea apusului se împrăștie sălbatic pe așternuturi, și pielea ei lucea în lumina fumurie a înserării.

– Shelby. Uită-te la mine. Trupul lui cerea eliberare, ultimul asalt. Dar voia să-i vadă ochii. Uită-te la mine.

Ea deschise ochii, întunecați și uluiți, și se uită într-ai lui.

– Asta-i tot, zise el și se eliberă.

Capitolul 17

Când ceața i se risipi din minte, primul gând coerent al lui Shelby fu: Așadar, așa e.

Se simțea greoaie, dar și ușoară și moleșită, golită de sinele ei și împlinită din nou, toate la un loc. Se gândea că ar putea alerga la un maraton sau ar putea dormi o săptămână întreagă.

Mai presus de toate, simțea că trăiește din plin.

Griff zăcea epuizat peste ea, și era bine așa. Îi plăcea greutatea lui pe ea chiar și acum, senzația de piele pe piele, totul încă fierbinte și umed ca după o furtună puternică de vară.

Într-un plăcut contrast, adierea ce pătrundea prin ușile deschise îi răcorea obrazii, o făcea să zâmbească. Totul o făcea să zâmbească. Dacă nu se controla, putea să înceapă dintr-odată să cânte.

- O să mă mișc într-un minut, mormăi el.

- E bine. Totul e cât se poate de bine.

El își întoarse capul doar cât să-i atingă linia gâtului.

- Am fost puțin mai dur decât am vrut să fiu.

- După mine ai fost perfect. Nu pot să-mi dau seama dacă m-am simțit vreodată atât de epuizată, sau doar am uitat cum e. Cu siguranță ești conștiincios, Griffin. Clar, faci o treabă bună.

- Păi, orice merită făcut. Se ridică să se uite la ea în lumina pâlpâitoare a focului. Apropo, nu ți-ai ieșit din mână.

Satisfăcută, fără vlagă, îi atinse obrazul.

- Am uitat să-mi fac griji în legătură cu asta.

- M-am întrebat cum ai arăta întinsă aici astfel. E mai bine, chiar mai bine decât mi-am imaginat.

- Exact în minutul ăsta, totul e mai bine decât mi-am imaginat. S-ar putea să fie din cauza acelui lung celibat, dar ție ți se datorează totul.

- Accept laudele. Se răcorește. O să răcești.

- Nu mi-e frig.

- Încă. Și nu ți-am dat de mâncare. Îi depuse un sărut pe buze. Trebuie să termin cina. Dar mai întâi...

Se rostogoli și, făcând asta, o săltă și pe ea. Inima ei tresăltă când el o ridică odată cu el.

Mușchi de oțel, își aminti ea. Era mai puternic decât arăta.

- Ar trebui să facem duș.

- Da?

- Absolut. Zâmbi pe când o purta în brațe. O să-ți placă la nebunie baia.

Într-adevăr, îi plăcu. Îi plăcea spațiul generos, cada supradimensionată așezată pe niște picioare în formă de labe, tonurile pământii ale gresiei. Cel mai mult îi plăcea dușul enorm cu numeroasele lui jeturi - și câte puteau face, în toată căldura și aburul acela, doi oameni inventivi și inteligenți.

Pe când se aflau din nou în bucătărie, ea se simțea proaspătă și nouă, și așa de fericită că își dorea să învețe un dans nou.

- Trebuie să le spun părinților că o să întârzi mai mult.

- Bine. Deși, câtă vreme mama ta ți-a dat un prezervativ la plecare, nu cred că vor fi surprinși.

Ea trimise un scurt mesaj pe telefon, întrebând dacă o duseseră pe Callie la culcare fără probleme. Apoi, pe când Griff încălzea din nou sosul și apa pentru paste, ea îi trimise un scurt mesaj Emmei Kate.

Sunt la Griff de două ore. N-am mâncat încă. Pariez că ghicești de ce. O să spun doar UAU până când vorbim. Poți să zici de două ori UAU. Shelby.

- Ce pot să fac? îl întrebă pe Griff.

- Poți să îți bei vinul ăla pe care n-am apucat să-l bem încă.

- Bine. Luă telefonul când acesta semnaliză recepționarea unui mesaj. E mama. Spune că fata doarme ca un înger și să stau liniștită.

Oh, am uitat să-ți spun, Callie a fost puțin dezamăgită că nu o să aibă o întâlnire cu tine. I-am spus că o să te invităm la o întâlnire.

- Oh, da?

El se uită peste umăr în vreme ce scotea salata din frigider.

- Hai să mă ocup eu de asta, ce zici? Ai niște ustensile pentru salată ca s-o pot amesteca?

- Cum?

- Atunci două furculițe.

- Din astea am. La ce fel de întâlnire o să fiu invitat?

- La un picnic.

Cu un zâmbet, luă furculițele și sticla cu dressing italian.

- E vorba de un picnic cu friptură rece de pui și salată de cartofi sau un picnic tip ceai imaginar? În funcție de asta se stabilește codul vestimentar.

- Prima variantă. Știu eu un loc. Nu e mult de mers cu mașina și după aceea puțin de mers pe jos. Mă gândeam duminică după-amiază, dacă e-n regulă.

- Două roșcate frumușele și mâncare? Sunt întotdeauna pregătite.

- Ține foarte tare la tine, Griffin.

- E reciproc.

- Știu, se vede. Vreau doar să spun, a trebuit să facă multe schimbări într-un interval scurt de timp, și...

- Vrei să dai de necaz, Roșcato?

- Într-un fel, se înțelege de la sine. Tu ai așa un fel blând de a fi, Griff. Și asta se vede. Vreau doar să spun că, indiferent ce se întâmplă cu noi doi, sper că tu... ei bine, sper că o s-o inviți în continuare din când în când la câte o întâlnire.

- Sunt norocos să cunosc patru generații de femei Donahue/Pomeroy. Le iubesc la nebunie pe fiecare dintre ele și nu caut vreo schimbare. Ce vă caracterizează sunt îndrăzneala și forța.

- Eu încă fac încercări de a mi le recupera.

- Rahat.

O spuse pe un ton atât de nonșalant, încât ei îi trebui un minut să își ridice privirea și să clipească.

- Cei mai mulți dintre cei pe care-i cunosc, chiar și eu m-aș putea număra printre ei, ar fi fost distruși să se pomenească înglodați în datorii de milioane de dolari, și fără a avea vreo vină în asta.

Probabil că aflase amănuntele, se gândi ea. Așa mergeau treburile pe acolo.

- Am acceptat să...

- Repet. Rahat. N-ai făcut decât să fii tânără și impulsivă și să te îndrăgostești de bărbatul nepotrivit. Cât se poate de nepotrivit, din punctul meu de vedere.

- Nu pot spune că greșești în privința asta.

- După aia, în loc să rămâi zdrobită când ai aflat cât de nepotrivit era, te-ai trezit pe cont propriu cu un copil și îngropată sub un munte de datorii, ai ridicat greutatea și ai început s-o distrugi încetul cu încetul. Și fetița aia? E fericită și mulțumită, și asta ți se datorează ție. Te admir extraordinar de mult.

Descumpănită, se holbă la el.

- Ei, bine. Păi, nu știu ce să zic la asta.

- Pe deasupra, ești cu adevărat atrăgătoare - scufundă pastele în apa clocotită -, ceea ce nu-i de ici, de colo.

Asta o făcu să râdă și reluă amestecatul salatei.

- Ai putea totuși să-mi răspunzi la o întrebare, care mă frământă de ceva vreme.

- Pot să-ncerc.

- De ce-ai rămas? Nu erai fericită și nu trebuie să fii vreun deștept să trag concluzia că el nu prea era genul de tată implicat în viața lui Callie. De ce-ai rămas?

O întrebare justă, hotărî ea, având în vedere împrejurările.

- M-am gândit la divorț, și nu o dată. Și dacă aș fi știut tot ce știu acum... dar nu știam. Nu voiam să dau greș. Știi, bunica mea avea doar șaisprezece ani când s-a măritat cu bunicul.

- Nu se poate. Informația îl șocă. Mă gândeam eu că de tânără, dar era doar un copil.

- În scurt timp, o să împlinescă cincizeci de ani de căsnicie. O jumătate de secol, și trebuie să-ți imaginezi că au avut și momente dificile. Mama ei nu avea decât șaisprezece ani, și ea și străbunicul au fost împreună timp de treizeci și opt de ani înainte ca el să fie omorât

când un camion cu remorcă a lovit camionul lui și încă trei într-o noapte, în iarna lui 1971. Mama mea nu împlinise încă optsprezece ani când s-a măritat cu tata.

- Femeile din familia ta sunt de neclintit.

- Și bărbații. Oh, au fost câteva divorțuri, unele dintre ele dure-roase, veri și mătuși, și așa mai departe, risipiți peste tot. Dar pot urmări o linie directă înapoi cu șapte generații de femei despre care știu și nici una dintre ele nu a crescut un copil într-o familie dezbinată. N-am vrut să fiu eu prima.

Ridică din umeri și își luă din nou vinul, hotărâtă să destindă atmosfera.

- Acum, e destul de adevărat că stră-străbunica mea din partea mamei a avut trei bărbați. Primul a murit luptând într-o dihonie cu membrii familiei Nash. Avea cam optsprezece ani când – așa se spune – Harlan Nash l-a atras într-o cursă și l-a împușcat pe la spate, lăsând-o pe stră-străbunica cu trei copii și cu încă unul pe drum. S-a măritat cu vărul primar al primului ei soț și a avut timp să mai facă încă doi copii, înainte ca el să moară de friguri. După aia, s-a măritat cu un irlandez solid pe nume Finias O'Riley. Avea cam douăzeci și doi de ani și a mai avut încă șase copii cu el.

- Stai să adun. Doisprezece copii? A avut doisprezece copii?

- Da, și spre deosebire de multe femei din vremea și din locul ăla, a trăit până la nouăzeci și unu de ani. A trăit mai mult decât cinci dintre copiii ei, ceea ce pesemne a fost o povară; și l-a pierdut pe Finias al ei, care era șerif prin părțile astea – se pare că Forrest l-a moștenit în privința asta – când ea avea optzeci și doi de ani, și el, optzeci și opt. Străbunica mea, care trăiește în Tampa, Florida, cu cea mai mare dintre fiicele ei, obișnuia să spună că ea... o chema Loretta, dar îi spuneau întotdeauna Bunny.

- Profetic, dacă stai să te gândești...

Râzând pe înfundate, Shelby ridică din nou paharul.

- Se spune că s-ar fi măritat din nou, pentru că avea un curtezan, un vădov care-i aducea flori în fiecare săptămână, dar el a murit înainte ca ea să se fi hotărât. Mi-ar plăcea să cred că aş putea atrage un curtezan la vârsta aia.

- O să-ți aduc flori.

- În cazul ăsta, dacă n-o să te văd la ușă peste șaiszeci de ani, o să fiu foarte dezamăgită.

*

Fu ușurat să constate că cina nu fusese doar comestibilă, ba chiar savuroasă. Îi povesti scena cu Melody din salon. El auzise deja câteva versiuni, dar aflând povestea de la ea, putea să-și facă o impresie mai clară.

- De fapt, care-i problema ei?

- De când o cunosc, a fost tot timpul pusă pe ceartă. Răzgâiată, încrezută, cu atitudinea aia josnică de care ai pomenit și tu. Mama ei o adora, și o adoră și acum. A îndemnat-o să participe la tot felul de concursuri de frumusețe, încă de mică. Și le-a câștigat aproape pe toate, ca după aia să devină o infatuată și să-și dea importanță peste tot.

- Infatuată. Nu auzi asta în fiecare zi.

- I se potrivește. Aproape întotdeauna a obținut ce și-a dorit și când a dorit. N-aș putea spune că a arătat recunoștință pentru asta. M-a urât dintotdeauna.

- Probabil pentru că a știut că, dacă participai la acele concursuri, o făceai praf.

- Nu știu dacă-i așa, dar am învins-o la un moment dat, când chiar își dorea să câștige ea. Așa, pur și simplu.

- Ca de exemplu?

- Oh, prostii - sau așa le văd acum. Un băiat pe care îl voia ea, pe când aveam vreo paisprezece ani, și el mă plăcea pe mine. L-a pus pe Arlo Kattery să-l cotoagească - știu că ea l-a pus, dar Arlo n-a spus nimic. M-au pus șefa echipei de majorete - toată perioada cât am fost elevă -, și ea voia asta. Bunicul a reparat rabla aia veche de Chevy, ca să nu trebuiască să vin acasă pe jos după antrenament. Ea a scris peste tot cu spray „curvă“ și cuvinte mai urâte. Știu că ea a făcut asta, pentru că atunci când am întrebat-o despre asta, Jolene avea o față al naibii de vinovată. La fel de vinovată cum a fost în seara balului de absolvire de la liceu, când am fost desemnată regina balului, și parbrizul vechiului Chevy a fost spart și cauciucurile, tăiate.

- Acum sună mai mult patologic decât enervant.

- E doar josnică. Cred că unii oameni așa sunt și, dacă nu plătesc niciodată cu adevărat pentru asta, devin din ce în ce mai mârșavi. Nu mă îngrijorează, mai ales de când i s-a interzis să mai intre în salon și la spa. Ai gătit o cină minunată, Griffin. Poate că ești o partidă bună.

- Dacă-ți spun.

- O să te ajut să faci curat în bucătărie, după aia trebuie să plec.

El trăsă o linie cu degetul pe brațul ei.

- Nu-i chip să mai stai?

Avea ochii aceia frumoși și verzi, acele mâini aspre, pricepute, meticuloase, un fel de a o săruta ce îi puneă sângele în mișcare.

- E tentant, pentru că ne așteaptă veranda aia. E cu mult mai tentant decât am crezut că o să fie. Dar nu m-aș simți bine să nu merg acasă în seara asta, la Callie.

- Cine știe, poate o să reușesc să am o întâlnire la pizza cu Callie până la picnic.

- Oh, ar fi drăguț, dar am o săptămână așa de aglomerată, trebuie să repet și...

- Nu te-am invitat pe tine. Totuși, se aplecă și o sărută. Ai vreo problemă s-o duc pe Roșcățică la o pizza?

- Cred... cred că nu. I-ar plăcea chiar foarte mult. Se ridică și duse farfuriile la chiuveță. Ești sigur că vrei să te bagi în asta, Griffin?

- Callie sau tu?

- Venim împreună la pachet.

- Frumos pachet.

Îi abātu atenția cu planuri despre casă, în vreme ce încărcău mașina de spălat vase. Îi plăcea să-și împărtășească ideile și planurile cu cineva care le înțelegea, vedea potențialul acelor proiecte.

- Singurul lucru de care ai nevoie, și încă destul de curând, e un leagăn pentru veranda din față. Nu poți să ai o verandă așa de frumoasă și să nu ai un leagăn pe ea.

- Leagăn pentru veranda din față, bifat. Cea din spate?

- O bancă veche, poate un balansoar. Te-ai putea legăna și privi grădinile la care ai muncit din greu să le amenajezi.

- Amenaiez grădini?

– Cu o glicină, în imaginația mea, plantele alea drăguțe care atârnă. Își zvântă mâinile după ce îi spală oala. M-am simțit minunat. Nu mă refer doar la... păi, n-aș vrea să omit vizita la etajul al doilea.

El o prinse de talie.

– Mai am încă multe să-ți arăt.

Ea se lăsă pradă sărutului ce urmă. Apoi se retrase cu un sincer regret.

– Chiar că trebuie să plec.

– În regulă, dar o să vii înapoi pentru continuarea vizitei.

– Nu cred că aș putea rezista tentației.

Ea își luă poșeta; el luă cheile dintr-un bol de pe bufet.

– Oh, tu ieși? întrebă ea pe când se îndreptau către ușa din față.

– Sigur. Te urmez până acasă.

– Nu fi caraghios!

– Nu sunt caraghios. Te urmez până acasă. N-ai decât să protestezi. Tot am s-o fac. Femeia care te-a amenințat a fost împușcată cu mai puțin de o săptămână în urmă chiar în fața localului unde cântai. Nu mergi de una singură acasă după ce se întunecă.

– Nu te pot opri să mergi după mine tot drumul până acasă, apoi să te întorci tot drumul, dar e caraghios.

– Nu contează. O trase spre el pentru încă un sărut, apoi merse spre camioneta lui în vreme ce ea se duse la mașina ei.

Absurd, se gândi ea din nou, dar și drăguț. El nu făcea decât să crească în ochii ei.

Dumnezeule, nu se mai gândise la asta de ani întregi. Ea și Emma Kate concepuseră în liceu un sistem de evaluare prin puncte. Amuzându-se, începu să numere punctele pe care le făcea Griff.

Arătos, pe o scară de la unu la zece. Fără discuție i-ar fi dat un zece, decise ea și nu credea că exagerează.

Talente conversaționale. Și aici încă un zece. Știa să vorbească, dar și să tacă.

Umor. Din nou câștigător. Luă curba și îl văzu în spatele ei.

Atent. Poate exagerat, ca, de exemplu, să-și piardă timpul escortând-o până acasă pe drumuri pe care le cunoștea de când lumea.

Sărută bine. Aici sarea pur și simplu de pe scara valorică. Coborî geamul, lăsând aerul să răcorească gândurile înfierbântate care o

purtau la el. Putea spune cu mâna pe inimă că nu fusese niciodată sărutată mai bine.

Care erau celelalte cerințe pentru un iubit perfect? Sigur le avea notate pe undeva. Întocmiseră lista înainte ca vreuna dintre ele să fi făcut sex, așa că asta nu era pe listă.

Lista lui Shelby, cea adultă, ar include asta, și el ar repurta victoria și la acest capitol.

Apucă pe drumuri lăturalnice, mergând pe la periferia orașului din obișnuință, alegând drumul șerpuit, fără a pierde din ochi farurile lui Griff la mică distanță.

Chiar o făceau să zâmbească. Nu era un lucru așa de rău să lase pe cineva să aibă grijă de ea, doar un pic. Atât timp cât își amintea că trebuia să fie stăpână pe viața ei și pe cea a lui Callie.

Intră pe alee și observă că luminile din dormitorul părinților ei erau încă aprinse. Când coborî, dădu să-i facă cu mâna lui Griff, dar el ieșise deja din camionetă.

- Nu trebuie să mă conduci până la ușă.

- Ba bine că nu. Așa se face. Și dacă nu te conduc până la ușă, cum o să te sărut de noapte bună?

- Îmi place a doua parte. Prima dată când am fost sărutată în fața ușii de la intrare, aveam cincisprezece ani, și Silas Nash – un descendent din infamul clan Nash – mi-a dat o sărutare ce m-a făcut să plutesc și să-l visez jumătate de noapte.

- Pot să-l înving la capitolul ăsta, zise Griff după o clipă. Pot să-l înving pe un adolescent pe nume Silas.

- E la Facultatea de Drept Universitatea din Tennessee, studiază să devină avocat.

- Cu siguranță că pot bate un avocat, declară Griff și, după părerea lui Shelby, o dovedi.

- Cred că acum o să plutesc până sus și o să te visez.

- Toată noaptea. Îi strânse părul în pumn, o sărută încă o dată până când lumea începu să se învârtă în jurul ei. Nu mă mulțumesc doar cu jumătate.

- Noapte bună, Griffin!

- Noapte bună!

Așteptă până când ea închise ușa, apoi se înapoie la camionetă. Avea să viseze și el în noaptea aceea, se gândi. Femeia asta îl pusese cu botul pe labe. Totul la ea îi părea familiar.

Ridică privirea, și-o imaginează cum se ducea să o controleze pe Callie. Și cum se gândea la el. Ar face bine să se gândească la el pe când se dezbracă să se bage în pat.

Fără doar și poate că el avea să se gândească la ea.

Demară și, la fel ca ea, apucă pe drumul lăturalnic.

Nu se grăbea, avea multe la care să reflecteze. Să facă planuri.

Trebuia să se gândească la o întâlnire la pizza cu o fetiță drăguță și abia aștepta picnicul cu ea și cu mama ei.

Poate că avea să ia o sticlă de șampanie, pentru un picnic cu atmosferă elegantă și pentru a crea elementul de surpriză.

Privi în oglinda retrovizoare la luminile din spate și, deoarece se deplasase cu viteză mică, acceleră puțin.

Se pare că nu îndeajuns, se gândi el, pentru că luminile se apropiară. Așteptă camionul – putu distinge acum silueta unui camion –, ca să îl depășească dacă era atât de grăbit.

În loc de asta, îl lovi atât de tare încât îl izbi de volan și ricoșă înapoi.

Instinctiv, apăsă pedala de accelerație. Se gândi la telefonul pe care îl pusese, ca de obicei, în suportul de pahare, dar nu voia să riște luând mâna de pe volan.

Camionul îl buși din nou, mai rapid, expediindu-l cu mai multă forță într-un derapaj ce-i făcu cauciucurile să fumege pe banda de refugiu. Griff reveni pe șosea, dar următoarea lovitură, chiar în curbă, îl trimise cu o clătinătură afară de pe carosabil, alunecând dincolo de parapet și izbindu-se de stejarul înverzit.

Auzi izbitura și avu doar o clipă de gândire înainte ca airbagul să se deschidă. Cu toate astea, impactul îl făcu să se lovească cu capul de geamul lateral. Amețit, zări stopurile roșii ale camionului, care trasa pe dreapta cu motorul pornit, apoi acceleră în curbă.

– Nu sunt rănit, mormăi el, dar vederea îi era tulbure. Nu-i prea rău, n-am nimic rupt.

Nu putea spune același lucru și despre camioneta lui.

Bâjbâi după telefon și simți cum privirea i se înceteșează ca și cum și-ar fi scufundat capul sub apă.

Să nu leșini, își porunci el.

În lumina slabă, reuși să găsească numele pe care-l voia și apăsă butonul de apelare.

- Unde e sora mea? întrebă Forrest.

- Acasă. Eu nu sunt. Am necazuri. Dacă o să leșin, mă aflu pe Black Bear Road, cam la trei kilometri de casa mea. Știi curba unde e stejarul ăla mare?

- Da.

- Camioneta e în copacul ăla. Cineva m-a scos în decor. Aș avea nevoie de un polițist.

- Se pare că ți-ar trebui un remorcher. Ești rănit?

- Nu știu. Am văzut stele verzi. M-am lovit la cap. Sângerez puțin.

- Rămâi acolo. Am plecat spre tine.

- Camioneta e în copac. Unde să plec?

Dar Forrest închisese deja.

Stătu o clipă, încercând să-și întipărească în memorie camionul care îl scosese de pe carosabil.

Un Chevy, da, un Chevy, se gândi el. O furgonetă de jumătate de tonă. Model mai vechi. Poate de patru, cinci ani. Ceva prins de radiator, ca de exemplu... un plug?

Îl durea capul dacă se gândea, așa că încetă, bâjbâi după centura de siguranță și descoperi, atunci când împinse să deschidă portiera și își schimbă poziția, că tot corpul îl durea.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face acum era să stea pe marginea scaunului să respire aerul rece al nopții. Își șterse sudoarea de pe frunte și văzu sângele care-i mânjise mâna.

La dracu'.

Avea o bandană în torpedou, dar nu avea de gând să încerce să ajungă la ea acum, nu în acest moment.

Nu avea nimic rupt, își reaminti el. Își fracturase odată mâna, pe când avea opt ani și se rupsese craca pe care se legăna. Și își mai fracturase încheietura la șaptesprezece ani, sărind de pe fereastra lui Annie.

Așa că știa cum e când îți rupi un os.

Doar se lovise, fusese zdruncinat și făcuse puțin zgomot.

Dar camioneta – și la naiba, iubea mașina aia – era cu totul altceva. Se sili să stea în picioare ca să se asigure că poate. Puțin amețit, dar nu foarte rău. Adunându-și puterile, dădu roată mașinii, ca să vadă stricăciunile.

– La dracu'! La dracu'! Fir-ar al dracului! Furios că era atât de rău pe cât se temuse, își trecu o mână prin păr. Și ameți din nou când își atinse rana.

Masca radiatorului era praf și, după felul în care capota se ondulse, nici acolo lucrurile nu stăteau prea bine. Și Dumnezeu știe ce mai era și pe dedesubt.

Nu era mecanic, dar era destul de sigur că avea și arborele îndoit, ca să pună capac la toate.

Se izbise tare, suficient de tare încât parbrizul să fie spart ca o pânză de păianjen.

Călcă pe cioburi de sticlă pe când dădea ocol mașinii ca să ia din torpedou bandana și o lanternă. Avariile, se gândi el. Trebuia să scoată de îndată triunghiurile de semnalizare.

Înainte de a face ceva din toate astea, niște lumini străpunseră întunericul.

Forrest opri o mașină de patrulare a poliției în spatele mașinii lovite. Ieși, îl măsură îndelung pe Griff, apoi examinase camioneta.

– Sângerezi la cap, prietene.

– Știu. Nenorocitul! Lovi cauciucul din spate, gest necugetat pe care îl regretă imediat, pentru că îi produse o durere ascuțită la ceafă.

Nu avea un traumatism cervical. Nu avea un traumatism cervical.

– Ai băut, Griff?

– Am băut două pahare de vin toată seara, și al doilea cu o oră încheiată înainte de asta. Am fost împins de pe drum, la dracu', Forrest. Idiotul a venit în spatele meu, m-a bușit și a continuat tot așa până când m-a prins în curbă și m-a trimis în copac.

– Ce idiot?

– Nu știi ce dracu' de idiot. Își apăsă podul palmei – au! – pe rana ce zvâcnea, pentru că sângera abundant. Un Chevy de jumate de tonă, patru sau cinci ani vechime. Avea un soi de plug sau o unealtă agricolă – ceva mi-a agățat masca de la radiator. Roșu, cred. Cred că era roșu. Camioneta. Plugul era galben, în cea mai mare parte, cred.

- În regulă. Hai să stai și tu un minut jos. Am o trusă de prim-ajutor în mașină. Am face bine să oprim sângerarea.

- O să mă sprijin aici. Se sprijini de spatele basculant al camioanei. Oh, încă ceva... Se chinui să-și aducă aminte în vreme ce Forrest se duse la mașina lui. A încetinit după ce am făcut accidentul. Doar câteva secunde, ca și cum voia să se asigure că m-am izbit bine de tot. L-am văzut luminile din spate și... un autocolant pe... Ce mână-i asta? Ridică mâna stângă o clipă înainte de a-și aminti care-i dreapta și care-i stânga. Pe stânga, pe partea stângă a haionului.

Griff închise ochii, constatând că durerea se mai potolise.

- Nu era beat. A făcut-o intenționat. Nu sunt sigur când l-am văzut în spatele meu, dar nu la mult timp după ce am lăsat-o pe Shelby acasă la părinții tăi.

- Ai escortat-o până acasă?

- Mda. Doar nu era s-o las să conducă singură după lăsarea întinericului, cu tot ce s-a întâmplat.

- Hmm.

Forrest montă semnalizatoarele de avarie. Griff închise din nou ochii.

- Cred că mașina e terminată, sau pe-aproape. N-o am decât de trei ani. Am mers mult cu ea, sigur, dar era încă foarte bună.

- O să-l rog pe bunicul să arunce o privire după ce-o să fie remorcată în oraș. Ești lucid, adăugă Forrest, apropiindu-se cu trusa de prim-ajutor. Încă n-ai dat la boboci.

- Nici n-am de gând.

- Dacă te răzgândești, fă-o departe de mine. Cum stai cu vederea?

- La început, a fost cam încețoșată. Acum s-a stabilizat. Au, ce dracu'!

- Hai, nu fi copil! zise Forrest cu blândețe și continuă să-i curețe rana cu un tampon cu alcool.

- Așa ai fi și tu, dacă aș fi o asistentă sadică.

- Nu pot vedea cât de rău e până nu curăț puțin aici. Asistenta Emma Kate e pe drum.

- Ce? Nu. De ce?

- Pentru că dacă spune că trebuie să te duci la Urgențe în Gatlinburg, acolo o să te duci. Și de vreme ce eu trebuie să mă ocup de rahatul în care ești, ea și Matt te pot duce acolo.

- I-ai chemat.
- Da. O să chem o platformă după ce mă mai uit la ce-i pe-aici. Mai poți să-mi spui ceva despre camion?
- Altceva decât că cine-l conducea era... este... nebun?
- Nu l-ai văzut deloc pe nebun?
- Doar vag - aş spune că-i bărbat -, dar eram destul de concentrat să nu sfârşesc așa cum am făcut-o. Sau mai rău. Griff tăcu o clipă și îl studie pe prietenul lui în timp ce acesta fixă două bandaje pe rană. Știi deja cine e după cele ce ți-am spus.
- Am o idee vagă. Asta-i treaba mea de-acum, Griff.
- E pe dracu'. Sunt camioneta mea, capul meu.
- Slujba mea. Cred că-s Matt și Emma Kate ăia care vin acum. Ai supărat pe careva în ultimul timp?
- Tu ești cel care te încadrezi cel mai bine în categoria asta, mai nou, pentru că mă culc cu soră-ta.
- Forrest se opri din ceea ce făcea și miji ochii.
- Ei, na!
- Cred că-i un moment potrivit să-ți mărturisesc, de vreme ce ai o atitudine foarte oficială, și eu deja sângerez. Sunt nebun după ea. Totalmente.
- De la îmi pare bine de cunoștință la sunt nebun după ea e un mare salt.
- M-a săgetat drept în inimă. Griff își străpunse inima cu un deget. Bam.
- Înainte ca Forrest să mai poată spune ceva, Emma Kate veni în fugă de la mașină cu o geantă medicală în mână.
- Ce s-a-ntâmplat? Lasă-mă să te examinez.
- Scoase o lanternă tip stilou și o aprinse.
- Urmărește lumina cu ochii.
- Sunt bine.
- Taci din gură. Spune-mi numele tău complet și data zilei de azi.
- Franklin Delano Roosevelt. Șapte decembrie 1941. Ziua cea mai nefastă.
- Obraznicule! Câte degete?
- Unsprezece minus nouă. Sunt bine, Emma Kate.

- O să-ți spun eu dacă ești bine după ce o să te examinez într-un cabinet la clinică.

- N-am nevoie...

- Taci din gură! îl admonestă ea din nou, apoi îl îmbrățișă. Forrest n-a procedat rău, dar o să scot bandajele astea la clinică, să mă uit chiar eu la rană. Poate e nevoie de copci.

- Nu-uhu, zise Griff.

Matt stătea cu mâinile în șolduri, examinând camioneta.

- Idiotul ăsta ți-a distrus mașina, omule. Forrest zicea că cineva te-a scos de pe carosabil. Cine era?

- Întreabă-l pe Forrest. Cred că el știe ținând cont de ceea ce am văzut eu pe celălalt camion.

- O să cercetez. Deocamdată, du-l la clinică și examinează-l. O să-i remorchez mașina la atelierul bunicului. Poți veni de dimineață să-ți iei din ea ce ai nevoie.

- Uneltele mele...

- O să fie tot acolo dimineață. Trebuie să plec; am declarația ta destul de clară și o să te sun dacă mai am nevoie de ceva. N-ai ce să fac aici, Griff, decât să te enervezi.

El comentă, dar cedă în fața majorității și sfârși prin a fi dus la camioneta lui Matt.

- Știe cine a făcut-o și nu spune.

Amărăciunea îl gâtui pe Griff.

- Pentru că știe că în cea mai mare parte a timpului ești un tip cumsecade, dar în acest caz te-ai duce direct să-l zvânti în bătaie. Matt scutură din cap. Nu că te-aș învinui. Dar ești deja pe butuci – dezavantajul tău –, și-ar fi cel puțin la fel de mulțumitor dacă ăla de-a făcut asta stă un timp la răcoare.

- Putea să stea la răcoare după ce îi tăbăceam eu fundul.

- A făcut-o intenționat? întrebă Emma Kate. Ești sigur?

- Oh, mai sigur de-atât nu se poate.

- Încotro te duceai?

- Mă întorceam după ce am escortat-o pe Shelby până acasă. Deodată, Griff se îndreptă de spate. Am plecat de la Shelby și am zărit camionul ăla venind în urma mea – la puțin timp după ce-am plecat

spre casă. Pentru că ăsta ori a stat la casa ei, ori la a mea. Ori a stat la a ei, ori ne-a urmărit aici de la a mea, și a așteptat momentul potrivit.

– Tu crezi că au venit după tine pentru că n-au putut ajunge la ea? întrebă Matt.

– Mă gândesc că oricine a făcut-o nu e pur și simplu nebun. Mă gândesc la ceva mai rău. Cu mult mai rău.

Capitolul 18

Shelby își începu dimineața cântând sub duș. Simțea primăvara în pașii ei și nu-i păsa cine observa asta sau ghicea motivul.

Se îmbracă și o ajută pe Callie să se îmbrace.

– Azi trebuie să te duci la străbuni.

– Acasă la străbuni?

– Exact. E ziua ei liberă și s-a arătat dornică să te duci acolo și să stai cu ea. Nu-i așa că o să fie distractiv?

– Străbuni are prăjiturile și pe Bear.

Bear era câinele cel mare și galben, care alerga și se juca cu o fetiță toată ziua – și dormea la soare când nu avea partener de joacă.

– Știu. Bunicul o să fie și el pe-acolo un timp. Buni a ta o să te ducă acolo în drum spre serviciu. Eu am de lucrat la niște acte în dimineața asta. Apoi, o să vin să te iau când termin de lucru pe ziua de azi.

Împreună cu Callie care boscorodea câte lucruri trebuia să-și ia la străbuni și câte și mai câte avea să facă acolo, intră în bucătărie.

Părinții lui Shelby curmară de îndată discuția pe care o purtau și privirea fugară pe care o schimbă o puse în gardă pe Shelby.

– S-a întâmplat ceva?

– Ce să se fi întâmplat? zise veselă Ada Mae. Callie Rose, e așa o dimineață frumoasă, încât m-am hotărât că o să mergem să mâncăm micul dejun afară, pe veranda din spate, ca la un picnic.

– Îmi plăc picnicurile. O să-l invit pe Griff la o întâlnire pentru picnic.

– Am auzit. Azi poate fi ca un fel de repetiție. Am căpșunele astea frumoase proaspăt culese și niște omletă cu brânză. Haide să le ducem afară.

– Și mami vrea la picnic.

– O să vină și ea imediat.

Shelby rămase locului pe când Ada Mae o scoase pe Callie pe verandă.

– Ceva nu-i în regulă. Oh, Dumnezeule, tati, a mai fost cineva împușcat?

– Nu. Nici pe departe. Și vreau să-ți spun din capul locului că el e bine.

– El... Griff? E Griffin. Inima îi tresări cu putere și îl luă pe tatăl ei de mâini. El avea să rămână calm, știa, indiferent ce se întâmplă. Dacă ar fi fost vorba de Clay sau de Forrest, mama ar fi fost distrusă. Ce s-a întâmplat cu Griff?

– A fost puțin accidentat, asta-i tot. Nimic grav. Shelby, știi că ți-aș spune dacă ar fi. Cineva l-a scos cu mașina în decor și a intrat în stegarul ăla mare pe Black Bear Road, aseară.

– Cum l-a lovit? Cine-a făcut-o? De ce?

– Stai jos, liniștește-te. Întorcându-se, Clayton deschise frigiderul și luă o cola. Are niște zgârieturi de la centura de siguranță și de la airbag. Și s-a lovit tare la cap. Emma Kate l-a luat la clinică aseară, i-a făcut un control complet, ceea ce voi face și eu mai târziu, în dimineața asta. Dar dacă Emma Kate a spus că n-are nevoie de doctor sau de spital, putem să ne încredem în ea.

– În regulă, așa o să fac, dar vreau să mă conving cu ochii mei.

– Poți s-o faci, continuă el în stilul lui calm, după ce te liniștești.

– Probabil că s-a întâmplat când mergea spre casă de-aici. N-ar fi fost acolo dacă n-ar fi insistat să mă escorteze până aici, ca să se asigure că ajung cu bine acasă. Vreau să merg acolo și să mă conving, dac-ai putea să vezi tu de Callie.

– Nu-ți face griji pentru Callie. Nu-i acasă la el. A rămas peste noapte la Emma Kate, pentru că n-a vrut să-l lase să stea singur.

– Bine. De data asta, reuși să se liniștească. Asta-i bine.

- Dar cred că acum e-n drum spre poliție. Forrest și Nobby - îți aduci aminte de vărul meu de-al doilea, Nobby - au fost în vale azi-noapte și l-au săltat pe Arlo Kattery.

- Arlo? El a provocat accidentul? Își apăsă degetele pe ochi. Beat, presupun și conducând ca un țicnit.

- Nu știu dacă așa au stat lucrurile. Du-te-acolo. E cel mai bine să auzi direct de la sursă decât frânturile de informații pe care le am eu. Și transmite-i lui Griffin că are programat un control la ora zece; altminteri, nu va putea să conducă sau să atingă o unealtă electrică măcar.

- O să-i transmit. Callie...

- E bine. Pleacă.

- Mulțumesc, tati.

Când ea plecă în grabă, lăsând cola nedesfăcută pe bufet, Clayton știu că fetița lui era îndrăgostită lulea. Cu un oftat, luă doza și o deschise să o bea el. Era mai sănătoasă decât o dușcă de whisky la ora șapte și jumătate dimineața.

*

Griff intră în secția de poliție, simțind cum îi ard ochii, inclusiv stângul, unde îi apăruse peste noapte o rană urâtă. Merse glonț la Forrest.

- Vreau să vorbesc cu ticălosul ăla.

Forrest se opri din tastat la calculator și luă telefonul pe care îl ținea între umăr și ureche.

- O să revin eu, zise el și închise. Mai bine te-ai calma puțin.

- Nu am dispoziția să mă calmez. Nici măcar nu-l cunosc pe Arlo Kattery, n-am schimbat un cuvânt cu el în viața mea. Vreau să știu de ce m-a aruncat intenționat în decor.

- Forrest? Șeriful îl strigă din ușa biroului său. De ce n-o iei tu înainte și lasă-l pe Griff să se întoarcă și să spună ce are de spus? propuse el când Forrest ezită. În locul lui, și eu aș fi tentat să-mi vărs năduful.

- În regulă, mulțumesc. Nobby, crezi că l-ai putea suna pe tipul ăla de la laborator, după ce termini discuția aia?

- Desigur. Ochiul tău nu arăta foarte rău, Griff. Cu o experiență de douăzeci de ani, Nobby îi aruncă lui Griff o privire gânditoare. Am văzut lucruri mult mai rele. Dacă-ți pui o bucată de carne crudă acolo, n-o să mai fie așa de rău.

– Așa o să fac.

Pe când Griff se îndrepta spre partea din spate a clădirii, Shelby năvăli înăuntru.

– Oh, Griff!

– Acum și cu tine, Shelby, scumpo, tocmai îi spuneam că nu-i chiar așa de rău.

– Nu-i. Griff preluă din zbor ideea lui Nobby și îi dădu înainte. Sunt bine. Nu mă doare. Îl durea teribil, dar nu suferea.

– Tati zicea că a fost Arlo Kattery. Nu știi de ce omul ăla are carnet de conducere dacă încă conduce beat așa cum făcea când eram adolescenți.

– Nu știm dacă era beat când a provocat accidentul lui Griff.

– Sigur a fost. Altfel, de ce să facă una ca asta?

Forrest schimbă câteva priviri cu șeriful și încuviință ușor din cap.

– Hai să mergem în spate și să-l întrebăm. Era pe jumătate beat când eu și Nobby am mers și l-am săltat, și încerca să spună că a fost acasă toată noaptea. Plugul era încă atașat de camion. Arlo e plătit să are câteva dintre terenurile particulare din afara orașului, îi explică el lui Griff. Țsta nu-i un motiv să aibă un plug de zăpadă la camion în luna mai. Mai ales că avea vopsea albă pe el. Iar pe spatele camionetei lui Griff era vopsea galbenă, ca a plugului. Eu și Nobby l-am informat despre aceste lucruri, așa că a pretins că cineva i-ar fi furat camionul și a atașat plugul la el.

– Prostii.

– O prostie mai mare nici că există, zise Forrest cu o aprobare din cap spre Griff. Nici n-avea sens să ne contrazicem cu un om pe jumate beat, care bea tequila și fuma un joint, așa că l-am umflat. Și l-am lăsat azi-noapte să doarmă știind că urmează să-l acuzăm în dimineața asta de tentativă de omor.

– Ah, Dumnezeuule!

Shelby închise ochii.

– Așa ne dorim și noi să reacționeze. Tentativa de omor e doar o parte, comentă Forrest, agățându-și degetele mari în curea. Dar cu siguranță că va fi acuzat de provocarea unui accident cu fugă de la locul faptei, conducere imprudentă și tot tacâmul.

– Lista e deschisă, spuse Hardigan.

- Mda. Așa cred și eu. Oricum privești problema, o să primească câțiva ani. De-abia l-am lăsat să mediteze la asta. Șeriful, aici de față, dacă l-am citit corect, crede că o să mărturisească tot dacă-i pus față în față cu voi doi.

- Ai înțeles corect, ofițer.

- În regulă, deci. Hai să vedem ce-i de văzut. Să nu ziceți un cuvânt despre avocat, bine? Încă n-a ajuns acolo cu creierul lui cât o nucă.

Forrest îi conduse în spate, trecând printr-o ușă de oțel și prin cele trei celule.

În cea din mijloc, era Arlo Kattery, întins pe un prici.

Ea se uitase la el în seara aceea la Bootlegger's - la el și la ochii lui spălăciți. Ce văzu acum nu era cu mult diferit față de ultima dată când îl văzuse la lumina zilei, cu ani în urmă. Păr de culoarea spicului, tuns scurt, fața cenușie cu barbă nerasă blondă. Ochii aceia mici ca de șarpe - acum închiși -, gât lung cu un tatuaj în formă de sârmă ghimpată de jur-împrejur.

Destul de scund și îndesat, cu cicatrici pe articulațiile degetelor de la nenumăratele bătăi - majoritatea provocate de el.

Forrest fluieră ascuțit, ceea ce o făcu pe ea să tresară, și pe Arlo să-și holbeze ochii.

- Trezește-te, scumpule! Ai o vizită.

Ochii atât de spălăciți, că păreau aproape lipsiți de culoare, îl cercetară pe Griff, se opriră asupra ei, apoi se feriră într-o parte din nou.

- Apăi n-am cerut vreo vizită. Mai bine m-ai lăsa să plec d-acilea, Pomeroy, ori jar mănânci.

- Mie mi se pare că tu ai cam băgat-o pe mânecă, Arlo. Tot ce vrea să știe Griff - și e o solicitare îndreptățită - e de ce i-ai bușit camioneta și l-ai împins în stejarul ăla bătrân.

- N-am fost io. Ți-am spus o dată.

- Chevy de jumate de tonă, roșu-închis, plug galben în față, colant pe haion pe partea stângă.

Griff îl fixă cu privirea în timp ce vorbea și văzu cum maxilarul lui Arlo se contractă.

- Poza aia se brodește la mulți de p-aici.

- Da' de unde; nu în cele mai mici detalii. Și, pe deasupra, auto-colantul amuzant. Are pe el o țintă plină de găuri de gloanțe și scrie:

„Dacă poți citi asta, ești în bătaia puștii“. Forrest clătină din cap. Asta-i cu siguranță o glumă bună, Arlo. Să mai adăugăm și vopseaua luată de pe o mașină pe alta, și treaba-i gata. Nobby e acolo chiar acum și vorbește cu legiștii în laborator. O să mai dureze puțin, dar pot să demonstreze că vopseaua aia galbenă corespunde cu cea de la plugul tău, și aia albă, cu camionul lui Griff.

– Chestia ăia cu laboratorul e de rahat. Mai mult rahat, ca toate astea.

– Jurații pun mare preț pe asta, în special în cazurile penale, ca de exemplu tentativă de omucidere.

– Păi n-am omorât pe nimeni. Arlo sări în sus. Uite-l, stă chiar în fața mea nu-i așa?

– De asta-i zice „tentativă“, Arlo. Încercare eșuată.

– N-am încercat să omor pe nimeni.

– Ha. Forrest încuviință, ca și cum reflecta la asta, apoi scutură din cap. Aș! Nu văd un juriu să creadă așa ceva. Vezi tu, noi facem ceea ce se cheamă „reconstituirea accidentului“. Și o să demonstreze că tu, intenționat și repetat, ai lovit camioneta lui Griff. A fost nevoie de oarecare dibăcie, așa că n-o să-ți meargă cu scuza cu capacitate mintală diminuată, susținând că erai beat. Asta nu ți-ar aduce o condamnare cu mult mai mică. Îmi închipui că o să încasezi vreo douăzeci de ani.

– Pe dracu’!

– Nici un drac! îl contrazise Griff. Forrest, fredonează și tu ceva și astupă-ți urechile câtă vreme îi spun eu ticălosului ăstuia că o să jur pe un munte de Biblie în fața lui Dumnezeu și a țării că l-am văzut la volan. O să jur că am numărat găurile de glonț de pe autocolantul ăla idiot și că i-am notat și numărul de înmatriculare.

– Asta-i o minciună sfruntată! Am avut numerele acoperite cu pânză de sac.

– Apăi, chiar că ești idiot, Arlo! murmură Forrest.

– E un mincinos nenorocit! Furios, Arlo arată cu degetul printre gratii. Minte de-ngheață apele!

– Ai încercat să mă omori, îi reaminti Griff.

– N-am încercat să omor pe nimeni. Nici măcar nu trebuia să fi tu. Trebuia să fie ea.

– Vrei să mai spui asta o dată, tinere?

Vocea lui Forrest era calmă precum șuleratul unui șarpe, dar Griff deja se năpustise în față și întâlnise mâinile printre gratii să-l apuce pe Arlo de cămașă și îl smuci astfel încât capul lui se izbi de gratii.

- Halde, Griff, nu te pot lăsa să faci asta.

Dar Forrest nu făcu nici un gest să-l oprească, în vreme ce Griff repetă mișcarea.

- În regulă, de-ajuns deocamdată. Forrest îl apucă pe Griff de umăr. Doar nu vrem să scape din cauza vreunei chichițe procedurale, nu-i așa? Dă-te înapoi acum.

- De ce? Shelby nu se clintise din loc, nu din pricina cuvintelor sau a privirii pline de ură pe care i-o aruncase Arlo când le rostise, nici din pricina gestului violent neașteptat. De ce să vrei să-mi faci rău? Nu ți-am făcut niciodată nimic.

- Mereu te-ai crezut prea bună pentru mine, erai cu nasul pe sus și mi-ai întors spatele. Ai fugit cu primul barosan pe care l-ai agățat, nu-i așa? Mi-a ajuns la urechi că n-a mers strălucit.

- Mi-ai fi făcut rău pentru că n-am vrut să ies cu tine în liceu? Am un copil. Am o fetiță, și acum sunt singurul ei părinte. Ai fi riscat să-mi lași copilul orfan pentru că n-am vrut să ies cu tine?

- Nu lăsam pe nimeni orfan. Am vrut doar să te sperii, atâta tot. Trebuia doar să-ți dau o lecție, să-ți trag o sperietură zdravănă. Oricum, n-a fost ideea mea.

- A cui idee a fost, Arlo?

Pentru prima dată, o licărire de șiretenie se zări în ochii lui Arlo. Își mută privirea de la Forrest înapoi la Shelby, apoi iar la Forrest.

- Aș putea să vă zic niște lucruri, dar vreau chestia aia cu imunitatea. N-o să fac douăj' dă ani pentru ceva ce n-a fost ideea mea.

- Îmi dai un nume și-o să mă gândesc. Nu-mi dai, o să cer douăzeci și cinci de ani. E vorba de sora mea, idiotule. Un lucru pe care trebuie să-l cunoști de-acum e familia. O să-mi spui cine a pus chestia asta la cale, ori o să mă asigur că înfunzi pușcăria.

- Tre' să am niște garanții...

- N-ai nimic.

- O să aibă mai mult decât nimic, zise Griff. O să găsec o cale să ajung la tine. O să găsec. Și când o să găsec, o să-ți dorești să fi avut șansa să faci douăzeci de ani.

– Nici n-am atins-o, așa-i? Nu m-am atins de-un fir de păr din capul ei. Am vrut doar s-o sperii puțin. Mi-a dat o mie de dolari, a spus că-mi mai dă încă o mie după ce îți trag o sperietură soră cu moartea, să-ți dau o lecție de s-o ții minte. Trebuia doar să te-mping în decor, atât, dar ai trecut pe lângă mine în sens opus. Când m-am întors, te-am văzut îndreptându-te spre vechea casă Tripplehorn.

– M-ai urmărit.

– A trebuit să aștept și să mă gândesc. Și mi-am zis: Bine, o să-ți dau io lecția aia când o să pleci din nou. Mai bine pe-ntuneric, așa-i? Dar dup-aia, el a mers în spatele tău, și n-am putut să ajung la tine. Nu vedeam de ce să-mi pierd io toată seara pentru nimic. M-am gândit că dacă îl bușesc pe el, o să-ți trag ție o sperietură. Se pare că băieții din nord îs buni pentru tine. Ai sărit direct în pat cu asta, da' mie nici măcar o privire nu mi-ai aruncat. L-am văzut cum îți dădea țoalele jos.

– Te-ai uitat. Prea furioasă ca să fie speriată, Shelby se apropie. Știa prea bine cine îl plătise. Melody Bunker ți-a cerut să mă și spionezi?

– Mi-a dat o mie de dolari, a zis că-mi mai dă una. Nu mi-a zis ce și cum să fac, doar s-o fac. Donșoara Cu-Nasu'-Pe-Sus e foc și pară pe tine, pe bune. A venit direct la rulota mea pe vale și mi-a dat bani gheață. Așa-i de șucărită pe tine că ai dat-o afară din salon.

– Sper să bagi asta la cap, Arlo, și s-o ții minte când o să pleci spre Bledsoe County și în celula pe care o s-o ocupi acolo. Și când o s-ajungi acolo, să te gândești la asta, Arlo. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că sunt prea bună pentru tine. Doar că nu-mi plăcea de tine.

Se întoarse și porni spre ieșire. Forrest îi făcu semn lui Griff să meargă după ea.

– Stai așa, Roșcato.

– Nu pot să stau. De-abia pot să respir. Jur că dacă nu l-ai fi scuturat tu, aș fi făcut-o eu. S-a luat după tine pentru că n-a putut ajunge la mine destul de repede. Putea să te omoare.

– N-a făcut-o.

– Dacă nu mă escortai până acasă...

– Te-am escortat. O luă de după umeri. Nu voia ca mintea ei sau a lui să înceapă să proiecteze tot felul de scenarii, nu atunci și acolo. E închis, Shelby. Așa o să rămână.

– Toate astea, pentru că mândria lui Melody i-a fost terfelită, și asta pentru că a meritat-o. Știa foarte bine de ce era el în stare. I-a dat bani și un motiv s-o facă.

– Pun pariu că nici nu trece dimineața, și-o să împartă celula cu el.

– Țasta-i un pariu câștigător, spuse Forrest ieșind. Stai așa o clipă. Nobby, crezi că ai putea să stai cu idiotul ăla de Arlo puțin? L-am pus să scrie tot.

– Sigur. Mărturisește?

– Și-ncă cum. Domnule șerif, trebuie să mă ocup de toate astea și apoi o să avem nevoie de un mandat de arestare. O să cam fie cu cântec, pentru că e pe numele Melody Bunker pentru instigare la crimă, uneltire pentru a provoca vătămare corporală.

– Măi, fir-ar să fie, Forrest! Oftând din rărunchi, Hardigan se frecă la ceafă. Ești chiar așa de sigur de asta?

– O să-ți spun cum zice Arlo că s-a desfășurat treaba.

– N-a mințit, se amestecă Griff. N-a scos numele ei din pălărie. L-a plătit pentru asta, și probabil că n-a avut încă ocazia să-i cheltuiască.

– O să mergem la rulota lui, începu Forrest, apoi se uită în jur. Unde-i Shelby?

– Era... era chiar aici. Oh, la dracu! Oh, la dracu', nu!

– Melody. Soră-mea are o fire a dracului dacă atingi coarda potrivită. Șefu'? zise Forrest pe când Griff năvălea deja afară pe ușă.

– Da, du-te cu el. Exact asta ne mai trebuia, ca să fie tacâmul complet pe ziua de azi. Soră-ta aruncând-o afară pe fereastră pe nepoata lui Florence Piedmont.

*

Nu avea de gând s-o arunce pe Melody afară pe fereastră; nici nu-i trecuse prin cap asta. Nu avea o idee clară în privința a ceea ce avea să facă, dar un lucru era cert – n-avea de gând să stea cu brațele încrucișate.

Atitudinea de a o ignora pe *nenorocită* nu dăduse roade, sarcasmul nu avusese efect, discuția onestă, nici atât.

Așa că avea să găsească o modalitate prin care să o pună cu botul pe labe și să termine problema asta odată pentru totdeauna.

Reședința Piedmont era amplasată pe un lung povârniș de un verde luxuriant, cu ziduri terasate din cărămizi albe care ofereau privirii o abundență de copaci fermecători și tufe perfect întreținute.

De acolo, aveai priveliștea orașului, în jos, a dealurilor, în zare, și a văilor, în depărtare. Domnea elegantă ca în perioada anterioară Războiului de Secesiune, înfrumusețată cu verande care ieșeau în evidență pe fațada albă ca neaua. De jur-împrejur se întindeau grădini în valuri de culori.

Era o casă pe care ea o admirase mereu. Acum se îndrepta spre ea ca din pușcă.

Știa că Melody locuia în anexă, așa că se duse glonț către ea, odată ce ajunse pe culmea dealului. Spumegând de furie, coborî brusc din mașină, trecu pe lângă mașina lui Melody și ar fi dat buzna pe ușă, dacă cineva n-ar fi strigat-o.

– Ia te uită, Shelby Anne Pomeroy!

O recunosc pe menajeră, membră veche a grandioasei reședințe – și sora lui Maybeline – și se strădui să-și țină furia în frâu într-atât încât să zâmbească când răspunse.

– Ce plăcere să te revăd, donșoară Pattie. Ce mai faci?

– Bine. Femeia înaltă, slabă, cu părul ei cărunt și creț strâns cu grijă, se apropie. Avea un coș pe jumătate plin cu trandafiri timpurii. Ce primăvară frumoasă avem anul ăsta, chiar dacă deja se face cald! Ce mă bucur că te-ai întors să te bucuri de asta. Îmi pare rău pentru soțul tău.

– Mulțumesc, donșoară Pattie. Trebuie neapărat să vorbesc cu Melody.

– Păi, ia micul dejun pe veranda din spate cu doamna Piedmont și cu duduia Jolene. Bănuiesc că în legătură cu scandalul de la donșoara Vi. Am auzit câte ceva de la Maybeline și de la Lorilee.

– Da, ceva de genul ăsta.

– Atunci, dă ocol casei. Sper ca voi, fetele, să puteți rezolva asta.

– De-asta sunt aici, ca să rezolvăm. Mulțumesc.

Furia puse din nou stăpânire pe ea, în vreme ce o apucă pe cărare, traversă peluza verde și catifelată, auzind voci de femei, și simți mi-reasma acelor trandafiri timpurii.

O zări pe Melody stând la masa cu damasc alb, cu un frumos serviciu de porțelan și sucuri sclipind în carafe de sticlă.

- N-o să-mi cer scuze, bunico, așa că n-are sens să mă bați la cap cu asta. N-am spus nici un cuvânt care să nu fie adevărat și n-o să mă cobor până într-atât încât să mă umilesc în fața *ăloră*, doar ca Jolene să-și poată recupera coafeza aia de duzină.

- Crystal nu-i de duzină, Melody, și n-ar fi trebuit ca noi să...

- Termină, Jolene, și mai termină și cu văicăreala. M-am săturat până peste cap de ea. La drept vorbind, târfa aia mică și bunica ei care-și vâra nasul peste tot ar trebui...

O zări pe Shelby și se ridică în picioare când Shelby apărură pe alee ca o furtună. Ochii lui Melody se făcură cât cepele când îi văzu pe Forrest și pe Griff alergând în urma ei.

- Pleacă de-aici. Nu ești binevenită aici!

- Eu spun cine-i binevenit aici! i-o tăie scurt Florence.

- Dacă ea este, eu nu sunt.

Melody dădu să se întoarcă, dar Shelby o prinse de mână și o ră-suci către ea.

- Tu l-ai plătit. Tu l-ai plătit pe Arlo Kattery ca să încerce să mă accidenteze.

- Ia mâna de pe mine. Nu știu ce tot îndrugi acolo.

- Și, pe deasupra, mai ești și mincinoasă.

Chiar înainte de a-și da seama ce intenții avea, Shelby își strânse mâna în pumn și îl folosi.

Auzi urlete și văzu că ochii lui Melody deveniră sticloși.

Înainte de a-și da seama, cineva o înșfăcă din spate de mână și o ridică de la pământ. Ea se zbatu, pentru că nu terminase încă. Nici pe departe nu terminase, dar brațele îi erau strânse ca într-o menghină.

- Oprește-te! Haide, Roșcato, termină. I-ai trosnit una ca lumea.

- Nu-i de-ajuns. Nu-i de-ajuns pentru ce a făcut.

Melody ședea în fund, acolo unde aterizase în veranda elegantă.

- M-a lovit! Ați văzut cu toții cum m-a atacat. Suspinând, își duse mâna la falcă. Vreau să fac o plângere.

- Bine, îi spuse Forrest. Cred că cele împotriva ta vor fi cu mult mai grave.

- N-am făcut nimic. Nu știu despre ce vorbește. Bunico, mă doare.

- Jolene, încetează să-ți mai fluturi mâinile alea ca și cum ai vrea să-ți iei zborul și du-te și ia o pungă cu gheață. Florence, care se

ridicase în picioare, se așeză din nou, cu greutate. Am nevoie de o explicație. Vreau să știu de ce fata asta ar veni aici cu aceste acuzații grave și îmi lovește nepoata.

– O să vă răspund eu, zise Shelby înainte ca Forrest să poată spune ceva. Dă-mi drumul, Griffin. N-o să fac nimic, îmi cer iertare față de dumneavoastră, doamnă Piedmont. Nu față de ea, ci în fața dumneavoastră, îmi cer scuze. Asta e casa dumneavoastră, și niciodată n-ar fi trebuit să vin aici în felul ăsta. Eram prea furioasă ca să mai gândesc logic.

– Bunico, dă-o afară. Locul ei e la *închisoare*.

– Taci acum, Melody. Nu faci decât rău când vorbești. De ce-ai venit aici astfel?

– Pentru că Melody a mers cu mult mai departe decât să spună lucruri urâte sau să taie cauciucuri, ori să inventeze minciuni. De data asta, l-a plătit pe Arlo Kattery cu o mie de dolari și i-a mai promis încă o mie dacă mă bagă în sperieți, dacă îmi dă el o lecție.

– N-am făcut niciodată așa ceva. Păi ce, nu m-aș coborî să vorbesc cu Arlo Kattery sau cu cineva de teapa lui. E un mincinos, la fel ca tine.

– Am spus să taci, Melody Louisa! De ce spui că Melody a făcut așa ceva?

– Pentru că Arlo l-a scos pe Griffin în decor noaptea trecută și i-a distrus camioneta. Uitați-vă la el, doamnă Piedmont. E rănit, pentru că s-a asigurat că eu ajung cu bine acasă; și pentru că a făcut asta, Arlo n-a putut ajunge la mine ca să-mi facă ce i-a plătit ea să-mi facă. În schimb, a ajuns la Griff. A mers în vale, până la rulota lui Arlo, și l-a plătit să facă asta.

– E nebună. E mincinoasă.

– Oh, Dumnezeule! Jolene stătea exact lângă ușile franțuzești cu o pungă albastră de gheață în mână. Oh, Dumnezeule, Melody, n-am crezut că ai vorbit serios.

– Tu să taci, auzi? Să nu-ndrăznești să mai scoți un cuvânt, Jolene, nici un cuvânt.

– Ba n-o să tac. Ba nu. Doamne, Melody, asta nu-i de joacă, nu-s doar bârfe sau să-ți bați joc de cineva. N-am crezut că vorbește serios, ne cuvântul meu, n-am crezut niciodată că vorbește serios.

- Tacă-ți gura, Melody! Să vorbească serios despre ce anume, Jolene? Întrebă Florence. Termină cu mormăiala și spune pe șleau.

- După ce donșoara Vi ne-a dat afară, a spus că știe ea cum să se răzbune pe Shelby. Știe cum să-i dea ea o lecție pe care să n-o uite, și că Arlo ar face-o gratis, dar că ar face ea în așa fel încât să-i crească interesul.

- Mincinoaso! Ridicându-se, Melody se aruncă asupra lui Jolene cu degetele în formă de gheare.

Poate că ar fi lovit-o zdravăn, dacă Jolene, apărându-se înfricoșată, n-ar fi aruncat cu punga de gheață spre ea.

Nimerind-o, o făcu să se dea înapoi cu un pas, astfel că Forrest avu timp să intervină în apărarea ei.

- Ai face bine s-o ascuți pe bunica ta și să-ți ții gura. Jolene, hai să auzim și restul.

- Ce se *întâmplă* cu tine? Ce-i cu tine, Melody? Sincer, nu știi.

- Mai bine ți-ai ține gura, Jolene, sau o să-ți pară rău.

- Jolene! Vocea lui Florence întrerupse brusc miorlăiala lui Jolene. Să-i spui ajutorului de șerif Pomeroy restul poveștii, și asta chiar acum. Dacă nu taci, Melody, jur pe bunul Dumnezeu că te pocnesc eu însămi.

- Oh, donșoară Florence. Am spus ce a zis ea, și pe cuvânt, *jur*, n-am crezut că intenționează să facă ceva. Eram așa de supărată și plângeam, și i-am tot spus să termine, și am tot zis că cine o să-mi mai facă mie părul pentru nuntă, pentru că Crystal, ea știe cum îl vreau eu coafat, și e ziua nunții mele, donșoară Florence. Eram așa de supărată, și Melody n-a mai spus nimic. Dar a zis ce v-am povestit. N-am crezut că ar putea...

- Trădătoare nenorocită! A participat și ea. A participat. Melody o arată cu mâna, direct. A participat.

- Ba n-am fost părtașă, dar poate că tu, Shelby, nu poți crede asta, de vreme ce am participat la treburile astea. Dar niciodată ca să fac rău cuiva. M-am săturat de asta. Așa m-am săturat de toate astea.

Se așeză și începu să plângă în pumni.

- Îmi pare rău, doamnă Piedmont, dar va trebui să le iau pe aceste două doamne la secție și să clarific situația.

Cu spatele drept, Florence încuviință.

- Da. Înțeleg. Jolene, termină cu plânsul ăla și du-te cu ajutorul de șerif Pomeroy. Melody, du-te cu polițistul.

- Nu vreau să merg cu el. E doar o poveste inventată de infractorul ăla, și Jolene minte. Pur și simplu, minte.

- Nu mint!

Și se porniră amândouă să urle una la alta până când interveni Forrest.

- V-aș sfătui pe amândouă să vă țineți gura. Melody, tu poți să vii de bunăvoie, sau o să te iau cu forța.

- Ia-ți mâinile de pe mine imediat! Amenințarea o făcu să se smucească din strânsoarea lui. Nu mă duc nicăieri unde nu vreau să merg.

Atunci, bunica ei se ridică în picioare.

- Melody Louisa Bunker, dacă nu te duci cu ajutorul de șerif Pomeroy și nu încetezi să te opui, ai cuvântul meu că n-o să mișc un deget ca să te ajut. Și o să mă asigur că mama ta va face la fel.

- Doar nu vorbești serios.

- Pe legea mea, ba da. Pleci cu Forrest acum, ori mă spăl pe mâini de toată povestea asta și de tine.

- O să merg. Dar acum știu că ești la fel de nesuferită ca ceilalți.

- O iau eu pe Melody, îi zise Forrest lui Griff. Cel mai bine le iei tu pe Shelby și pe Jolene. Încă ești adjunct.

- La dracu'! În regulă. Jolene?

- Vin. N-o să-ți fac nici un necaz, Shelby. Îmi pare așa de rău pentru toate astea. Eu doar...

- Probabil că cel mai bine ar fi dacă toată lumea ar tăcea până acolo, sugeră Griff și primi un zâmbet din partea lui Forrest.

- Propunerea mea rămâne valabilă, dacă vreodată vrei să-ți schimbi meseria. Melody, tu mergi spre mașina mea de bunăvoie, sau îți pun cătușele.

- Oh, o să merg. O să-ți pierzi slujba până la sfârșitul zilei. O să mă asigur eu de asta.

Înainte s-o ducă pe Melody, Forrest privi spre Florence.

- Îmi pare rău pentru situația creată, doamnă Piedmont. Îmi pare rău pentru acest necaz care s-a abătut asupra dumneavoastră și a familiei dumneavoastră.

- Știu. Când se uită spre Griff, i se păru că în ochi îi licări o lacrimă, dar își ținu spatele drept. Mie îmi pare mai rău decât pot spune.

Capitolul 19

Jolene nu tăcu tot drumul, ba dimpotrivă, plânse cu hohote nestăpânite și suspină necontenit. În timp ce urechile îi țiuiau, Griff decise că tot ce voia cu adevărat pe lumea asta era să se întoarcă la muncă și la problemele raționale.

Singura cale de a face asta era să le ducă pe Shelby și pe Jolene la secția de poliție.

Șeriful Hardigan se uită la Griff și la cele două femei – Shelby, cu ochi scăpărând de furie, Jolene, cu ochii înlăcrimați. Înaintând, scoase o batistă mare, albă din buzunar și i-o îndesă în mâini lui Jolene.

Vorbi pe un ton în care, ca prin minune, se distingea un amestec de voioșie și compasiune.

– Haide, haide, ce înseamnă asta?

– Forrest e chiar în urma noastră, anunță Griff.

– Probabil că sunt arestată. După ce-și plesni mâinile de șolduri, Shelby se uită direct și sfidător în ochii lui Hardigan. Am pocnit-o pe Melody Bunker în plină figură.

– Hm-hm, fu răspunsul lui Hardigan, înainte de a se concentra asupra lui Jolene.

– N-am știut că voia cu adevărat s-o facă! Printre suspinele care o zguduiau își făcu loc isteria. Jur, n-am știut. Am crezut că era doar furioasă și spunea tot soiul de chestii. N-am crezut că, într-adevăr, voia ca Arlo s-o sperie pe Shelby sau să o rănească. Jur că sunt așa de supărată pe toată situația.

– Se vede. De ce nu intri tu aici să-mi mărturisești tot. Ai tu grijă de ea? i se adresă el lui Griff, arătând din sprâncene spre Shelby.

– Cred că da.

– Ești ajutor?

Shelby îi aruncă o privire furioasă în vreme ce Hardigan o băga pe Jolene la el în birou.

– Asta-i Forrest, ce să-i faci.

Dar răsuflă ușurat când Forrest însuși intră cu Melody.

– Jolene?

– Vorbește șeriful cu ea.

– Destul de bine. Ai tu grijă de ea?

Auzind aceeași întrebare, Griff tresări.

– Da, da.

Forrest o conduse pe Melody în sala din spate și ieși din nou.

– Nobby, vreau să stai tu cu ea câteva minute până rezolv eu niște treburi.

– Nu-i problemă.

Când Forrest se întoarse spre sora lui, aceasta întinse mâinile în față cu încheieturile apropiate.

– Termină cu prostiile astea.

– Poate că ajutorul tău vrea s-o facă.

Când se întoarse cu același gest spre Griff, el doar îi luă fața în mâini.

– Încetează. Acum.

Ea se zbătu puțin, dar el nu-i dădu drumul și o privi fix în ochi până când ea scoase un șuierat.

– Nu sunt supărată pe nici unul dintre voi – prea mult – și sunt îngrijorată de ce ți s-a întâmplat, Griff. Doar că sunt foarte necăjită. Sunt arestată?

– N-o să se ajungă la asta, zise Forrest. Chiar dacă insistă, ea e într-un rahat cu mult mai mare. A meritat pumnul ăla.

– Sigur că da.

– Ai o directă de dreapta a naibii, Roșcato.

– Mulțumesc. Clay m-a învățat, dar e prima dată când o pun în practică. Ce fac acum?

– Lași asta în seama mea și a șerifului, așa cum ar fi trebuit să faci înainte de a asalta blestematul ăla de castel. Nu că vreodată te-as

învinovăți pentru pumnul ăla. Mergi la lucru sau acasă, sau oriunde ai treabă.

- Pot să plec așa, pur și simplu?

- Exact așa. Și dacă depune plângere pentru atac, o să ne ocupăm de asta. Dar cred că o să fie convinsă să renunțe la asta.

- În regulă. Nu putea să țină supărare pe fratele ei dacă nu o aresta. Îmi pare rău pentru ce-am făcut azi-dimineață.

- Nu, nu-ți pare.

- Nu, nu-mi pare. Nu încă. Dar poate că ajung și acolo, după un timp. Ieși din secția de poliție și se opri când Griff ieși împreună cu ea.

- Nimic din toate astea nu-i din vina mea, și m-am cam săturat să-mi asum responsabilitatea pentru ce n-am făcut. Dar...

- Nici un dar, o întrerupse el.

Ea scutură din cap.

- Dar, fără discuție că ți-am creat necazuri. Nu te-aș învinovăți dacă te-ai retrage. O să-mi pară rău și o să fiu dezamăgită dacă o faci, dar nu te-aș învinovăți.

În loc de răspuns, el îi luă din nou fața în mâini și de data asta o sărută. Prelung, pasional, fără grabă.

- Asta ar trebui să lămurească treburile. Acum o să mă duc să-l văd pe tatăl tău ca să primesc aprobarea pentru a mă întoarce naibii la muncă.

Ea surâse.

- Parcă văd un licăr ștregăresc în ochii ăia negri.

- Exact asta și intenționez. Ne vedem mai târziu. Până acum, a fost o dimineață al naibii de interesantă.

Se putea spune și așa, se gândea ea în drum spre salon. Dar i-ar plăcea enorm niște dimineți plictisitoare.

Își închipuia că ajunseseră deja la urechile celor de la salon câteva vești despre cele petrecute în dimineața aceasta interesantă, ca și despre incidentul din seara precedentă, ce declanșase întreaga tărașenie.

Felul în care se întrerupse conversația și privirile întoarse spre ea când intră îi dădură de înțeles că intuise corect.

- Ce face băiatul ăla? Cât de grav e rănit? întrebă Viola.

- Se duce la tati acum, dar nu cred că e chiar așa de rău. Are niște tăieturi și vânătăi.

– Am auzit că l-au arestat pe Arlo Kattery pentru fugă de la locul accidentului, interveni Crystal. Și Lorilee a noastră te-a văzut ducându-te cu mașina direct la vilă cu puțin timp în urmă.

– Ai putea spune la fel de bine că Melody e implicată în toate astea, îi spuse Viola. Oricum, o să se afle.

– L-a plătit, ea l-a plătit pe Arlo s-o facă.

După un oftat general, Shelby se prăbuși pe un scaun. Oricum, ajunsese prea devreme la muncă, și, fără doar și poate, diminețile interesante erau epuizante.

– Stai o clipă. Cu ochii mișiți, Viola răsuci scaunul așa încât Shelby să stea cu fața la ea. Vrei să spui că Melody l-a plătit pe tipul ăla, Kattery, să îl accidenteze pe Griffin Lott? De ce dracu' să facă așa ceva?

– L-a plătit să vină după mine, dar Griff i-a ieșit în cale, așa că l-a atacat pe el.

– După... după *tine*? Dar asta... Păi... Când își dădu seama, parcă fu lovită de trăsnet, iar sângele îi îngheță în vene, așa încât deveni palidă. Pentru c-am dat-o afară de-aici.

– Nu-i din cauza ta, buni, și nici dintr-a mea. Nu suntem nici una de vină. Nici una dintre noi.

– Dumnezeu știe că-i răzgâiată din cale-afară și întotdeauna a avut un caracter josnic, dar niciodată nu m-am așteptat din partea ei la ceva de genul ăsta.

– I-a dat lui Arlo o mie de dolari pe loc și i-a promis încă o mie odată ce treaba era făcută.

Viola încuviință din cap. Îi revenise culoarea în obraji și se făcuse roșie ca para focului.

– E arestată?

– Au dus-o la secție, așa se vorbea.

– Dacă n-o închid, vreau să știu de ce.

– Nu știu ce-o să se întâmple, dar o să iasă urât. Asta-i sigur. Și toată lumea ar trebui să știe întreaga poveste. M-am dus la vilă și i-am tras un pumn în plină figură. Am văzut doar roșu în fața ochilor și i-am dat un pumn de am dat-o grămadă. Aș face-o din nou, dacă aș avea ocazia.

Mai multe icnete se auziră, în timp ce Viola zâmbea satisfăcută. Se aplecă și o strânse cu putere pe Shelby în brațe.

- Bra. . . . .

- Aș fi vrut să te văd făcând asta. Maybeline își încrucișă brațele. Nu e creștinește să spui asta, dar aș fi vrut să văd cu ochii mei și să fac o poză cu telefonul.

- Mătușa Pattie zice că e numai cu nasul pe sus și îi dă ordine, ceva de groază, când donșoara Piedmont nu-i pe-acolo. Lorilee dădu aprobator din cap în semn de înțelegere. Așa că aș fi vrut să văd și eu, dar eu aș fi filmat.

Se duse către Shelby și o îmbrățișă.

- Așa că nu te supăra pentru asta, Shelby. Știu o grămadă de lume care ar fi plătit bani frumoși să te vadă cum dai cu ea de pământ. Nu-i așa, donșoară Vi?

- Mare dreptate ai, Lorilee.

- N-o să mă supăr. O bătut pe mână pe Lorilee. Dar o să încep munca devreme, dacă-i în regulă. O să mă ocup de prosoape și de materiale, chestii de-astea. Ca să-mi liniștesc puțin nervii.

- Du-te.

Crystal așteaptă până când Shelby plecă în spate.

- Ce crezi că o să facă doamna Piedmont în legătură cu toate astea?

- Om trăi și om vedea.

Nu trebură să aștepte prea mult.

În tihna după-amiezii, când mamele casnice își luau copiii de la școală sau îi întâmpinau în pragul ușii, înainte ca bonele să poată da fuga la un tuns și un vopsit, sau la masaj, Florence Piedmont intră în salonul lui Vi.

Din nou, în salon se așternu o liniște mormântală. Florence, foarte demnă, într-o rochie bleumarin și pantofi asortați, o salută din cap pe Shelby care era la recepție în față, apoi pe Viola.

- Viola, ai câteva minute să vorbim? În particular. Tu și Shelby.

- Desigur că avem. Shelby, avem pe cineva în Camera de Relaxare?

- Oh... n-ar trebui să fie. Avem trei programări pentru tratamente peste o oră și două tratamente chiar acum.

- Atunci, e-n regulă. O să mergem acolo, Florence; e plăcut și liniște. Crystal, când vine clienta mea de la trei și jumătate, pregătește-o și dă-i o revistă.

- Îți sunt recunoscătoare pentru timpul acordat, Viola.

- Și tu ai face la fel pentru mine. Viola o conduse în spate, prin zona de vestiare. Ne cunoaștem de mulți ani.
- Așa e, de mulți ani. Ce mai face mama ta, Vi?
- Arțăgoasă ca de obicei. Dar a ta?
- A lăsat-o puțin mai moale. Dar îi place la nebunie în Florida. Fratele meu Samuel merge la ea în fiecare zi.
- El a fost întotdeauna bun la suflet. Ia loc.
- Mulțumesc, Vi. Chiar trebuie să stau jos. Trebuie să-ți mărturisesc că sunt istovită.
- Avem niște ceai de piersici, doamnă Piedmont. Fierbinte sau rece, interveni Shelby. Doriți să vă aduc?
- Mi-ar plăcea niște ceai fierbinte de piersici, mulțumesc, dacă nu-i vreun deranj.
- Absolut deloc. Buni?
- Ar fi minunat, scumpo, mulțumesc.
- E o încăpere superbă, Viola. Așa de liniștită și de relaxantă. Ai avut întotdeauna o minte ascuțită și un fel al tău de a-ți transforma ideile în lucruri de calitate.
- Îmi pare bine să aud asta. Toată lumea are nevoie din când în când de un loc liniștit și calm.
- După părerea mea, ar trebui să facem uz de asta mai des. Cu ce nuanță ai zugrăvit pereții?
- Se numește Auriul Înserării. O denumire drăguță.
- Așa e. Liniștit, zise ea din nou, ca un oftat. Viola, Shelby, o să încep prin a vă spune că voi merge să vorbesc cu Griffin Lott când plec de-aici. Dar am vrut să discut cu voi două mai întâi. Ar fi trebuit să întreb dacă Ada Mae și-ar putea rupe puțin din timp.
- Face un tratament facial. E-n regulă, Flo. O să-i transmitem noi ce spui tu.
- Vreau să-mi cer scuze față de voi toate. Și față de tatăl tău, Shelby, de fiica ta, de frații tăi. Față de Jackson, Viola.
- Doamnă Piedmont, nu aveți de ce să vă cereți scuze.
- Îți cer să accepți scuzele mele.
- Bineînțeles. Shelby aduse ceaiul în niște cești elegante.
- Mulțumesc. Ia și tu loc, te rog. Am venit aici de la secția de poliție. Melody a recunoscut că a fost la Arlo Kattery ca să-i dea bani

pentru a-ți face necazuri, Shelby. Nu sunt sigură dacă ar fi recunoscut asta prea curând, dar sunt deja trei persoane care au văzut-o conducând spre rulota lui din vale. Și, deși mi-e greu s-o spun, nici că i-aș fi luat un avocat până când nu mărturisea adevărul.

Fără să spună un cuvânt, Viola se întinse și îi luă mâna lui Florence.

- Nu știu ce credea ea că se va întâmpla, sau de ce ar face ceva atât de josnic, atât de nechibzuit. Nu știu de ce a fost întotdeauna așa de geloasă pe tine, Shelby. Când ai fost votată șefa majoretelor în liceu, a făcut istericale, m-a implorat să fac o donație substanțială către departamentul de atletism, dacă te dădeau pe tine jos și o puneau pe ea. Și când ai fost aleasă regina balului la agapa de la liceu, a venit acasă și și-a ferfenițit rochia. Florence oftă. Se pare că e furioasă în cea mai mare parte din timp. Am sperat că, punând-o să se ocupe de magazinul The Artful Ridge, să locuiască în anexă, o să fie mai fericită, o să înceapă să devină mai responsabilă. Dar știu, văd acum, am răsfățat-o mult prea mult de la bun început. Și mama ei a răsfățat-o încă și mai mult. E nepoata mea, prima mea nepoată și o iubesc.

- Bineînțeles că o iubești.

- Am trecut cu vederea mult prea multe de-a lungul anilor, dar acum n-o s-o mai fac. A făcut rău cuiva, și putea să fie mult mai grav. A făcut-o din dușmănie. O să plătească prețul pentru dușmănia asta. N-am nici un drept să întreb și nu mă aștept la nimic, dar e nepoata mea și o să întreb. Șeriful a sugerat că dacă tu și cu Griffin Lott sunteți înțelegători, dacă sunteți de acord, în loc să meargă la închisoare... Pentru prima dată, mâna lui Florence tremură, așa că își așază cu grijă ceașca jos pe farfurie. Ar putea să stea șase luni într-un centru de reabilitare, unul particular, unde ar putea fi tratată pentru diversele ei probleme. I se va cere să muncească acolo - diverse activități, bănuiesc. Curățat, grădinărit, spălat rufe, genul ăsta de treburi. Apoi, dacă se consideră că e pregătită, o să execute încă șase luni de serviciu în slujba comunității într-o instituție de reeducare, după care un an va fi ținută sub supraveghere.

N-o să pretind că e închisoare, continuă Florence. Dar va avea restricții, o să aibă ședințe de terapie de care cred că are absolută nevoie, și i se va cere să respecte un set de reguli. Își va pierde libertatea, și asta e un fel de închisoare. Și, dacă refuză să se supună condițiilor,

atunci va avea de îndurat închisoarea. Mama ei o să încerce să mi se opună în chestiunea asta, dar tatăl ei... Am vorbit deja cu ginerele meu. Am vorbit ceva vreme, și el mă va sprijini în privința asta.

Mai liniștită, Florence își luă din nou ceaiul.

- Sunt nepoatele noastre, Vi. Cine ar fi crezut că se va ajunge la asta?

Încă o dată, Viola îi luă mâna.

- Viața e plină de obstacole dificile și de întorsături neașteptate de situație. Facem tot ce ne stă în putință să urmăm calea asta, până la capăt.

- Câteodată, cel mai bun nu-i nici pe departe destul de bun. O să ai nevoie de timp să te gândești la asta, Shelby.

- Nu-i vorba că... ea l-a rănit pe Griff, sau l-a rănit prin acțiunile lui Arlo.

- De fapt, ție voia să-ți facă rău.

- Tot ce vreau, vă spun cu toată sinceritatea, doamnă Piedmont, e să ne lase pe mine și pe ai mei în pace. Am un copil de crescut. Am o viață pe care încerc să mi-o refac cu fetița mea și nu vreau decât ca Melody să mă lase în pace. Dacă Griffin e de acord cu ceea ce ați spus, eu aș accepta. El e cel rănit, indiferent de ce intenții a avut ea.

- O să vorbesc cu el și o să-i respectăm decizia. Îmi pare nespuse de rău că a fost rănit în felul ăsta, că cineva din familia mea i-a pricinuit asta. Nu știu, Viola, dacă ai aflat cumva de la Jackson cât de avariata e mașina băiatului.

- Din câte mi-a spus Jackson, în urmă cu puțin timp la telefon, e complet distrusă.

- Oh, buni.

- Bine, aproape totul se poate repara, dar Jack a spus că nu poate fi reparată la perfecție și speră că firma de asigurări să fie de acord să o radieze.

- O să îndrept situația. Ai cuvântul meu.

- N-am avut niciodată vreo îndoială, Flo.

- Știu că amândouă sunteți ocupate și vă mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat și pentru înțelegere. Pentru bunătatea voastră.

- Te conduc, se oferi Viola, luând-o pe Florence de după talie în vreme ce amândouă se ridicară. Și o să-ți dau o broșură, ca să te

gândești să te întorci pentru un masaj nemaipomenit cu pietre fierbinți sau pentru un tratament de reîntinerire.

Shelby auzi râsul lui Florence pe când amândouă ieșeau.

- E cam târziu pentru o reîntinerire, nu crezi, Viola?

- Niciodată nu-i prea târziu, Flo. Niciodată.

*

Lui Shelby i se părea că cel mai bine era să se țină departe de privirile oamenilor și să ia fiecare zi așa cum venea. Fusese mult prea mult ținta bârfelor de când revenise în oraș. Din experiență știa că, destul de curând, aveau să apară alte noutăți și puncte de interes.

Se simțea destul de bine să fie în centrul atenției vinerea seara, interpretând *doo-wop*, rock și balade din anii cincizeci. Auditoriul părea că se simte bine, și nimeni nu mai fu împușcat.

Întrucât Callie dormea la buni, să sfârșească vinerea noapte în patul lui Griff era minunat.

Înainte și după munca ei de sâmbătă, lucra intens la tabelele contabile, plătind facturi și socotind cu atenție.

Își scutură mâinile împreunate înspre tavan când lichidă încă un card de credit.

Trei lichidate, mai rămân nouă.

Imediat după micul dejun de duminică, stătea lângă cuptor, gătind pui și ascultând-o pe Callie scoțând chiote de veselie pe când se juca cu mult iubita mașinărie de făcut baloane de săpun.

Ada Mae intră și o îmbrățișă pe Shelby pe la spate.

- Asta e cel mai frumos sunet din lume.

- Știu. E așa de fericită, mamă, că-mi umple inima de bucurie.

- Cum rămâne cu tine?

- Sunt aproape tot atât de fericită ca fetița de colo cu mașina de baloane de săpun.

- Vineri seară erai în voce, fetișo. Și arătai așa de bine cu rochia aia albastră.

- O să mă distrez cu anii șaizeci. Am cântat câte ceva pentru săptămâna viitoare. Tansy mi-a spus că o să continue planul de extindere. O să fie palpitant.

- Bine că Griff și Matt aproape au terminat aici. Îmi place la nebunie noua baie la fel cum adoră Callie mașina ei de baloane. Pentru a demonstra, Ada Mae făcu o piruetă reușită, ceea ce îi smulse lui Shelby un zâmbet. Sunt pricepuți. Un bărbat priceput valorează greutatea lui în aur. Probabil că te-ai distrat bine după aceea.

Shelby simți un val de căldură spre ceafă.

- Da. Mamă, nu m-ai așteptat, nu-i așa?

- Nu-i vorba că te-am așteptat. Când ai un copil în casă - de paisprezece sau de patruzeci de ani - trebuie să-i auzi mașina cum parchează pe alee. Și nici să nu te gândești să îți ceri iertare. Mă simt fericită să știu că ești cu un bărbat bun. Și că el te face fericită.

Știa exact unde bătea mama ei.

- Da, mă face. Recunosc că nu mă vedeam în stare să mă simt bine cu *orice* bărbat multă vreme de-aici înainte. Așa cum stau lucrurile, e o surpriză plăcută. Totuși, nu mă pot gândi mai departe de săptămâna viitoare, nu încă.

- E-n regulă. Nu te grăbi, testează-l bine.

- Mamă!

- Crezi că generația ta a inventat sexul? Și mai cânti și melodii din anii șaizeci săptămâna viitoare? Și generația aia a crezut la fel. Că veni vorba de testări, am auzit că Florence Piedmont i-a cumpărat lui Griff o nouă camionetă.

- Mi-a spus că ea nu a acceptat un refuz; a pus problema în așa fel încât ar fi luat refuzul lui ca pe o insultă. Bunicul o să dezmembreze vechea mașină pentru piese de schimb, și Griff o să picteze pe noua mașină logoul firmei.

Se opri, scurgând puiul de sos.

- Am procedat corect, mamă? S-o lăsăm pe Melody să scape doar cu centrul ăla de reabilitare, terapia pentru controlul mâniei și altele asemenea?

- Mai că stă la un club, mă gândesc, și asta mă deranjează al naibii de tare. Dar dacă stau și mă gândesc mai bine, cred că decizia noastră a fost înțeleaptă. Nu știu dacă o să se întoarcă aici, cel puțin pentru o vreme. Știu însă că donșoara Florence nu-i ține postul vacant.

- Oh.

- Și cred că l-ai putea avea tu, dacă ai vrea.

- Eu... Nu. Cred că îmi place exact așa cum e acum. Îmi place să muncesc la buni. Îmi plac fetele, și munca, și clientele. Îmi place să știu că, dacă se ivește ceva, nimeni nu se supără dacă trebuie să plec și să mă ocup de treburile personale. Și mai știu, cu siguranță, că n-aș vrea vechiul birou al lui Melody, vechea ei slujbă, sau orice-ar fi. Ar fi... de rău augur. Știi la ce mă refer, mamă?

- Da, știu. Te pricepi la pui prăjit la fel ca bunica ta, fetițo. Dacă nu vrei să privești dincolo de săptămâna viitoare, mai bine-ai fi atentă. Un pui că ăsta l-ar putea face pe un bărbat să te ceară de nevastă.

- Cred că, din punctul ăsta de vedere, sunt în siguranță.

În siguranță, se gândi Shelby; exact cum trebuia să fie.

La prânz, când Griff parcă în camioneta lui închiriată, avea pregătit coșul de nuiele, și pe Callie o gătise în rochița ei galbenă și îi garnisise părul cu o fundă. Ea alesese niște jeanși și vechile ei ghete de drumeție.

Callie se grăbi să iasă în întâmpinarea lui Griff și se aruncă înspre el.

- Arăți ca un picnic, Roșcățico.

- Am o fundă.

Callie arată spre spatele capului, unde atârna funda galbenă.

- O văd. Mai frumoasă nici că se poate, și la fel e și mama ta. Haide, lasă-mă să iau eu asta.

- Deja o ai pe ea. O să luăm vanul meu, pentru că eu știu unde mergem. Am băgat deja și păturile înăuntru.

- Trebuie doar să iau câteva lucruri din camionetă.

O prinse pe Callie în scaunul ei de mașină - ca un expert, observă Shelby. Nu era nevoie să-i arăți ceva de două ori. Merse spre mașina închiriată de unde reveni cu o sacoșă.

- Contribuția mea, zise el și o puse în van împreună cu coșul.

- Sper ca locul ăla să fie la fel de frumos pe cât îmi amintesc eu.

A trecut ceva timp.

Conduse spre oraș, apoi coti spre un drum lateral, ce trecea prin apropierea văii, în vreme ce Callie pălăvrăgea fără încetare. Pe când urca panta, orientându-se pe drumurile în zigzag, totul îi reveni în memorie. Priveliștea, miresmele.

Culoarea.

Unduindu-se prin marea de verdeață, toporașii galbeni sălbatici și stânjeneii pitici crestați formau pete de culoare, în vreme ce pâlniile delicate ale căldărușelor sclipeau în lumina difuză a soarelui.

- Frumos. Un peisaj rustic, zise Griff când Callie se întoarse spre nelipsitul Fifi pentru o conversație.

- Peste puțin timp vor înflori rododendronii. Sunt înnebunită după verdele lor. După verdele lor veșnic și după coloritul florilor sălbatice care apare și dispare.

Trecu pe lângă o mică fermă unde un băiat cam de vârsta lui Callie se tăvălea prin iarbă cu un câine galben.

- Uite cățelul! Mami, când o să am și eu un cățel?

- Cea mai nouă obsesie a ei, zise Shelby în șoaptă. De îndată ce o să avem casa noastră, o să ne gândim la asta. Aproape că am ajuns la locul nostru de picnic, adăugă ea, sperând să curme șirul de întrebări care urma.

Coti spre un drum îngust de pământ și conduse cu grijă pe el.

- Țsta aparține de vechea fermă pe lângă care am trecut. Tati a adus pe lume trei copii în casa aia - poate că or fi mai mulți de când am plecat eu - și a făcut vizite la domiciliu pentru bunica lor până când a murit. Familia ne permite să folosim drumul ăsta și să facem picnicuri sau drumeții pe aici. Îl respectă foarte mult pe tati.

- La fel ca mine, de vreme ce mi-a dat aprobarea să încep munca.

- Ochii tăi arată ceva mai bine.

- I-am pupat eu ca să se facă bine, mami, când am mers la întâlnirea la pizza cu Griff. Am ajuns?

- Mai departe de aici nu se poate merge cu mașina. Opri. Nu e foarte mult de mers pe jos. Cam jumătate de kilometru. E puțin abrupt și probabil destul de dificil.

- Suntem pregătiți.

El organizează drumeția, ridicând-o pe Callie pe umeri și luând coșul.

- Sacoșa și păturile le las în seama ta, îi zise lui Shelby. E așa de liniște aici!

Observă o îndrăzneță pasăre cardinal ce-i privea de pe craca unui copac.

- Încă nu-i cea mai bună parte.

- N-o să iasă nimeni cu o pușcă?

- L-am rugat pe tati să verifice dacă e-n regulă și dacă avem permisiunea familiei. Lăsăm locul așa cum l-am găsit. Asta-i tot. Deși probabil că așa i-au descurajat pe agenții guvernului în perioada prohibiției. Multă lume făcea contrabandă cu whisky pe dealuri și în vale. Și ai mei printre ei - de ambele părți.

- Contrabandiști.

Asta îl făcu să râdă.

- E greu să găsești câțiva oameni născuți aici care să nu fi avut contrabandiști în familie.

- A fost o lege tâmpită.

- Tâmpită, repetă Callie, după cum era de așteptat.

- Scuze.

- Nu-i pentru prima dată. Asta-i un cuvânt de oameni mari, Callie.

- Îmi plac cuvintele de oameni mari. Când țipă, Griff îi dădu coșul lui Shelby și porni s-o dea repede jos pe Callie.

- Un iepuraș! Am văzut un iepuraș!

- La naiba... măi să fie, se corectă Griff. M-ai speriat al... foarte tare, Roșcățico.

- Prinde iepurașul, Griff! Prinde-l!

- Nu mi-am adus uneltele de prins iepurași. Cu inima încă bubuindu-i în piept, luă din nou coșul și continuă urcușul.

Când ajunse pe culme, constată că meritase fiecare efort.

- În regulă, uau!

- E exact așa cum mi-l aminteam. Pârâul, copacii, în special nucul negru, ăla mare și bătrân. Și e o deschidere destul de largă pentru a putea vedea dealurile și văile.

- Ești responsabilă cu toate locurile de picnic de azi înainte.

- E greu de găsit unul mai frumos decât ăsta, doar dacă nu-i acasă la tine.

Când o lăsă jos pe Callie, aceasta fugi glonț spre pârâu.

- Callie, nu te apropia prea mult de mal, începu Shelby, dar Griff o luă de mână și o trase spre pârâu.

- Super! Se lăsă pe vine lângă Callie. Uită-te la micile cascade. La pietrele strălucitoare.

- Vreau să înot.

- Nu-i destul de adânc pentru înot, scumpo, dar poți să-ți scoți pantofii și ciorapii și să-ți bagi picioarele în apă. Poți să te bălăcești.

- Bine. Pot să mă bălăcesc, Griff!

Callie pleoscăi și se repezi asupra pantofilor, în vreme ce Shelby întinse păturile lângă pârâul ce se prăvălea la vale, având alături niște bușteni acoperiți cu mușchi și ferigi dese.

- Nu ești îngrijorată că o să-și ude rochița? o întrebă Griff.

- Am un schimb pentru ea în sacoșă. Aș vrea să știu care fetiță n-ar vrea să se bălăcească în pârâul ăsta.

- Ești o mamă minunată!

Pe când Callie se bălăcea și chiuia, Griff scoase sticla din sacoșă, înfășurată în învelitoarea ei rece.

- Șampanie? După un hohot de râs de surpriză, Shelby scutură din cap. Asta o să facă de rușine puiul meu fript.

- Lasă-mă pe mine să decid asta.

Ea bău șampanie și avu satisfacția să-l vadă pe Griff devorând puiul ei fript. O lăsă pe Callie să-și consume energia alergând după fluturi sau mergând din nou la pârâu pentru încă o bălăceală.

Și se relaxă, ceea ce, își dădu ea seama, nu mai făcuse, nu cu adevărat, din dimineața în care îl înfruntase pe Arlo Kattery dincolo de gratii.

Iar el avea să rămână acolo, se gândi ea, după gratii, pentru foarte mult timp.

În schimb, ea avea asta - dealuri multicolore, ciripit de păsărele, soarele strălucind printre copaci și aruncând umbre pe pământ, în vreme ce fetița ei se juca la pârâu.

- Ești, fără îndoială, angajată, îi spuse Griff când mai luă o bucată de pui și încă o porție de salată de cartofi.

- Stând aici, parcă n-ar exista nici un rău pe lumea asta.

- Iată de ce avem nevoie de locuri ca ăsta.

Ea se întinse și își plimbă degetele pe tăietura ce se vindeca de pe fruntea lui.

- Forrest a spus că încă nu l-au prins pe tipul ăla, Harlow, ceea ce mă face să cred că el e făptașul și că e de mult plecat de-aici.

- Are logică.

- Atunci, de ce-al venit după mine până acasă în dimineața de după cântarea de vineri seară?

- Pentru că asta avea logică pentru mine. Când o să mă mai lași să vin după tine până acasă?

Oh, așa de mult sperase s-o întrebe.

- Cred că aș putea să văd dacă mama e de acord să stea cu Callie o noapte, săptămâna asta.

- Hai să mergem la film, și apoi la mine acasă pentru câțva timp, vrei?

Ea zâmbi, gândindu-se că avea parte și de așa ceva. O întâlnire și de mers la film cu un bărbat care o făcea să simtă fluturi în stomac.

- Chiar așa, de ce nu? Callie, dacă nu-ți mănânci porția, nu se întrevede nici o prăjiturică în viitorul apropiat.

Shelby petrecu o după-amiază perfectă de duminică și, conducând înapoi cu Callie care picotea pe scaunul ei din spate, se întrebă cum s-o prelungească.

Eventual să vadă dacă nu cumva Griff voia să stea afară pe verandă, în vreme ce Callie trăgea un pui de somn. Sau să se intereseze dacă Emma Kate și Matt voiau să vină și să facă un grătar cu burgeri pentru cină, mai târziu.

- Cred că ai treabă acasă.

- Nu duc niciodată lipsă de treabă acasă. De ce? Te gândești la altceva?

- Mă gândeam dacă vrei să mai rămâi puțin. I-aș întreba pe Emma Kate și pe Matt dacă ar vrea să treacă pe aici mai târziu. Să bem un vin și să facem niște burgeri la grătar.

- Mai multă mâncare? Cum aș putea refuza?

- Să văd dacă e-n regulă cu mama și cu tata, și după aia...

Vocea i se frânse pe când se îndrepta spre casă; o văzu pe mama ei care deja alerga.

- Oh, Doamne, ce s-o mai fi întâmplat de data asta? Ieși din mașină. Mamă!

- Chiar voiam să-ți dau un mesaj. Gilly a intrat în travaliu.

- Oh, chiar acum?

- Au trecut câteva ore, dar n-au spus decât după ce se îndreptau spre spital. Tati... tatăl meu l-a luat deja pe Jackson. Eu și tati - tatăl tău - ne ducem la Gatlinburg la spital chiar acum, și Forrest o aduce

pe buni. Clay zice că se mișcă repede. Oh, nu știu de ce copiii mă bagă tare în sperieți.

- E emoționant și e o mare bucurie.

- Ar trebui să mergi, îi spuse Griff. Ar trebui să fii acolo.

- Oh, n-aș vrea să-i pun în brațe bunicului doi preșcolari.

- Pe ea o iau eu. O iau eu pe Callie.

- Oh, păi, eu...

- Vreau să merg cu Griff! Te rog mami, te rog, Griff, vreau să merg acasă la tine. Pot să merg acasă la tine și să mă joc?

- Ar fi cel mai drăguț lucru, zise Ada Mae. Shelby n-a putut să fie aici când s-a născut Jackson. Cu siguranță, ar însemna foarte mult pentru noi, Griff.

- S-a făcut.

- Ura! Ura!

Shelby se uită la fața fetiței sale care radia de fericire.

- Dar ar putea să dureze ore-ntregi.

- Nu și dacă e după Clay. Clayton, haide odată! strigă Ada Mae. Doar n-o să pierd nașterea nepoatei mele pentru că tu te mocăi. Callie, să fii cuminte la Griff, sau o să mă fac foc și pară. Clayton Zachariah Pomeroy!

Ada Mae se înapoie iute spre casă.

- Ești sigur? Pentru că...

- Suntem siguri, nu-i așa, Callie?

- Da! Hai să mergem, Griff! Emoționată, își frecă amândouă mâinile de obrazii lui. Hai să mergem la tine acasă acum.

- Lasă-mă doar să... Să mă gândesc ce să fac, cugetă Shelby. Dau o fugă în casă să iau câteva lucruri cu care să se joace.

- Am foarfece și bețe pentru ea cu care să-și facă de lucru și toate chibriturile alea.

- Nu-i așa că ai haz? Numai două minute. Și, după cum ziceam, ar fi cel mai bine dacă ai lua mașina mea, în caz că trebuie să pleci undeva cu ea. Dacă pot lua eu camioneta asta.

- E închiriată. Ce-mi pasă?

- În regulă, atunci. În regulă. Două minute. Nu, o să-mi ia cinci.

Cinci minute.

Alergă spre casă pe când mama ei ieșea trăgându-l pe tatăl ei.

- Ada Mae, sunt doctor și îți spun că avem timp berechet.

- Hai, nu mă lua pe mine cu chestia asta cu doctorul. Să-mi spui că e timp berechet când ai născut tu. Am plecat, Shelby!

- Vin și eu după voi în cinci minute. Știu să ajung acolo.

Griff se sprijini de van lângă geamul lui Callie.

- O să mergem să ne distrăm, Roșcățico!

Capitolul 20

ăr, se distrară pe cinste.

Unu improviză un monstru cu față din carton și, îmbrăcându-l, o fugări pe Callie prin toată curtea din față. Ea îl doborî cu bagheta magică pe care i-o făurise el dintr-un furtun și puțin carton.

În rolul de prinț reînsăunat răspunse la primul mesaj de la Shelby.

La spital acum, totul merge bine. La voi e OK?

El se gândi o clipă.

Ne simțim minunat. Acum ne îndreptăm spre o șosea circulată ca să ne mai jucăm pe-acolo.

O chemă pe Callie înăuntru la o cola și, judecând după ochii ei mari și strălucitori, cola nu se afla pe lista ei obișnuită de băuturi. Îi luă mai bine de jumătate de oră să consume energia căpătată de la cola. Fără suflare, se gândi mai bine și puse copila înapoi în mașină pentru o scurtă plimbare ca să cumpere un bax de cutii cu sucuri.

Asta ar trebui să fie o alegere mai bună.

Zări anunțul „Cățeluși de vânzare“ și decise că o oprire acolo avea s-o distreze un timp, așa că parcă în fața casei înghesuite de lângă mica piață.

Urmând săgeata de pe afiș, o luă spre partea din spate pe aleea pietruită.

Într-un adăpost curat și uscat, trei cățeluși bej și unul maro se în-suflețiră numaidecât, năpustindu-se spre gard, cu trupurile dolofane.

Callie nu țipă și nu alergă spre ei, așa cum se așteptase el.

Icni, apoi își apăsă amândouă mâinile pe gură.

Apoi întoarse capul și ridică spre Griff niște ochi plini de uimire și dragoste și o nesfârșită bucurie.

El se gândi: La naiba, ce-am făcut?

Apoi îl cuprinse cu brațele de picioare și îl strânse.

- Cățeluși! Te iubesc, Griff. Mulțumesc, mulțumesc.

- Păi, oh, ascultă... am crezut că noi doar o să...

Pe când el nu-și găsea cuvintele, ea ridică din nou privirea; mai că-l orbi cu bucuria care-i sclipea în ei înainte de a se dezlănțui și a o lua la goană spre gard.

O femeie cu un copil în brațe și un batic roșu legat în jurul părului ieși pe ușa din spate a casei.

- Bună ziua! zise ea în vreme ce copilul se uită bănuitor la el.

- Salut! Eram chiar la piață și m-am gândit că i-ar plăcea să vadă cățelușii.

- Păi, desigur. Vrei să intri, scumpo? Sunt foarte prietenoși. Au trei luni acum, continuă ea deschizând poarta pentru Callie. Am avut opt. Mama lor e corcitura noastră de labrador cu retriever, Georgie, și tatăl e labradorul maroniu al vărului meu.

Callie intră alergând, căzu și fu imediat acoperită de cățeluși.

- E un sunet de fericire, nu-i așa? zise femeia pe când chicotelile lui Callie se amestecau cu schelălăielile și lătratul cățelilor.

- Mda... dar...

- Fac casă bună cu copiii, tăticule, spuse ea cu un zâmbet, legându-și copilul. Blânzi, și credincioși, și jucăuși.

- Oh, nu sunt tatăl ei. Cumnata mamei ei naște, poate chiar acum, așa că eu am grijă de Callie o vreme.

- Griff! Griff, vino să vezi. Vino să vezi cățelii.

- Da, bine.

- Du-te, nu te grăbi. Se pricepe să se poarte cu ei. Mulți copii de vârsta ei vor să-i tragă de coadă și de urechi, sau îi strâng într-o îmbrățișare de-i sufocă, dar se pare că ea știe să se joace cu ei cu blândețe. Or să se dea repede acum, adăugă ea, pe când bebelușul decise că Griff trecuse testul și îi dăruie un zâmbet larg. Doar ce-am pus anunțul în dimineața asta. Primii patru erau deja promiși. Nu-i vând până când nu-s complet înțărcați, au toate vaccinurile făcute și veterinarul își dă acordul.

- Eu nu sunt neapărat... vreau să spun, m-am gândit să iau un câine. Mai târziu. Odată ce-mi pun casa la punct.

Femeia miji ochii.

- Dumneata ești tipul care a cumpărat vechiul conac Tripplehorn. Cel care lucrează cu prietenul Emmei Kate. Emma Kate și doctorul Pomeroy l-au adus pe lume pe Lucas aici de față, chiar în camera de examinare de la clinică. M-am dus pentru control, și el a fost tare grăbit. Nu mai era timp să ajung la spital. E fetița lui Shelby Pomeroy?

- Da.

- Ar fi trebuit să-mi închipui după păr. Dacă te hotărăști să iei un câțel, o să-l dau la jumătate de preț, având în vedere că bunicul fetiței și iubita partenerului tău au ajutat să-l aducă pe lume pe băiețelul meu.

- Oh, păi... asta-i...

- Griff, hai să te joci cu cățeii!

- Du-te. Eu sunt pe-aici.

Luă cățelul maroniu.

Protestă vehement la propunerile de nume făcute de Callie. N-o să-l boteze pe cățel Fifi în onoarea celui mai bun prieten de pluș al ei. Sau Măgăruș, în onoarea celui mai bun prieten al lui Shrek.

Se decise la Snickers, datorită culorii batonului de ciocolată cu același nume, apoi trebui să se ducă la piață să cumpere unul așa încât Callie să poată face legătura. Trebui să cumpere hrană pentru căței, un vas, o lesă, o zgardă, recompense pentru căței.

Pe când se urcară din nou în mașină cu cățelul, cercetând interiorul mașinii, urechile îi vâjâiau lui Griff.

Următorul mesaj al lui Shelby veni când o scotea pe Callie din mașină, și ea împreună cu cățelul o luară la fugă.

Gilly se descurcă minunat. O să se declanșeze travaliul în curând. Aproape am ajuns. Să-mi spui cum merge la voi, dacă ați terminat cu joaca în trafic.

Începu să scrie mesajul despre cățel, deși totul îi părea a fi un vis, apoi se răzgândi.

Jucatul în trafic ne-a înfometat. Vrem o gustare, așa că o să vânam străini cu acadele. Ți țin pumnii lui Gilly.

Copiii sosesc pe lume la timpul potrivit, și Beau Sawyer Pomeroy se născu la șapte și unsprezece minute – o oră norocoasă, dacă e să ne luăm după tatăl lui – cu o greutate zdravănă de trei kilograme și jumătate. Shelby îl admiră pe-ndelete – bucățică ruptă din fratele ei –, se scotoci după șervețele pentru mama ei și îi îmbrățișă pe părinții mândri.

Trimise încă un mesaj scurt.

E băiat! Beau Sawyer e minunat, mama și tata fericiți și bine. Mă întorc în curând.

Pe când reușise să-și ia rămas-bun de la toată lumea și să se strecoare prin traficul din Gatlinburg spre ieșire, soarele se îndreptase spre apus. Se gândi să se oprească pentru a scrie un nou mesaj, să vadă dacă Griff voia ca ea să cumpere ceva de mâncare, dar socoti că mai mult ca sigur mâncaseră ceva până atunci.

Opri lângă mașina ei și se gândi: Ce mai zi!

Când nimeni nu-i răspunse la ciocănitul în ușă, se îngrijoră pentru o clipă, apoi își reveni. Deschise ușa încet, strigă, apoi ciuli urechea la zgomotele familiare.

Shrek.

Scuturând din cap, porni înapoi spre încăperea imensă.

Shrek și Donkey se certau pe ecranul mare. Pe canapea, fetița ei stătea tolănită peste Griff. Amândoi dormeau buștean.

Aproape că țipă atunci când ceva umed și rece îi atinse glezna. Uitându-se în jos, văzu un cățeluș dolofan, maroniu, care numaidecât se apucă cu viu interes să roadă șireturile ghetelor ei de drumetie.

– Oh, nu, să nu faci asta. Luă cățelul în brațe și se uită lung la el.

– Și tu de unde-ai venit?

– Chiar de pe drum, zise Griff, deschizând niște ochi somnoroși.

– Al cui e cățelul?

– Cred că-i al meu. Cam asta s-a întâmplat. Snickers.

– Poftim, ce?

– Așa îl cheamă. Snickers. Un metis de labrador ciocolatiu cu golden retriever.

– Cât e de drăgălaș! Amuzată, fermecată, ea dezmierdă cățelușul în vreme ce el o lungea drăgăstos pe bărbie. Te-ai uitat la mărimea labelor lui?

- Nu. Nu în mod deosebit.

- O să ai un câine mare. Zâmbi când Snickers se mută la obraz, dând din coadă fericit în brațele ei. Cine te-a epuizat așa, Callie sau cățelul?

- Cred că ne-am epuizat reciproc. În lumea bebelușilor, totul e-n regulă?

- E perfect. Beau Sawyer, dacă n-ai primit ultimul meu mesaj. Sănătos, frumos, toată familia e în extaz. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns, Griff, pentru că ai stat cu Callie, ca eu să pot fi acolo. A însemnat enorm pentru mine.

- Ne-am distrat. Cât e ceasul?

- Aproape opt și jumătate.

- E-n regulă, probabil că ne-am prăbușit cam cu douăzeci de minute în urmă.

- Ați mâncat ceva? Ar fi trebuit...

- Mai era pui rămas de la picnic, o întrerupse el. Și am făcut macaroane cu brânză, cu asta nu poți da greș. Am mai avut niște mazăre congelată pe care o folosesc îndeosebi drept pungă de gheață, dar a mers.

O mângâie pe Callie pe spate în timp ce vorbea. Ea se rostogoli în somnul greu.

- E terminată.

- A fost o zi fericită pentru ea. Și pentru mine. Ea puse cățelul jos, și acesta se duse spre Griff, interesat de șireturi. Griff săltă câinele într-o mână, se uită în jur și găsi frânghia de ros pe care i-o făcuse dintr-o bucată de cablu vechi.

- Încearcă asta, propuse el, și îl puse pe jos cu ea.

- Ea te-a convins să iei cățelul?

- N-a trebuit să spună nimic. Se uită înapoi spre locul unde dormea Callie, cu poponețul în sus și o mână în jurul lui Fifi. Totul i se citește în ochi. Plănuiam să-mi iau unul, mai degrabă spre toamnă. Să mai termin câte ceva pe aici. Așa că doar am devansat termenul. În plus, era de vânzare. Vrei ceva de mâncare? Mai sunt macaroane cu brânză. Din pui n-a mai rămas decât o amintire duioasă.

- Nu, mulțumesc. Am mai mâncat câte ceva la spital. Trebuie s-o duc acasă și s-o bag în pat.

– Mi-ar plăcea să rămâi.

Tentant, foarte tentant cu brațele lui în jurul ei.

– Mi-ar plăcea și bănuiesc că și lui Callie i-ar plăcea. Dar nu încă, Griff. Nu chiar acum.

Prelungi momentul acoperindu-i buzele cu ale ei și stând apoi cu capul pe umărul lui.

– A fost o zi minunată.

– Un adevărat festin.

O luă pe Callie în brațe. Ea se lăsă moale pe umărul lui, în vreme ce Shelby aduna coșul și sacoșa. Câțelul țâșni pe ușă înaintea lor și alergă în cerc prin curte în vreme ce Griff o aranjă pe Callie în scaunul ei.

Le urmări cu privirea când plecară, spre asfințit, cerul căpătând nuanța părului ei. Apoi se așternu liniștea.

Îi plăcea liniștea, își reaminti lui însuși, altfel n-ar fi cumpărat o casă atât de departe de oraș. Dar părea că e prea multă liniște după ore întregi în care auzise glasul fetiței.

Se uită în jos, unde Snickers era ocupat cu rosul șireturilor lui.

– Termină! Trebuie doar să-și scuture piciorul. Hai să dăm o tură.

Mai dădură încă două ture până la miezul nopții. Muncise mult prea mult la parchetul pe care îl refăcuse, pentru a-l lăsa să fie stricat de un câțel.

Gândindu-se la culcuș, improviză unul temporar dintr-o cutie, câteva prosoape vechi și mai legă și un prosop în formă de câțel. Snickers nu adormi imediat, dar agitația de peste zi își spuse cuvântul. Când câțelul adormi buștean, precum Callie mai devreme, Griff își spuse că făcuse o treabă bună și se prăbuși și el în pat.

Nu știa ce-l trezi. Ceasul arăta două și douăzeci și, când verifică cu lanterna telefonului său, Snickers era nemișcat, ghemuit ca o minge în cutia lui.

Deși nu voia să trezească boțul de blană, ceva nu era în regulă. Destul de deranjant pentru el, încât să iasă încet din dormitor. Să asculte.

Casele vechi gemeau și scârțâiau, se gândi el – știa prea bine. Cu toate astea, deschise încet o ușă și luă o cheie tubulară. Aprinzând luminile pe măsură ce cobora, o luă pe scări în jos.

Și acolo, doar atât... un ușor țâcănit. O ușă închizându-se.

Acum, se mișcă rapid, direct spre partea din spate și spre ușile de sticlă.

Aprinse luminile, și pe cele de afară.

Va fi în lumină, dar dacă cineva era afară, la fel va fi și respectivul.

Nu văzu nimic, nici o mișcare.

Oare închisese ușile din spate? Nu credea, deoarece rar se gândea s-o facă. Și tot ducându-l pe cățel când afară, când înăuntru, cel mai probabil că nu le închisese.

Ieși pe veranda din spate, ascultând cu atenție zgomotele nopții, adierea vântului, strigătul jalnic al unei bufnițe, ecoul slab al unui lătrat de câine undeva, dincolo de pod.

Auzi un motor pornind, scrâșnet de roți pe pietriș.

Stătu o vreme, privind în întuneric.

Cineva fusese în casa lui, nu se îndoia de asta.

Intră, încuie ușa – deși îi trecu prin cap că, fiind din sticlă, nu i-ar pune prea mari probleme cuiva care voia să intre.

Cercetă zona, căutând semne neobișnuite.

Privirea îi trecu peste laptop, pe care-l lăsase pe insula din bucătărie, își aminti acum.

Îl lăsase cu capacul ridicat – aproape întotdeauna așa făcea. Dar acum era lăsat.

Și, când puse mâna pe el, îl simți puțin cald.

Săltă capacul și începu să cerceteze. Nu era expert în computere, dar știa destule ca să se descurce.

Nu-i trebui prea mult timp să descopere că cineva îi spărsese laptopul și-i descărcase fișierele. Banca, facturile, corespondența, lucrările.

– Ce mama naibii?

Petrecu următoarele douăzeci de minute blestemând și schimbând toate parolele, toate codurile și numele de utilizator. Orice îi veni în minte.

Ceea ce nu-i veni în minte fu ce ar putea face cineva cu datele lui.

Petrecu mai mult timp trimițând un e-mail către prieteni, familie, contacte de afaceri, către oricine din agenda lui, anunțând că datele lui fuseseră compromise și să nu răspundă la nici un e-mail recepționat de la vechea lui adresă.

După ce verifică fiecare ușă și fereastră, luă laptopul cu el sus.

O mai bună securitate, se gândi el, pentru datele lui, pentru casa lui devenise dintr-odată o prioritate absolută.

La o oră după ce se trezise, încercă să se liniștească, ascultând fiecare scârțâit, fiecare foșnet de vânt. Tocmai pe când începuse să moțăie, cățelul se trezi și începu să schelălăie.

– Mda, ia te uită. Se trezi și își trase din nou pantalonii. S-ar putea la fel de bine să te scot afară, Snickers.

Când ieși, lumina lanternei evidenție o urmă clară de pași pe pământul moale de lângă pietrișul aleii.

*

– Ochiul începe să-ți treacă și ai avut parte de o spargere?

Matt se ocupa de rețușurile zugrăvelii în vreme ce Griff instala ultima armătură în noua baie a Adei Mae.

– Mai degrabă o plimbare. O bătaie de cap să schimb parolele, să trimit notificări, apoi să petrec aproape o jumate de oră la secția de poliție, în dimineața asta, cu raportul. N-are sens, și așa fi pus-o pe seama zgomotelor dintr-o casă veche dacă n-aș fi găsit laptopul cu capacul închis.

– Ești sigur că l-ai lăsat deschis?

– Foarte sigur. Plus de asta, era cald, și nu-l folosisem de ore. Apoi, urma de pași. Nu era a mea, Matt. Eu am mărimea patruzeci și șapte, dar asta era mai mare. Și am auzit o mașină.

– Ce-a spus poliția?

– Țsta-i un alt motiv pentru care am ajuns târziu aici. M-am dus înapoi cu Forrest, și el s-a uitat de jur-împrejur, a făcut poze la urma de pași, de parc-ar folosi la ceva. N-a fost vandalism. Mă și gândeam că, dacă ar fi fost vorba de așa ceva, să căutăm pe cineva din familia lui Arlo Kattery sau pe vreunul dintre amicii lui.

– Păi, înseamnă că te scalzi în bani, dar faci o asemenea achiziție. Cineva s-a gândit: Ia te uită, tipul ăsta a cumpărat casa asta mare, veche și conduce o camionetă nouă.

– Pentru că ticălosul ăla mi-a distrus-o pe-aia veche.

– Totuși. Matt îl luă pe Snickers de pe șireturile de la ghetetele lui și
[redacted] au șut la mingea de tenis pe care Griff o descoperise, pentru a-l

trimite pe cățel după ea. Se pare că cineva s-a gândit că ar putea să-ți deturneze bani din conturi, ceva de genul ăsta.

- În privința asta, n-au făcut nici o afacere. Mă scoate din minți faptul că cineva se plimbă prin casa mea în felul ăsta. Se pare că achiziționarea unui câine a fost... cu noroc. Cuvântul zilei.

- Cu noroc pe dracu', zâmbi Matt și lovi din nou ușor mingea. De câte ori ai curățat după el până acum?

- De câteva ori. Poate de cinci sau șase ori, se gândi el. Dar învață el. O să fie un câine de treabă. Nu i-e frică de pistolul de împușcat cuie. O să crească el. Un câine mare bagă spaima în oamenii care vor să-ți intre în casă la ora două dimineața. Mai bine ți-ai lua și tu unul, așa, o să aibă și el un prieten.

- Eu locuiesc într-un apartament, ai uitat? Matt urcă pe scară cu pensula și găleata. Mă gândesc, totuși, că mi-aș construi o casă.

- Te-ai gândit la asta încă de când ne-am mutat aici.

- Mă gândesc și mai mult, de vreme ce am de gând s-o cer pe Emma Kate de nevastă.

- Dacă o să faci asta, ar trebui... Ce? Griff aproape că scăpă bormașina, punându-se direct în genunchi. Când? Uau.

- Mda, știi. Matt zâmbi. În vreme ce tu erai ocupat cu poliția azi-dimineață, mă uitam cum se pregătește Emma Kate de serviciu. Făcea smoothie-ul meu special verde și...

- Nici să nu pomenești de vestitele tale smoothie-uri verzi.

- Dacă bei câte unul în fiecare dimineață, o să culegi roadele.

- Nu-i înțeleg pe cei care mănâncă varză kale, darămite s-o mai și bea. Te-ai hotărât să te însori cu ea datorită acelor smoothie-uri verzi?

Matt își împinse cozorocul pe ceafă și acum privirea lui deveni visătoare.

- M-am uitat la ea. Era desculță și puțin morocănoasă, încă nu se fardase. Purta pantaloni kaki și un tricou albastru, și soarele strălucea în fereastră. M-am gândit că asta-i ceea ce-mi doresc în fiecare dimineață.

- Pe Emma Kate morocănoasă și smoothie-uri verzi?

- În fiecare dimineață. Nu mă văd să-mi doresc altceva peste un timp. Așa că m-am gândit că o să mergi după lucru cu mine să cum-păr un inel. O s-o cer în seara asta.

- În seara asta? Asta fu de-ajuns ca să-l ridice pe Griff în picioare. Vorbești serios? Nu vrei un aranjament?

- O să iau niște flori. Inelul e tot aranjamentul. Nu-i știu mărimea, dar...

- Fă un șablon. Du-te înapoi acasă, scoate unul dintre inelele ei și fă un șablon ca să-l iei cu tine la bijutier.

- Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

- Ce-o să spui?

- Nu știu. Matt se fâțâi pe scară. Te iubesc, vrei să te măriți cu mine?

- Trebuie să fie mai bine decât asta, prietene.

- Mă faci să devin nervos.

- O să ne gândim la asta. Du-te să faci șablonul.

- Acum?

- Da, acum. Oricum, trebuie să scot câinele afară înainte de a face pipi pe gresia asta nouă. Facem o pauză. Luat de valul momentului, Griff îi dădu partenerului său un pumn în umăr. Iisuse, Matt, te însori!

- Dacă spune da.

- De ce n-ar spune?

- Poate că nu mă vrea pe mine și smoothie verde în fiecare zi. Matt coborî de pe scară. Mă simt puțin rău.

- Haide, taci din gură. Du-te și fă șablonul. Griff luă câinele care începuse să amușine într-un fel ce-l avertiza pe Griff că urma să-și facă nevoia. Trebuie să-l duc afară. Acționează. E singurul fel în care poți obține ceea ce vrei.

- Acționez.

*

Shelby își găsi timp pentru o repetiție. Îi plăcea selecția de muzică pe care o făcuse - de la The Beatles la Johnny Cash și la Motown. Bineînțeles, dacă ar fi avut un muzician de acompaniament, ar fi interpretat cântecul *Ring of Fire* într-un ritm mai lent, ca pe o baladă sexy, plină de alean.

Poate ceva mai târziu, se gândi ea pe când își termina programul de dimineață la salon. Preluă comenzi pentru prânz de la câteva clienți de la spa, la care mai adăugă câteva din partea angajatelor.

Pe când își strângea lista și își lua geanta, Jolene păși prudentă înăuntru.

– Scuze, Donșoară Vi? Donșoară Vi, pot să intru doar pentru un minut? Nu pentru vreun tuns sau ceva. Am... am vorbit cu pastorul Beardsly și el a zis că ar trebui să vin să vorbesc cu dumneavoastră, dacă îmi îngăduiți.

– În regulă, Jolene. Încuviințând din cap către Jolene, Viola scoase ultimele fâșii de folie din părul clienței sale. Dottie, vrei să-i faci o șamponare lui Sherrilyn pentru mine?

– Desigur, donșoară Vi. Dottie și Sherrilyn schimbă priviri mirate. Nici una dintre ele nu voia să piardă spectacolul.

– Vrei să mergem în biroul meu, Jolene?

– Nu, doamnă, donșoară Vi. Aș vrea să spun ce am de spus chiar aici, în fața tuturor. Fața ei se împurpură pe când vorbea, ochii i se umeziră, dar, spre ușurarea unora și spre dezamăgirea altora, nu se smiorcăi. Vreau să vă spun, donșoară Vi, și ție, Shelby... eu... eu vreau să spun în primul rând că îmi pare nespun de rău. Vreau să-mi cer iertare, să spun că-mi pare așa de rău pentru felul în care m-am purtat în ultimul timp. Și... Vocea îi tremura și izbucni în lacrimi, dar ridică o mână, trăgând de câteva ori adânc aer în piept. Îmi pare rău pentru celelalte dăți când am fost nepoliticoasă sau josnică direct, în față, sau pe la spate. Pentru toate celelalte dăți, Shelby, chiar începând din clasa a cincea. Vreau să spun că mi-e rușine pentru tot, pentru absolut tot, privind acum cu alți ochi. Am vrut atât de mult ca Melody să fie prietena mea, încât am făcut lucruri pentru care n-am nici o scuză.

Câteva lacrimi i se scurseră pe obraji, dar Jolene își împleti degetele și continuă.

– Am știut ce ți-a făcut la mașină, Shelby, pe vremea liceului, mai știi? N-am știut înainte și n-am făcut-o eu. Jur că ți-aș spune acum, dacă aș fi făcut-o.

– Te cred.

– Dar am știut după aceea și n-am spus nimic. Știam și am pretins că-i amuzant, și că tu o meritai. Voiam doar ca ea să fie prietena mea, dar știi că n-a fost niciodată, nu cu adevărat. Acum știu, și asta înrăutățește situația. Ce-a spus în ziua aia aici, ție, Shelby, despre tine, despre fetița ta, ar fi trebuit să mă opun. M-a dezgustat ce-a spus, dar

nu m-am opus fățiș, susținând că greșește. Sper că, spunând-o acum, e un început pentru ceea ce pastorul Beardsly zice că înseamnă să-ți repari greșelile. Mă gândeam doar la propria persoană și regret.

Ea își trase nasul și își șterse lacrimile de pe obraji.

- N-am știut că a mers la Arlo cu asemenea gânduri. Ar fi trebuit să știu, și nu pot spune, nu sunt sigură, dacă undeva în adâncul ființei mele nu cumva știam. N-am privit în mine pentru că n-am vrut. Și nu știu, nu cu certitudine, dacă m-aș fi opus chiar și în al doisprezecelea ceas. E rușinos că nu știu dacă m-aș fi opus.

- Dar te-ai opus, îi aminti Shelby. Când ai aflat ce i s-a întâmplat lui Griff.

- Atât de șocată și de supărată eram. Văzându-i fața lui Griff, toată numai tăieturi și vânătăi, și auzind ce s-a întâmplat. N-am putut... n-am putut să mai tac.

- Jolene, o să te întreb ceva și vreau să te uiți în ochii mei. Viola așteptă până când Jolene își limpezi privirea. Ai idee cine-ar fi putut să intre în casa lui Griff azi-noapte?

- Oh, sfinte Doamne! Ah, nu, doamnă, donșoară Vi.

- Ce s-a-ntâmplat? întrebă Shelby. Ce...

Se întrerupse când Viola ridică un deget.

- Pe cuvânt, donșoară Vi. *Jur.* Jolene își trecu degetele peste inimă. Nu putea fi Melody. E deja în locul ăla, în Memphis. Am mers s-o văd pe donșoara Florence chiar în dimineața asta, ca să îmi cer scuze față de dumneaei, și mi-a spus: L-a rănit cineva din nou? L-a tâlhărit cineva?

- Nu. Viola se uită spre Shelby. Nu. Se pare că nu-i mare lucru, și mă aștept ca toți cei aici de față să știe că, dacă a fost vreunul din familia Kattery, ar fi vandalizat casa, dacă ar fi putut.

Viola își puse mâna strânsă în pumn pe șold.

- Mai ai ceva de adăugat, Jolene?

- Cred că nu. Doar că îmi pare rău. O să încerc să fiu o persoană mai bună.

- Tu n-ai fost niciodată prea îndrăzneată, observă Viola. Acum, e prima dată când constat că, de fapt, ești îndrăzneată și te-ai descurcat bine, după cum tu însăși ai demonstrat. Vreau să spun că îți ridic in-
diciția și ești liberă să vii aici oricând vrei.

- Oh, donșoară Vi. Mulțumesc, donșoară Vi. Eu... n-o să vin dacă tu n-ai fi de acord, Shelby.

- Sper să pot accepta scuzele la fel cu bunica mea.

- Vreau să-i ofer scuze și mamei tale. Nu era aici, dar... vreau totuși s-o fac.

- Acum e ocupată, dar poți să-i vorbești mai târziu.

- Atunci, așa o să fac.

- De Crystal depinde dacă vrea să te coafeze pentru nuntă, adăugă Viola.

- Oh, donșoară Vi. Oh, Crystal, ai vrea? Să te pierd e aproape la fel de rău precum dacă mi-aș pierde logodnicul. Și îl iubesc sincer.

- Bineînțeles că te coafez. Azi m-ai făcut să mă simt mândră de tine, Jolene.

Suspînând, Jolene alergă și se aruncă în brațele lui Crystal.

- Haide, haide. O să te duc în spate să-ți ofer ceva rece de băut.

- Mi-a fost așa de frică să vin aici. Mi-a fost așa de frică.

- Asta mă face și mai mândră. Crystal îi aruncă un zâmbet Violet și plecă cu Jolene în spate.

- Dottie, șamponeaz-o acum. Spectacolul s-a terminat.

Shelby se întoarce direct spre bunica ei.

- Buni, ce s-a întâmplat acasă la Griff?

- Exact ce-am spus. Cineva a intrat în casă. El zicea, așa am aflat că a zis, că cineva a intrat în laptopul lui. Asta-i tot ce știu. Ar trebui să-l întreb pe el.

- O să-l întreb. Trebuie să duc comenzile astea pentru prânz. Se uită spre zona din spate. Unii dintre noi au nevoie de o lovitură crâncenă ca să-și revină. Știu cum e. Asta s-a putea să însemne un nou început pentru ea.

- A fost întotdeauna o fire schimbătoare și probabil că așa va rămâne mereu. Dar respect o scuză bine exprimată. Du-te acum, sau clientele alea o să înceapă să strige pe-aici după comenzile lor. Ar trebui să mă gândesc să fac aici o cafenea micuță.

N-ar fi mirat-o pe Shelby absolut deloc.

Voia să-l sune pe Griff, dar n-avea timp de pierdut, pentru că se grăbi spre Sid and Sadie, de unde ridică comenzile, apoi merse drept la pizzerie, unde făcu același lucru. Încărcată, se întoarce repede la salon.

Aproape că se izbi de un bărbat care studia una dintre hărțile regiunii.

– Îmi pare rău! Nu m-am uitat pe unde merg.

El îi zâmbi.

– Nici eu. Ai un apetit de zile mari.

După o clipă, izbucni în râs.

– Serviciu de livrare.

– În cazul ăsta, probabil că știi zona.

– Născută și crescută aici, așa că da, cunosc locurile. Te-ai rătăcit?

– Nu chiar. Vizitez regiunea pentru câteva zile. Voiam să încerc Traseul Rendezvous, să ajung la cascada Miller, Punctul de Belvedere Bonnie Jean, iazul lui Dob. Am venit în oraș cu gândul să iau ceva de mâncare la pachet și m-am pierdut.

– Te pot ajuta eu cu asta. Se întoarce ca să se uite pe hartă. Dacă o iei pe drumul ăsta, ăsta pe care suntem noi acum, chiar la ieșirea din oraș, treci de hotelul mare, și la bifurcație o iei la stânga. Vezi?

– Mda. Uitându-se în jos, încuviință din cap încet. În regulă.

Îi arată drumul și îi sugeră să meargă la Sid and Sadie pentru mâncarea la pachet.

– Chiar îți mulțumesc mult.

– Pentru puțin, și petrecere frumoasă aici în Ridge!

– Să fie!

Când ea plecă în grabă, el împături harta și o băgă în buzunar împreună cu cheile pe care i le luase cu dibăcie din geantă.

PARTEA A TREIA

REALITATEA

Iubirea nu-i iubire, când nu spune.¹

William Shakespeare

Capitolul 21

La sfârșitul zilei, Shelby își goli geanta pentru a doua oară.

- Jur că erau aici. Întotdeauna le pun în buzunarul ăsta lateral, ca să nu scormonesc după ele.

- Crystal verifică în spate din nou, îi spuse Viola pe când ea însăși căuta pe sub mese de manichiură și pe lângă scaune de pedichiură. Ar trebui să te duci să cauți din nou în mașină. Poate că le-ai scăpat acolo azi-dimineață.

- Bine, mă duc. Dar parcă mă și văd băgându-le în buzunar în dimineața asta. Dar mi-a intrat în reflex și poate de-aia.

- O să-l sun pe Sid și la pizzeria din nou. Ai avut atâtea de cărat, scumpo, poate le-ai scăpat din greșeală.

- Mulțumesc, buni. Am acasă o cheie de rezervă de la mașină, dar mă îngrijorează că am pierdut tot mănunchiul de chei. Acolo aveam cheile de la mașină, de la mama de acasă, de la bar, de aici. Dacă n-or să apară, toată lumea va trebui să-și schimbe încuietorile. Nu știu cum de-am putut fi atât de neglijentă.

Își dădu părul pe spate când sună telefonul de pe polița unde se afla conținutul poșetei sale.

- Pizzeria. Bună, Shelby la telefon. Ai - Oh, mulțumesc! Da, vin chiar acum să le iau. Mulțumesc din suflet.

- Acum poți să nu te mai îngrijorezi că toată lumea trebuie să-și schimbe încuietorile, zise Vi.

- E așa o ușurare. Odată cu asta, i se luă o piatră de pe inimă. Probabil că le-am scăpat când luam comenzile de prânz, exact așa

cum ai spus. Johnny a zis că le-a găsit una dintre chelnerițe sub tehgheaua din față. Cred că le-am scăpat și le-a lovit cineva cu piciorul fără să bage de seamă. Îmi pare rău pentru toată tevatura asta.

- Nu-ți face griji. O să le anunț pe fete.

- O să întârzii s-o iau pe Callie. Shelby băgă totul la loc în geantă. Avea să le aranjeze mai târziu. O să-l iau pe Jackson mâine... ți-am spus? O să-i las lui Clay o zi întreagă la dispoziție ca să o viziteze pe Gilly și pe bebeluș și să pregătească casa pentru ei când vor veni acasă. A spus ceva de genul că Jackson ar avea nevoie de un tuns, așa că o să-l aduc aici împreună cu Callie, dacă e-n regulă.

- Îmi place să-mi văd nepoțtii. Poți să vii oricând. O să ne ocupăm de ei printre picături - și poate că o să-i facem lui Callie o manichiură de prințesă, dacă e timp.

- Ne vedem atunci.

O sărută pe Viola pe obraz și încă o dată se năpusti afară.

O luă pe Callie, apoi, știind că părinții ei aveau întâlnire în oraș - ce romantic, nu-i așa? -, se hotărî brusc să meargă la Griff. Callie se putea juca cu câțelul puțin timp, și Griff putea să-i povestească ce probleme avusese.

Nu-i veni în minte decât atunci când intră pe aleea din fața casei că ar fi trebuit să-i dea un mesaj sau să sune înainte. Să vină pe neanunțate era riscant și, de ce nu, nepoliticos.

Nu se putea răzgândi, câtă vreme Callie era așa de emoționată, dar își pregătise o scuză când se opri lângă camioneta lui Griff.

El era afară cu câțelul, se întoarse și zâmbi larg chiar când Snickers goni spre mașina ei.

- Ce sincronizare! Abia ce-am ajuns acasă.

Ea o ridică pe Callie din mașină și nu o lăsă bine jos, că fetița se și prăvăli la pământ să-l ia în brațe pe câțelul care dădea frenetic din coadă.

- Hei, am trecut destul de repede pe locul doi. Griff se lăsă pe vine. Eu nu primesc nimic?

- Griff! Cu un zâmbet cochet, Callie ridică brațele. Îl sărută pe obraz, chicoti și îi frecă barba nerasă. Gâdilicios.

- Nu știam că o să vină niște doamne frumoase.

- Ar fi trebuit să sun. Să vin așa, pe nepusă masă, e nepoliticos.

- Nici pe departe. Cu Callie în brațe, se aplecă înainte ca Shelby să se poată gândi dacă vrea să evite și o sărută. Oricând.

- Shrek o sărută pe Fiona și după aia ea devine ea însăși.

- Adevărat. Tu ești tu însăși, Roșcato?

- Ultima dată când am verificat. Cum e cu el?

Puțin speriată, se lăsă în jos să-i dea atenție lui Snickers.

- N-a fost rău azi. S-a descurcat. Noi am terminat.

- Ați terminat? Își ridică privirea pe când cățelul lingea peste tot pe unde apuca. La mama? Oh, Doamne, o să înnebunească. Tati a luat-o direct de la salon și a dus-o în Gatlinburg s-o viziteze pe Gilly, apoi la cină și la un film. Nu știe că ați terminat.

- O să știe când o să ajungă acasă. O lăsă pe Callie jos. Fă-mi o favoare, Roșcățico. Aleargă puțin pe-aici cu Snickers. Are nevoie de nițică mișcare.

- Haide, Snickers! Ai nevoie de mișcare.

- Mă gândesc la o bere rece. Vrei să mergem înăuntru?

- Mai bine nu, dar tu dă-i drumul. O meriți, câtă vreme ai tras atât de tare ca să termini baia aia.

El se gândi la drumul la Gatlinburg și la inel. Dar jurase solemn să nu sufle un cuvânt până când nu se va fi sfârșit totul.

- Oh, păi...

- Am trecut doar un minut, să-i fac lui Callie o surpriză și să te întreb ce s-a întâmplat noaptea trecută. Am auzit câte ceva la salon.

- Pe-aici vorba nu zboară, ci doar rămâne întotdeauna plutind undeva în aer. Nu știu exact. Privi spre casă, simțind că furia dădea semne să izbucnească. Cineva a fost în casă și mi-a descărcat fișierele din laptop.

- De ce Dumnezeu... oh, pariez că faci operațiile bancare și toate cele online.

- Exact. Totul e-n regulă. Am schimbat totul și am luat măsuri de siguranță. Dar e ciudat. E mai ușor, nu-i așa, să pătrunzi prin efracție în timpul zilei, să faci un jaf. Dar să te strecorei noaptea cu un stick de memorie? E chiar ciudat. Totuși, m-am convins să montez un sistem bun de alarmă. În afară de câinele ăsta de pază fioros și letal.

Shelby se uită înspre locul unde Snickers se tăvălea și se rostogolea.

- Exact așa e. Probabil că e indicat să ții unul aici, deși nu sunt probleme în general. Exceptând faptul că am tot avut necazuri în ultimul timp, nu-i așa? Câteodată, simt că am adus necazurile după mine.

- N-ai de ce.

Ea încercă să alunge acest gând.

- Du-te să-ți iei berea. O s-o las să mai alerge puțin cu Snickers, dacă e-n regulă, după care trebuie s-o duc acasă, să-i dau să mănânce.

- Putem să pregătim ceva aici împreună.

- Mi-ar plăcea, la fel și lui Callie, dar mai am de făcut o grămadă de chestii. Și sunt și în întârziere, pentru că mi-am pierdut cheile și am irosit aproape o oră căutându-le.

- Le-ai pus în buzunarul lateral al genții.

Ea ridică din sprâncene.

- Ești un bun observator.

- Faci asta de fiecare dată.

- Păi, cred că de data asta nu, pentru că au fost găsite sub tejgheaua de la pizzerie; nu știu cum au ajuns acolo. Știu că nu le-am scos când am fost acolo, dar acolo erau.

- Ai avut geanta cu tine toată ziua?

- Desigur... adică, nu *cu* mine, se corectă ea. N-o pot căra peste tot când lucrez.

- Haide să-ți verificăm laptopul.

- Ce? De ce? Aproape că râse, dar brusc deveni neliniștită. Doar nu crezi că cineva mi-a furat cheile din geantă, apoi le-a pus sub tejgheaua de la pizzerie.

- Hai să verificăm laptopul tău. Probabil că nu e nimic. Callie poate alerga prin curte cu Snickers. Mă opresc să iau ceva de mâncare pentru cină.

- Eu mă gândeam să pregătesc ceva cu șunca rămasă de la cina lor de duminică, împreună cu niște piure de cartofi și fasole boabe.

- Da? Sunt amator dacă e suficient.

- Întotdeauna e suficient. O bucătăreasă isteată știe să se asigure de asta și avea să se bucure de timpul petrecut împreună cu el. Dar... Doar nu crezi că cineva mi-a furat cheile. E chiar absurd.

- Doar o să verificăm.

Absurd sau nu, el chiar asta credea.

Mai întâi, încuie totul, apoi o urmă pe șoseaua șerpuită; aruncă o scurtă privire bătrânului stejar pe când lua curba.

Se gândi la Matt, întrebându-se dacă prietenul lui trecuse la acțiune. Decise că încă nu, pentru că, dacă ar fi făcut ceva, cu siguranță că Shelby ar fi primit un telefon sau un mesaj de la Emma Kate.

Spera să se întâmple în curând. Putea păstra un secret, dar secretele îi făceau nervos.

Se uită spre Snickers, care călătorea la fel ca orice câine care se respectă, cu capul scos pe geam și limba atârând veselă. Luat sub impulsul de moment, câinele părea destoinic.

Nu dură mult până o instalară pe Callie în curtea din spate. Paradisul fetiței sale includea mașinăria de făcut baloane de săpun, un câțel și bătrânul câine al familiei.

- Ia uită-te la Clancy cum aleargă și el ca un cățeluș. Cred că Snickers i-a luat cinci ani din cârcă cu vizita asta.

- Tipa mai are câțiva cățeluși acolo.

- Cred că unul e de-ajuns acum. Mă duc să-mi aduc laptopul, ca să te liniștești. Hai să-ți aduc o bere mai întâi.

- E-n regulă așa.

Pe când aștepta, Griff se gândi la toate posibilitățile. Dacă computerul ei fusese spart, la fel ca al lui, asta însemna că în oraș există un fel de hoț cibernetic care dă târcoale. Asta ar avea mai degrabă sens.

Dar i se păru ciudat că atât computerul lui cât și cel al ei să fie țintele hackerului, și aproape simultan. Asta îl ducea cu gândul la o chestiune mai personală, mai țintită.

Reflectă la aceste posibilități stând în ușa bucătăriei și privind la cei doi câini care trăgeau amândoi de jucăria artizanală, în vreme ce Callie dansa în jurul lor într-un nor de baloane de săpun.

Nu se mutase în Ridge sub un impuls de moment, așa cum luase cățelul. Se gândise îndelung la asta, analizase toate aspectele pro și contra. Dar decizia fusese, ca și în cazul cățelului, una bună.

Aici era o viață bună. Mai liniștită decât în Baltimore, dar lui îi plăcea liniștea. Câte un șoc cultural pe ici, pe colo, dar știa cum să se adapteze fiecărei situații.

Și, interesant lucru – sau norocos –, după câteva luni de când se stabilise acolo, se întorsese și Shelby acasă?

- Oh, Griffin!

- Ce? Se întoarse repede. Ți-a umblat și ție cineva în computer?

- Nu știu. Nu m-am uitat. Dormitorul matrimonial. Rosti cuvintele cu emfază. E minunat, e *superb*. Știam că așa o să fie. Am văzut cum se făcea, dar finalizat, e... va trebui să am la-ndemână o cutie întreagă cu șervețele, pentru că mama o să bocească de fericire și încântare când o să vadă. Totul e perfect, exact așa cum a vrut. Și ai lăsat totul strălucind de curățenie.

- Face parte din serviciu.

- Ai pus și flori acolo.

- Și asta face parte din serviciu, pentru clienți deosebiți.

- Clienta ta deosebită o să verse lacrimi de fericire și o să se afunde în cada aia în secunda în care o să ajungă acasă. Când o să-mi permit o casă, ești angajat.

- O să te pun pe listă. Hai să ne uităm la asta.

- Bine.

Puse laptopul pe bufet și îl porni.

- Ai descărcat sau încărcat ceva azi?

- Clay a trimis câteva poze cu bebelușul în dimineața asta, într-un e-mail, atât.

- Hai se vedem. Apăsă câteva taste și îi șterse mai întâi istoricul navigării. Ai accesat vreunul dintre documentele astea, vreuna dintre paginile astea în după-amiaza asta?

- Nu. Ridică mâna și se frecă pe gât. Nu, nu l-am atins de azi-dimineață, și atunci doar să-mi verific e-mailurile.

- Shelby, cineva a accesat aceste pagini și aceste documente. Și poți vedea aici, datele au fost încărcate pe o altă unitate. Copiate pe o altă unitate.

- La fel ca ale tale.

- Da, la fel ca ale mele. Ochii aceia inteligenți se adumbriră de furie. Ar trebui să-l suni pe fratele tău.

- Da. Dumnezeuule! Ai vrea să-l suni tu? Eu trebuie să văd dacă... trebuie să-mi verific situația bancară.

- Fă-o acum. O să sun eu.

Se retrase și îl sună pe Forrest.

- Totul e încă aici. Vocea îi tremura de ușurare. Totul e încă aici.

- Forrest e pe drum. Va trebui să-ți schimbi parolele. Dar...

Ea ridică privirea de la operațiunea respectivă.

- Dar ce?

- Mi se pare că dacă cineva voia să-ți ia banii din cont, ar fi făcut-o deja. Eu am schimbat parola mea la câteva minute după ce ăsta, oricine ar fi fost, mi-a spart computerul, dar în cazul tău a avut câteva ore la dispoziție să te lase complet falită, dacă ăsta e motivul.

- Ce alt motiv să fie?

- Informații, poate. E-mailuri, conturi, pagini pe care le accesăm, calendare. Cea mai mare parte din viața mea e pe computer. Suntem împreună, nu-i așa, tu și cu mine?

- Eu... eu cred că suntem.

I se părea ciudat s-o zică cu glas tare.

- Și ambele noastre computere au fost sparte, la un interval de circa douăsprezece ore. Poate că ar trebui să arunci o privire prin camera ta, să verifici dacă ceva nu-i la locul lui sau dacă lipsește ceva. Eu stau cu ochii pe Callie.

Încuviințând din cap, ea se grăbi într-acolo.

Se uită din nou la ușa din spate. În universul acela, totul era în ordine. O fetiță drăguță, baloane de curcubeu, doi câini fericiți, totul pe fundalul unor dealuri verzi, încetoșate.

Dar, în afară de peisajul acela, ceva nu era deloc în regulă.

Îi trebui ceva timp; voia să fie meticuloasă. Dar nu găsi nimic nelocul lui.

- Nimic. Reveni și așteaptă ca Griff să se întoarcă din poziția în care stătea lângă ușă. Totul e așa cum ar trebui să fie. Dar am verificat computerul din biroul lui tati de aici și cred că cineva a fost și acolo. Nu pare să fi luat ceva, dar erau accesări pe internet în intervalul orar în care eu știu că nu era nimeni acasă.

- Bine. Ia stai tu jos câteva minute.

- Trebuie să pregătesc cina. Callie trebuie să mănânce.

- Ce zici de-o bere?

Ea scutură din cap, apoi oftă.

- N-aș refuza un pahar cu vin. Sunt cu nervii la pământ. Nici nu știu cum să-ți spun cât de tare m-am săturat să fiu cu nervii la pământ.

- Nu se vede. Țasta-i bun?

Alese din dulap o sticlă de vin roșu cu un dop de sticlă albastră.

- Da.

- O să-ți aduc.

Se întinse după un pahar pentru vin în vreme ce ea scotea cartofii să-i curețe.

- O chestiune mai personală, zici tu. Se concentrează asupra sarcinii casnice ca să se calmeze, încercând să gândească obiectiv. Primul meu gând fugi la Melody, dar sincer, n-o văd plănuiind ceva de genul ăsta. E prea complicat.

- Nu Melody. Ea e genul care acționează cu violență.

Ea curăță repede un cartof.

- Te gândești la crimă, dar și asta e tot violență. Este clar un act de violență.

- Fac tot felul de conexiuni și mă gândesc cum se potrivesc lucrurile.

- Richard. Măinile ei se opriră pentru scurt timp când ridică privirea. Richard a fost sursa tuturor necazurilor pe care le-am avut, și necazurile au ajuns la tine prin mine.

- Nu prin tine, Roșcato.

- Prin mine, îl corectă ea. Nu mă învinovățesc. Am petrecut mult prea mult timp învinovățindu-mă pentru lucruri pe care nu le-am făcut, lucruri pe care nu le-am putut opri, dar faptele sunt fapte. Conexiuni, repetă ea și se apucă de următorul cartof.

- În regulă. Dacă ne gândim la conexiuni - Griff se întrerupse, auzind ușa din față deschizându-se. Țasta trebuie să fie Forrest. Hai să lăsăm toate astea în sarcina profesionistului.

- N-aș putea fi mai fericită să fac asta.

Forrest intră și luă o bere din frigider.

- Explică-mi despre ce-i vorba.

- Cheile mele au căzut în mâna cuiva care le-a folosit ca să intre în casă, apoi în laptopul meu, la fel ca în cazul lui Griff. Se pare că nu lipsește nimic altceva și țin în casă ceva bani gheață, puțini, în sertarul meu de sus.

- Care e primul lucru unde se uită un hoț. Mută-i. Pachetul cu tampoane e un loc destul de sigur.

- O să țin minte, dar evident că nu căuta bani sau obiecte de valoare.

- Informația e prețioasă. Unde-ți erau cheile?

- În geantă.

- Haide, Shelby, nu face pe niznaiul.

- Bine, bine.

Trase aer în piept și luă vinul. Liniștită întru câtva, reluă curățatul cartofilor în vreme ce povestea scena găsirii cheilor.

- Știu că le-am avut când am ajuns la repetiții. Le-am scos din contact. Am folosit cheia pe care mi-a dat-o Derrick, pentru că uneori merg să repet devreme, înainte ca cineva să ajungă acolo. Exact asta am făcut azi. Am intrat și am ieșit înainte ca cineva să fi ajuns acolo, așa că le-am folosit ca să încui din nou când am plecat și le-am băgat în buzunarul lateral al genții, ca întotdeauna. Întotdeauna le pun acolo, nu sunt neglijentă.

- N-ai fost niciodată. Întotdeauna a fost o ființă organizată, îi preciză Forrest lui Griff. Poate ai impresia că n-are logică de ce pune ceva într-un anumit loc, dar ea știe unde îl pune.

- Pentru a scuti timp. M-am dus la salon și mi-am pus geanta în spatele teșghelei de la recepție. Nici o angajată nu mi-ar umbla în geantă, Forrest. Le cunosc pe toate fetele de-acolo și acum și pe majoritatea clientelor. Vreau să spun, pe cele constante. Mai primim turiști și alte persoane de genul ăsta, dar e aproape imposibil ca cineva să meargă în spatele recepției, să scotocească în geantă și să-mi ia cheile, fără ca cineva să nu bage de seamă. Nu am fost chiar așa de ocupați azi.

- Deci, a rămas acolo, în spatele recepției, până când ai luat-o ca să pleci acasă și n-ai găsit cheile?

- Da, adică nu. Am luat-o cu mine să ridic comenzile pentru prânz. Deci, am avut-o cu mine când m-am dus la Sid and Sallie, apoi la pizzerie, unde, nu știu cum, au nimerit sub teșgheaua din față. Îmi pot închipui doar că le-am scăpat cumva.

- Ceea ce trebuia să crezi, și continui să crezi, dacă ajutorul de șerif onorific nu ar fi fost pe fază.

- Nu era așa de greu să-ți dai seama, interveni Griff.

- Eu nu m-aș fi gândit, corectă Shelby. Nici măcar nu mi-ar fi trecut prin cap.

- Ai dat peste cineva, te-a împins cineva când ridicai comenzile? o întrebă Forrest.

- Nu. Cu sprâncenele încruntate, ea reconstitui drumul, la fel cum făcuse întruna mai devreme, pe când își căuta cheile.

- Am ajuns la localurile respective chiar după ora de vârf, pentru că Jolene a venit să-și ceară iertare, și asta a durat ceva. Bănuiesc că cineva ar fi putut băga mâna în geantă, dar mi-aș fi dat seama. Aproape că m-am ciocnit cu cineva, își aminti ea. Mă grăbeam să mă întorc, pentru că întârzasem, și aproape că m-am ciocnit cu tipul ăla care căuta cel mai bun drum pe traseul Rendezvous.

- Hmm. Te-a întrebat despre asta, a cerut îndrumări?

- Da. Vizita zona și voia... Închise ochii. Oh, Dumnezeule! Sunt o idioată. Da, mi-a cerut îndrumări și i-am arătat pe hartă, și aveam mâinile ocupate cu sacoșele cu mâncare. După aceea, am intrat direct, am lăsat jos comenzile, mi-am lăsat geanta și am mers să livrez comenzile. A fost singurul moment în care cineva ar fi putut ajunge la geanta mea. Când era atârnată pe umărul meu.

- Cum arăta? întrebă Griff, apoi se uită înspre Forrest. Scuze.

- Nu-i problemă. Asta-i următoarea întrebare.

- Era înalt. A trebuit să mă uit în sus. Ah... stai o secundă. Duse cartofii la chiuvetă, îi spălă și îi așază pe fundul de lemn pentru a-i tăia. Alb, poate spre patruzeci și ceva de ani. Avea ochelari de soare. La fel și eu - era soare. Avea o șapcă de baseball.

- Culoare? Inscricție?

- Cred că era cafenie. Nu-mi amintesc dacă avea vreo inscripție, sau ceva asemănător. Avea păr închis la culoare - nu negru, ci castaniu-închis, lunguț. Puțin ondulat peste urechi. Mustață și barbă ușor grizonante. Foarte îngrijit, barbă scurtă. Arăta... ca un profesor de colegiu care juca fotbal.

- Decl, era masiv?

- Da. Corpulent, bine făcut. Nu era gras sau cu mușchii lăsați.

Puse cartofii la fiert.

Cu o încuvlîntare din cap, Forrest își scoase telefonul și căută în el.

- Ce zici de ăsta?

Ea se uită la telefon și la poza lui James Harlow.

- Nu, era ceva mai bătrân decât ăsta.

- Barba grizonantă?

- Așa, și... Avea aspectul ăla de profesor.

- Mai uită-te o dată, încearcă să-l vezi cu barbă și păr mai lung. Fă ca în jocul Woolly Willy.

- Eu aveam un joc din ăsta, comentă Griff și studie imaginea peste umărul lui Shelby.

- Eu nu prea... avea sprâncene mai groase - închise la fel ca părul și... Oh, Doamne, *sunt* o idioată.

- Sunt încântat oricând s-o fac pe soră-mea idioată. Face parte din meseria mea, dar nu ești deloc așa.

- Stăteam pe trotuar și vorbeam cu Jimmy Harlow, la fel de aproape cum sunt acum cu tine, și nici măcar nu mi-a trecut prin minte, n-am avut habar de asta. Chiar când îmi fura cheile din geantă.

- Asta face el, îi reaminti Forrest. Și-a schimbat înfățișarea și te-a prins când nu erai pe fază; te-a întrebat ceva banal. Te-a făcut să te uiți pe hartă ca el să-ți poată umbla în geantă; și, când a terminat cu cheile, s-a asigurat să le găsești într-un loc firesc. Puteai s-o pui pe seama grabei și a întâmplării, și nu ți-ai fi verificat laptopul.

- Ce urmărea? Ce caută?

Forrest se uită înspre Griff.

- Tu ce crezi, prietene?

- Cred că voia să afle dacă aveam ascunși milioane de dolari sau dacă știm unde să-i găsim.

- De ce tu? întrebă Shelby. Înțeleg de ce ar crede că eu aș putea ști. Chiar crede că trebuia să știu.

- Am petrecut o grămadă de timp împreună de când te-ai întors.

- Știu că te culci cu sora mea, comentă Forrest. Nu te mai obosi cu eufemismele. Te întorci în Ridge și deja te combini cu ăsta, i se adresă el lui Shelby, care și el s-a mutat aici nu cu multe luni în urmă. O persoană, în special una care trăiește din escrocherii, e înclinată să se întrebe dacă nu cumva voi doi aveți un trecut comun.

- El a omorât-o pe Melinda Warren, așa că n-are cum să fie decât el, aprecie Griff. Ar obține tot, dar mai întâi trebuie să găsească bijuteriile și timbrele. Tu ești singura lui legătură cu astea, Roscato.

- Nu știu unde se află, sau dacă Richard le-a vândut și a spânzurat banii, i-a îngropat sau i-a pus într-un cont în Elveția. Și acest Jimmy Harlow n-o să găsească altceva în computerul meu. Sau al tău, Griffin.

- Putem doar să sperăm că i-a fost suficient ca să se edifice, zise Forrest, dar să nu contăm pe asta. O să-l contactez pe șerif, să-i relatez totul. Ce-i de mâncare pe-aici?

- Șuncă, piure de cartofi, fasole boabe.

- Sună bine. Āla-i câinele tău, Griff? Puiul pe care l-ai luat de la Rachel Bell din drum?

- Mda. Snickers.

- S-a pus pe săpat în straturile cu flori ale mamei. O să vă juipoaie de vii pentru asta.

- Oh, la naiba.

Griff se năpusti afară, strigându-și câinele.

Forrest zâmbi satisfăcut și se rezemă de bufet.

- Nu prea-mi place să mă gândesc că sora mea face sex.

- Atunci te sfătuiesc să nu te gândești.

- Fac tot ce pot să nu mă gândesc. Față de unii oameni, continuă el, îți trebuie ceva timp să te apropii, apoi te împrietenești sau nu cu ei. Cu alții, ceva se potrivește, totul merge de la sine, ca și când s-ar cunoaște de-o veșnicie. Știi despre ce vorbesc?

- Cred că da.

- Cu Griff ceva s-a potrivit. Cu Matt a durat mai mult, dar cred că ne-am apropiat. Datorită lui Griff ne-am apropiat mai repede.

Scotându-și telefonul de la curea, Forrest tastă un număr.

- Ce vreau eu să spun e că el îmi e prieten, și încă unul bun, și știind ce fel de om e, pot să susțin că e genul de bărbat pe care-l meriți, cu mult mai mult decât ex-ul.

- Da, șefule, sper că nu te-am deranjat de la masă, începu Forrest și se îndepărtă pe când dădea raportul.

*

După cină, care se dovedi chiar plăcută, în ciuda faptului că nu-i stătuse mintea la gătit, îl dădu afară pe Griff ca să alerge cu Callie după licurici. Cei timpurii sclipeau galbeni în întuneric, pregătind

terenul pentru mulțimea care avea să invadeze dealurile și pădurile în iunie.

Cu siguranță că se apropia vara, și iarna înzăpezită a nordului pleca până când se făcea nevăzută. Se sfârșise aproape la fel de repede cum începuse.

Se gândi cât de mult își dorea să se sfârșească, dar în ciuda licuricilor, a grădinii feerice, a verdelui intens al dealurilor, ceva din răceala ei o urmărise acasă. Poate că fetița ei dansa cu licuricii afară în curte, în siguranță, sub ochii bărbatului cu care avea... o relație. Fratele ei era plecat de-acum, cercetând complicațiile pe care le adusese cu sine. Așadar, era acolo o umbră ce o urmărea, și nu putea pretinde altceva.

Fugise în căutarea aventurii, a iubirii, a unui viitor incitant și revenise acasă dezamăgită și înglodată în datorii. Dar exista ceva mai mult și mai rău, și trebuia să se confrunte și cu asta.

Își dori să aibă blestematele alea de milioane. Le-ar împacheta în hârtie strălucitoare, le-ar lega cu o fundă și i le-ar înmâna acestui Jimmy Harlow fără nici cel mai mic regret.

Pur și simplu dispari, se gândi ea. Lasă-mă să-mi trăiesc viața asta nouă pe care văd că o pot avea acum.

Nu se putea gândi ce făcuse Richard cu toate bijuteriile acelea și cu timbrele, sau cu banii pe care-i obținuse pe ele, dacă le vânduse. Cum să știe, dacă nu-l cunoscuse niciodată? Purtase o mască pe toată durata căsniciei lor, la fel de adevărat cum Jimmy Harlow purtase una în după-amiaza aceea.

Nu văzuse niciodată prin acea mască. Poate o umbră, o formă din când în când, dar niciodată omul în plenitudinea lui.

Acum știa ce văzuse Richard când se uita la ea. O naivă – o țintă, așa îi numeau ei pe oamenii ca ea. Ceva folositor, poate de valoare pentru o vreme și, odată folosită, odată secătuită de propria valoare, ceva de care te debarasezi cu nepăsare.

Încerca să scape de datorii, nu-i așa? Preluase controlul, acționase. Avea să găsească o cale să preia controlul, să acționeze și în experiența de față.

Nu avea să-și trăiască viața urmărită de acțiunile unui bărbat care o folosise, care o mințise, care fusese un străin pentru ea.

Puse jos ultima farfurie și decise să mai bea un pahar de vin. Avea s-o lase pe Callie mai mult, înainte de baie și somn, să danseze cu licuricii. Și a doua zi avea să înceapă să conceapă un mod de a-și asana viața de tot trecutul, o dată pentru totdeauna.

Turnă vinul și porni spre ușă, când sună telefonul.

Îl scoase și se uită la mesajul de la Emma Kate.

Mă mărit! Fir-ar al dracului! N-am știut că vreau până când nu m-a cerut. Am un inel pe deget și sunt nebună de fericire. Trebuie să vorbim mâine – acum sunt prea ocupată. Îți trimit asta din baie înainte de a fi din nou ocupată. Mă mărit! Trebuie să plec.

Shelby citi a doua oară, simțind cum surâsul ei deveni tot mai larg și mai luminos. Cea mai bună prietenă a ei dansa și ea în razele soarelui.

Atât de fericită pentru tine! îi răspunse ea. Nebună de fericire pentru tine. Să stai ocupată – aș putea fi geloasă, pentru că nu știu o dată viitoare când o să pot fi și eu ocupată. Vorbim mâine. Vreau toate amănuntele. Te iubesc; spune-i lui Matt că e cel mai norocos bărbat de pe pământ.

Trimise mesajul, apoi ieși la dansul licuricilor.

Capitolul 22

Se văzu cu Emma Kate în parc, pentru a putea să-i lase pe Callie și pe Jackson să se joace.

- Doctorul mi-a acordat o oră, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Știa cât de mult voiam să vorbesc cu tine. Uită-te!

Emma Kate întinse mâna, și diamantul tăiat în formă Princess străluci în soare.

- E superb. E perfect.

- Are montura îngropată - vezi cum e montat, nu iese în afară?

- Da. Îmi place foarte mult, Emma Kate.

- El a zis că l-a făcut așa ca să nu-l agăț în diverse lucruri la clinică, atunci când am pacienți. Îmi place că s-a gândit la asta. Și l-a luat și exact pe măsura mea. A făcut un șablon după unul dintre inelele mele - asta a fost ideea lui Griff.

- Am prins câte ceva din poveste când i-am spus lui Griff după ce am primit mesajul tău. Nu a făcut nici măcar cea mai mică aluzie că s-a dus cu Matt să-ți ia inel.

- Matt zice că Griff tace mâlc atunci când îl rogi.

- Vreau să aud totul. Ia stai, așteaptă. Se grăbi spre Jackson, care căzuse puțin. După ce îl curăță și îi sărută genunchiul, scoase unul dintre camioanele din sacoșă pentru ca el să se poată juca la groapa de nisip.

- O să se joace bine pentru o vreme. Lui Callie îi place să-l dirijeze, dar așa e când ești mai mare.

- Am vorbit despre copii, să facem copii. Vrem să mai așteptăm puțin, dar peste un an sau doi... Doamne, măritată, copii. Râzând, se apăsă cu amândouă mâinile pe inimă și își mișcă umerii în sus și în jos. Nu pot să cred.

- Ți dorești.

- Cu Matt, da. Ieri mi-a dat mesaj că trebuie să lucreze puțin mai târziu, dar se oprește să cumpere cina pentru acasă. A adus și vin, și flori. Cred că ar fi trebuit să ghicesc că o să apară ceva, dar a fost chiar plăcut să nu trebuiască să ne gândim nici unul din noi la gătit și să avem o sticlă de vin bun și flori pe masă. Eu mă apuc să mormăi ceva cum că trebuie să mă duc la salon să-mi fac ceva la părul ăsta, și el spune că sunt frumoasă. Că totul la mine e frumos.

Mă gândeam că vrea doar să facă dragoste cu mine.

- Emma Kate.

- Nu că nu m-ar complimenta niciodată, dar am zis și eu. Mă gândesc, am avut așa o zi lungă, dar e așa de bine să nu trebuiască să-mi fac griji să gătesc și mă simțeam bine după două pahare de vin. Așa că, poate, amândoi vrem să facem dragoste. Apăsându-și inima cu mâna din nou, oftă. Asta s-a întâmplat, dar înainte... Înainte s-a întins să-mi ia mâna și doar s-a uitat la mine. Jur, Shelby, suntem împreună de aproape trei ani de-acum, dar mi-a stat inima în loc. Chiar mi-a stat, și mi-a mai stat o dată, când mi-a spus că mă iubește. Că fac ca totul în viața lui să aibă un sens și că să fie cu mine, să trăiască cu mine este tot ce-și dorește. Chiar a căzut în genunchi.

- Vai, ce dulce! Emma Kate, e ca-n basme.

- Așa mă simt și eu acum, și nu m-am așteptat deloc; nici prin cap nu mi-a trecut că o să simt ceea ce am simțit când el a scos inelul ăla.

- Spune-mi ce-a zis. Cum te-a cerut?

- A spus... a spus doar atât: „Mărită-te cu mine, Emma Kate, pe-trece-ți viața cu mine“. Ochii Emmei Kate se umplură de lacrimi, iar vocea i se frânse. „Clădește-ți o viață cu mine.“

- Ah! Shelby scoase șervețele pentru amândouă. Exact ca la carte.

- Știu. Ca la carte. Așa că am spus da. Da. O să mă mărit cu tine. Da, o să-mi petrec viața cu tine. Da. O să-mi clădesc o viață cu tine. Și el mi-a pus inelul pe deget și s-a potrivit. Am început să plâng, eram așa de fericită, exact ca acum.

Oftând, își puse capul pe umărul lui Shelby.

- Am vrut să vorbesc cu tine aseară, dar...

- Erai ocupată.

- Foarte, foarte ocupată.

Callie se apropie și o bătu pe Emma Kate cu amândouă mâinile pe obrazii uzi.

- Lacrimi de fericire?

- Da, scumpo. Lacrimi de foarte mare fericire. O să mă mărit cu Matt, și asta mă face foarte fericită.

- Eu o să mă mărit cu Griff.

- Da?

- Îhî. Îl iubesc.

- Știi exact ce simți. O luă în brațe pe Callie și o legănă într-o parte și alta. Exact ce simți. Știi ceva, Callie? Cred că ar trebui să fii fetița care duce florile.

Callie făcu ochii mari. Într-o șoaptă cuviincioasă, zise:

- Mami!

De frică să nu înceapă să lăcrimeze din nou, Shelby îl luă în poală pe Jackson și camionul lui plin de nisip.

- Dumnezeuule, Callie, e așa o onoare! N-ai fost niciodată fetița care duce florile.

- Eu n-am mai fost niciodată mireasă, așa că e perfect, hotărî Emma Kate.

- Pot să primesc o rochiță nouă și pantofi strălucitori?

- Amândouă o să primim rochiile noi și pantofi strălucitori. La fel și mama ta. O să fii domnișoara mea de onoare, nu, Shelby?

- Știi bine că o să fiu. Fericită din cale-afară, Shelby o luă în brațe pe Emma Kate, ținându-i pe copii între ele. Știi că o să fiu. Și o să-ți fac cea mai bună petrecere de burlăcițe ce s-a pomenit în tot statul Tennessee - exact așa cum am plănuț când eram copii. Ai ales o dată anume?

- Dacă ar fi după mama, ar fi mâine sau peste doi ani de mâine încolo, așa încât să mă bage la nebuni în vreme ce ea urzește un plan ca nunta să se țină cel puțin în reședința guvernatorului.

- Ești singura ei fiică. Așa cum și ea era singura fată la mama ei, o săgetă un gând pe Shelby. O mamă are datoria să se agite pentru nunta singurei ei fiice.

- Mama s-a născut agitată. Deja vorbește de rochii, și culori, și localuri, și lista de invitați. Am discutat cu Matt să avem o nuntă restrânsă și civilizată în toamnă, dar acum că mama a preluat controlul și ne-am dat bătuți în fața unei nunți mari în aprilie la anul. Așa că o să fiu o mireasă primăvăratică.

- Ce-ar putea fi mai frumos? Ah, haide să facem o petrecere de logodnă, Emma Kate. Tuturor le place o petrecere.

- Vreau și eu o petrecere, se băgă Callie.

- Bineînțeles că vrei și tu. Vrei și tu o petrecere, Jackson?

- Primesc cadouri?

- Unde s-a mai pomenit petrecere fără cadouri?

- Mama ți-a luat-o înainte. N-am putut s-o opresc de la un grătar în curtea din spate. Vrea o petrecere costumată, așa că deja a început să facă valuri să folosească hotelul. O las în boii ei, pentru că celelalte o să fie cum vreau eu. Sunt de neclintit în privința asta. Și contez pe tine să mă ajuți s-o domolesc.

- Contează pe mine. Ce-ar fi să vă dăm în leagăn? îi întrebă ea pe copii.

- Vreau să ajung sus!

Callie se duse glonț la leagăn.

- N-are rost să te dai în leagăn dacă n-ajungi sus. Shelby îl propti pe Jackson în brațe. O să-i dăm în leagăn și-o să vorbim despre rochii de mireasă.

- Unul dintre subiectele preferate la ordinea zilei.

*

Shelby nu-i spuse Emmei Kate despre chei și laptop. Nu voia să strice frumusețea momentului. Dar se frământa în legătură cu asta.

Odată ce îi hrăni pe copii și îi pusese la culcare – slavă Domnului –, se așeză cu laptopul în poală. Mai întâi afacerile, își porunci; plăti cu atenție facturi, își modifică tabelul, calculează cât de aproape ajunsese de lichidarea următorului card de credit.

Mai avea cale lungă.

Vânzările de la magazinul de consignație începuseră să scadă – nu era o surpriză –, și își reaminti ei înseși ce datorie mare putuse achita cu ajutorul lor.

Încercă să nu se gândească cât de îngrozitor fusese să știe că un străin îi copiase toate datele – e-mailurile, corespondența cu avocații și fiscul, tabelul, diminuarea anevoioasă a facturilor.

Își spuse că nu avea să dea acestui fapt o importanță prea mare. Avea să se gândească doar la partea plină a paharului. Cercetarea amănunțită a necazurilor ei personale ar trebui să-i spună lui Jimmy Harlow că, dacă ar fi avut acces la milioane, nu ar mai fi împușcat francul ca să lichideze datoria.

Avea să plece, nu-i așa? Desigur, știa că riscă să fie prins și băgat înapoi la închisoare dacă stătea prea aproape.

Dar pe de altă parte, milioanele de dolari reprezentau un stimulent tentant.

Răzbunarea era unul mai întunecat. Înțelegea asta. Simțise acel imbold urât de-a lungul ultimelor luni.

Să acționeze, se gândi ea, și începu să facă o listă.

Alese dintre fotografiile pe care le păstra într-un fișier. Oare și Harlow făcea la fel? Studia el oare anii ei petrecuți alături de Richard prin intermediul pozelor ei? Și oare de ce nu le ștersese – acele poze cu Richard, cu ei doi în Paris, în Trinidad, în New York și Madrid? Toate acele locuri.

Toate acele locuri, se gândi din nou.

Să fi luat cu el bunurile pe care le furase și să le fi ascuns în acele călătorii cu ea? Încă o cutie de valori, un compartiment de depozitare într-un aeroport, le păstrase sau le vânduse pe rând?

Avea fotografiile care îi spuneau unde fuseseră și când fuseseră în acele locuri.

Apoi Atlanta, unde se stabiliseră. Sau doar ea, se gândi acum. El avea încă toate acele „călătorii de afaceri“. Și îl lua și pe copil atunci când el insista să meargă undeva într-o vacanță.

Unde mergea când nu eram cu el? se întrebă ea. Și de ce cu alte ocazii își lua cu el soția și copilul de care de fapt nu se interesa deloc.

Se ridică, se plimbă prin bucătărie, deschise ușa ca să aerisească și continuă să se miște de colo colo.

Pentru acoperire, firește. Asta fuseseră ele întotdeauna pentru el. Doar o altă deghizare. Cât de mult escrocise sau furase în toate acele călătorii cu ea și cu Callie? Cu greu se putea gândi la asta.

Dar avea să se gândească.

Se așeză din nou, adăugând pozele în lista sa. Încerca să se situeze înapoi în timp, în acele locuri. Dar, Doamne, câteodată fusese atât de obosită, atât de stresată, încercând să facă față unui bebeluș într-un loc străin, un loc unde nu știa limba sau geografia.

Scotoci prin materialul pe care îl avea, făcând diverse note, încercând să-și amintească oameni pe care el îi prezentase sau pentru care trebuise să organizeze cocktailuri. Oameni bogați, se gândi ea acum. Dar, pe de altă parte, se gândise la ei ca la oameni bogați.

Fuseseră ținte? Fuseseră asociați?

Probabil câte puțin din ambele.

Tresări când auzi pași și, cu inima bubuind în piept, sări să ia cuțitul mare din stativ.

– Shelby? Shelby Anne?

– Mamă. Cu răsuflarea întretăiată, băgă cuțitul înapoi la locul lui și afișă un zâmbet pe când intra mama ei.

– Aici erai. Unde sunt copilașii mei?

– Trag un pui de somn, după o zi istovitoare în parc. O să se trezească în curând, totuși, probabil c-or să vrea o gustare.

– O să am eu grijă de asta. Uită-te, aici am niște poze noi de când m-am dus să-l văd pe bebeluș la spital azi-dimineață. Scoase telefonul și se cuibări lângă Shelby pe când derulau pozele. E chipeș ca un prinț. Are bărbia tatălui, vezi? Am trecut pe la Clay ca să mă asigur că totul e așa cum trebuie, pentru că mâine îi dau drumul acasă lui Gilly cu bebelușul.

– E minunat. O să-i placă să fie acasă cu Jackson și cu bebelușul.

– Ar pleca și acum, dacă am lăsa-o, dar s-a stabilit externarea pentru mâine. Am găsit cel mai drăgălaș ogar de pluș și l-am pus în pătuțul lui Beau, și am tăiat niște flori proaspete pentru dormitorul lui Gilly. Camera aia a copilului e așa de drăgălașă! Și am două tratamente faciale la salon. Mai târziu o să fac niște spaghete – Gilly preferă spaghetetele mele – și o să le duc acolo, așa că nimeni n-o să se mai îngrijească de cină mâine.

– Nu numai că ești cea mai bună mamă, ești și cea mai bună soacră.

– Gilly e una dintre luminile vieții mele. Acum o să-mi petrec restul zilei cu ceilalți doi nepoței ai mei. Și tu du-te, ieși și distrează-te.

- Mamă, ai condus până în Gatlinburg și înapoi de nu știu câte ori în ultimele două zile, te-ai agitat acasă la Clay și ai de gând să pregătești și cina, ca ei să nu aibă nici o grijă. Și ai mai fost și la lucru.

- Așa-i. Aproape radiind de bucurie, scoase carafa cu ceai din frigider. Și acum o să mă bucur de restul zilei. Oh, am fost și la cumpărături. Am luat cele mai scumpe hăinuțe pentru bebeluș. Și am mai luat și o jucărie pentru Jackson, ca să i-o ofere în calitate de frate mai mare, și un flecușeț pentru Callie.

- Și cea mai grozavă bunică. Mamă, îi răsfeți pe toți.

- Și fac o treabă excelentă. Turnă două pahare de ceai peste gheață și presără niște mentă din ghiveciul ei de pe pervazul ferestrei. Nici nu știu de când nu m-am mai simțit așa de bine. Nimic nu se compară cu un bebeluș nou-născut. Și mai am și o baie parcă scoasă din reviste. Jur că aș fi dormit în cada aia azi-noapte, dacă aș fi putut. Le am pe fetița mea și pe fetița ei acasă cu mine. Puișorii mei sunt acasă fericiți, soțul mă scoate încă la întâlniri. Am tot ce mi-aș putea dori.

Îi dădu lui Shelby un pahar și o sărută pe obraz.

- Acum du-te și ia-ți ce-i al tău.

- Ce să-mi iau?

- Tot ce-i al tău. Aș începe prin a-l invita pe tipul ăla arătos și îndemânatic la o întâlnire. Și m-aș duce să-mi cumpăr ceva drăguț de îmbracat.

Shelby se gândi la tabelul ei.

- Am destule haine.

- Ceva nou din când în când îi ridică moralul unei fete. Muncești din greu, Shelby. Știu că ai facturi și că ai stat la computerul ăla făcându-ți griji de ele. Te-am crescut să fii deșteaptă și responsabilă, dar îți spun - Ada Mae își puse mâinile făcute pumn pe șolduri, exact cum obișnuia să facă și mama ei. Mama ta îți spune să ieși și să-ți cumperi o rochie nouă. Ceva ce-ți cumperi cu banii câștigați de tine. Numai să vezi ce te binedispune asta. Și după aia, lasă-l pe Griff să te binedispună și mai dihai. O să-i spun lui Suzannah s-o aducă pe Chelsea mai târziu, și fetițele o să aibă parte de o petrecere în pijamale aici în seara asta. Fă și tu la fel.

- Ai trebui să am o petrecere în pijamale?

- Nu, dar mă bucur să te văd să mă faci să mă bucur de răs, Ada Mae bău niște ceai.

– Așa îi spunem noi când vrem să fim politicoși. Du-te, cumpără-ți o rochie, du-te la salon și fă-te frumoasă, și dă-l pe spate pe Griffin.

– Știi că te iubesc, mamă.

– Bine-ai face.

– Dar nu cred că-ți spun destul de des ce femeie minunată ești. Chiar dincolo de a fi mamă, soacră și bunică.

– Păi, acum, asta-i bomboana de pe tortul zilei de azi.

O strânse pe Shelby în brațe.

– Lasă-mă să aranjez puțin lucrurile. Nu plăteam doar facturi, și mă descurc bine cu asta. Încercam să înțeleg lucrurile, cred, uitându-mă la poze de pe vremea când eram cu Richard. Încercând să-mi amintesc toate locurile pe unde am mers, când și de ce.

– Dar ce-ai mai călătorit! Ai ceva ce nu-ți poate lua nimeni. Mi-a plăcut foarte mult să primesc cărți poștale sau scrisori ori e-mailuri de la tine când erai prin toate locurile alea.

– Nu cred că ai păstrat vreuna dintre ele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, bineînțeles că le-am păstrat. Le am pe toate într-o cutie.

– Mamă, ești extraordinară! Poți să mi le dai? O să ți le înapoiez imediat după ce mă uit pe ele.

– Sunt pe un raft în dulapul din salon. O cutie albastră cu lalele albe pe ea. Are o etichetă.

– Mulțumesc, mamă. O mai îmbrățișă încă o dată. Mulțumesc.

*

Își cumpără într-adevăr o rochie, doar una simplă de vară, de culoarea mentei pe care mama ei o pusese în ceai. Ada Mae avea dreptate. Simți o incredibilă satisfacție să știe că-și cumpăraseră rochia din banii câștigați de ea.

Fu nevoie de doar două întrebări ca să afle unde lucra Griff în ziua aceea și îi găsi atât pe el cât și pe Matt, asudați și goi până la brâu – superbă imagine – făcând niște lucrări de construcție la o casă de la marginea orașului.

– Salut! Griff se șterse pe față cu o bandană deja udă. Nu mă atinge, sunt mai mult decât dezgustător. De fapt, ar trebui să stai în direcția din care bate vântul

- Am frați, zise ea simplu și se aplecă să-l salute pe voiosul Snickers. Felicitări, Matt! Consideră că te-am îmbrățișat.

- Mulțumesc. Emma Kate a spus că v-ați întâlnit în parc de dimineață și că ești domnișoară de onoare. Fă cunoștință cu cavalerul de onoare.

- Ei bine, cavalerule de onoare, noi doi avem multe de vorbit. Între timp, trebuie să-ți cer o favoare.

- Spune. Griff luă un bidon și dădu pe gât lichidul din el.

- Mama are planuri pentru copii, și eu am... niște cercetări de făcut. Mă întrebam dacă n-aș putea să le fac la tine acasă. Ți-aș pregăti cina drept răsplată pentru un loc liniștit în care să lucrez.

- Firește. Mă aleg cu ce-i mai bun din afacerea asta. Am încuiat casa de când cu... așa că... Se scotoci prin buzunar după chei și scoase una de pe inel. Asta-i de la intrare.

- Chiar sunt recunoscătoare. Matt, va trebui să ne întâlnim toți patru cât de curând. Nunțile necesită o strategie bine pusă la punct. Știu că donșoara Bitsy a preluat frâiele petrecerii de nuntă...

- Nu mă speria când lucrez cu unelte electrice.

- O să ne ocupăm de donșoara Bitsy, îl asigură Shelby. Eu și Emma Kate ne-am plănuit nunțile de când aveam zece ani. Firește, ceea ce vrea ea acum poate că nu include o trăsură argintie de prințesă trasă de șase cai albi.

- Acum, chiar că m-ai băgat în sperieți.

- Dar cunosc esențialul și pot da o mână de ajutor s-o dăm pe brazdă pe donșoara Bitsy.

- Dai în scris? întrebă el și luă bidonul de la Griff. Eventual cu sânge. Nu-mi pasă al cui.

- E o promisiune solemnă. Dar trebuie să aud și dorințele tale. Sunt al naibii de bună la capitoul coordonare.

- Emma Kate a zis la fel. Mă bazez pe tine.

- Așa să faci. Bun, urmează să ne strângem în curând, da?

- Ce-ați zice să facem asta acasă la mine, sâmbătă seară? întrebă Griff. Aruncăm ceva pe grătar și punem țara la cale. Dacă nu vrei să-i rogi pe părinții tăi să aibă grijă de Roșcătică, adu-o și pe ea, adăugă el, anticipând răspunsul ei. Putem, la o adică, să o agățăm într-un dulap sau s-o îndesăm într-un sertar.

– Mă mai gândesc. Mai bine-aș pleca, să vă las la munca voastră. Consideră că ți-am mai dat o îmbrățișare, Matt. Ai făcut-o pe cea mai bună prietenă a mea mai fericită decât am văzut-o vreodată. Așa că sunt dispusă să te iubesc mult de tot.

– Mă însor, zise Matt când Shelby plecă.

– E adevărat, prietene. Stai un minut. Lăsă jos bormașina pe care abia o luase și alergă după Shelby. Hei, eu n-am primit o îmbrățișare imaginară.

– Nu, n-ai primit, și asta pentru că o să-ți dau mult mai multe, de-adevăratelea, mai târziu.

– Aha, da?

– Conform instrucțiunilor primite de la mama.

– Chiar îmi place de mama ta.

– Și mie. Pa.

– Probabil că o să terminăm pe la patru-patru și jumătate, strigă el.

– O să fiu acolo.

– Bine de știut, zise Griff încet, apoi zâmbi larg către Snickers care se luase după el și după șireturile ghetelor lui. Chiar că e bine de știut.

*

Mai întâi, trecu prin piață, pentru că, atunci când îl vizitase pe Griff la locul lui de muncă, se hotărâse ce să pregătească pentru cină.

Se instalează în bucătăria lui, în poziția potrivită pentru a putea admira, ori de câte ori își ridică privirea, priveliștea spre care dădeau acele minunate uși de sticlă.

Dar, odată ce deschise cutia cu amintiri a mamei sale și începu să citească, nu-și ridică privirea prea des.

Se întrerupse doar ca să pregătească mâncarea și s-o bage la cup-tor. Și să se gândească.

Era ciudat și fascinant să se vadă pe ea însăși, să-și revadă propria existență prin prisma timpului. Doar câțiva ani, într-adevăr, dar o viață întreagă totodată.

Putea vedea acum naivitatea, ființa neexperimentată care fusese. Richard văzuse și el asta și profitase de ea cu abilitate.

Callie o schimbuse – putea înțelege și asta din poze și din scrisori. Ce scrisese, cum scrisese, totul se schimbuse după ce se născuse Callie.

Oare mama ei fusese amăgită de tonul vesel din scrisori, e-mailuri, de cărțile poștale trimise în grabă odată ce fiica ei devenise ea însăși mamă? Shelby se îndoia. Chiar și acum, putea auzi sunetul disonant mascat de veselie.

Nefericirea îi marcaseră existența atât de repede, toată acea încredere puternică în ea însăși dispăruse treptat, dar sigur, își dădea seama acum. Singura și adevărata fericire răzbătea în rândurile scrise despre Callie.

Nu, mama ei n-ar fi fost dusă de nas. Mama ei ar fi văzut, și încă foarte clar, cum scria din ce în ce mai puțin despre Richard.

Dar în primul an, sau cam așa ceva, avusese de transmis o mulțime de amănunte neînsemnate despre destinațiile lor, despre oamenii pe care-i cunoscuse, despre lucrurile pe care le văzuse.

Ar putea să se reconstituie pe sine însăși din propriile cuvinte și să înceapă să vadă.

Avea să se gândească mult mai mult, își promise. Poate că nu avea să se afle niciodată în posesia răspunsurilor, dar descoperise o cutie de valori pornind de la o cheie găsită din întâmplare în buzunarul unui sacou.

Așa că avea să cugete mult mai mult.

Aranjă masa, aduse vinul pe care-l cumpăraseră – trebuia să spere la bacșișuri consistente în seara de vineri – și era gata când auzi camioneta lui Griff.

Scoase o bere, o deschise și ieși să-l întâmpine.

El arăta sexy, transpirat, oricum altcumva, mai puțin pregătit pentru cină, când îi zâmbi, se rezemă de mașină și își scoase ochelarii de soare de la ochi să se uite la ea, în vreme ce câinele făcea tumbe pe peluza din față.

– Ia te uită, exact asta mai lipsea de pe veranda din față. O roșcată superbă cu o bere rece în mână.

– M-am gândit că poate ești pregătit pentru una. Coborî treptele. Am și eu frați.

– Sunt mai mult decât pregătit pentru o bere. Încă nu te ating. În luna mai e o căldură de august.

– Se-ntâmplă adesea.

– Ar trebui să fii pregătită când o să ies de la duș. Ce face Callie?

– O să fie tratată cu un hotdog la grătar la cină, la fel și vărul și cel mai bun prieten al ei, și asta după ce au alergat complet despuiți pe lângă aspersor.

– Sună destul de bine. Nici hotdogul nu sună rău.

– Asta va trebui să aștepte până data viitoare.

– Când am o roșcată superbă cu o bere rece în mână, care pregătește cina, nu sunt mofturos.

Intrară amândoi în casă, și cățelul care se grăbea să țină pasul. Griff adulmecă în aer.

– Ce e la cuptor? Miroase apetisant.

– Ruladă de carne cu cartofi și morcovi.

– Ruladă de carne? Miroși din nou. Serios?

– E cald pentru așa ceva, dar e o mâncare masculină. Azi arătai foarte apetisant și tu.

– N-am mai mâncat ruladă de carne făcută în casă de când am fost ultima dată în Baltimore și am vrăjit-o pe mama să-mi facă.

– Mă duc să mă uit la ea.

– Eu merg să fac un duș. După aia, fii pe fază, Roșcato!

Amuzată, excitată, se duse înapoi la cuptor și aprecie că potrivește bine temporizatorul. Apoi cumpăni din nou.

Închise cuptorul și urcă pe scările din spate.

Griff sorbea berea rece în timp ce apa răcoroasă îi desfăta trupul. I se părea că dă jos de pe el kilograme întregi de sudoare și murdărie. Avea să facă o lucrare reușită, se gândea el, dar nu fusese pregătit pentru schimbarea bruscă de vreme.

Primăvara se instalase lin și cu blândețe, încât uitase de căldura înăbușitoare a unei veri toride, umede în munții Smokies.

Iar în acea zi trăise doar o scurtă avanpremieră a viitoarelor atracții.

Odată ce căldura avea să se instaleze pe deplin, el și Matt aveau să înceapă lucrul mai devreme și să termine mai devreme după-amiaza. Ceea ce îi oferea timp să lucreze în interior la propriile lui proiecte. Urmau planurile pentru bar, odată primite aprobările.

După aceea, desigur, era Shelby. Voia să-și petreacă timpul cu ea cât mai mult posibil.

Chiar când se gândea la ea, ușa de sticlă se deschise.

Ea stătea acolo, cu părul căzându-i în valuri pe umeri, complet goală, purtând pe chip doar un zâmbet atotștiutor. Cu ochii într-ai lui, îi luă berea din mână și o puse pe policioara din spatele ei.

– O să ai nevoie de amândouă mâinile, îi spuse ea.

– E ziua miracolelor, zise el și se întinse după ea.

– E rece. Trăgând capul înapoi, își trecu degetele pe spatele lui.

Apa e rece.

– Prea rece?

– Nu, e bine. Și asta e chiar și mai bine. Se ridică în vârful picioarelor și îi acoperi gura cu a ei. Sărutul era fierbinte.

Sângele lui se înfierbântase într-o clipă. Fiecare oră pe care o petrecuse în acea zi asudând la muncă, fiecare oră neliniștită a nopții în care o dorise neconținut, făcându-și griji pentru ea, se risipiră.

Piele catifelată, un trup dornic, mâini lacome – în acel moment, ea îi oferea tot ce avea nevoie.

– Te-am dorit din clipa în care te-am avut. Înnebunesc doar când te ating.

– Eu înnebunesc când tu mă atingi. Nu te opri.

Pasiunea, dorința și plăcerea îi accelerau bătăile inimii. Cu cât el i se abandona mai mult, cu atât ea voia mai mult și se desfăta cu propria-i dorință.

Pentru el, doar el, mâinile puternice, trupul solid de muncitor. Gura lui, răbdătoare și dornică în același timp, o făcu să-și simtă capul ca un vârtej.

O ridică de șolduri și o scoase din duș. Acea putere surprinzătoare, felul în care o strânse cu palmele aspre o făcură deopotrivă să se simtă vulnerabilă, atrăgătoare, puternică.

Cu ochii într-ai lui, își încolăci picioarele în jurul taliei lui și își înfipse degetele în umerii lui pentru sprijin.

Apoi țipă când el o pătrunse. Șocată, exaltată, tremura toată în așteptarea următoarei mișcări care o purta pe culmile plăcerii.

Apa zbicea, parcă clocotind. Trupul lui ud aluneca sub mâinile ei. Și propriile ei gâfâieli.

Se simțea imponderabilă, nespus de bine, agățându-se de el în momentul când amândoi atinseră climaxul. Tot înlănțuiți se prăvăliră în întunericul binecuvântat.

– Stai așa, reuși el să îngaime și bâjbâi după robinet ca să oprească apa. Stai puțin așa.

– Mmmm, mă simt ca și cum aș putea aluneca direct în gura de scurgere.

Simți o mișcare și nu se desprinsese de el nici atunci când el se așeză împreună cu ea pe pat.

– Am nevoie de un minut, îi spuse el.

– Nu te grăbi.

– Voiam. Dar tu erai toată udă și goală. O s-aduc prosoape într-o clipă.

– Mi-am cumpărat o rochie nouă.

– Da?

– Da, și voiam s-o îmbrac la cină și să te las să mi-o scoți după aia.

Nici eu n-am mai așteptat.

Imaginea îi dădu un impuls puternic de energie.

– Mai ai rochia?

– E atârnată în spălătoria ta.

El își trecu degetele pe coastele ei.

– Ai putea să-ți urmezi planul și să nu ne grăbim.

– Îmi place ideea. Ce nu m-am gândit să aduc este un uscător de păr. Presupun că n-ai așa ceva.

– Nu, îmi pare rău.

– Ei bine, între duș, umiditate și lipsa instrumentelor de coafat, părul meu o să fie înfoiat ca o căpiță. Sigur am niște elastice și agrafe prin geantă.

– Îmi place părul tău.

Se ghemui lângă el.

– Mie îmi place al tău. Îmi place cum soarele începe să ți-l șuvițeze.

Ai da bani grei pentru niște șuvițe ca astea la buni.

– Bărbații care mănâncă ruladă de carne n-au șuvițe.

Ea îi sărută umărul.

– Tu ai, și mă duc eu după prosoapele alea, apoi o să mă reapuc de cină.

– Ai stins cuptorul?

Ea îi aruncă acel zâmbet lenevos, cochet pe sub gene, pe care Callie i-l oferea adesea.

– Te doream sub duș, așa că cina o să necesite mai mult timp decât plănuisem.

– Mă bucur că ai stins cuptorul. Mă duc după prosoape.

Se ridică și se duse înapoi în baie.

– Ce studiai – sau era doar un tertip ca să mă ai ud și gol?

– Nu era un tertip, doar un bonus. Ea zâmbi și luă prosopul pe care i-l oferi el. Griffin, părul meu are nevoie de încă un prosop.

– Bine. Se duse după încă un prosop și după berea pe care i-o luase ea din mână mai devreme.

– Ei, ce studiai?

– Oh. Își înfășură primul prosop în jurul corpului și se aplecă de la mijloc să-și înfășoare părul în cel de-al doilea. Nu vrei să vorbim despre asta. E cu totul despre alte chestiuni. Legate de Richard.

– Nu vrei să vorbim despre asta?

– Vreau. Se îndreptă de spate, băgând niște colțuri ale prosopului pe sub el într-un fel care-l fascină. Vreau să vorbesc cu cineva despre asta, cu cineva care e detașat de toată situația. Mă gândeam să-i spun totul lui Forrest, poate mâine, deși cred că el a intuit deja o grămadă de lucruri, dar...

– Pune-ți rochia cea nouă și o să discutăm despre asta în timp ce se face rulada de carne.

Capitolul 23

Aprinse din nou cuptorul, își puse rochia și își legă părul la spate ca să nu i se înfoaie în timp ce se usca.

Luă vinul și se duse după el pe veranda din spate unde doar stătu o clipă admirând munții cu piscurile lor domoale și crestele lor împungând văzduhul.

– Azi, când dormeau copiii, plăteam facturile și m-am gândit cum Jimmy Harlow – el trebuie să fie – se uită la toate treburile mele. Cu avocații, creditorii, conturile în care erau banii proveniți din vânzări. Mă gândeam ce stânjenitor e ca un străin să-și bage nasul în toate astea și mi-am spus că merită toată stânjeneala dacă îl face să-și dea seama că n-am nimic din ceea ce vrea el.

– Asta-i o gândire sănătoasă. Inteligentă, pozitivă.

– După aia, m-am mai gândit. O fi văzut toate pozele pe care le am pe laptop. Le țin acolo în fișiere – le-am transferat din vechiul meu laptop de îndată ce mi l-am recuperat de la autorități. N-am ajuns niciodată să le văd pe toate, să le șterg pe cele din perioada... din perioada când eram cu Richard, pentru că aveam o mulțime de lucruri de făcut. Mi-a trecut prin minte că el – Harlow – ar fi văzut, mai cu seamă din primul an, sau așa ceva, toate locurile pe unde am fost. Ar fi putut să urmărească exact ca pe o hartă.

Griff încuviință din cap.

– La fel cum puteai și tu.

– Da! Exact asta mi-am dat seama. La fel puteam și eu. Griff, cred că Richard m-a luat în toate acele locuri cu un motiv – acum înțeleg

că el n-a făcut niciodată ceva fără a avea o tactică stabilită. Eu eram ca un fel de acoperire. Eu, și apoi când a apărut Callie, noi îi cream imaginea unui familist. Ce-ar fi dacă și-a ascuns bijuteriile sau timbrele, sau amândouă, într-unul din locurile alea, sau le-a vândut pe unele dintre ele în călătoriile alea? Și am început să mă gândesc la mai multe, odată ce-am început să mă uit prin poze; probabil că-și făcea și treburile lui. În luna de miere – sau așa m-am gândit eu –, apoi cu soția lui însărcinată. Ce acoperire potrivită, o soție însărcinată.

– O să fiu de acord cu tine, chiar dacă știu că trebuie să ne mai gândim la asta.

– Am trecut de faza asta. Uitându-mă prin poze și prin scrisorile pe care le-am trimis acasă, mi-au venit în minte cuvintele pe care mi le spunea el mereu – cel puțin în primele luni sau un an. Ori de câte ori urma să ne întâlnim cu cineva, spunea: „Fii tu însăși, Shelby“. Cică asta îi fermeca. Să nu-mi fac griji că nu știu nimic despre artă, despre vinuri sau despre modă, genul ăsta de lucruri. Nu eram niciodată emotivă când întâlneam persoane noi, dar am început să fiu.

– Te făcea să te simți stânjenită și... inferioară.

– Exact; apoi „fii tu însăși“ a început să se schimbe în ideea că n-ar trebui să impresionez pe oricine, pentru că respectivii își dădeau seama. Bănuiesc că nu aveam mai nimic de zis, și asta crea o bună acoperire pentru el.

Sorbi din vin și abandonează subiectul pentru moment.

– M-am gândit să caut articole pe internet și să le coroborez cu perioada în care eram într-un anumit loc. S-a comis acolo vreun furt? Vreo fraudă? Chiar mai rău? Și am avut mai multe materiale, pentru că mama a păstrat toate scrisorile și cărțile poștale de la mine. Absolut pe toate. Așa încât am putut citi, mi-am reamintit ce făceam când am fost la Paris sau la Madrid, cu cine ne-am văzut. Eu scriam la început cu lux de amănunte, atât eram de implicată în relația cu el.

– Ți se pare ceva frapant, acum când te uiți cu alți ochi, știind ceea ce știi acum?

– Câteva lucruri. De ce a fost în Memphis? Nu cred că doar a bifat o destinație pe hartă. Dar acolo a fost și la doar patru zile după ce a jefuit-o pe femeia aia, Lydia Redd Montville, și l-a împușcat pe fiul ei.

– Ținând seama de ceea ce a zis bruneta, patru zile după ce i-a tras pe sfoară pe ea și pe Harlow și a fugit cu prada.

– Exact. Cred că avea prada cu el, sau a ascuns-o. Poate în vreo cutie de valori. Avea o nouă identitate și o grămadă de bani gheață. Sau așa mi se părea. Și iată-mă și pe mine, gata să fiu impresionată și implicată în chestia asta.

– Vrei părerea mea?

Ea trase aer în piept.

– Cred că da.

– Polițiștii îl căutau pe Jack Brimley, un individ pe cont propriu. Sigur știa că partenerii lui aveau de gând să-l toarne. Nu se băga în asta fără un plan. Noua identitate, banii pentru a o lua de la capăt, o schimbare a înfățișării. Dar avea nevoie de încă ceva. Trebuia să fie familist.

– Cred că așa e.

– N-ar fi vrut pe cineva cum era bruneta, cineva care-i știa jocul. Voia inocență, tinerețe, o femeie maleabilă și de încredere. Și impresionabilă.

Auzind asta, ea nu putu decât să încuviințeze din cap și să ofteze adânc.

– Cu siguranță că mă potrivesc perfect acestui profil.

– Era un manipulator profesionist, Shelby. N-ai avut nici o șansă, odată ce a pus ochii pe tine. Sfârșește prin a fi cu o tânără roșcată superbă, așa că nu numai că nu călătorește de unul singur, dar are alături o persoană pe care lumea o remarcă. Mai întâi o observă, apoi își amintește de ea. Unde te-a dus prima dată?

– A petrecut patru zile în Memphis. N-am cunoscut pe nimeni atât de fermecător și atrăgător, în felul în care vorbea despre toate călătoriile lui. Spectacolele mele se terminaseră, și aveam de gând să vin acasă pentru o săptămână, sau așa ceva, până la următoarea rundă de spectacole. Dar, când a spus că trebuia să mergă la New York pentru afaceri și m-a rugat să îl însoțesc, n-am stat pe gânduri. Lăsa să-i scape un hohot de râs. Așa, pur și simplu. Trebuia să fie doar câteva zile – o aventură, m-am gândit eu. Și era palpitant.

– De ce nu? replică Griff.

- Am zburat cu un avion privat. Nu cunoscusem pe nimeni care să zboare cu un avion privat.

- Fără măsuri de securitate, fără controlul bagajelor. Poți să iei ce vrei într-un avion privat, nu-i așa?

- Nu m-am gândit la asta. Aproape întotdeauna zbura cu avioane private. La vremea aia, mă simțeam doar emoționată. Nu fusesem niciodată într-un oraș ca New York, și el era atât de drăguț și fermecător, ei... ei bine, părea fermecat de mine. Nu era vorba de bani, Griff, deși nu pot spune că îmi displăcea că-mi cumpăra haine drăguțe și mă scotea la restaurante. Eram orbită de toată strălucirea asta.

- Se asigura de asta.

- Chiar și acum, e greu de crezut că nu credea ce spunea pe atunci. Cum eu eram ceea ce îi lipsea din viață. Voiam să fiu eu aia - voiam să-i umplu eu golul din viață. Așa că atunci când mi-a cerut să nu mă întorc, ci să merg cu el la Dallas - alte afaceri -, am mers. Am dat totul la o parte și am mers cu el.

- Încă un oraș mare.

Închizându ochii, ea dădu aprobator din cap.

- Da. Deja te-ai prins? Întotdeauna mergeam într-un oraș mare, unde stăteam câteva zile. Uneori, îmi dădea o grămadă de bani și îmi spunea să merg la cumpărături, pentru că el are tot felul de întâlniri. Apoi, venea cu flori - trandafiri albi. Spunea că atunci își petrece viața doar pe drumuri, călătorind foarte mult, dar că era gata, acum că mă avea pe mine, să se stabilească undeva.

- Exact ce voiai tu să auzi. Cu asta se ocupa - citea oamenii și era exact cum doreau sau se așteptau ei să fie.

Ea rămase tăcută o clipă, admirând lumina ce se estompa, ascultând șoaptele vântului prin copaci, susurul pârâului.

- Dacă mi-aș fi plăsmuit un bărbat de care să mă îndrăgostesc, în acel moment al vieții mele, acela ar fi fost Richard. Chestia e, Griff, că în acele prime săptămâni, am străbătut țara.

- Acoperindu-și urmele.

- Cred că da, și mă întreb: Avea oare locuri pe traseu pe unde a lăsat părți din prada provenită din jaful din Florida? Dacă avea o cutie de valori în Philadelphia, e posibil să mai fie și altele. Melinda Warren a pomenit de așa ceva. El nu părea să ducă vreodată lipsă de bani

gheață, așa încât cred că avea acele cutii de valori din care să scoată, sau fura pe parcurs.

– Probabil amândouă.

Ea se mută către el, așezându-se așa încât să fie față în față.

– Cred că amândouă. Uitându-mă prin poze și scrisori, mi-am amintit când eram în St. Louis și m-am trezit că plecase. Ieșea să se plimbe – asta zicea el. Timp de gândire. Nu s-a întors decât aproape de răsărit și era agitat. Aproape tremura. Am plecat în acea dimineață. A închiriat o mașină și am mers spre Kansas City. Doar o oprire scurtă, a spus el. Trebuia să se întâlnească cu un partener de afaceri. Și a scos ceasul ăsta Cartier din buzunar, spunând că a luat un flecușeț pentru mine. Câțiva ani mai târziu, am mers să-l iau și dispăruse. S-a infuriat, mi-a reproșat că am fost neglijentă și că l-am pierdut, dar nu fusesem neglijentă. În orice caz, am intrat pe internet și m-am uitat în urmă, punând datele cap la cap, și am descoperit că s-a dat o spargere în noaptea aceea în St. Louis. Tot bijuterii, cam un sfert de milion în bijuterii. Și ceasuri.

– Le fură în St. Louis, le vinde în Kansas City.

– Cred că s-a gândit că ceasul era partea mea – pentru o vreme. Au mai fost și alte ocazii. O să văd dacă le pot pune cap la cap așa cum am făcut cu St. Louis.

El se întinse spre ea și o mângâie pe mână.

– La ce o să-ți folosească?

– Știu că nu pot schimba nimic din toate astea. Își lăsă privirea în jos spre mâini și se gândi la notițele ei, la teancurile de poze și de cărți poștale. Dar poate că totuși a jefuit din locurile acelea, și măcar pot oferi poliției informațiile pe care le știu sau cred că le știu. Ar însemna că fac ceva.

– Dar faci ceva.

– Acum ar trebui să aduc mâncarea la masă. Se ridică. Apreciez că m-ai ascultat.

– De ce n-aș asculta? Intră împreună cu ea. Am început propria mea listă.

– Ce fel de listă?

– Eu n-am informațiile tale. Se uită la partajarea memoriei din laptop. Nu m-ar deranja să mă uit la ele. Lista mea e mai mult una de

nume, evenimente, date. Warren, Harlow și Brimley – așa cum era cunoscut atunci. Jaful din Miami, crima, trădarea. Apoi vii tu. Nu mi-am dat seama că e doar la câteva zile după Miami, dar trebuia să-mi închipui că n-a durat mult.

– Mă gândeam că eram la fel de potrivită pentru el așa cum credeam că și el era pentru mine.

Puse rulada de carne pe un grătar și scoase singurul platou existent. Mutând carnea și legumele, se uită în jur, pentru că el tăcuse.

– Ce e?

– Nu vreau să te supăr mai mult decât ești, dar nu cred că el a intrat pur și simplu în clubul unde tu cântai în seara aia și a decis că ești acoperirea perfectă pentru el.

– Ce crezi?

– Cred că a petrecut câteva zile verificându-te. Ești o frumusețe de femeie, Roșcato, și pariez că erai o frumusețe și la nouăsprezece ani, pe scenă. Numele tău e chiar acolo, așa că putea să te caute, să pună câteva întrebări. Ești singură, liberă.

Reflectând la cele spuse de el, Shelby ornă platoul cu pătrunjel, inele de ceapă roșie și ardei verde.

– O țărăncuță dintr-un orașel de munte din Tennessee.

– Niciodată n-ai fost o țărăncuță. Dar, iată-te, tânără, naivă, fără experiență, dar curajoasă. Trebuie să ai curaj să te urci pe scenă. Te verifică, apoi își face apariția, te simte. Până atunci, știe deja ce ești și cum ești. Și se poartă exact cum îți place ție.

– Ce se întâmplă dacă îl refuzam și spuneam că nu pot să fug așa, pur și simplu, la New York cu el?

– Ar fi plecat, ar fi găsit pe cineva care să-l însoțească. Îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ți pară rău. E o ușurare, într-un fel, că de fapt n-a fost niciodată vorba despre mine. N-a fost niciodată o chestie cu adevărat personală. Toată situația se transformă mai degrabă într-un puzzle de rezolvat.

– În regulă. Uau, arată super!

Mulțumită, puse platoul pe masă.

– Mama ar spune că aspectul contează. Așa că, chiar dacă nu e gustoasă, măcar arată bine. Să sperăm că le avem pe amândouă. Așază-te. **Eu o să te servesc, și tu poți să-mi spui ce urmează pe lista ta.**

- Houston, așa-i?

- A fost Houston timp de aproape șase luni.

- Apoi Atlanta, Philadelphia, Hilton Head. Ai spus că Richard nu făcea niciodată ceva fără motiv. De ce a vrut ca tu și Callie să-l însoțiți la Hilton Head?

- Crezi că e posibil să fi avut vreun soi de afacere acolo, și că noi am fost din nou acoperirea lui. Tăie o bucată generoasă de ruladă pe care o așeză pe farfurie alături de o porție mare de cartofi și morcovi. Ah, Doamne, Griff, și dacă n-a fost un accident? Dacă afacerea a mers prost și a fost ucis? Aruncat în ocean?

- Probabil că n-ai să știi niciodată răspunsul. A lansat un SOS, nu-i așa?

- Cineva a făcut-o, dar... Griff, Forrest a spus că Harlow a evadat în preajma Crăciunului. Richard... asta a fost la câteva zile după Crăciun.

- Să-l ucidă pe Richard n-ar fi fost un mod inteligent să pună mâna pe milioane.

- Nu, ai dreptate. Dar poate că a fost o încleștare, un accident, și tot ai avea dreptate. Probabil că n-o să știu niciodată, cel puțin în afară de cazul în care îl prind pe Harlow.

Își puse și ea o porție mai mică în farfurie și se așeză.

- Probabil că s-a petrecut exact așa cum crede poliția. Îi plăcea să-și asume riscuri. Să conducă cu viteză, să schieze pe cele mai dificile părții, făcea scufundări, ascensiuni pe stânci, parașutism. O furtună nu i-ar fi stat în cale. Dar l-a oprit. Altceva?

- Detectivul particular. Poate că e ceea ce pretinde a fi, dar... După ce luă prima îmbucătură din ruladă, Griff se opri. Uau! Mai luă încă una. În regulă, asta mi-a convins. Te păstrez. Rulada asta de carne e mai bună decât a mamei - și dacă mă părăști la ea, o să jur că ești o mincinoasă.

- Nu vorbesc niciodată de rău despre rulada preparată de altă femeie. Chiar îți place?

- Mai întreabă-mă după ce ling farfuria.

- Trebuie să fie de la bere. Am pus în carne.

- Ai pus bere în ruladă?

- O veche rețetă de familie.

- Hotărât lucru, te păstrez.

Se opri din mâncat suficient de mult cât să o apuce de ceafă și să o tragă spre el pentru un sărut.

- N-am mai făcut ruladă de carne de ani întregi, așa că îmi pare bine că a ieșit cum trebuie.

- De nota zece.

- Spune-mi ce crezi despre detectivul ăla.

- Bine. Am căzut în extaz datorată berii și ruladei. Deci, detectivul ăla, îți dă de urmă în Philadelphia și te urmărește până aici. Ori e conștiincios, ori are un plan. Are licență și toate cele, și jură că bruneta nu e clienta lui. Forrest zice că n-a vrut să dezvăluie numele clientului său.

- Forrest nu mi-a spus atâtea.

Griff ridică din umeri.

- Noi mai vorbim. Are un alibi pentru noaptea crimei, așa că nu există un motiv legal pentru a-l hărțui. Încă.

Cu capul înclinat într-o parte, ea mușcă dintr-un morcov.

- Tu știi mai multe.

- Doar fragmente dispartate. Știu că Forrest zice că văduva și fiul ei neagă amândoi că l-ar fi angajat pe detectiv. Asigurarea a fost achitată și au dat uitării întreaga poveste urâtă. Poliția din Miami a vorbit cu ei și se pare că au și ei alibiuri pentru crimă.

- Ești o adevărată sursă de informații.

- E îngrijorat pentru tine, mă refer la Forrest. În cea mai mare parte, sunt informații negative, așa încât cred că nu a vrut să te încarce cu ele.

- Să știi e mai bine decât să nu știi.

- Acum știi. Celelalte chestii, în marea lor majoritate, sunt pure speculații. Putem să facem supoziții destul de convingătoare că Harlow a fost în Ridge. Nu câștigăm mare lucru dacă spunem că a omorât-o pe brunetă, dacă nu pentru alt motiv decât că nimeni altcineva nu avea motiv s-o facă, de vreme ce ea pretindea că el îl împușcase pe fiul văduvei - și poate a făcut-o -, dar, de vreme ce arma pe care tu ai găsit-o în Philadelphia, în cutia de valori a lui Richard, a fost cea folosită, e mai logic să spunem că...

- Ce? Ce-ai zis? Arma pe care am găsit-o... arma lui Richard?

Griff hotărî că avea nevoie de o gură de vin.

- În regulă, ascultă, el - Forrest - de-abia azi a primit informația asta. Poliția din Miami a făcut analiza balistică și a confirmat că glonțul a fost tras din arma pe care ai găsit-o la bancă, cea cu care a fost rănit fiul bătrânei. M-am întâlnit cu el din întâmplare azi după-amiază și mi-a spus.

- Richard. Richard a împușcat pe cineva.

- Poate. Poate că doar a luat arma după aceea, dar... speculație logică. Arma lui, împușcătura lui. Harlow a negat întotdeauna asta și niciodată până acum nu și-a asumat responsabilitatea față de acuzațiile de folosire a armei.

- Tipa a mințit. Era îndrăgostită de Richard - pentru ea, Jake. Cel puțin îl iubea, în felul ei. A mințit chiar și după ce el a trădat-o. Nu doar banii și prada au făcut-o să mă urmărească până aici. Era geloasă și furioasă că el a petrecut anii ăia cu mine. Că a avut un copil cu mine.

- Foarte probabil. De vreme ce ajunsese la aceeași concluzie, Griff încuviință din cap. Și mai mult de-atât, proiectarea propriei atitudini asupra altora. Știi la ce mă refer? Ea nu-și putea imagina că tu, fiind cu el, nu erai implicată în toate afacerile lui murdare. Era o mincinoasă, o escroacă, așa încât, după raționamentul ei, și tu trebuia să fii la fel.

- Și Jimmy Harlow ar crede la fel.

- Nu știu.

- Acum te eschivezi, zise Shelby când Griff tăcu. Pentru că ești îngrijorat că toate astea o să mă mâhnească.

- Dar te mâhnesc cu adevărat.

- Așa e, dar vreau să știu părerea ta. N-am nevoie să fiu protejată, Griffin. Am trecut prin mai rele. Spune-mi ce crezi.

- În regulă. Cred că e o certitudine că Harlow nu-l înghițea pe Richard, așa că tiparul lui de gândire ar putea fi mai clar decât al brunetei. Dar el se află pe lista pe care o fac, în mai multe coloane. Bănuiesc că stă undeva pe-aproape. Nu așa departe, ca de exemplu Gatlinburg, cum a procedat bruneta. Probabil nu la hotel. La vreunul dintre campinguri sau la cabane, la vreun motel.

- Ca să mă poată ține sub observație.

El se opri un minut, dar fu de acord cu ea. Să știi e mai bine decât să nu știi.

- Gândește-te la asta. Nu te-a confruntat, n-a apărut în fața ta, nu te-a amenințat cum a făcut femeia. El nu se grăbește, vrea informații. Vrea să știe cine ești. E mai probabil că o să accepte situația de fapt, odată ce o să știe. Mai bine să fii liber decât bogat - în special când partea cu bogăția nu arată prea promițător.

- Sper să ai dreptate.

- Nu se grăbește, așa că ar fi mai isteț dacă ar examina toate informațiile, la fel cum facem noi. Îl cunoștea mai bine pe Richard, și se pare că o să urmeze indicațiile odată ce-o să înțeleagă conexiunile.

Exact la fel cum ideile și concluziile lui Griff o ajutau pe ea să pună lucrurile cap la cap.

- Cel mai mult am stat în Atlanta. Dar plănuia să plece, și încă repede. Cred că avea o treabă acolo, o țintă, și voia să o șteargă de îndată ce afacerea respectivă era încheiată. Abia de am avut timp să fac bagajele când mi-a dat vestea. El a plecat înainte.

- N-am știut asta. A plecat spre nord fără tine și Callie?

- Cam cu zece zile înainte. Eu trebuia să împachetez și să predau cheile. M-am gândit că apartamentul ăla din Atlanta era cumpărat, dar de unde, era închiriat, așa încât trebuia doar să predau cheile și să iau avionul spre nord. Aproape că n-am făcut-o. Am fost la un pas să iau decizia să vin acasă, dar m-am gândit că poate de asta aveam nevoie - de schimbarea aia. Poate că asta ar fi ajutat să se îndrepte relația noastră, mai ales că el spunea că urma să avem o curte mare pentru Callie. Și... că o să avem încă un copil.

- Te-a jucat pe degete.

- Acum înțeleg asta. Limpede, adăugă ea. Am găsit prin documentele lui că și-a făcut vasectomie exact după ce s-a născut Callie. S-a asigurat că nu va mai apărea alt copil.

- Trebuie să-ți spun că-mi pare rău, pentru că asta te-a rănit, și gestul lui a fost mai mult decât josnic. Dar...

- Mai bine că s-a întâmplat așa, încheie ea ideea. Trebuie să fiu recunoscătoare că n-am avut un alt copil cu el. Asta a făcut, m-a jucat pe degete tot timpul, chiar și cu mutarea aia fulgerătoare în Philadelphia, când sigur știa că mă gândeam să-l părăsesc. Pozând drept cel mai

bun tată pentru Callie m-a convins să încerc, să îl urmez acolo, să-mi doresc ca relația noastră să meargă.

– Un nou început.

– Da, așa a dat impresia. Am spus că am stat cel mai mult în Atlanta, dar nu cred să fi lăsat ceva important acolo. Înțeleg, privind retrospectiv, că el și-a pus la cale plecarea cu mult timp înainte de a-mi spune mie, așa că mă gândesc că a plănuit să ia cu el orice avea ascuns.

El observă că ea doar se prefăcea că mănâncă, și voia să șteargă totul cu buretele, toate gândurile, supozițiile, punctele de vedere. Dar nu asta voia ea.

– Ai spus că el călătorea mult fără tine.

– Din ce în ce mai mult, în special după ce ne-am stabilit în Atlanta. Eu voiam doar să mă așez puțin, să intru într-o rutină. Ajunsesem ca el să nu mă mai întrebe, ci doar să mă anunțe că are o călătorie de afaceri. Câteodată, nici atât nu se obosea să facă. Nu știu sigur unde se ducea. Poate că-mi spunea adevărul, poate nu. Dar știu unde am mers eu cu el, așa că asta e un punct de plecare.

– Ai putea mărturisi toate astea la poliție.

– Cred că o să mărturisesc, dar mai întâi vreau să deslușesc eu asta, să înțeleg.

– Bine. La fel și eu.

– De ce?

– Tu, zise el imediat. Callie. Dacă nu înțelegi asta, n-am făcut o treabă bună.

– Îți place să îndrepti lucrurile.

– Da. Oamenilor ar trebui să le placă ceea ce știu să facă bine. Și îmi place chipul tău. Îmi place părul tău. Se întinse să-l atingă, voia nespus de mult să și-l lase liber. Îmi place rulada ta de carne, adăugă el, terminând și ultima bucățică din farfurie. Îmi place s-o scot pe Roșcățică la întâlniri la pizza. Și mă topesc când îmi aruncă zâmbetul ăla cochet. Așa că e mai mult decât să îndrept lucrurile, Shelby. Tu însemni mai mult de-atât.

Fără un cuvânt, ea se ridică să strângă farfuriile.

– Lasă-le în seama mea. Tu ai gătit. Minunat.

În vreme ce el strângea, ea își deschise laptopul și lansă o căutare pentru o fotografie.

- Spune-mi ce crezi.

Întoarse computerul.

Încruntându-se, Griff se duse spre ea, se aplecă și studie fotografia.

Făcută la unul dintre ultimele evenimente la care luase parte în Atlanta, îi înfățișa pe ea și pe Richard în ținută elegantă.

- Arăți superb, și tristă - asta am gândit prima dată când te-am văzut. Zâmbești, dar zâmbetul tău nu are strălucire. Și ce s-a întâmplat cu părul tău? Arăți superb, cum am zis, dar nu semeni prea mult cu Shelby. Unde sunt buclele? Le-ai vândut?

Ea se uită lung la el, apoi își puse capul pe umărul lui.

- Știi ce vreau să fac?

- Ce?

- Vreau să mă plimb în curtea ta din spate, să privesc apusul, să-ți dau tot soiul de sfaturi nesolicitate despre locul în care ar trebui să sădești diverse plante și să plantezi copacul ăla. Apoi, vreau să-mi scoți rochia asta nouă de pe mine. Asta o să fie ușor, pentru că pe dedesubt n-am nimic.

- Putem face asta mai întâi?

Ea râse și scutură din cap.

- Lasă-mă să te înnebunesc puțin înainte.

- Deja sunt, îi spuse el pe când ea îl luă de mână să-l ducă afară.

*

O urmă din nou până acasă, iar drumul de întoarcere fu prilej de reflecție. Acesta se prelungi când îl scoase pe Snickers la o lungă plimbare, apoi dedică o oră întreagă realizării unui dulap în unul dintre dormitoarele demolate.

Să le luăm pas cu pas, își spuse în sinea lui, punând deoparte uneltele și spălându-se.

După aceea, se așeză la computer și făcu propria cercetare a cazurilor de spargerii nerezolvate și a celor de fraudă comise în Atlanta în anii în care Shelby locuise acolo.

Un puzzle de rezolvat, se gândi el. Nu făcea niciodată ceva fără motiv, își reaminti Griffin. Păi atunci, de ce dracu' și-a luat ticălosul tălpășița din Atlanta așa rapid?

Ar fi interesant de aflat.

*

În vreme ce Griffin se ocupa cu aceste cercetări, Jimmy Harlow lucra la un laptop pe care-l șterpelișe de la o prezentare comercială din Tampa. Hotelul era aglomerat, așa încât participanții la convenție, pe jumătate beți în barurile hotelului, fuseseră victime sigure.

Plecuse cu laptopul – complet echipat și băgat într-o frumoasă geantă de voiaj –, cu peste două mii de dolari bani gheață, cu două telefoane iPhone și cu cheile unei mașini Chevrolet Suburban, pe care o dusesse direct la un atelier de dezmembrări.

Își cumpără o nouă identitate – era util să ai contacte – și fură un jaf de Ford, în care-l trecu granița statului Georgia la o cunoștință care îl cumpără contra sumei de cinci sute în cap.

Se dădu la fund o vreme, își lăsă barbă și părul lung, și le vopsi, sporindu-și banii în modurile clasice. Fura din buzunare, dădea mici lovituri, pleca mai departe.

Se îndreptă spre Atlanta, luând-o pe rute ocolite, stând în moteluri prăpădite, furând câte o mașină de ocazie – artă pe care o deprinsese și o perfecționase în tinerețe. Într-o călătorie neprogramată la New Orleans, jefui și snopi în bătaie un traficant de droguri care făcea rost de droguri pentru un liceu din cartierul Ninth Ward.

Condamna cu vehemență vânzarea de droguri minorilor.

De asemenea, fură o Toyota 4Runner din fața unui bar din Baton Rouge, pe care o duse la un alt atelier de dezmembrări.

Plăti să o reînmatriculeze și să o revopsească, și, cu ajutorul altui contact, falsifică documentele astfel încât să se potrivească cu noua lui identitate.

Se uita obsesiv la știri și folosea laptopul ca să facă cercetări în vederea descinderilor.

Își aranjă barba, își cumpără haine lejere, obișnuite, pe care le rupse ca să nu pară noi. Folosea autobronzant cu regularitate ca să ascundă paloarea căpătată în închisoare.

Cumpără hărți, achiziționează chiar și un aparat foto Canon destul de bun, și lipi pe camionetă câteva autocolante cu imagini din parcuri naționale, cum ar face orice turist.

Mânca orice îi poftea inima oricând voia. Dormea când era obosit, se trezea și ieșea când era odihnit.

În fiecare zi în anii petrecuți în închisoare visase exact la asta. Libertate. Dar visase și ce să facă cu această libertate.

Nu-și făcea vreo iluzie cu privire la onoarea hoților – fusese unul dintre ei prea mult timp. Dar trădările trebuiau răzbunate. Și răzbu-narea era cea care îl mâna.

Îl duse în Atlanta, unde întrebările adresate persoanelor potrivite și mita pusă în mâinile potrivite îi oferiră informații.

Fură pistolul de calibru 0.25 dintr-o casă din Marietta, unde un idiot îl lăsase neasigurat în noptieră, iar pe cel de 9 mm îl luă dintr-un sertar din biroul casei.

Ba chiar erau și copii în casă, se gândi la vremea aceea, când scotoci prin camera unui băiat și a unei fetițe. La dracu', salva vieți acolo.

Le lăsase copiilor Xboxul, dar luase tabletele, încă un laptop, banii gheață, o brățară subțire cu diamante, cercei cu diamante, sulul de bancnote din cutia cu bijuterii și, pentru că i se potriveau, o pereche de ghete zdravene de drumeție.

Pe când ajunse în Villanova, femeia care se încurcase cu Jake plecase.

Forță închizătoarea și dădu o raită prin casă. Jake se descurcase foarte bine, și asta îi ardea gâtulejul.

Luă legătura cu agenta imobiliară de pe telefonul lui cu cartelă și află că proprietatea era vândută pentru stingerea datoriei. Păi, poate că nu era chiar așa de bine, la urma urmei.

Petrecu câteva zile în zonă, ca să înțeleagă mai bine cum stăteau lucrurile, apoi se îndreptă spre sud, spre Tennessee.

Închirie o cabană la mai bine de șaisprezece kilometri de Rendezvous Ridge – o înțelegere pe trei luni, la negru, cu proprietarul. Era Milo Kestlering, din Tallahassee, unde deținuse o poziție intermediară de conducere la o firmă de vânzări engros de alimente. Divorțat, fără copii.

Avea o poveste bine pusă la punct pentru noua lui identitate, dacă era nevoie, dar proprietarul fusese încântat să-i ia banii.

Acolo nu avea nici un contact și trebuia să fie atent. Mai atent cu polițiștii care-și băgau nasul peste tot de când cu uciderea Melindei.

După părerea lui Harlow, pe ea o ucisese prostia. Poate că pușcăriia îi mai știrbise femeii din agerime, dar, în orice caz, acum nu mai prezenta interes pentru el.

Acum roșcata, asta era o altă poveste. Dar, pentru moment, avea ce-și dorea. Suficient să-l țină ocupat, pentru moment.

Plecuse în ultima clipă din casa iubitului său, se gândi el. Forțase nota, admise el. E întotdeauna mai bine să intre într-o casă goală – dar ușa era descuiată și laptopul la îndemână.

Cu toate astea, pusese mâna pe date.

Își asumase un risc având contact direct cu roșcata pe stradă, dar pusese mâna pe ceea ce voise. Mai mult, nu zărise nici un semn că ea l-ar fi recunoscut atunci când se uitase la el.

Nu și-ar fi închipuit că ea era genul lui Jake, dar poate că asta era șmecheria.

Avea o grămadă de lucruri la care să se gândească, dar în seara asta, avea cifrele chiar în fața ochilor. Avea poze, e-mailuri. Viețile se desfășurau pe ecran.

Avea să se prindă el ce să facă cu ele.

Avea să priceapă ce avea de făcut în privința lor.

Capitolul 24

Rododendronii sălbatici înfloriră de-a lungul malurilor pâraielor, într-o explozie ce învăpăia povârnișurile. Pe înălțimi, crinii galbeni, stelați se ițeau din evantaiele ferigilor care creșteau viguroase și verzi.

O ducea pe Callie în drumeții și expediții ca să descopere toate aceste splendori atunci când puteau, sau doar să stea și să asculte trilul mierlelor albastre și al vrăbiilor. Odată, de la o distanță sigură, împărtăși cu fetița ei minunea de a privi un urs care pescuia într-un râu învolburat, înainte de a se face nevăzut în frunzișul verde.

Callie își sărbători cea de-a patra aniversare în curtea din spate a casei unde crescuse mama ei, cu prieteni de vârsta ei, cu familia, cu oameni care țineau la ea.

Pentru Shelby, era cel mai frumos cadou dintre toate.

Nu lipseau nici tortul, unul de ciocolată în formă de castel înconjurat de toate personajele din *Shrek*, nici jocurile și cadourile, baloanele și ghirlandele de hârtie.

– E cea mai fericită aniversare pe care a avut-o vreodată.

Viola ședea cu strănepotul ei în brațe și privea la copii cum se jucau cu unul dintre cadourile cele mai de preț ale lui Callie. Slip'n Slide.

– E destul de mare acum ca să-și dea seama ce înseamnă o zi de naștere.

– E mai mult decât atât, buni.

Viola încuviință din cap.

– E mai mult decât atât. Întreabă vreodată de tatăl ei?

- Nu. N-a scos un cuvânt despre el de când am venit acasă. Parcă l-a și uitat, și nu știu dacă e bine sau rău.

- E fericită. O să-și pună întrebări într-o zi, și tu va trebui să răspunzi la ele, dar e fericită. Cu siguranță între ea și Griff se înfiripă o idilă.

Shelby zâmbi înspre locul unde Callie, udă learcă, se agăța de picioarele lui Griff.

- Așa e.

- Și cu tine?

- Nu pot să neg că e ceva între noi, și, de vreme ce în punctul în care ne aflăm acum *sunt* fericită, nu mă gândesc prea mult cum o să sfârșim.

- Ți-a dispărut mult din tristețea și îngrijorarea din ochi. Ai ochii mei - prin mine, s-au transmis la Ada Mae, la tine și la Callie, sublinie Viola. Să nu crezi că nu pot citi în ei.

- Aș spune că tristețea a dispărut, și îngrijorarea s-a diminuat. Ai de gând să renunți la copilul ăla și să le dai și altora o șansă?

Viola depuse o sărutare pe fruntea lui Beau.

- Poftim. Doarme ca un îngerăș cu toată gălăgia de aici. Haide, ia-l și ține-l la soare câteva minute. Nu prea mult acum, dar cred că puțină vitamina D nu-i strică.

Era minunat să aibă din nou un bebeluș în brațe, să-i simtă greutatea și căldura, mireasma creștetului. Se uită înspre fica ei. Era de-acum fetiță mare, creștea văzând cu ochii. Dorința se trezi în ea și o cuprinse pe când Beau flutură în somn o mână prin aer.

Când Clay, aproape la fel de ud ca și copiii, se apropie, ea scutură din cap.

- Nici măcar să nu te gândești să mi-l iei. Ești mult prea ud. În afară de asta, de-abia mi-a venit rândul.

- M-am gândit eu că n-o să am prea mult ocazia să-l țin în brațe azi.

- Seamănă cu tine, Clay.

- Așa zice și mama.

- Are dreptate.

- Mă duc după o bere; Gilly conduce. Vrei și tu una?

- Rămân la limonadă până când se termină

Totuși, el o luă de după umeri și o întoarse așa încât se îndreptară împreună spre vasul încăpător în care era berea.

– Forrest m-a pus la curent cu noutățile despre tine.

– Nu vreau să-ți faci griji pentru nimic din toate astea. Ai un copil la care să te gândești, nemaivorbind de Gilly și de Jackson.

El o ținu în continuare de umeri. Avea un fel anume de a te îmbrățișa, așa fusese dintotdeauna, se gândi Shelby, ceea ce o făcea să se simtă iubită.

– Am timp destul să mă gândesc la sora mea. N-a trecut nimeni cu înfățișarea acestui Harlow pe la mine pe la muncă. N-am văzut pe nimeni care arată așa prin împrejurimi. Știu că poliția caută încă – asta trebuie să facă. Dar, cel mai probabil, a plecat. Chiar așa.

Scoase o bere și o desfăcu.

– Ai grijă, Shelby. Mă simt mai bine știind că Griff are grijă de tine. Pe loc, umerii pe care-i mângâia se tensionară.

– M-am descurcat destul de bine să-mi port singură de grijă.

După ce sorbi din bere, Clay o bătu cu un deget pe vârful nasului – un alt obicei al lui.

– Să nu-ți iei nasul la purtare. Îmi place să știu că îți porți singură de grijă. Îmi place mai mult că și Griff îți poartă de grijă, așa că n-ai motiv să te faci ca un arici.

– Nu mă...

Bebelușul se mișcă, scoțând un țipăt.

Clay se uită la ceas.

– La oră fixă. Vremea mesei.

– O să-l duc la Gilly.

Nu se făcuse ca un arici, se gândi Shelby. Poate era puțin deranjată, și pe bună dreptate. Intrase în bucluc, fără discuție, dar își dedicase totodată un timp considerabil, efort și creativitate ca să iasă din necazuri, ea și copilul ei.

Nu voia să i se poarte de grijă. Se apropia mult prea mult de situația pe care o tolerase înainte. Dacă nu i-ar fi permis lui Richard să aibă grijă de ea? Să ia toate deciziile, să dețină controlul, s-o conducă ori încotro voia el să meargă?

Nu avea să se mai întâmple asta. Și avea să se asigure că îi arată ficei sale de patru ani ce poate face o femeie dacă muncește cu râvnă și nu se lasă doborâtă.

Dacă își poartă singură de grijă.

*

Mai târziu, se ocupă de curățenia de după petrecere, ducând înăuntru resturile de mâncare și adunând gunoiul. În bucătărie, mama și bunica ei făceau ordine.

– O să fac o porție mare de margarita înghețată, anunță Ada Mae. Eu și mama avem poftă.

– Forrest și tatăl tău vor rămâne probabil la bere. În vreme ce își făcea de lucru, Ada Mae aruncă un ochi pe fereastră, încuviințând din cap. Se pare că au strâns scaunele și mesele de picnic. Nu știu de ce au poftă Matt și Griff, dar mă aștept ca Emma Kate să se alăture petrecerii noastre cu margarita. Ar trebui să-i întrebi ce-ar vrea.

– O să-i întreb.

– Sau poate voi patru ați vrea să ieșiți puțin. Oh, uită-te ce drăguț e Griff cu Callie. Ada Mae se opri să se uite pe fereastră. Îi lega baloane de mijloc.

– Ea crede că, dacă are destule baloane legate de ea, o să se înalțe de la pământ.

– Și vezi? El o ridică și o face să creadă că zboară. Omul ăla e născut să fie tătic. Unii așa sunt, zise ea scoțând blenderul mare. Fratele tău, Clay, de pildă. E așa de bun cu copilașii lui. Aș fi vrut să mai stea, dar micuțul Beau trebuia să meargă acasă, și Jackson mai avea puțin și adormea de-a-ncaprioarele. Callie, în schimb, are destulă energie.

– Tortul de ciocolată și emoțiile. O să alerge întruna până la culcare.

– Cu siguranță că-l iubește la nebunie pe Griff, și sentimentul e reciproc. Poți să vezi caracterul unui bărbat după felul în care se poartă cu copiii și cu animalele, zic eu. Aici ai un câștigător, Shelby. Unul care o să-ți poarte de grijă temeinic.

– Ada Mae, zise Viola în șoaptă, dându-și ochii peste cap, exact când Shelby răspunse.

– Îmi port singură de grijă.

- Bineînțeles, iubito! Numai uită-te ce copil inteligent și dulce ai crescut, și asta, de una singură. Cu siguranță că asta îmi alungă îngrijorarea, văzându-te cu un așa bărbat bun – și arătos pe deasupra. I-am cunoscut pe câțiva din familia lui când au venit să-l viziteze și să-l ajute cu munca la casă. Niște oameni buni. Ar trebui să mergi să-l inviți la cină duminică.

Inima lui Shelby începu să bată cu putere. Știa ce înseamnă când o femeie sudistă începe să vorbească despre neamuri și cine de duminică.

- Mamă, mă întâlnesc cu Griff abia de câteva luni.

- Radiezi. Veselă, fără să dea importanță la ce zicea Shelby, Ada Mae aruncă bucăți mari de gheață în blender, peste amestecul de tequila și margarita. La fel face și cu fetița ta. Și Dumnezeu știe că se uită la tine de parc-ai fi lumina ochilor lui. Are un fel relaxat de a se comporta cu prietenii și cu familia și are propria afacere. Nu vrei să lași să-ți scape așa un bărbat.

- Lasă-mă să te ajut eu cu asta, Ada Mae, zise Viola și apăsa butonul blenderului ca să oprească torentul de cuvinte.

Shelby nu-l invită la cină duminică și nu-i sugeră să iasă împreună cu Matt și Emma Kate. Își spuse că nu avea să îl evite în următoarele câteva zile – doar că era foarte ocupată. Trebuia să demonstreze că își poate purta singură de grijă.

Făcu întocmai, scoțând-o pe Callie la joacă împreună cu o nouă prietenă, și avu după-amiaza liberă.

Se ocupă și de următoarea listă de cântece, ajungând din nou la a doua serie din anii cincizeci. Și cu mărirea de salariu căpătată cu o săptămână în urmă de la ambele ei slujbe, alese să direcționeze banii suplimentari către o singură plată pentru un card de credit.

Dacă era chibzuită – nu își mai cumpăraseră nici o altă rochie, indiferent ce-i spusese mama ei –, ar trebui să lichideze încă un card în preajma aniversării ei, în noiembrie.

Acesta ar fi cel mai frumos cadou pe care l-ar putea cere.

Auzind un ciocănit la ușa din față, închise laptopul și coborî să deschidă.

Griff stătea pe verandă, zâmbindu-i

- Hei!

– Salut și ție! Încercă să îți stăpânească tremuratul din stomac și, politicoasă, se dădu înapoi să-l lase să intre – suficient cât să evite un sărut de bun venit.

– Mama ta vrea niște rafturi în spălătorie.

– Are rafturi în spălătorie.

– Mai vrea.

– Nu mă miră. Te conduc.

– Ce mai faci?

– Bine. Ocupată, ca de obicei. Tocmai lucram la noua listă de cântece și mă ocupam de hârtii. Se pare că nu pot scoate niciodată capul de sub teancul de hârtii. Uită-te aici. Vezi? Rafturi.

– Aha. Intră în încăperea din spatele bucătăriei și examinează aranjamentul. Dimensiune adecvată. Fără prea multă lumină naturală. O mulțime de rafturi, dar i-ar trebui mai degrabă niște dulapuri deasupra mașinii de spălat și a uscătorului. Țasta-i pe jumătate vestiar pentru rufe murdare, nu-i așa?

Atrasă, fără să vrea, de ideea unei modificări, se încruntă uitându-se la spațiu.

– Cred că ai putea să-i zici și așa. Ea și tati își țin aici încălțările de grădinarit și celelalte lucruri de felul ăsta, și cizmele de iarnă, chestii de genul ăsta.

– Mai bine ar scoate rafturile alea de-acolo și ar pune o bancă, iar dedesubt, un pantofar. Te așezi și îți scoți pantofii. Te așezi și te încălți.

– Ar fi mai util, nu-i așa? Probabil că i-ar plăcea ideea.

– Rafturile deasupra, destul de înalte ca să nu dai cu capul de ele. Un blat pliant sub fereastră. Dacă ar fi după mine, aș lărgi fereastra aia, pentru mai multă lumină. În orice caz, un blat mai lung cu chiuvetă pe partea lată, nu în mijloc. Aș păstra frânghia agățată deasupra ei, dar aș pune dulapuri joase cu rafturi pe șine sub el.

Ridică din umeri.

– Sau aș putea doar să-i fac niște rafturi descoperite aici, pe colț, și cu asta, basta. O să fac niște măsurători.

– În ordine. Te las să-ți faci treaba.

– Avem vreo problemă? întrebă el, scoțându-și ruleta și creionul din centura cu unelte, și carnetelul de notițe.

– O problemă? Nu. De ce?

– Pentru că este prima dată când te văd de la aniversarea lui Callie, și ești foarte preocupată să stai la distanță de mine.

– Am avut doar multe probleme de rezolvat – așa cum am spus.

El făcu niște măsurători și notă niște cifre.

– Nu-mi vinde gogoși, Shelby. E jignitor.

– Ba nu. Serios că am avut multe de rezolvat. Dar avea dreptate, era jignitor. Și poate că aveam nevoie de un respiro. Atâta tot.

– Bine. Mai notă ceva, apoi ochii aceia verzi, ageri se ridicară și se îndreptară asupra ei. Ți s-a părut cumva că te presez?

– Nu, n-ai... n-ai făcut nimic. Doar că eu am avut nevoie să... Tu îmi porți de grijă, Griffin?

El mai notă niște cifre, făcu o schiță rapidă, apoi lăsă jos carnețelul ca să se uite la ea din nou.

– Sigur că da.

– Pot să-mi port singură de grijă. De vreme ce era adevărat, nu-i păsa cât de tăios sau defensiv suna. Trebuie să-mi port singură de grijă. Nu pot – chiar n-o s-o fac – să fiu prinsă din nou în așa fel încât să permit altcuiva să preia controlul.

Văzu în ochii lui fulgerul mâniei, o surprinzătoare scânteie de mâhnire.

– Știi, îmi plac dimensiunile exacte. Dai greș acolo, strici totul. Dacă vrei să te măsoți după standardul Richard, după ceea ce a fost, asta-i treaba ta, Shelby. Sper să o rezolvi. Dar dacă ai de gând să mă evaluezi pe mine după el, asta o să mă scoată din pepeni.

– Nu fac asta. Exact. După ce standarde să mă măsoar, la naiba? Acum șase luni credeam că sunt măritată.

– Păi, nu erai.

Zise asta pe un ton inexpresiv, astfel că ea nu putu înțelege de ce cuvintele lui o făcură să se înfioare.

– Și mi se pare că ai făcut o treabă bună dărâmând zidurile alea și începând să-ți clădești o viață normală. Dacă asta nu-ți convine, adică relația noastră? O să-mi fie greu să accept, pentru că sunt îndrăgostit de tine. Dar dacă sunt îndrăgostit de tine nu înseamnă că o să stau aici și o să-ți permit să mă compari cu nemernicul care te-a mințit, care te-a folosit, care ți-a distrus încrederea și spiritul. Asta

n-o să suport. Și n-o să fiu dat în lături ca tu să ai parte de un respiro pentru că am grijă de tine la fel ca oricine căruia îi pasă.

Băgă ruleta la loc în buzunarul centurii de unelte.

- Rezolvă-ți ce ai de rezolvat. O să vorbesc mai târziu cu mama ta.

Trecu direct pe lângă ea și plecă, înainte ca ea să se dezmeticească. Nu ridicase niciodată vocea - de fapt, tonul lui fusese atât de calm, că o înghețase și se simți complet învinsă.

Nu putea să-i arunce în față lucrurile alea, să-i vorbească în felul acela și apoi să plece, așa pur și simplu. Declanșase o ceartă, fără doar și poate, apoi plecase înainte ca ea să aibă dreptul la replică.

Nu trebuie să suport așa ceva.

Ieși rapid din spălătorie cu intenția de a-i spune vreo câteva mamei sale, pentru că vizita aceasta părea pusă la cale de Ada Mae, ca ea să aibă ocazia de a sta singură cu bărbatul viselor sale; o cunoștea prea bine pe Ada Mae Donahue Pomeroy.

Enervant lucru, ea fusese prea înceată sau Griff, prea rapid, pentru că auzi camioneta lui demarând înainte de a reuși să ajungă la ușa din față.

Era în regulă, își spuse, umblând de colo colo, apoi tropăind în sus pe scări. Probabil că așa era cel mai bine. De-abia se mai liniștea puțin înainte de a spune tot ce avea pe suflet. Orice ar fi însemnat asta.

Pentru că simțea că obrajii îi iau foc, intră în baie și se stropi cu apă rece pe față. Enervarea nu i se risipise, dar avea să se liniștească în curând.

Îl scosese bine din sărite și nu-l văzuse niciodată atât de mânios.

Pentru că abia se vedeau de câteva luni, își aminti ea. Nu greșise că o luase mai încet cu relația lor, că se retrăsese un timp.

Apoi își tamponă fața cu prosopul.

Spusese că se îndrăgostise de ea. Asta îi umpluse sufletul, apoi se simți din nou pustită. O făcu să-și dorească să tremure, să plângă. O făcu să-și dorească să se agațe de el ca și cum viața ei depindea de asta.

Nu se putea gândi la asta acum, pur și simplu nu putea. Era mult prea agitată pentru a gândi limpede. Și, oricum, el era prea nervos ca să gândească limpede.

Avea să meargă la o plimbare, asta avea să facă. Ca să-și limpezească mintea înfuriată. Și avea să vorbească cu Emma Kate. Simțea o nevoie stringentă să discute cu Emma Kate.

O luă pe scări în jos, oarecum disperată să iasă din casă. Când văzu ușa de la intrare deschizându-se, aproape că o rupse la fugă.

- Ia ascultă, începu ea, apoi se opri brusc când îi văzu pe Forrest și pe cei doi bărbați în costum negru din spatele lui.

- Cineva te-a făcut să vezi roșu în fața ochilor, zise el relaxat. Și, de vreme ce văzuse camioneta lui Griff îndreptându-se spre oraș din acea direcție, putu deduce cine o enervase într-un asemenea hal.

- Tocmai plecam... ieșeam la o plimbare.

- Va trebui să aștepte. Îi avem aici pe agenții speciali Boxwood și Landry de la FBI. Trebuie să stați de vorbă.

- Ah. Bine, eu...

- N-ar strica ceva rece de băut, continuă Forrest.

- Desigur. Mergeți și luați loc. Revin imediat.

O expediase pentru a-i da ocazia să se adune, astfel încât ea își dădu silința să facă întocmai. Trebuia să fie ceva grav, se gândi ea în vreme ce umplea niște pahare cu gheață și ceai, adăugând din obișnuință rămurele din menta mamei sale. Trebuia să fie grav dacă vii cu FBI-ul acasă. Puse paharele pe o tavă, adăugă niște șervețele albastre, apoi începu să scoată o farfurie pentru fursecurile congelate pe care mama ei le servea musafirilor nepoftiți.

Cei de la FBI nu erau musafiri, se gândi ea și luă doar tava așa cum era.

Îl auzi pe Forrest că vorbea ceva despre rafting și cum fratele lui, Clayton, le-ar oferi o cursă strașnică, dacă ar avea timp pentru așa ceva.

Agentul cel înalt se ridică atunci când ea intră și îi luă tava din mână.

- Mulțumim, zise el, și în vocea lui răzbătu accentul de Georgia.

Înalt, observă ea, zvelt, aproape slăbănog, piele închisă la culoare, ochi negri și păr așijderea, tăiat scurt aproape periută.

Puse tava jos și întinse mâna.

- Agent Special Martin Landry. Partenerul meu, Agent Special Roland Boxwood. Suntem recunoscători că vorbiți cu noi.

- E în legătură cu Richard. Trebuie să fie în legătură cu Richard.

Se uită înspre Landry, apoi spre celălalt agent.

Boxwood era mai corpulent, mai musculos. Era blond, total diferit de Landry, și avea ochi albaștri.

– Stai jos, Shelby. Forrest o luă de mână și o trase jos pe canapea lângă el. Prietenii noștri federali au venit azi cu avionul din Atlanta.

– Atlanta, murmură ea.

– Mi-au dat permisiunea să te pun la curent. O frecă rapid pe picior. Am trimis informațiile încropite de tine, pe cele ale lui Griff și pe cele strânse de mine. Le-am structurat și le-am trimis la poliția din Miami, Atlanta, Philadelphia, și așa mai departe. Și nu m-am oprit aici, așa că le-am trimis și la FBI.

– Spuneai că ești... ai spus că așa o să faci.

– Corect. Acum, șeful lor i-a trimis pe acești agenți aici ca să vorbești direct cu ei.

Când ea încuviință din cap, Landry se aplecă spre ea.

– Doamnă Foxworth...

– N-am fost niciodată, doar am crezut... Pomeroy. Vă rog.

– Domnișoară Pomeroy, ați vândut câteva ceasuri în februarie anul trecut. Către Easterfield de pe Liberty, în Philadelphia.

– Da, Richard avea câteva ceasuri, așa că eu... Închise ochii. Erau furate, nu-i așa? Ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit să-mi dau seama. Angajatul de la magazin care m-a ajutat n-ar fi avut de unde să știe. N-a făcut decât să mă ajute. O să înapoiez banii. Eu nu... Shelby nu avea banii. Chiar dacă ar fi lichidat toate economiile sale – fondul pentru casă –, tot nu avea de-ajuns. Dacă aș avea puțin timp, aș da înapoi banii.

– Nu-ți face griji pentru asta, Shelby.

Scutură cu putere din cap spre Forrest.

– El le-a furat, și eu le-am vândut. Am folosit banii. Nu-i corect.

– Mai sunt și alte obiecte, spuse Boxwood. Avea o voce gravă, ce i se părea amenințătoare lui Shelby. Butoni de cămașă, cercei, o agrafă veche de păr.

– Am agrafa de păr! Nu m-am gândit că ar avea vreo valoare, așa că n-am încercat s-o vând. O să v-o aduc.

– Stai jos, Shelby. Forrest o apăsă cu mâna pe picior. Deocamdată stai jos.

- Toate aceste obiecte – cele pe care le-ați vândut în Pennsylvania, continuă Boxwood, se potrivesc cu obiectele raportate ca furate în jafuri din zona Atlanta din mai 2011 până în septembrie 2014.

- Mai mult decât unul, zise ea ușor. Mai mult decât un jaf.

- Numeroase alte obiecte au fost raportate ca fiind furate din aceste cazuri. Am vrea să vă uitați la fotografii.

- Da, o să mă uit. Bineînțeles. Nu ne-am mutat în Atlanta decât în toamna lui 2011.

N-am locuit acolo în mai, dar... Pleca în călătorii. Nu știu...

- Ați locuit acolo în aprilie 2012, adăugă Boxwood.

- Da. Am locuit acolo.

- Ne puteți spune unde erați pe treisprezece aprilie a acelui an?

- Eu... Nu. Îmi pare rău, nu știu. Asta e cu mai mult de trei ani în urmă.

- Gândește-te, zise Forrest calm, deși ținea mâna pe coapsa ei. Era cu doar câteva zile înainte de Paște. Era Vinerea Mare.

- Ah, Paștele, și Callie avea aproape un an. I-am luat un costumaș, o căciuliță și alte lucruri. Am dus-o la fotograf în acea vineri. Am pozele în albumul ei. Aveau un decor acolo – puișori și iepurași, coșulețe și ouă colorate. I-am trimis poze mamei și bunicii.

- Mi le amintesc.

- Asta era vineri după-amiază. Nu-mi aduc aminte exact ora. Era în locul acela numit Kidography. Era așa un nume isteț, pentru că am dus-o încă o dată acolo pe Callie pentru alte fotografii; fotografa – o chema Tate... ah, Doamne... Tate Mitchell. Sunt sigură de asta, sunt sigură că e numele corect. După aceea, pentru prima dată, în Vinerea Mare, am schimbat-o pe Callie în hăinuțe de joacă și am dus-o la o înghețată drept recompensă. O mai mituiesc și acum cu asta; îi spun că dacă e fetiță cuminte, o duc la o înghețată – deși era așa de mică, știa cuvântul „înghețată“. Am fost la Morelli's.

- Cea mai bună înghețată din Atlanta, spuse Landry.

- Ați fost acolo? Lui Callie îi plăcea nespus acolo. Am mers la Morelli's și am lăsat-o să-și strice pofta de mâncare pentru cină. Îmi aduc aminte de asta, îmi aduc aminte că mă gândeam, ei bine, acum n-o să mai vrea să mănânce la masa de seară.

- Ce ați făcut în acea seară, în acea noapte? o îndemnă Boxwood.

- Stați să mă gândesc. Își apăsă degetele pe ochi. Lăsați-mă să mă întorc acolo și să văd. Era trafic intens – asta îmi amintesc –, și Callie a adormit în mașină. Eram puțin îngrijorată că n-o să ajung acasă înaintea lui Richard. Nu-i plăcea să nu știe unde sunt. M-am gândit să-i dau un mesaj, dar n-am făcut-o. Nu-i plăcea să-l sun sau să-i dau mesaje când lucra.

Lăsând mâinile jos, trase aer în piept ca să se relaxeze.

- Am ajuns acasă, cred că era în jur de șase, sau așa ceva. Charlene – mai gătea și făcea menaj ușor pentru noi – avea weekendul liber. Așa că nu era acolo și eram bucuroasă că sunt singură acasă. Îmi plăcea de Charlene, nimic de zis.

- Dar locul era liniștit, doar dumneata și fiica dumitale.

Încuviință din cap către Landry.

- Da, asta e. Callie era puțin obosită după ședința foto, după înghețată și după ce moțăise în mașină, dar am liniștit-o cu Fifi – câțelul ei de pluș – și cu câteva cuburi. Îi plăceau cuburile alea ce făceau zgomot. M-am grăbit să pregătesc cina. Jur că nu-mi amintesc ce-am pregătit, dar am terminat cam pe la șapte sau șapte și jumătate, și mă simțeam ușurată. Dar el a întârziat. Richard. Am ținut mâncarea la cald și i-am făcut lui Callie de mâncare; am convins-o să mănânce puțin și am reușit. I-am făcut o baie și i-am citit o poveste, apoi am culcat-o. După aia, i-am dat un mesaj lui Richard doar ca să-i spun că mâncarea lui e în frigider și că, dacă eram deja în pat, putea să și-o încălzească. Eram furioasă, cred, dar și obosită. Se frecă la tâmplă, încontinuu, încercând să revadă totul. Am mers la culcare nu cu mult timp după Callie. Nu l-am auzit sosind acasă. L-am văzut de dimineață. M-am uitat și am văzut că dormise în camera de oaspeți.

Părea un detaliu atât de intim, că făcu eforturi să nu roșească.

- El, ah, folosea camera de oaspeți câteodată, dacă venea târziu acasă. Am pregătit micul dejun pentru Callie și am pus ouă la fiert. Urma să vopsim ouă pentru Paște mai târziu, în acea zi. Nu s-a trezit decât târziu, aproape de amiază, și era binedispus. Îmi aduc aminte și asta, limpede acum, că era așa de binedispus, pus pe glume și plin de vervă. A făcut-o pe Callie să râdă, îmi amintesc; cred că și-a dat seama că eram puțin iritată și a spus ceva – nu-mi aduc aminte ce,

pentru că avea întotdeauna o scuză. Întâlniri târzii, nu reușise să plece. Indiferent ce fusese, după aceea el...

Oprindu-se, își prinse mâinile foarte strâns.

- Oh, Doamne, agrafa de păr! A spus, uite un fleac de Paște, și mi-a dat agrafa. A zis că ar trebui să mă duc să-mi aranjez părul și a îmbrăcat-o pe Callie. Le scotea pe doamnele lui la prânz. Refuza mai mereu să o ia pe Callie undeva, și ea era așa de fericită când o lua, așa că am lăsat deoparte supărarea. Am făcut exact ce voia. Mă obișnuisem să fac ce voia el. Agrafa de păr. Strânse buzele. O furase și apoi mi-o oferise mie, așa cum îi dai unui cățel o recompensă. Trase adânc aer în piept. Bănuiesc că puteți verifica data pe fotografii, și așa mai departe, dar nu pot dovedi restul. Probabil că cineva m-a văzut intrând cu Callie, dar nu văd de ce să-și amintească după atâta vreme. Și acasă nu era nimeni. Dacă credeți că am fost cu Richard, dacă credeți că am fost părtașă la ceea ce a făcut, nu pot dovedi contrariul.

- Sunt o mulțime de amănunte despre o zi pe care ați petrecut-o cu mult timp în urmă, remarcă Boxwood.

- Era primul Paște al lui Callie și primele fotografii profesioniste. Aș fi vrut să am o fotografie de familie, după ce s-a născut ea, dar Richard n-avea niciodată timp. Așa că asta era specială. Ea - Tate - ne-a făcut o poză la amândouă și le-a trimis-o părinților mei, în mod special. Își dăduse căciulița jos - Callie -, și părul ei era împrăștiat peste tot, la fel cum ar fi fost și al meu. Nu mă dusesem la coafor să mi-l îndrept așa cum îi plăcea lui Richard. E una dintre pozele mele preferate.

Se ridică și o luă de pe polița șemineului.

- Asta e cea pe care am făcut-o în Vinerea Mare.

- Dar seamănă leit cu mama ei, comentă Landry.

- Când e vorba despre Callie, interveni Forrest, Shelby își amintește.

- Cred că-i adevărat. În special prima dată când făceam ceva.

Puse fotografia înapoi pe poliță și se așeză din nou lângă Forrest.

- Ah! Avu revelația unei idei și aproape că sări de pe canapea, înainte ca Forrest s-o tragă din nou înapoi. Am scris în jurnalul ei de bebeluș. Am scris despre fotografii și am pus-o pe una dintre ele acolo. Pot să-l aduc.

- Nu cred că e nevoie de el acum, domnișoară Pomeroy.

- Nu e ușor să admiti că ești prost, zise ea prudent, că ai fost dus de nas. N-am știut niciodată că fura, că înșela oameni și că trăiam în acel apartament luxos, aveam toate acele haine și menajeră pentru că el fura și înșela. Nu pot să întorc timpul și să schimb toate astea. Să aduc agrafa de păr? Știu exact unde e. Ați putea să i-o dați înapoi persoanei de la care a furat-o.

- Credem că a furat agrafa de păr, unul dintre ceasurile pe care le-ați vândut și alte lucruri evaluate la aproximativ șaiszeci și cinci de mii de dolari de la Amanda Lucern Bryce din Buckhead. Fiica ei a găsit-o în după-amiaza zilei de sâmbătă, 14 aprilie 2012.

- A găsit-o?

- Căzuse - sau fusese împinsă - pe scări în jos, în locuința ei. Și-a frânt gâtul în cădere.

Shelby păli și se holbă la Boxwood.

- A murit? A fost ucisă? Richard... Era așa de binedispus. A făcut-o pe Callie să râdă. Îmi pare rău, am nevoie de un minut. Se ridică brusc pe picioarele care îi tremurau. Scuzați-mă.

Se grăbi spre baie și se sprijini de chiuvetă. I se întorsese stomacul pe dos, dar n-avea să vomite. Nu avea să vomite.

Avea să se țină tare. Trebuia doar să respire. Trebuia doar să stea acolo câteva minute și să respire, apoi putea să se ocupe de cele ce urmau.

- Shelby.

Forrest bătu la ușă.

- Am nevoie doar de un minut.

- Intru.

- Am nevoie de un minut, la naiba, izbucni ea când el deschise ușa, apoi îi căzu în brațe. Oh, Doamne, oh, Doamne, Forrest! Ne-a scos la masă. A lăsat-o pe femeia aia zăcând acolo, cea de la care a furat, și a venit acasă și s-a dus să se culce. Apoi ne-a scos la masă. A comandat șampanie. *Sărbătorea*. Sărbătorea și o lăsase pe femeia aia zăcând acolo, ca s-o găsească fiica ei.

- Știu. Știu, Shelby. O mângâie pe păr și o legănă ușor. Într-o bună zi, tu urmai. Sunt sigur de asta.

- Cum de n-am putut vedea cine era?

- N-ai văzut. Și n-ai fost singura care n-a văzut. Nimeni nu crede că erai părtașă la asta.

- Ești fratele meu. Bineînțeles că tu nu crezi.

- Nimeni, repetă el, și o depărtă să se uite în ochii ei. Ei își fac treaba. O să te uiți la fotografiile lucrurilor furate, la oamenii de la care a furat. O să le spui tot ce știi. Asta-i tot ce poți să faci, așa că asta o să faci.

- Vreau să ajut. Hainele de pe mine, Forrest, hainele cu care o îmbrac pe fetița mea. Îmi face rău să știu de unde provin.

- Spune-mi unde e agrafa de păr. O s-o iau eu.

- Sertarul din dreapta sus al măsuței de toaletă din baia pe care o împart cu Callie. Am o cutie acolo. Toate agrafele mele de păr sunt în ea. E din sidex cu pietricele mici albastre și albe. Credeam că e o imitație, Forrest. Niciodată n-am crezut - e o agrafă de păr, așa că nici nu m-am mai gândit.

- Nu-ți face griji în privința asta. Dacă acum nu mai vrei să vorbești cu ei, o să le spun că ai terminat.

- Nu. Vreau să le spun tot ce știi. Ce știi că n-am știut. O să mă duc înapoi acum.

- Când nu mai poți, să spui.

- Vreau să se termine.

Se întoarse și, din nou, Landry se ridică.

- Îmi pare rău, încep eu.

- Nu vă cereți scuze. Vă suntem recunoscători pentru colaborarea dumneavoastră, domnișoară Pomeroy.

Ea se așază și luă ceaiul. Cea mai mare parte din gheață se topise, dar era destul de rece și răcoritor.

- A mai ucis și alți oameni? Știți?

- E posibil.

- N-a fost niciodată violent cu mine sau cu Callie. Dacă ar fi fost... ar fi fost altceva.

Nu-i dădea aproape deloc atenție, și din ce în ce mai puțină mie. Zicea diverse lucruri, crude câteodată, la adresa mea, dar nu era niciodată violent.

Cu grijă, puse ceașca din nou jos.

- Niciodată n-am văzut ce era. Dacă aș fi văzut, nu l-aș fi lăsat să se apropie niciodată de copilașul meu. Sper să înțelegi asta. Callie va fi acasă cam peste o oră. Dacă n-o să terminăm, va trebui să mergem

în altă parte sau să așteptăm până mâine. Nu vreau ca ea să auză
din toate astea. Abia a împlinit patru ani.

– Asta nu-i o problemă.

– Dacă mi-ați putea da o altă dată calendaristică. Dacă aș putea să-mi dau seama de ceva, o sărbătoare sau o programare la doctor să-mi dau seama de ceva, o sărbătoare sau o programare la doctor să-mi dau seama de ceva care să iasă în evidență, aș putea să vă spun ce făceam. Ce făceam eu. Nu știu ce altceva să fac pentru a vă ajuta. Vreau să ajut.

– Haideți să rămânem pentru moment la Atlanta, să continuăm discuția acolo.

Landry dădu aprobator din cap spre Boxwood.

– Opt august, același an, spuse Boxwood.

– Ziua de naștere a tatălui meu e pe nouă august, și Forrest s-a născut pe cinci august. Întotdeauna dădeam o petrecere la dublu în sâmbăta sau duminica cea mai apropiată. Voiam să vin. Nu mai fusesem acasă de o vreme și voiam ca fiica mea să-și viziteze familia. Richard a spus nu. Aveam o gală de caritate la care trebuia să participăm în acea sâmbătă, și nu puteam să dau o fugă la tata. Eram soția lui și se aștepta de la mine să îl însoțesc și să mă comport ca și cum acolo îmi era locul. Evenimentul se ținea la Ritz-Carlton, în Buckhead.

– Sâmbătă, 8 august 2012, bijuterii cu o valoare exprimată în șase cifre și timbre rare au fost furate din casa Irei și a Gloriei Hamburg. Participaseră la o gală în acea sâmbătă.

– La fel ca în Florida, adăugă Shelby. Bijuterii și timbre. Probabil că era... specialitatea lui.

– Ați putea spune și așa. Landry se lăsă pe spate. Povestiți-ne despre acea seară.

Capitolul 25

Nu cunoștea bine familia Hamburg, luase parte la o cină festivă în casa lor. Richard jucase golf cu Ira Hamburg de câteva ori, și ea împreună cu Richard îi găzduiseră la club. Cu câteva ocazii, socializaseră la alte gale sau străngeri de fonduri.

Nu era greu să-și amintească unele detalii ale acelei nopți anume, pentru că își imaginase familia ei aici, în această casă, sărbătorind zilele de naștere, și îi era dor de ei.

Își amintea că Richard îi adusese un pahar de șampanie la un moment dat și îi spusese, nervos, să socializeze, pentru numele lui Dumnezeu, și să înceteze cu mutrele. El ieșea un timp afară la un trabuc și la discuții de afaceri cu câțiva potențiali clienți.

Nu putea să aprecieze cât timp se amestecase printre oaspeți, rătăcind de colo colo și punând oferte pe câteva obiecte la licitația fără strigare, așa cum o instruisese el. Estima că asta îi luase mai puțin de o oră.

– Era binedispus când m-a găsit – a spus că mă căutase și mi-a propus să mergem să verificăm ofertele noastre înainte ca licitația să se închidă. Mă gândeam că îi ieșiseră niște afaceri, pentru că era mai vesel, apoi a pus o ofertă importantă pe pachetul de vinuri.

– Familia Hamburg locuiește cam la un kilometru de hotel, sublinie Boxwood.

– Știu.

O întrebare despre alte seri, zile, date. Pe câteva și le putu aminti, altele erau pierdute în negură. Din fotografii, recunosc butonii de cămașă, cerceii cu diamant și o brățară cu trei șiruri de diamante și

smaralde, pe care Richard i-o dăruise la un moment dat, apoi o acu-
zase că a pierdut-o când aceasta dispăruse din cutia ei de bijuterii.

Forrest mai rămase după ce agenții de la FBI plecară.

– Vrei să rămân?

– Nu, nu, sunt bine. Mama se întoarce în curând cu Callie. Doar
că... oare mă cred? Să nu răspunzi în calitate de frate al meu, ci de
ofițer de poliție.

– Te cred. Au jucat jocul de-a polițistul bun/polițistul rău, iar
Boxwood a încercat să te prindă pe picior greșit pe ici, pe colo, când
se uita urât la tine. Dar amândoi te-au crezut. Ai fost de mare ajutor,
Shelby. Cel mai bine acum e să dai totul uitării. Să lași FBI-ul să-și
facă treaba.

– Am vândut bunuri furate.

– N-ai știut că erau furate, n-aveai nici un motiv să crezi că fuse-
seră furate. O să rezolvăm noi toate astea.

– Cum de n-am văzut – cum să mă creadă că n-am știut? Jur, dacă
n-aș ști că n-am știut, nu m-aș fi crezut nici măcar eu.

– Faimosul ucigaș, zis BTK, avea o soție și crescuse doi copii, trăia
într-o comunitate și mergea la biserică. Nimeni nu știa cine era. Unii
oameni se deghizează perfect, Shelby, știu cum să traseze granița în-
tre normalitate și anormalitate.

– Nu era normal, nu-i așa? Vreau să spun, Richard, nu putea să fi
fost normal la cap dacă a fost în stare să facă tot ce-a făcut.

– În calitate de ofițer de poliție, îți spun că era un sociopat, și un
psihiatru ar avea probabil mulți termeni docti pentru a-l descrie. Dar
clar, nu era normal la cap. Chestia asta s-a sfârșit – n-o să te mai în-
torci niciodată la ce-a fost. Va trebui să te ocupi de anumite chestii,
dar cel mai mult? Trebuie să privești aici și acum și înspre viitor.

– Am tot încercat. Trecutul se ține scai de mine. Tot timpul desco-
păr lucruri noi.

– Ești o Pomeroy căreia îi curge prin vene sângele neamului
MacNee. O să treci tu și peste asta. Să mă chemi, te rog, dacă ai ne-
voie de mine.

– Așa o să fac, nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi fost cu mine azi.

– Asta-i încă un lucru pentru care nu mai trebuie să-ți faci griji
vreodată.

Shelby se gândea că dacă orașul nu aflase încă de cei de la FBI, în curând avea să afle. Așa că le spuse tot părinților săi de îndată ce putu.

Chiar a doua zi de dimineață, înainte de sosirea primului client la salon, le spuse bunicii ei și angajatelor:

– Cred că ar trebui să știți cu toții.

– Ada Mae m-a sunat aseară și mi-a spus tot, începu Viola. O să-ți spun și ție ce i-am spus și ei. Nimic din toate astea nu sunt din vina ta, absolut deloc. Și putem să privim furtuna aia ca pe un dar de la Dumnezeu, pentru ca tu și Callie să scăpați de nemernicul ăla.

– Aș prefera să nu fie mort, zise Shelby după un minut. Aș prefera să fie în viață, ca să-i pot spune ce cred despre el. Detest faptul că a murit crezând că sunt un nimic. Detest faptul că a murit știind că n-am avut habar ce făcuse.

– Fostul soț al surorii mele avea o amantă în Sweetwater de șase ani, interveni Vonnie. Avea un apartament acolo cu ea, și toate cele. Nici unul dintre noi n-a avut habar de ceva – și omul ăla mergea la biserica luterană în fiecare duminică în care era în oraș. A antrenat în Liga Mică și era membru în Clubul Elks. Se putea foarte bine ca Lydia să nu afle niciodată, dacă femeia din Sweetwater n-ar fi sunat-o și nu i-ar fi spus totul, după ce ea descoperise că Lorne se încurcase cu o a treia femeie. Vonnie ridică din umeri. Nu cred că-i același lucru, dar atât spun, toți îl iubeam pe Lorne până când am aflat, după care ne-am schimbat părerea despre el.

– Mulțumesc, Vonnie. Îmi pare rău pentru sora ta, dar cred că asta mă face să mă simt mai bine.

– Nu cunoaștem întotdeauna pe cineva așa cum credem că-l cunoaștem. Crystal își pregăti scaunul pentru prima clientă. Verișoara bunei mele prietene Bernadette din Fayetteville? Ei bine, soțul ei a escrocat douăsprezece mii de dolari din afacerea cu articole de feronerie a tatălui ei până când l-au descoperit. Și verișoara lui Bernadette a rămas cu el după aceea. Și dacă mă-ntrebi pe mine, oricine ar fura de la familie e un gunoi.

– La dracu', asta nu-i nimic. Lorilee își puse mâinile strânse în pumni pe șolduri. Eu aproape că m-am măritat cu Lucas John Babbott – vi-l aduceți voi aminte. Cam cu vreo zece ani în urmă, era gata-gata să mă mărit cu omul ăla. Ceva îmi tot spunea să nu o fac,

așa că nu m-am măritat, dar a fost cât pe-aci. Și am aflat că moștenise cabana bunicului său pe lângă Elkmont. Știți ce făcea în ea? Omul ăla prepara metamfetamină, și acum e la pușcărie.

Altele duseră tema de discuție mai departe. Viola se apropie și o luă pe Shelby de după mijloc.

– Lumea mă întreabă: Nu vrei să te retragi, Vi? Tu și Jack ați putea să călătoriți, sau ai putea să stai pe verandă și să te desfeți cu limonadă cât e ziua de lungă. Și mă gândesc: Păi, n-aș pleca de-aici pentru tot aurul din lume. Unde în altă parte poți să te distrezi așa de bine – și să pui și bani la teșcherea între timp?

O sărută pe Shelby pe obraz.

– Ai făcut bine că ai vorbit deschis în fața tuturor.

– Mă simt ca în familie.

– Exact. Crystal! Văd clienta ta de ora nouă că traversează strada. Fetelor, la treabă acum.

A doua zi, se văzu cu Emma Kate la un pahar, după serviciu – și după ce petrecuse o oră întreagă cu Bitsy.

– Fac eu cinste. Îți sunt datoare.

– Nu refuz. Shelby își scoase agenda și o deschise. În regulă, mai întâi petrecerea de logodnă. E totul stabilit – ora, locul, data. Am potolit-o cu florile și cu mâncarea. I-am făcut doar niște sugestii discrete cum că bine ar fi să păstrăm ce-i mai bun pentru nuntă. De ce să nu facem noi ceva drăguț și elegant, căci uneori eleganța înseamnă simplitate. De vreme ce tu ai ales galben și purpuriu strălucitor pentru culorile nunții, am făcut-o să se răzgândească și în privința asta. I-am propus să mergem pe albul de mireasă – asta ai vrut, nu-i așa?

– Da. Numai flori albe. Ai convins-o să accepte?

– I-am arătat poze pe care le-am găsit în reviste și pe internet și a fost așa de entuziasmată. Apoi, întrucât deja vorbisem la florărie și am rezolvat tot, i-am sugerat să le comandăm numaidecât! Am profitat de faptul că era foarte entuziasmată.

Mulțumită și mândră, Shelby își frecă mâinile.

– S-a făcut.

– Îți datorez două pahare.

– Emma Kate, îmi datorezi atâtea pahare că le-am pierdut și-rul. Am renunțat la orchestra aia pe care voia ea să o angajeze din

Nashville și am decis să-i antamăm pe cei de la Red Hot and Blue – pe care i-a propus Tansy, și ție ți-au plăcut.

– Oh, Doamne, n-o să avem bărbați în smochinguri albe care să cânte valsuri? Și mie, și lui Matt chiar ne-au plăcut Red Hot and Blue când au cântat la Bootlegger's.

– O să fie un bun prilej ca tu și Matt să vedeți dacă îi vreți și la nuntă, vreți altceva sau vreți un DJ, de vreme ce nu v-ați decis încă la asta.

Meticuloasă, Shelby bifă punctele de pe listă.

– Apoi, i-am spus mamei tale cum aş aranja eu cu hotelul, pentru că trebuie să fie odihnită ca mamă a viitoarei mirese, și am făcut-o să-mi povestească cu ce o să se îmbrace și cum vrea să se coafeze. Și am alcătuit o schemă a aranjamentelor pentru mese, am vorbit de flori și de toate celelalte. Shelby își lustrui cu un gest exagerat unghiile de mâneacă. I-am închis gura de tot.

– Schemă!

– De asemenea, am hotărât că nu o să ți-o arăt. Va trebui să ai încredere în mine și să fii surprinsă. Nunta, tu ești preocupată de cele mai mici detalii, dar asta o să fie o surpriză, și îți promit că o să-ți placă.

– Nu trebuie să mă gândesc la asta?

– Nu trebuie să te gândești.

– Dacă nu l-aș iubi pe Matt, poate că m-aș răzgândi și m-aș mărita cu tine. Dar, pe de altă parte, el are niște calități care ție îți lipsesc. Nemaivorbind că el și Griff pot rezolva orice. Acum e la Griff, îl ajută câteva ore. Mă aștept să nu stea mai mult de trei ore, pentru că pe Matt l-a cuprins un elan teribil și se agită să găsească proprietatea potrivită unde să construiască o casă, sau să găsească una, așa cum a făcut Griff, pe care s-o refacă.

– Ești pregătită pentru toate astea?

– La fel cum am încredere în tine că o să faci ca totul să arate superb, am încredere în el că o să rezolve asta. Aș avea multe de zis, dar îi dau lui întâietate.

– Bine, atunci. Shelby se aplecă în față. Hai să vorbim despre nunți! Puseră țara la cale, în timp ce Shelby își lua notițe.

– Lasă asta jos deocamdată. După douăzeci de minute, Emma Kate făcu un semn din mână spre agendă. Începe să mi se-nvârtă capul.

– Am pornit-o bine aici.

– Mai mult decât bine, și e timpul să schimbăm subiectul. Vreau să știu despre tine. Ai mai auzit ceva de la FBI?

– Nu. Încă mă aștept să mă trezesc din nou cu ei la ușă cu un mandat de arestare pe numele meu pentru complicitate la faptele comise, sau așa ceva. Dar n-au venit.

– Dacă ei cred că ai fost complice la asta, nu merită să fie agenți speciali.

Forrest fusese de aceeași părere, se gândi Shelby, dar îi dădu mai multă încredere să audă asta de la cea mai bună prietenă a ei.

– O să trec din nou prin toate pozele și scrisorile. Am simțit nevoia să le las deoparte pentru vreo două zile, ca să pot s-o iau de la capăt. Poate că-mi voi aminti ceva nou sau o să găsesc altceva.

– Ce rost are acum, Shelby?

– Să știu. Doar să știu. Nu mă aștept să găsesc o hartă a comorilor furate din Miami sau de oriunde altundeva, nedescoperite până acum. Căci presupun că mai există și altele de care n-a dat încă nimeni. Dar mi se pare important să știu.

– Aș vrea să renunți, dar fata cu care am crescut n-a fost niciodată înclinată să renunțe la lucrurile care contau pentru ea.

– Asta contează pentru mine. Și dacă găsesc un indiciu care ajută poliția să le găsească? Cel puțin femeia aia și fiul ei din Miami ar trebui să aibă parte de asta.

– Shelby. Emma Kate o luă de mână și i-o strânse. Tu cauți un mod de a le restitui cumva, la fel cum te ocupi de lichidarea tuturor datoriiilor. Și nici una nu-i a ta, absolut nici una. Și ăsta-i unul dintre motivele – te cunosc eu – pentru care te-ai retras din relația cu Griff.

Foindu-se, Shelby deveni preocupată de aranjatul notițelor.

– Nu e chiar așa.

– Pe-aproape. Arătați fericiți împreună. Arătați bine împreună.

– Am vrut doar s-o iau mai ușor.

– Trebuie să acționezi în ritmul tău, niciodată n-o să spun altceva.

– Bănuiesc că el a avut câte ceva de zis despre asta.

– Nu multe, și nu mie. Nici lui Matt, în orice caz, aș fi auzit de la el. Nu-i secretos ca Griff, și oricum știu cum să-l fac să vorbească. Mă aștept să spună mai multe în seara asta, când o să lucreze la casă,

pentru că or să mai stea la o bere, chestii de genul ăsta. O să scot ceva de la Matt destul de ușor.

- A fost teribil de furios. E greu să știi cum să te porți cu un bărbat care e atât de... rațional când se înfurie.

- Nu mi-ar plăcea! Emma Kate râse și se lăsă pe spate. N-ai nici o șansă să câștigi în fața raționalului, e imposibil.

- De ce e mai dificil? A trecut pe acasă când lucram - știa că lucrez și că mama o ține pe Callie. Mama mi-a spus că a mers în spate cu Callie și a petrecut aproape o oră cu ea la leagăne și cu câțelul.

- Ei, poftim! Asta îți arată cu ce fel de ticălos ai de-a face.

- În regulă, Emma Kate. Shelby lăsă să-i scape un oftat. Nu știi cum să mă descurc, efectiv. Am dreptul să fiu supărată din pricina unor lucruri pe care le-a zis el.

Sorbind din vin, Emma Kate ridică din sprâncene.

- Lucruri rezonabile?

- Cred că da, privind din punctul lui de vedere, dar asta nu le face mai puțin îngrozitoare pentru mine.

- Am încredere în tine cu petrecerea asta de logodnă și încă nu m-ai dezamăgit.

- Și n-o s-o fac.

- De-asta am încredere în tine. De ce n-ai și tu încredere în mine?

- Eu... bineînțeles că am. Am încredere în tine.

- Bine. Du-te și vorbește cu Griff.

- Ah, dar...

- Am rostit eu cuvântul „dar“ în legătură cu petrecerea? Nu, își dădu singură răspunsul Emma Kate, sigură pe ea. Așa că ai încredere în ceea ce-ți spun eu și du-te și vorbește cu Griff. Matt zice că se perpelește de zile întregi. Văd că și tu faci la fel; nu spun că n-ai nevoie, dar te-ai frământat destul, gata. Du-te și lămurește-te cu el. Într-un fel sau altul, amândoi o să vă simțiți mai bine, sau cel puțin o să știți cum stați.

Nu avea de gând să facă așa ceva - nu era oare mai bine să lase lucrurile să se așeze pentru o vreme? Dar ideea i se inculcă în minte, săcâind-o în timpul cinei și în timpul petrecut cu fiica ei înainte de a o culca.

Își spuse să se liniștească, să petreacă restul serii uitându-se din nou la fotografii și la scrisori. Dar nu se putu liniști.

Coborî la parter, unde tatăl ei se uita la televizor, iar mama ei tricota, urmând rutina lor zilnică.

– Am băgat-o pe Callie în pat. Vă supărați dacă ies puțin? Am ceva de rezolvat.

– Du-te. Tatăl ei îi aruncă un zâmbet absent, înainte de a se concentra din nou la meci. Nu plecăm nicăieri.

– O să-l târăsc pe tatăl tău doar până la veranda din față când se termină meciul. O să stăm acolo, o să bem o cană cu ceai și o să mirosim trandafirii.

– Să vă simțiți bine și mulțumesc. N-o să întârzii mult.

– Nu te grăbi, spuse mama ei. Și rujează-te și înfoaie-ți puțin părul. Nu poți să te duci la Griff nerujată.

– N-am spus că mă duc la Griff.

– O mamă știe. Rujează-te când îți spun.

– N-o să întârzii, repetă Shelby și ieși înainte ca mama ei să-i sugereze să-și schimbe hainele.

*

Griff nu făcuse încă dușul de la sfârșitul zilei, pentru că decisese că ziua nu se încheiase. Chiar și după ce Matt plecă, continuă să lucreze. Se întrerupse pentru scurt timp – dădu câinele afară, își făcu un sandvici, băgă câinele înapoi în casă, dar rămase concentrat asupra muncii.

Avea să termine camera, și, mulțumită lui Matt, pereții de la interior se uscaseră, așa că aplicase al doilea strat de tencuială. Se concentra pe bancheta de la fereastră pe care o proiectase pentru ferestrele duble care dădeau spre curtea din spate. Avea să fie un loc confortabil, cu un spațiu de depozitare util dedesubt.

Văzu camera gata, finisată, destul de limpede. Și chiar dacă acea imagine îl irita jumătate din timp, nici nu se gândea să-și ia gândul de la ea.

Odată ce sabla camera, termina bancheta de la fereastră și decorațiunile, nu mai avea decât să zugrăvească camera și să facă o curățenie temeinică. Ei bine, mai avea de dat câteva găuri ca să monteze niște măști pentru borne electrice și pentru întrerupătoare, și proiectase

inclusiv un ventilator de plafon cu lustră, de vreme ce firele erau deja trase.

Trebuia să o găsească pe cea potrivită pentru acea cameră.

Poate că avea să caute puțin pe internet în seara aceea ca să vadă ce găsește.

Pe urmă, era baia mică cu acces din dormitor. De asta avea să se ocupe ulterior, și probabil în următoarele două seri, pentru că era timp.

Dăduse drumul la muzică; n-auzea nimic altceva, până când Snickers începu să latre. Când câinele dădu buzna afară din cameră și goni pe scări în jos, Griff își scoase căștile din urechi.

Luă ciocanul, îi încercă greutatea și porni cu el spre ieșire. Atunci auzi ciocănitul – avea neapărată nevoie de o sonerie – și, deși se îndoia că cel care-i călcăse casa pentru laptop s-ar deranja să bată la ușă, se uită afară pe geamul de pe palier.

Și văzu mașina lui Shelby.

Fu cuprins de emoții, contradictorii. Plăcere. Doamne, îi lipsea chiar și să o privească! Enervare. A cui era vina că nu o văzuse? Nedumerire, pentru că nu-i stătea în obicei să treacă pe la el după ora nouă seara. O ușurare teribilă că o făcuse.

Lăsă ciocanul jos pe trepte și coborî restul scărilor până jos, unde câinele lătra și dădea din coadă înspre ușă.

Deschise ușa și se întrebă cum de-și putea stăpâni pornirea de a o lua în brațe.

– Sper că-i în regulă că am trecut pe-aici, începu ea. Voiam să vorbesc cu tine.

Și el, care voia doar s-o salte în brațe, s-o simtă cum se agață de el în vreme ce s-ar săruta până și-ar pierde mințile.

– Desigur.

– Bună, Snickers! Ce cățel cuminte! îl potoli ea, în vreme ce se aplecă să-l mângâie. Ia uită-te ce-a crescut! N-ar fi rău să stăm afară. E așa o noapte frumoasă.

– Sigur. Vrei ceva de băut sau altceva?

– Nu, nu te deranja. Lucrezi – miroși a talaj și a transpirație, în sensul bun al cuvântului.

– Doar aranjam niște lucruri. Mi-ar prinde bine o pauză.

Ieși și arată spre unul dintre scaune.

- Știu că ești supărat pe mine, începu ea așezându-se și continuând să mângâie cățelul, care-și pusese labele din față pe genunchii ei. Și ai fost foarte sincer și în privința motivului.

- Bine.

- Am încercat să-ți explic motivele mele, dar nu cred că înțelegi.

- Înțeleg, o contrazise el. Doar că nu sunt de acord cu ele.

- N-ai trăit viața mea, Griffin. Una care mi-a adus agenții federali la ușă.

- Am auzit de asta și am auzit că ți-au fost recunoscători pentru cooperare.

- Forrest.

- N-a dezvăluit secrete de stat. În plus, au vorbit și cu mine.

- Au... Măinile îi încremeniră; capul începu să i se învârtă. Au venit aici?

- Doar pentru o discuție. De asemenea, nu-i un secret de stat că noi doi am petrecut ceva timp împreună de când te-ai întors. N-a fost o problemă.

Ochii ei scânteiară, fulgerară. Furie, resentimente, frustrare - el desluși acest amalgam de sentimente destul de limpede.

- De ce nu poți înțelege că pentru mine e o problemă că au venit aici și ți-au pus întrebări în legătură cu niște lucruri cu care n-ai avut absolut nimic de-a face?

- Nici tu n-ai trăit viața mea, Shelby. Știau despre povestea cu laptopul, așa că au mers pe firul ăsta. Așa cum văd eu lucrurile, implicarea localnicilor și a agenților federali în chestiunea asta e de bine, asta e clar.

- A omorât pe cineva.

- Ce?

- Nu ți-au spus asta, și Forrest n-a găsit de cuviință să-ți împărtășească această informație când îți dădea raportul?

- Nu, și nu fi așa de arogantă. Fratele tău e prietenul meu, continuă el, înainte ca ea să aibă ocazia de a-i da replica. Nu-mi da raportul. Vorbește cu mine.

*Fuse*se arogantă în legătură cu asta, admise ea, dar... Las-o baltă, își impuse și spune ce-ai de spus.

– Richard a ucis o femeie în Atlanta. Sau a căzut pe scări, încă nu-i foarte clar, în vreme ce o jefuia. A lăsat-o acolo, pur și simplu a lăsat-o fără viață, sau în agonie, pe podea și a plecat. Iată cu cine credeam eu că m-am măritat, iată cu cine am făcut un copil, iată cu cine am trăit aproape cinci ani.

– E greu pentru tine, și îmi pare rău pentru asta. Dar ce a făcut el, cine era, ce era? N-are nimic de-a face cu mine. N-are nici o legătură cu tine și cu mine.

– Ba are întru totul de-a face cu mine, așa că asta înseamnă că are de-a face cu tine și cu mine. De ce nu înțelegi?

– Pentru că trăim în prezent. O spuse așa de simplu. Pentru că te iubesc. Pentru că văd că simți și tu ceva pentru mine. Poate că tu nu ești unde sunt eu și nu te pot condamna în privința asta, dar ai sentimente. Ce văd eu e că tu le respingi, și pe mine deopotrivă cu ele, pentru că un sociopat, un escroc, un hoț și, din câte se pare, și un criminal scelerat te-a folosit, te-a mințit, iar tu te lași copleșită de vinovăție și responsabilitate pentru asta.

– Trebuie să fiu responsabilă pentru propriile mele decizii și acțiuni și pentru consecințele lor.

– În regulă, zise el după un moment. În privința asta ai dreptate. Acum, când ai să încetezi să te biciuiești pentru toate astea?

– Nu pot să comit o altă greșală.

– Eu nu sunt o greșală. Cu aceste cuvinte, se ridică; trebuia să se îndepărteze, ca să-și recapete controlul, să se stăpânească. Nu-mi pune mie eticheta asta.

– Nu, nu, e vorba de mine. E...

– Nu-i vorba de tine, e vorba de mine? Tipic.

– Ah, ia mai taci un minut. Doar taci din gură! Simt ceva pentru tine, și asta mă sperie. Nu pot să mă las din nou în voia sentimentelor, pentru că, da, trăiesc în prezent. Acum am o fetiță. Trebuie să clădesc o viață – pentru ea, pentru noi. Trebuie să știu că procedez corect, nu să mă intereseze doar propriile dorințe. Trebuie să fac o pauză, la naiba. Trebuie să mă liniștesc și să mă gândesc, nu doar să simt. Am rănit niște oameni. Mi-am rănit familia, și niciodată, dar niciodată, n-o să mai fac asta. M-am rănit pe mine, în ultimă instanță.

Se ridică și ea și se îndreaptă spre balustrada din partea opusă a scârilor, în fața lui. De cealaltă parte a peluzei, în copaci, o mulțime de licurici dădeau un adevărat spectacol.

– Nu mă mai biciuiesc, în orice caz, nu așa de mult. Nici nu-mi mai plâng de milă. Am terminat cu asta. Am venit acasă și mi-am adus fetița aici ca să construiesc viața asta pentru noi. Asta simt că e bine. Sunt mulțumită de asta. Ar fi fost de-ajuns, Griffin, ar fi fost mai mult decât de-ajuns pentru mine. Apoi tu... eu doar... au existat... există... sentimente.

– Am plănuit s-o iau mai încet. M-am gândit să te invit să ieși cu mine, cu Emma Kate și cu Matt de câteva ori, poate câteva luni. Să te obișnuiești să fii cu mine. Apoi, te-aș fi invitat la întâlniri cu mine. Nu mi-a ieșit.

– Ai un plan?

– Întotdeauna am un plan. Dar problema e că uneori vezi cum să îmbunătățești lucrurile făcând o schimbare, sau câteva schimbări. Așa că le faci. Am plănuit s-o iau mai încet, dar... Te-am forțat?

– Nu. Era greșit, admise ea, era incorect și greșit să-l lase să creadă așa ceva. Nu, nu m-ai forțat, Griff. Tu... m-ai atras și tu...

Se uită în depărtare, la toate acele licăriri de lumină galbenă, caldă. El aprinsese o lumină în ea, se gândi acum. Licăriri de lumină care să lupte cu întunericul pe care-l purta cu ea.

– Atracția puternică față de tine, asta m-a prins pe picior greșit. Voiam... vreau... să fim împreună. Ești opusul lui Richard. Și m-am întrebat dacă asta mă atrăgea așa de tare. Ești atât de diferit de el. Nu eclatant, impresionant, doar...

– Șters?

Se uită repede spre el, ușurată să îl vadă zâmbind.

– Nu, nu șters. Autentic. Aveam nevoie de autenticitate mai mult decât pot spune, și iată-te. Am sentimente, și asta mă sperie.

– Nu mă deranjează. Nu te grăbi să rezolvi asta. Nu inventa scuze ca să nu mă vezi – fii sinceră în privința asta.

– N-am știut cum. Nu înțelesesem, pentru că n-am vrut să renunț să te mai văd. Am simțit că ar trebui, pentru o vreme, dar nu voiam.

– Și acest „pentru o vreme” s-a scurs?

– Mi se pare că a fost mai mult decât „pentru o vreme”.

- Aici ne punem de acord. Mi-ai lipsit al dracului de mult, Roșcato.

- Ai trecut s-o vezi pe Callie cât timp eu eram la serviciu.

- Și ea mi-a lipsit la fel de mult. Eu și Callie nu ne-am certat.

Încuviințând din cap, Shelby își aținti privirea înspre întuneric și spre luminițele din el.

- Mă tot gândeam că o să treci să mă vezi și pe mine. Ai venit la Serile de Vineri la club, dar ai stat departe de mine.

- M-ai rănit.

Ea se întoarse repede spre el.

- Ah, Griff...

- Îți spun, Shelby, nu mă compara mereu cu el, în nici un fel. Mă rănește și mă calcă foarte rău pe nervi.

- Îmi pare rău. Nu pot promite că n-o să se mai repete, dar o să mă străduiesc să nu.

- E-n regulă, oarecum.

- Și tu m-ai rănit și m-ai călcat rău pe nervi.

- Îmi pare rău. Nu pot promite că n-o să se mai repete, dar o să mă străduiesc să nu.

Asta o făcu să râdă din toată inima.

- Chiar mi-ai lipsit groaznic de mult. Nu vorbesc doar de sex, deși mi-a lipsit și asta. Mi-au lipsit discuțiile cu tine. Dar...

- Ah-ha.

- Și înainte am crezut că sunt îndrăgostită, parcă am fost luată de un val. Dar nu eram îndrăgostită, nu într-atât încât să conteze. Poate că și tu ai nevoie de puțin timp.

- Dacă el ar fi fost cine pretindea a fi, atunci când te-a luat valul ar fi contat?

- Eu...

Ea nu putu decât să ridice mâinile, apoi le lăsă să cadă.

- Nu poți să spui, pentru că nu era. Nu era cine credeai tu că este, așa că n-ai de unde să știi. Uite ce știu eu. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Am trăit atunci un moment unic, mai intens decât ceea ce se numește dragoste la prima vedere. Uită-te la ea! Cea mai frumoasă femeie din câte am văzut în viața mea!

Ea voia să râdă din nou, dar cuvintele lui o uluiră.

- Nefericită, din câte-mi amintesc eu.

– Și tristă și superbă. Apoi tu și Callie; momentul în care ai plecat acasă cu ea, împingând căruțul ăla și toate cumpărăturile în sus pe deal. Ești atât de supărată – pe tine însăși –, așa de rănită. Și ea e atât de dulce. Așa că te-am dorit; după aia am vrut să te ajut. Mai întâi m-am îndrăgostit de Callie, sincer îți spun. M-a vrăjit cam în două minute.

– Are un fel al ei.

– Seamănă cu tine. Sunt surprins că nu-ți dai seama. În orice caz, apoi te-am auzit cântând și am început să mă îndrăgostesc. Te-am văzut cântând și m-am îndrăgostit și mai tare. După aia, te-am avut, și asta a pus capac la toate. Dar ce a cimentat toată chestia a fost... își băgă mâinile în buzunare, studiind-o. Drace, s-ar putea să nu-ți placă ce-o să auzi!

– Vreau să știu. Nu-i femeie în toată lumea asta care să nu vrea să știe.

– Bine. Ce a cimentat treaba? Scena în care tu ai pocnit-o pe Melody. Nu cred că-s un bărbat violent în mod special, dar când ai făcut asta, nu m-am gândit la nimic altceva decât că, ei bine, sunt îndrăgostit de tine. Aș fi un prost să nu fiu.

– Ai inventat toată chestia asta.

– Ba nu. Se apropie de ea și își puse mâinile pe umerii ei. Trebuia să te scap – într-un fel doream să nu fi trebuit –, dar mi-am dat seama, da, o vreau. Vreau s-o ajut. Pot să rezolv niște treburi pentru ea. Dar, la naiba, o femeie care trage un pumn ca ăla? Poate să-și rezolve singură problemele. Poate să facă orice-și pune în cap să facă.

Ea crezuse că declarația lui de dragoste avea să o buimăcească. Dar ultima frază, tonul admirativ nu făcură decât să o uimească.

– Ai gândit tu asta?

– Știu asta. Am văzut-o. Te admir extrem de mult. Și te iubesc. Așa că nu mă deranjează să te mai și sperii puțin, pentru că știu că faci față. Dar când te uiți la mine, Shelby, ai face bine să mă și vezi. Doar pe mine. Când te gândești la mine, să te gândești doar la mine.

– Nu mă gândesc la nimeni în afară de tine când mă săruți, când mă atingi.

– Păi, atunci, poate că ar trebui să fac asta mai des.

– Ah, Doamne, cât aș vrea s-o faci!

Își încolăci brațele în jurul lui și își apăsă gura de a lui.

Iar el se descătușă.

~~El~~ **El** înăuntru. Nu se mai sătura de ea. Haide în pat.

- Da. Își plimbă mâinile pe spatele lui, încântată să-i simtă din nou mușchii puternici. Da. Inspiră mirosul lui de transpirație și talaj. Da.

Se îndreptară către ușă, și ea zise:

- Ah, așteaptă.

- Te rog, Doamne, să nu zici nu!

- Nu... adică da. Înlănțuindu-l încă cu brațele, reuși să scoată un râs înfundat. Vreau să zic, trebuie să-i dau mesaj mamei. I-am spus că n-o să întârzie mult, iar acum taman asta o să fac.

- În regulă. Dă-i mesaj din mers.

- Pot s-o fac. Își scoase telefonul și se strădui să-și țină mâinile destul de calme încât să poată să tasteze rapid un mesaj. Știa că vin la tine, așa că nu cred că o să fie mirată că... măi, dar ce repede răspunde.

Reușiră să intre, se duseră spre scări și începură să urce. Shelby se opri la jumătatea drumului.

- E vreo problemă?

- Nu. Nu, nici o problemă. Zice... Shelby scoase un chicot scurt. Zice că oricum o să mă escortezi până acasă, așa că de ce să nu te scutesc de efort și să rămân peste noapte aici. Apoi zice... ai putea spune că mă cunoaște... să nu-mi fac griji pentru Callie dacă o să întrebe de dimineață unde sunt. Ar trebui să ne trezim destul de devreme să te aduc acasă pentru micul dejun. O să facă clătite.

- Îmi plac clătitele.

- Da, dar...

- Mesaj: Mulțumesc, mamă. Ne vedem mâine-dimineață.

O ridică încă o treaptă, așa că acum erau la același nivel, apoi îi acoperi buzele cu ale lui.

- Rămâi. Dormi cu mine în seara asta. Trezește-te cu mine de dimineață.

Cum putea să reziste? De ce ar face-o? Își trecu degetele peste obrajii lui.

- Nu mă așteptam la asta. N-am nimic de îmbrăcat pentru noapte.

- Dacă asta-i o problemă, nici eu n-o să pun nimic pe mine. O să fim chit.

- Asta-i corect.

Râse din nou, puțin amețită când o luă pe sus și o duse în brațe restul drumului, în timp ce cățelușul alerga să-i prindă din urmă.

Capitolul 26

Shelby făcu o incursiune în anii cincizeci, combinând lista de cântece în stil *bluegrass*.

Se strecură în local devreme ca să repete, gândindu-se că era uimitor și minunat că avea deja mai mult de șase Seri de Vineri în palmares.

Tansy aplaudă când ea încheie cântecul *Rolling in My Sweet Baby's Arms*.

– Îmi place!

– Nu te-am văzut acolo. M-am gândit să inserez și ceva *bluegrass*, să combin genul tradițional cu melodiile obișnuite. M-am gândit să introduc multe cântece de-ale lui Patsy Cline. Ca un fel de artist invitat de onoare.

– Îmi place ideea. O să fie chiar mai bine când o să aducem niște muzicieni și o să avem o scenă în toată regula. Ceea ce se va întâmpla în septembrie–octombrie cel mai târziu, după cum zice Matt. Permisele au sosit în această dimineață.

– Tansy, asta-i așa o veste nemaipomenită.

– De-abia aștept să începem! Îmi e și frică, pentru că investim o groază de bani în extinderea asta. Dar... ultimele câteva săptămâni arată fără doar și poate că oamenilor le place să vină aici în weekend, să asculte muzică live.

– L-ai convins pe Derrick să încerce în fiecare sâmbătă seară cu o trupă, nu-i așa?

Ridicându-și mâinile împreunate deasupra capului, Tansy formă un cerc în semn de reușită.

– O să încercăm pentru tot restul verii, apoi o să vedem dacă profitul justifică investiția. Ție ți se datorează în mare parte faptul că noi putem face asta, Shelby. Nu știu cât de mult timp mi-ar fi luat mie și lui Derrick să facem extinderea, dacă n-ai fi dat tu lovitura cu Serile de Vineri.

– Îmi place să cânt, și tu mi-ai dat o șansă. Bănuiesc că a fost o reușită extraordinară pentru ambele părți. Coborî de pe micuța scenă. Cum te simți?

– Încă mai am ceva grețuri dimineța devreme, dar Derrick îmi aduce sărățele și suc de ghimbir, și, de obicei, asta mă calmează. Și uită-te! Se întoarse într-o parte, făcându-și mâinile căuș pe burtă. Se vede!

– Dumnezeu! Shelby făcu ochii mari la micuța umflătură a pântecului. Ești enormă!

– Poate că nu încă, zise Tansy râzând, dar – își ridică bluza – a trebuit să improvizez la pantaloni o altă închizătoare. Nu-i mai pot încheia cu nasturi. O să-i schimb cu niște pantaloni de yoga și o să-mi cumpăr niște haine de gravidă cu prima ocazie.

Shelby își amintea bine acel sentiment, acea strălucire.

– Există niște haine așa de drăguțe, care nu-ți dau impresia că te îmbraci cu o foaie de cort sau cu fața de masă a bunicii.

– Am deja câteva dintr-un magazin online. Vreau doar să mă mai uit încă o dată înainte de a comanda. Acum, știu că ai venit să repeți din nou, dar vreau să știu ce mai faci.

Nu putea evita asta, se gândi Shelby. Trecutul o urmărea ca o umbră în miezul zilei.

– Îmi pare așa de rău că a trebuit să vorbești cu agenții ăia.

– Eu și Derrick am fost în regulă, nu-ți face griji.

– Forrest zicea că s-au întors în Atlanta. N-am putut să-i ajut prea mult să găsească tot ce-a furat Richard. Știu că-i o prostie, dar simt că dacă aș fi putut să-mi aduc aminte ceva sau să le fi oferit vreun indiciu pentru a da de urma măcar a unui obiect, m-aș fi simțit mai bine. Practic, ei mi-au spus mai multe decât am putut eu să le spun.

– E greu să primești genul de vești pe care ți le-au dat ei.

- Am primit o lecție. Dacă vreau ca fetița mea să crească și să devină o femeie deșteaptă, puternică, o persoană care să aprecieze familia și prietenii și să se respecte pe ea însăși, trebuie să-i demonstrez. Dacă vreau ca ea să cunoască satisfacția de a face ceva de una singură cu efort și muncă, trebuie să-i demonstrez. Asta încerc să fac.

- Asta și faci.

- Simt că trebuie să compensez - știi la ce mă refer - tot ce-o să audă într-o bună zi despre tatăl ei.

- Când o să audă, o să te aibă alături pe tine și familia ta. O să ne aibă pe noi, prietenii tăi.

- Se pare că Richard n-a învățat niciodată, n-a înțeles niciodată că există ceva cu mult mai de preț decât toate bijuteriile, decât toți banii pe care i-a furat. Dacă anii petrecuți cu el au însemnat ceva a fost că au sădit ideea asta în adâncul ființei mele. Înainte, aveam impresia că aproape totul mi se cuvenea.

*

Acum, nu mai trăia cu impresia asta.

O îmbrățișă scurt pe bunica ei după ce puse mai multe prosoape la chiuvetele pentru șamponare.

- Asta pentru ce-i?

- Doar pentru tine. Sunt fericită să fiu aici cu tine. Sunt pur și simplu fericită.

- Aș fi și eu fericită să am un bărbat ca Griffin Lott să se uite la mine de parcă aș fi Venus din Milo, Charlize Theron sau Taylor Swift, toate la un loc.

Crystal se opri din lucru și își pocni foarfecile.

- Jur, vreau un bărbat pentru sex, dar dacă Charlize Theron ar intra aici și ar spune: Hei, tu de colo, Crystal, ce-ai zice să mergem acasă la tine și să ne tăvălim puțin prin așternuturi? Cred că aș duce-o direct acasă și aș încerca ceva.

Amuzată, Viola îi clăti părul clienței sale.

- Charlize Theron. Ea e singura care te-ar tenta să-ți schimbi orientarea sexuală?

- Cred că da. Mai e Jennifer Lawrence aia. E așa drăguță, și chiar cred că ar fi nemaipomenit să stai cu ea la un pahar. Dar nu e Charlize Theron. Tu pentru cine-ai schimba macazul, Shelby?

- Ce?

- Cine e fantezia ta lesbiană?

- Nu m-am gândit niciodată la asta.

Crystal își roti degetul în aer.

- Hai, gândește-te un minut.

Nu, se gândi din nou Shelby, n-ar mai lua de bune niciodată discuțiile astea aiuristice.

- Aș încerca cu Mystique, se hotărî ea, făcând-o pe Crystal să se încrunte.

- Cine?

- E un personaj negativ din X-Men. Forrest și Clay erau de-a dreptul înnebuniți după X-Men, îți aduci aminte, buni? Jennifer Lawrence, cea cu care ai vrea să stai la un pahar, o interpretează pe ea acum în filme. Mystique se poate transforma în oricine, sub orice formă, orice. Așa că mi se pare că o tăvăleală în așternuturi cu ea ar acoperi cam tot ce urmărești tu.

- Cred că avem un câștigător, decretă Viola, și o așeză pe clienta ei pe scaun.

Câteva ore mai târziu, îl dezmierda pe bebelușul Beau și îi supraveghea pe Callie și pe Jackson care se jucau la leagăne. Credea că avea să plouă la lăsarea serii; simțea mirosul de ploaie, o vedea. Dar, deocamdată, era doar o seară târzie de primăvară, perfectă; nici că-și putea dori mai mult.

Tatăl ei întârziase la clinică, așa încât Clay se îngrijea de câteva treburi în grădină, și Gilly ședea în balansoarul de pe verandă, alungată din bucătărie de soacra ei.

- Ar trebui să fie ilegal să te simți atât de fericită, spuse Gilly.

- Sunt foarte bucuroasă că nu e. Azi, aș împărți o celulă cu tine.

- L-am văzut pe Griff azi.

Trebuia să se deprindă cu faptul că oamenii asociau fericirea ei cu ~~lui Griff~~. Și nu greșeau întru totul.

- I-am luat pe băieți la o plimbare matinală înainte să se pună căldura, și era în josul străzii, repara poarta donșoarei Hardigan, mama șerifului.

- A fost la salon azi.

- M-am oprit puțin. E frumos din partea lui că îi repară diverse chestii. Nici nu-i ia bani. Știu, pentru că mi-a spus chiar ea. Îi tratează cu prăjituri și le-a tricostat la amândoi căciuli și mănuși de Crăciun.

- Uită-te ce mare e Jackson! Parcă mai ieri nu se putea urca în leagănul ăla decât săltat de careva dintre noi.

Ochii lui Gilly se umplură de lacrimi.

Flutură un braț în aer când Shelby o bătă pe mână.

- Cred că am încă prea mulți hormoni. Dar... nu cred că o să mă întorc la lucru, Shelby, când mi se termină concediul de maternitate.

- Nu știam că te gândești la asta. Știu că-ți place slujba de la hotel.

- Îmi place, și nu mă gândeam la asta, nu în mod deosebit, până când... Se întinse și îl atinse pe Beau cu degetul pe obraz. Pur și simplu, nu cred că pot suporta să-i las pe amândoi. Vreau să stau acasă cu ei pentru un timp. Poate un an. Am discutat cu Clay despre asta. Știm că va fi puțin mai greu, dar...

- E greu. E greu să alegi, e greu să fii nevoit să alegi.

- Îmi place munca pe care o fac, sincer, îmi place. Sunt bună în ceea ce fac, dar vreau să stau acasă anul ăsta, atâta tot. Îmi doresc anul ăsta pentru mine și familia mea. Un an într-o viață nu poate însemna prea mult, dar pentru mine înseamnă totul.

- Atunci, ar trebui să faci întocmai. Lucrezi la hotel încă de pe vremea colegiului. Pun pariu că o să-ți acorde un an sabatic. Poate că n-o să-ți poată păstra postul, nu știu, dar sunt sigură că ai putea să revii atunci când ești pregătită. Și n-o să ai nici un regret.

- Sunt multe pe umerii lui Clay.

- E puternic, Gilly.

- Nu m-am gândit niciodată că aș vrea să rămân acasă de tot, dar vreau anul ăsta. Cu tine cum mai e? Tu ce-ți dorești?

- Mi se pare că am obținut deja.

- Pentru viitor.

Shelby se uită spre ușa bucătăriei.

- Mă gândeam, era doar un gând. N-am spus la nimeni încă, doar Emmei Kate.

- Știu să-mi țin gura.

- Așa e. Odată ce-mi rezolv problemele, dacă pot să-mi găsesc un loc al meu și dacă o să-mi găsesc o locație pentru birou? Mă gândeam că să pun pe picioare un soi de afacere cu decorațiuni. Design și îndrumare.

- Tu ai fost întotdeauna bună la asta.

- Am făcut niște cursuri online ca să capăt mai multă experiență și cunoștințe. Doar câteva ca să am un punct de pornire, adăugă ea. Cele care mi s-au potrivit.

- Tu ești mai potrivită decât orice persoană pe care o cunosc - cu excepția lui buni.

- Poate că vreau să compensez timpul lung în care n-am avut nimic de făcut. M-am gândit, ei bine, dacă aș reuși să mă afirm, Griff și Matt ar putea să se folosească de serviciile mele, sau să mă recomande clienților.

- Sigur că ar putea. Au de redecorat camere și diverse spații la hotel în mod regulat, Shelby. Aș pune o vorbă bună pentru tine.

- Ah, nu știu dacă...

- Nu fi modestă.

- Cred că mai degrabă așa aș face. Acum e doar un gând. Știu că pot să mă ocup de o afacere - totuși aș mai face niște cursuri. Dar, cu siguranță, știu să umblu cu banii, să țin contabilitatea. Merg cam departe cu gândul, dar am început să pun bani deoparte pentru cursuri de economie.

- De fiecare dată când încep să cochetez cu ideea de a face o afacere cu prăjituri și patiserie, asta mă limitează și mă face să mă răzgândesc. Partea comercială, zise Gilly, dându-și ochii peste cap. Dar tu ai în sânge moștenirea MacNee. Și știi ceva?

- Ce?

- Am tot vrut să renovez dormitorul nostru. A apărut Jackson, acum Beau, am refăcut camera copiilor, după aceea l-am instalat pe Jackson în camera lui, și nu ne-am mai atins de dormitorul nostru cam de cinci ani. Se vede.

- O renovare poate fi distractivă, dar...

- Da, iată spiritul MacNee, zise Gilly râzând. Clay e la fel. Renovarea costă. Dacă e să rămân acasă, va trebui să fac economii, știu, dar Dumnezeu, Shelby, cât mi-ar plăcea să am un dormitor matrimonial, un loc pentru mine și Clay, să mai fim noi înșine din când în când. Pot fi chibzuită, mai cu seamă dacă mă ajuți tu. Ți-ai putea face mâna cu noi.

Gilly se mișcă și o luă pe Shelby de mână într-un gest de emfază.

- Shelby, încă mai avem mobilierul ăla vechi de dormitor al lui amestecat cu al meu, și lampa aia oribilă, pe care ne-a dat-o cadou de nuntă mătușa Lucy.

- Aia-i o lampă oribilă.

- Dacă n-ar fi spus că e o moștenire, aș fi dărâmat-o din greșeală și m-aș fi asigurat că se face bucăți. Nu vreau lux, vreau doar ceva nou, plăcut. Ajută-mă.

- Mi-ar plăcea să-ți fiu de ajutor.

Lampa trebuia să dispară, dar mobila... restaurată sau vopsită, cu feronerie nouă. Ar putea să meargă.

- Am o mulțime de idei economice. Câteodată, nu trebuie decât să muți lucrurile dintr-un loc în altul și să le dai o altă utilizare. Să folosești ceea ce ai deja într-un alt mod, adăugând unele accente. Și vopsea. Vopseaua o să schimbe multe fără cheltuieli mari.

- Acum încep să mă încing în loc să bocesc. Ai ceva timp săptămâna asta?

- Aș putea trece mâine-dimineață, după ce o duc pe Callie la Chelsea, înainte de a mă duce la salon. Cam pe la opt și jumătate? E prea devreme?

- Nimic nu-i prea devreme când ai un copil mic și un bebeluș. Mă întrebam dacă aș putea... Bună, Forrest!

- Bună, Gilly! Ieși din bucătărie și se aplecă asupra bebelușului. Când o să faci și altceva în afară de a dormi?

- Treci pe la noi pe la două noaptea.

Văzu privirea din ochii lui și, înțelegând, se ridică.

- O să-l duc puțin înăuntru - și o să i-l dau bunicii lui. Așa, o să am timp să stau în bucătărie, fie că mă vrea acolo, fie că nu.

Luă copilul de la Shelby și se strecură înăuntru.

Un minut? i se adresă Forrest lui Shelby.

- Sigur. Ia loc.
  - Copiii sunt bine acolo? Clay e chiar în grădina de zarzavat și se joacă de-a fermierul.
  - A moștenit talentul de la tata, și copiii sunt bine.
  - Atunci, hai să facem câțiva pași prin față.
  - Ce este?
  - Prin față, repetă el și o luă de braț.
  - Mă faci să fiu nervoasă, Forrest și, la naiba, chiar mă simțeam bine azi.
  - Îmi pare rău și regret că o să-ți spun ceva când te simți așa de bine.
  - Am dat de necazuri? FBI-ul crede...
  - Nu, nici pomeneală. O conduse de-a lungul unei laturi a casei spre curtea din față. În afara razei vizuale a copiilor, acolo unde nu-i mai puteau auzi.
  - E vorba despre Privet, detectivul particular din Florida.
  - Îmi aduc aminte cine e Privet, zise ea iritată. Ți-a spus, în sfârșit cine e clientul lui?
  - Nu, și n-o s-o facă. A fost găsit mort azi-dimineață de secretara lui.
  - Ah, Doamne, Dumnezeu! Ce s-a-ntâmplat?
  - Se pare că a fost omorât între ora douăzeci și două și miezul nopții și se pare că a fost împușcat cu aceeași armă cu care a fost împușcată Warren.
- Nu trebuia să resimtă vestea ca pe un șoc, se gândi ea, și totuși așa simțea.
- A fost ucis?
  - Exact. Se pare că a fost o intrare prin efracție în casă sau așa a lăsat impresia. Ca și cum ar fi fost una neglijentă. Dar, după aia, stai și te gândești – conform raportului pe care l-am primit de la polițiștii care anchetează cazul, a fost împușcat în biroul lui. Avea în sertar un pistol de 9 mm. Nu au existat nici un fel de semne că ar fi încercat să ajungă la el sau că ar fi opus rezistență. Împușcat în cap, la fel ca Warren. De la mică distanță.
  - Lasă-mă să-mi trag răsuflarea. Făcu asta aplecându-se în față cu mâinile pe șolduri. Nu-mi plăcea de el. M-a cam speriat când a venit acasă acolo, în nord, în felul în care a făcut-o și m-a urmărit până aici. Doar... a stat la pândă. Dar m-a lăsat în pace când i-ai spus tu.

- Au găsit în birou, în dosarele lui, poze făcute de el cu tine și cu Callie.

- Callie.

- Câteva notițe făcute de el, un decont de cheltuieli. Nu fusese încă plătit, iar scadența trecuse, potrivit datelor din dosar. Nu au numele persoanei care l-a angajat să te urmărească. Polițiștii de acolo discută cu secretara și cu asociatul lui, dar până acum se pare că nimeni nu știe cine l-a angajat pentru această misiune specială. Plus că nu există nici o înregistrare.

- Poate că n-avea un client. Poate că mințise.

- Poate.

- Dar... ai spus că arăta ca și cum ar fi fost o spargere, deși nu a fost.

- Ușa a fost forțată pe dinafară și lipseau niște echipamente electronice. Ceasul lui, portofelul, ceva bani. Niște lucruri azvârlite pe acolo. Ai putea crede că a fost o spargere neglijentă. Dar tableta și laptopul lui, și astea lipseau. Se pare că nici cele de la el de acasă nu s-au găsit.

- Crezi că a intrat cineva la el în casă?

- Acolo a fost o treabă mai bine gândită, pentru că n-au fost semne de intrare prin efracție. Dar tot ce avea legătură cu acest caz al lui, cu excepția acelor poze, câteva notițe și cheltuieli, totul a dispărut.

Ea se îndreaptă de spate. Își simțea obrajii arzând, capul prea ușor, dar știa cum să urmărească o logică elementară.

- Crezi că ceea ce s-a întâmplat cu el are legătură cu blestematul ăla de jaf din Florida.

- Da, pentru că a pomenit de el, ca și de recompensă, când i-am recomandat să-și ia tălpășița de aici.

- Așadar, să revenim la Richard - sau la Harlow acum. Harlow a evadat din închisoare și probabil că are o nouă identitate pe undeva. L-a angajat pe detectiv ca să-l ajute să-l găsească pe Richard. În schimb, ne-a găsit pe mine și pe Callie. Doar pe mine și pe Callie, pentru că Richard murise deja. A venit aici și a văzut-o pe cealaltă parteneră a lui. Ea s-a întors împotriva lui, așa că el a omorât-o.

- Știm că a fost aici. L-ai văzut cu ochii tăi.

- Detectivul fie a crezut că Harlow era într-adevăr un client, fie lucra împreună cu el. Nu contează prea mult, cred, care din astea două

variante. Dar probabil că l-a lăsat pe Harlow să intre în birou și a discutat acolo cu el.

- Și lui Harlow fie nu i-a plăcut ce-a auzit, fie l-a crezut pe Privet o problemă nerezolvată. A eliminat-o, înscenând o spargere, și a luat ce avea nevoie - orice credea că s-ar fi putut să aibă vreo legătură cu el -, inclusiv câteva obiecte de valoare, niște bani și a șters-o.

- Doar nu crede că eu sunt o problemă nerezolvată, Forrest. A furat toate informațiile alea, așa că știe că sunt nu numai falită, dar și datoare vândută. Dacă mai caută încă milioanele alea, știe că eu nu-l pot ajuta să le găsească.

- Nu știu de ce a revenit aici, dar vreau să fi în continuare atentă. Deja a ucis doi oameni. Cei din Miami o să ne țină la curent. Mă aștept ca agenții federali să se implice și ei. Partea proastă e, Shelby, că nu există cineva care să-l fi zărit măcar pe tipul ăsta, cu excepția ta.

- El mi-a permis să-l văd.

- Exact.

Ea se uită înspre curtea din spate, unde copiii se jucau, și fratele ei mai mare muncea în grădina de zarzavat.

- Nu pot să fug, Forrest. N-am unde să mă duc, și aici e un loc mai sigur pentru Callie decât oriunde altundeva. N-am nici o informație pentru omul ăsta. Trebuie să cred că s-a ocupat - așa cum ai spus chiar tu - de o problemă nerezolvată. E groaznic, dar asta a făcut.

- Așa se pare. Să nu pleci nicăieri fără să-ți iei telefonul la tine.

- Mi-l iau întotdeauna.

Se bătu peste buzunarul în care avea telefonul, dar Forrest scutură din cap.

- Oriunde. Faci duș, îl iei cu tine în baie.

Scoase din buzunar un mic recipient.

- Ce-i ăsta?

- Spray cu piper. Ai drepturi, conform legii, deși ai tras prost întotdeauna.

Dat fiind că nu era departe de adevăr afirmând asta, ea se oțări.

- Nici chiar așa de rău.

- Prost, repetă el. Și nu vrei o armă în preajma lui Callie. Nici eu. Așa că lași arma în seama mea, dar iei ăsta. Îl porți cu tine. Ai

necazuri, țintește spre ochi. Pune-l în buzunar deocamdată, o sfătui el când văzu că ea studiază recipientul.

– O să-l iau și o să fiu atentă, dacă crezi că asta te liniștește. N-are nici un motiv să vină după mine, mai cu seamă acum. Vreau să las asta la o parte – ceea ce nu înseamnă că o să fiu naivă –, dar toată chestia asta n-o să mai fie centrul vieții mele. Acum, mama a făcut cartofii ei speciali pentru petrecere și pregătește varză kale. Eu am marinat puiul, și tati o să-l pună pe grătar imediat ce se întoarce acasă. De ce nu vii și tu la masă?

– Urăsc să refuz. Îmi plac la nebunie cartofii ăia. Dar am niște treabă. Spune-i mamei că o să trec mai târziu dacă pot, să dau iama prin resturi.

– O să-i spun. Trebuie să mă duc înapoi la copii.

– Du-te. Ne vedem mai târziu.

O urmări cu privirea cum mergea în spatele casei. Treburi de făcut, se gândi el. Primul lucru pe listă era să treacă pe la Griff. Nu strica să-l informeze pe prietenul său. Voia ca sora lui să fie supraveghetă temeinic.

*

Stând în patru labe, Griff punea următoarea placă de gresie pe dușumeaua băii. Culoarea nisipului auriu îl purta cu gândul la plajă, așa că se gândea că micuța baie avea să fie drăguță și veselă deopotrivă.

În vreme ce-l asculta pe Forrest, se așeză pe călcâie.

– Nu pare să fie la întâmplare. Să pătrunzi prin efracție în biroul unui detectiv particular – al *acelui* detectiv particular și să-l omori. Voi, polițiștii, nu puteți crede că e întâmplător.

– S-au făcut cercetări. Nu, adăugă Forrest, sprijinindu-se de canalul ușii, în vreme ce Griff lucra, nu credem că e întâmplător. Șmecheria e să găsim legătura dintre Privet și Harlow, Warren, nenorocitul ăla de Foxworth și cazul din Miami de acum cinci ani. Se prea poate ca Harlow să-l fi ucis, dar trebuie să te întrebi de ce. Ce știa detectivul sau pe cine cunoștea, pentru că poate mai există o necunoscută în ecuație. Poate că mai e cineva despre care nu știm.

– Asta nu mă liniștește.

– Nu-i nimic liniștitor în toată tărașenia asta.

- Ce s-a întâmplat acum cinci ani în Miami nu s-a încheiat.

- Nu.

- Dacă Harlow deținea prada din jaful ăla, ar fi dispărut. Poate că detectivul era ultima verigă din lanț, și acum a dispărut.

Griff puse distanțierele și trecu la următoarea placă.

- Dar, pe de altă parte, dacă detectivul știa unde se află prada, se pare că el trebuia să dispară.

- E un puzzle.

- Ești îngrijorat că acestui Jimmy Harlow îi lipsesc încă niște piese și poate merge în continuare pe ideea că le are Shelby.

Forrest se lăsă pe vine.

- Nu prea avem multe de făcut aici, decât să-l căutăm pe plan local, să punem întrebări, să arătăm poza cu el peste tot. Agenții federali au prins niște piste, dar, din câte am înțeles eu, nu-s prea multe. Au dat peste niște vechi asociați ai lui Foxworth – la fel ca Harlow și Warren. Dar n-au scos nimic de la ei. Nu că ne-ar fi spus totuși și nouă, polițiștilor locali.

- Crezi că au rezerve?

- Nu pot spune sigur, și nu văd de ce-ar avea. Dar niciodată n-ai de unde să știi. Ce știu eu e că avem în Ridge un caz neelucidat de crimă și că nu e bine pentru nici unul dintre noi. Sora mea e implicată în chestiunea asta, și nu-mi pică bine; ca de altfel nimănui din departament. Suntem cu ochii pe ea, am instituit patrulare suplimentare și alte măsuri sporite de securitate. Dar nu e dispusă să ia cina cu șeriful sau să petreacă noaptea cu Nobby.

- Dacă era, eu aș sfârși în închisoare pentru atacarea unui ofițer de poliție. Am eu grijă de ea, Forrest. Nu-i place prea mult exprimarea asta, dar va trebui să se obișnuiască cu ea. O să fie mai ușor când o să se mute aici.

De data asta, Forrest se așeză pe călcâie.

- Ce spui?

- Păi, da. Am instalat noul sistem de siguranță – un adevărat chin, dar e gata. Am și câinele ăsta feroce de pază.

Amândoi se uitară înspre locul unde Snickers stătea pe spate, cu labele în sus, sforăind.

- Ăla-i un câine al dracului de feroce.

- Doar se odihnește între două patruleări.

- Îhî. Presupun că ai înțeles că întrebarea mea se referea la mutarea lui Shelby aici, nu la măsurile de siguranță.

Griff nu se opri din lucru. Montatul unui rând de plăci de gresie era meticolos. Ceea ce pe el îl liniștea.

- Încă nu pot discuta deschis despre asta. Ar obiecta. Nenorocitul ăla a tratat-o îngrozitor, și acum ea încearcă să treacă peste asta, să depășească situația mai rapid decât ar face-o majoritatea oamenilor. Dar încă n-a reușit pe deplin, așa încât tenacitate și răbdare sunt cuvintele care mă caracterizează. Pentru că, ei bine, așa e. O vreau aici, cu mine. Le vreau pe ea și pe Callie aici, cu mine.

- Dacă îți atingi scopul cu tenacitatea și răbdarea ta, prietene, și o convingi să se mute aici, mama o să înceapă să facă planuri de nuntă.

- Asta-i în ordine, e chiar următoarea etapă a planului. Dar Shelby o să aibă nevoie de mai mult timp ca să ajungă acolo.

Forrest tăcu, în timp ce Griff așează următoarele plăci, aplicând mai mult adeziv la baza lor.

- Înțeleg eu bine, sau tu ți-ai pus în cap să te însori cu sora mea?

Griff se dădu din nou înapoi, rotindu-și umerii și capul.

- Ce crezi despre camera asta?

Îndatoritor, Forrest se îndreptă de spate și se uită de jur-împrejurul camerei.

- E un spațiu plăcut, ferestrele ar trebui să ofere o lumină bună, priveliștea e frumoasă. E un dulap al naibii de mare pentru o așa-zisă baie de serviciu. Bancheta de la fereastră e o idee excelentă și e ca și cum ar avea baie proprie. Gresia asta pe care o pui ar trebui să confere o oarecare strălucire.

- Mă gândesc la o cadă cu picioare pentru aici și la o oglindă cu o chiuvetă ovală dedesubt. Caut ceva dotat cu mult spațiu de depozitare pe o suprafață mică. Un dulăpior pentru medicamente încastat deasupra oglinzii - spațiu de depozitare în plus acolo, dar încastat pentru mai mult stil. Și o chestie pentru iluminat care să-ți ia ochii.

- Cadă cu picioare? Sună feminin.

- Mda. Un verde pal, cald pentru pereții dormitorului, care să se continue cu lumina din baie de la ventilatorul de plafon cu lustră.

- Asta-ți ia ochii.

- Exact. Am de gând să fac o nișă mică pentru dulap, inclusiv bare și rafturi.

Încuviințând din cap, Forrest mai dădu o raită, începând să înțeleagă.

- Tu faci camera asta pentru Callie.

- Verdele e culoarea ei preferată, așa mi-a spus. Obsesia aia a ei pentru *Shrek* o să-i treacă până la urmă. Dar e o culoare bună pentru ea și pentru un dormitor. Peste câțiva ani, o să conteze mult pentru ea să aibă baia proprie.

- Și tu ești un bărbat care privește în viitor.

- Așa e. Le iubesc pe amândouă, și fiind un observator experimentat, știu deja asta. Callie e aici cu mine; Shelby trebuie doar să țină pasul. O s-o facă mai repede, cred, dacă putem să dăm uitării situația asta de rahat în care a lăsat-o nemernicul ăla.

- Și dacă nu ține pasul?

- O să aștept. Ea e aleasa, așa că asta e. Și Callie? Copila asta îmi luminează viața. Mă merită. Amândouă. Sunt o partidă al naibii de bună.

- La dracu', Griff, dacă erai femeie, mă însuram eu cu tine.

- Că bine zici! Văzând că ajunsese în punctul în care trebuia să măsoare și să taie alte plăci, Griff se ridică în picioare. Iau o pauză, să-mi fac un sandvici. Vrei și tu?

- Mulțam, dar mai am câteva chestii de făcut, și o grămadă de mâncare mă așteaptă la mama, imediat ce termin treburile.

- Mergem și noi cu tine. Haide, Snick! E vremea de patrulare.

Căinele își flutură picioarele în aer, făcu o tumbă stângace, apoi se ridică.

- Zilele astea, o să-mi iau și eu un câine, zise Forrest pe când coborau cu Snickers care se prăvălea în jos, urcând până la jumătatea scărilor și apoi din nou avântându-se în jos.

- Cățelușii care erau cu Snickers au fost dați, dar am văzut un afiș cu pui de beagle la cotitura spre Black Bear și Dry Creek.

- Încă nu-i momentul. Nu stau acasă destul de mult și nu cred că șeriful ar fi de acord să-mi iau un câine pentru patrulare. Forrest se uită la panoul de siguranță când trecu pe lângă el. Ce te gândești să faci dacă-ți permite sistemul ăsta nou și sofisticat?

Griff ridică din umeri, deschizând ușa din față.

- Te chem pe tine - și îmi iau cheia tubulară. E grea.

- O armă are mai multă greutate decât o cheie tubulară, băiete.

- N-am, și nici nu vreau una.

- Orășean.

Griff inspiră aerul nopții în vreme ce câinele alerga pe peluză spre linia copacilor de unde venea susurul pârâului.

- Nu mai sunt, dar tot nu vreau o armă.

Se uită la vest, înspre dâra rozalie zugrăvită de soarele în asfințit pe norii ce se adunau deasupra munților.

- N-am avut niciodată necazuri aici. Mi-am făcut ceva griji când am ținut aici tot cuprul ăla pentru refacerea instalației electrice și a conductelor. Marfa aia e ca aurul și e ușor de transportat. Dar doar o dată, atunci, și apoi au apărut nenorocitul ăla și situația asta îngrozitoare.

Ca și prietenul lui, Forrest privi spre apus, spre spectrul de culori și spre nori.

- Ai un loc bun aici, Griff. Are o atmosferă atrăgătoare, stabilă. Nu e însă mai puțin adevărat și că avem nevoie de zece minute bune ca să răspundem la apelul de urgențe, în caz că ai suna. Poți să încarci o pușcă cu sare, dacă ești cusurgiu.

- O să las armele în seama ta, ajutor de șerif. Mănuiesc al naibii de bine cheia tubulară.

- Cum crezi.

Așa avea să facă, se gândi Griff în liniște, lăsând câinele să alerge și să amușine, uitându-se la prima stea ce licărea pe un cer care-și pierduse nuanța difuză de catifea purpurie.

Făcea exact ce-și dorea. Așa că avea să se ducă să-și facă sandviciul acela, apoi avea să termine de pus plăcile de gresie în baia lui Callie.

- Un balansoar pe veranda din față, zise el și se aplecă să mângâie câinele când Snickers alergă înapoi la el. Poate că o să fac unul. Lucrurile au o valoare mai mare dacă le faci tu însuși. Hai să mâncăm și să ne gândim la asta.

Dacă ar fi știut, atunci când stătea în bucătărie și își mânca sandviciul, făcând câteva schițe orientative de balansoare, că cineva îl urmărea cu un binoclu, era posibil să se răzgândească în privința armei.

Capitolul 27

Îi luă ceva timp, până termină camera pe care o voia pentru Callie, să construiască un balansoar pentru veranda din față. Dar avea destul la dispoziție, pentru că Shelby era ocupată până peste cap cu planurile pentru petrecerea de logodnă.

Încă și mai mult, după cum chiar ea spunea, s-o țină pe Bitsy în frâu. Își umplea serile și nopțile când nu putea fi cu ea lucrând la proiecte pentru casă și făcând planuri de viitor.

Când, în cele din urmă reușiră să petreacă o seară împreună, ea se împotrivi sugestiei lui de a ieși la cină în favoarea unei cine, fără pretenții la el acasă.

Asta îi convenea de minune.

El era afară în curte când ea sosi; tocmai agăța de creanga solidă a unui bătrân arbore leagănul pe care-l improvizase dintr-un cauciuc.

– Ia te uită! strigă ea. Callie ar merge glonț direct aici.

– Grozav, nu-i așa? Am cauciucul de la bunicul tău.

Îl construisese orizontal, alegând un cauciuc de mărime medie, potrivit pentru fundul unei fete, și băgase lanțul printr-un furtun de grădină ca să protejeze creanga copacului.

– E așa de drăguț!

– Vrei să-l încerci?

– Bineînțeles.

Îi dădu o carafă mare și se aplecă atunci când el o luă în brațe pentru a o săruta.

– Ce-i aici?

– Limonadă tare. Rețeta bunicului, e pe locul întâi. Se așezase deja pe cauciuc și trase de lanțuri. E rezistent.

– Distracția poate fi în siguranță, zise el, împingând-o.

Ea se lăsă pe spate, părul îi flutură și scoase un hohot de râs.

– Și-ncă ce distracție! Ce te-a făcut să te gândești la așa ceva?

El nu voia să mărturisească – pentru moment – că era în căutarea unor planuri de balansoare pentru curtea din spate și astfel dăduse peste acea idee.

– Așa mi-a venit. Aveam un prieten – cum îl chema oare? Tim McNaulty. Când eram cam de vârsta lui Callie. Avea unul din ăsta în curte la el – pus pe verticală. Așa are mai multă logică.

– Îmi place la nebunie. Și ei o să-i placă.

Ca hipnotizat, câinele ședea pe pământ, mișcând capul când într-o parte, când în alta, după Shelby.

– Jur, câinele ăsta e mai mare decât când l-am văzut acum câteva zile.

– Următorul proiect pentru exterior e o cușcă. Una mare.

Ea sări din leagăn.

– Îmi pare rău că am fost așa de prinsă în ultimul timp. Abia dacă am avut un minut liber.

– Știu cum e. Nu-i nici o problemă, Roșcato. Prietenii noștri cei mai buni se căsătoresc. Sunt multe de făcut.

– Ar fi fost o paradă de Ziua Recunoștinței ca cea de la Macy's, dacă n-aș fi ținut-o în frâu pe donșoara Bitsy, și asta mi-a răpit și ultima fărâcă de creativitate și energie. Sare una-două ba la petrecerea asta, ba la nuntă, întruna, că îmi vâjâie creierii. I-a intrat în cap că Emma Kate ar trebui să sosească la ceremonie – locul nu e încă stabilit – într-o trăsură princiară. Cai albi și trăsură, pentru că asta-și dorea Emma Kate la doisprezece ani pentru nunta ei. A trebuit să duc multă muncă de lămurire ca să renunțe la asta.

– Emma Kate o să-ți rămână datoare toată viața.

– Așa-i un câștig. De ce să nu... Oh, Griff, ai un balansoar de

Pentru că tot adusesese vorba de a merge glonț undeva, așa făcu și ea; se învârti pe loc, ceea ce făcu ca fusta de la rochia ei de un verde ca iarba să se umfle.

- Vai, dar ce-mi place! Cum de l-ai găsit pe ăsta cu așa o culoare albastră superbă?

- Ca ochii tăi. O urmă pe verandă. L-am vopsit. Eu l-am făcut.

- Tu singur l-ai făcut? Bineînțeles. Se așeză și se împinse ușor în picioare. Și e perfect, absolut perfect să stai aici într-o după-amiază sau într-o seară tihnită. Ar fi perfect dacă am avea și niște pahare înalte și ai sta aici cu mine ca să savurăm limonada aia tare.

- Mă-ntorc imediat.

Când câinele încercă să se cațăre lângă ea, îl ajută - acum nu mai era o sarcină tocmai ușoară.

- Ești prea mare.

Dar îl prinse cu un braț și se legănă, gândindu-se că rareori văzuse un loc mai atrăgător.

Locul era plin de verdeață și retras, acoperit de cupola albastră a văzduhului pe care nori albi se mișcau cu repeziciune. Se auzeau pârâul, iute și involburat de la ultimele ploii, și zgomotul insistent și repetat făcut de o ciocănitore ocupată pe undeva, dincolo de pajiște, asigurând percuția pentru corul păsărilor.

- Mi-a luat locul, zise Griff când aduse băuturile.

- N-a vrut să fie exclus.

Resemnat, Griff se așeză de cealaltă parte a câinelui, care dădu din coadă, bucuros.

- Nu exista un loc mai bun pentru un balansoar. Gustă din băutura. Cred că l-am făcut mândru pe bunicul.

- Absolut de acord.

- Alunecă ușor pe gât în jos, dar are ceva aparte. E făcută pentru a fi băută încet. Ceea ce e chiar mai bine într-o seară caldă, într-un balansoar pe verandă. Tu ai aici un petic de paradis numai al tău, Griff.

- Paradisul ăsta are nevoie încă de multă muncă.

- Dacă Adam și Eva și-ar fi consacrat ceva timp grădinăritului în loc să culeagă mere, ar fi putut să fie încă acolo. Grădini, case, vieți, sunt o continuă muncă în evoluție, nu-i așa? Progresul meu s-a oprit

pentru o vreme, dar recuperez. E un loc atât de liniștit. Lumina, balsamul, limonada asta foarte bună. Tu, câinele ăsta scump. Am de gând să elimin din viața mea ceea ce mă tulbură, și după aceea n-o să mai trebuiască să ne gândim vreodată la asta.

– S-a întâmplat ceva.

– Nu știu sigur, dar acum știu că n-ai vorbit cu Forrest în după-amiaza asta.

– Nu. Azi nu.

– Bănuiesc că știa că o să trec pe aici și o să-ți spun eu. Poliția crede că s-ar putea să aibă un fel de martor. În legătură cu detectivul. Agenții FBI merg să vorbească cu el.

– Ce-a văzut?

– Nu sunt sută la sută convinși că a văzut mare lucru, sau ceva util. Dar bărbatul – un băiat, mai degrabă – era în clădire în noaptea când Privet a fost ucis. A spus că a auzit pocnitura. Doar o pocnitură, ca o petardă înăbușită, a spus el. Nu s-a mai gândit la asta. Sincronizarea e corectă, ba mai mult, a văzut pe cineva ieșind, despre care cred ei că este ucigașul.

– Harlow?

– Nu pot confirma, dar pretinde că persoana pe care a văzut-o nu era așa de mare, înaltă sau solidă. De asemenea, nu avea barbă. Spune că avea păr blond – foarte blond – și ochelari cu rame groase, închise la culoare. Purta un costum negru. Spune că nu poate fi sigur de multe, l-a văzut o fracțiune de secundă când părăsea clădirea; întâmplător, se uita pe geam. L-a văzut traversând strada și urcându-se într-un SUV mare.

– Perucă, ochelari, barba rasă. Griff ridică din umeri. Dintr-o privire, în întuneric, e greu de zis dacă era Harlow sau nu.

– Mai mult, la ora aia era cam drogat, și într-un loc unde nu trebuia să fie. Iată de ce n-a scos o vorbă până când n-a fost săltat pentru posesie de droguri, și încă și recidivist. Lucrase ca asistent al unui fotograf în clădire și a întârziat pentru că aranja decorul pentru un film porno pe șest. Încearcă să facă o învoială ca să nu meargă la închisoare.

– Așa deci, ar putea să inventeze, încercând să-și salveze pielea.

- Tot ce-i posibil, dar are intervalul de timp și împușcătura. Una singură. Poliția n-a spus de câte ori a fost împușcat Privet, câte focuri s-au tras. Așa că ăsta-i un aspect de luat în calcul.

Griff se gândi, în vreme ce se balansau și sorbeau din pahare.

- E hazardat să crezi că altcineva l-a împușcat pe detectiv. Aceeași armă, asta au spus, ca cea folosită la uciderea lui Warren. Și știm că Harlow era prin zonă. Dar hai să forțăm raționamentul. Altcineva e implicat, altcineva l-a angajat pe detectiv. Poate cineva care are legătură cu familia Montville din Miami, sau cu compania de asigurări, sau cineva cu care Richard a lucrat la un moment dat.

- Mă face să mă întreb dacă nu cumva acel cineva l-a ucis pe Richard și a înscenat accidentul cu barca.

- Asta e și mai și.

- Știu, dar era așa de hotărât să meargă, așa că mă întreb acum dacă trebuia să se întâlnească cu cineva ca să încheie afacerea cu bijuteriile pe care le furase. Încă o trădare, dar a lui de data asta.

- Ce-ai face dacă deodată ai pune mâna pe bijuterii în valoare de milioane de dolari – nu mai sunt urmărite – și ai ucis ca să pui mâna pe ele?

- Aș fugi cât m-ar ține picioarele, departe, dar...

- Mai sunt încă doi oameni care vor ceea ce ai tu, termină Griff. Așa că angajezi un detectiv și îl pui pe urmele lor. Și pe ale tale, Roșcato, în caz că știi ceva.

- Griff, asta mă face să mă gândesc câți oameni au intrat în casa aia din nord în acele luni de după moartea lui Richard. S-ar putea să-l fi lăsat pe ucigașul lui – dacă există vreunul – înăuntru, să-mi dea vreo ofertă sau să ia ceva. Sau în toate ocaziile în care am fost plecată de acasă ore în șir. Cineva, care știa cum să intre, și-a băgat nasul pe-acolo cât a vrut. Dacă Richard a lăsat în urmă ceva ce conta în toată povestea asta. Nu știu. Poate că o complic mai mult decât e deja.

- E destul de riscant să înscenezi un accident de barcă în mijlocul unei furtuni. De ce să nu arunce cadavrul – sau să-l abandoneze ca pe celelalte?

- Nu știu. Dar avea să mediteze la asta la nesfârșit. Mă gândeam să
... Sau poate a fost un accident – uciderea lui Richard, vreau

să spun. Și restul s-a desfășurat de acolo. Cea mai dreaptă cale e de obicei cea corectă, sfârși ea. Richard a murit într-un accident. Harlow a omorât femeia și detectivul. Și acest martor era drogat, n-a aruncat decât o otheadă pe fereastră. O să încetez să-mi fac griji pentru asta începând din acest minut. Avem această seară minunată și câteva ore să ne bucurăm de ea.

– Nu poți să rămâi din nou? Haide, rămâi din nou. Aș putea să primesc o altă invitație la micul dejun.

Ea zâmbi, sorbind din băutură.

– Întâmplător, am în mașină o sacoșă cu cele necesare pentru o noapte, în caz că primesc o invitație.

– Mă duc s-o aduc.

– Mulțumesc. E pe podea, în dreptul scaunului pasagerului. Ah, și mai e și o pătură pe scaun. Vrei s-o aduci și pe aia?

– Ți-e frig? întrebă el și se îndreptă spre mașină. Trebuie să fie cel puțin douăzeci și șapte de grade.

– Îmi plac serile călduroase. N-aș mai intra în casă, doar aș sta afară, să privesc cum se schimbă cerul, lumina, să aud primele păsări de noapte la lăsarea întunericului.

– Putem să stăm afară cât vrei. Porni înapoi cu sacoșa și cu pătura. O să apelez la clasica friptură la grătar; nu dă greș niciodată.

– Sună perfect. Mai târziu.

Îi luă pătura și o scutură puțin ca să se desfacă.

– Unde-a dispărut câțelul?

– Ah, l-am dus înăuntru cu osul de piele pe care l-am avut în buzunar. Cred că vom fi cu toții mai fericiți așa. Ea puse pătura pe verandă, se îndreptă de spate și își scutură părul. Zâmbi. Pentru că aș zice că e timpul să mă dezbraci pe verandă.

Îl descumpăni. Îl incită. Îl încântă.

– A sosit timpul?

– Cred că deja a și trecut, dar știu că o să recuperezi tu.

– Pot să fac asta.

Puse sacoșa deoparte și o luă în brațe.

Nu se grăbi, așa încât doar un sărut fu îndeajuns să o lase fără
renunțării îi tremurau, și gândurile i se încetășară. El reușea

cumva să prefacă atingerea buzelor într-o lungă și lentă străfulgerare. O văpaie mai degrabă decât o explozie.

Acaparată de el, sedusă când crezuse că ea era cea care seducea, se lăsă condusă, purtată de șuvoiul senzațiilor. Legănându-se spre el, odată cu el, pe vechea verandă din față, în lumina soarelui asemenea unei pulberi de aur; iar lumea era neclintită, nici măcar o frunză nu se mișca.

Îi lăsă în jos fermoarul de la spatele rochiei, îmbătat de fericire, zăbovind pe fiecare centimetru de piele oferită vederii. Delicată ca mătasea, netedă precum apa unui lac.

Pielea lui s-o atingă pe a ei.

Îi dădu jos bretelele de pe umeri și își oferă plăcerea de a-și odihni buzele acolo.

Mai puternici decât păreau, se gândi el. Umeri care nu se dădeau în lături să ridice o greutate.

Voia – avea nevoie – să o ajute să poarte povara.

Deocamdată, atinse ușor rochia care căzu ca plutind la picioarele ei. Cocheta lenjerie sumară de dantelă pe care o purta se asorta cu verdele cald al rochiei.

– Le-am cumpărat în mod special. Își puse vârful degetelor între sâni când el se uită înspre ea. N-ar fi trebuit să cheltuiesc banii, dar...

– Merită fiecare bănuț. O să ți-i dau înapoi.

– Contez pe asta, zise ea înainte ca gura lui să pună din nou stăpânire pe a ei.

Ceva mai puternic, mai intens acum, așa încât capul ei se dădu pe spate să accepte tot ce-i oferea el, să-i dea tot ce-i cerea.

O trase în jos cu el, așa încât îngenuncheară pe pătură. Buzele lor se despărțiră suficient timp pentru ca ea să îi tragă peste cap tricoul pe care îl purta; se regăsiră când ea îl aruncă într-o parte. Piele fierbinte sub mâinile ei, mireasma dușului făcut de el ațâțându-i simțurile pe când îi depunea săruturi pe curbura umărului.

Simțea încă acel miros persistent de talaj, amintindu-i la fel cum îi aminteau și palmele bătătorite, că făcea muncă fizică.

O trecu un ușor fior care îi pătrunse în sânge când el îi desfăcu
sutienul. Măinile acelei muncite îi cuprinseseră sânii, buricele care îi
mângâiau stărcurile trezind noi dorințe, o întreagă furtună în pântec.

Acum se simțea împlinită, așa de calmă și dormită. Dar mâinile
lui continuau să se joace cu ea, descoperind-o mai mult și scărpinând-o.

O așeză pe spate și își trecu degetele de-a lungul marginii călcă-
lor, de-a lungul acelei linii sensuale dintre coapse și abdomen.

Smetni acela din gâtul ei, nici gemuit, nici ornat. Parea să-l ni-
micească. Se adunară și propriile lui dorințe, dar le ținu în rău, se
abțină, trecându-și mâna peste dantele, descărșunând călcăra de sub
ei până când mâinile ei se desprinseseră de pe el.

Răsufilarea ei se acceleră, se adânci, piecușele îi căderă peste al-
bastrul fermecător al ochilor.

Era a lui, s-o atingă, se gânde din nou, s-o poată.

O ridică și o luă în stăpânire cu mâinile lui.

Explodă în ea. Fulger prin furtună, o plăcere biciuitoare, o nouă
izbucnire de dorință profundă, mistuitoare. Trase de cureaua lui de-
răbdătoare acum să poată, să fie posedată.

El o trase din nou în sus ca s-o ajute, apoi îi luă mâinile într-ale lui
pentru a le domoli neastâmpărul când îl trase de jeansi.

- Fără grabă.

Cu respirația întretăiată, dorința, o singură și nebunească plăcere,
se uită la el - și văzu aceeași nevoie, aceeași plăcere.

- Poate că sunt mai grăbită decât tine.

- Hai să stăm un minut. Îi păstră mâinile prinse într-ale lui și îi luă
din nou gura în stăpânire. Te iubesc!

- Ah, Doamne, Griff!

- Trebuie s-o spun, trebuie să auzi. Când te dezbrac pe verandă.
Te iubesc! Nu trebuie să mă grăbesc.

- Nu pot să înțeleg ce simt, ce stârnești în mine, chiar și când nu
ești aici. E atât de mult. Își apăsă fața în umărul lui. E atât de mult totul.

- E-n regulă pentru moment. Nu-i mai sustinu spatele ca să-i poată
ridica mâinile și să le sărute înainte de a le da drumul. Totul e bine.

El se mișcă, lăsându-se în jos pe pătură din nou, așa încât ea să stea deasupra lui. Își trecu degetele prin părul ei; îi plăceau volumul lui, buclele sălbatice și culoarea.

Ea nu avea răbdarea lui, dar încercă să-și găsească un crâmpei, conducându-l acum printre sărutări, lăsându-și mâinile să o mângâie și să trezească simțurile; îi simțea pulsul inimii sub sărutările ei.

Când, în sfârșit, nu mai exista nici o opreliște, se ridică deasupra lui și îl cuprinse în ea.

Împlinită. Învăluită. Contopită.

El îi apăsă mâinile pe inimă, așa încât să o poată simți bătând, în vreme ce ea stabilea ritmul.

Lent, se luptă să mențină totul lent, și găsi plăcerea supremă a acestul ritm lent. Valuri de plăcere se revărsau ca o mare.

În aerul vâscos ca mierea, în razele soarelui, îl purta spre înălțimi celeste. Se strădui să rămână acolo cât mai mult. Apoi se abandona luată de val.

Putu să audă din nou ciripitul păsărilor, mici triluri și fluierături prin pădurile din jur. Putu chiar să audă cel mai slab foșnet al celei mai ușoare adieri printre copaci, ca o răsuflare calmă, acum că inima nu-i mai bubuia în urechi.

Și cunosc bucuria pură, împlinită, de a zăcea fără vlagă pe verandă, o femeie complet satisfăcută lângă bărbatul pe care și ea la rândul ei îl satisfăcuse pe deplin.

– Mă întreb ce-ar fi zis tipul de la UPS dacă ar fi trecut pe aici.

Shelby reuși să suradă.

– Aștepți o livrare?

– Nu poți ști niciodată. Nici nu m-am gândit la asta. Cine se putea gândi?

– E bine să nu gândești. Se pare că mi-am petrecut aproape fiecare oră a vieții mele trebuind să fac doar asta. Când cânt, nu mă gândesc; la fel, nu trebuie să mă gândesc atunci când începi să mă săruți. Cred că e ca un cântec.

– Mă gândeam.

– Mm-mm.

– Mă gândeam că arăți ca un fel de zeiță a munților.

Ea se înecă de râs.

– Zeiță. Ia mai zi.

– Tot părul ăla roșcat, rebel, pielea albă ca laptele. Atât de zveltă și de puternică, și ochii ca niște umbre albastre.

– Păi, asta-i chiar ca un cântec. Impresionată și puțin neliniștită, se rostogoli din nou, sprijinindu-se de pieptul lui. Te pricepi nițel la poezie, Griffin.

– Cam atât.

– E mai mult decât suficient. Îi trăsă o linie cu degetul pe obraz. Tu ai putea fi un zeu, toate scobiturile astea de aici. Trecu la celălalt obraz. Părul decolorat de soare, toți mușchii ăștia minunați.

– Ne potrivim.

Ea râse și își coborî fruntea pe a lui.

– Cât de adânc e pârâul acum, Griff?

– Cred că ajunge cam până la jumătatea coapsei – coapsa ta.

– E de-ajuns. Hai să ne aruncăm în apă.

El deschise un ochi, verde ca de felină.

– Vrei să te arunci în pârâu?

– Cu tine, da. Putem să ne facem poftă de mâncare și să mai luăm un pahar din limonada aia în vreme ce pregătim cina împreună.

Înainte de a putea născoci vreun motiv de a se împotrivi, ea se ridică și îl luă de mână.

– Suntem încă goi, sublinie el.

– N-are rost să ne udăm hainele, nu-i așa? Dă-i drumul câinelui afară, sugeră ea, apoi se îndepărtă în grabă.

O zeiță, se gândi el. Sau cum era aia... un spiriduș. Dar nu-și imagina spiriduși cu așa niște picioare lungi. Dădu drumul câinelui afară, în vreme ce Shelby alerga pe pajiște, apoi, gândindu-se la lucruri mai practice, intră în casă și luă vreo două prosoape.

Nu era vreun pudic – s-ar fi simțit jignit să fie calificat astfel. Dar ar fi fost extrem de bizar să alerge prin propria curte din față în costumul lui Adam.

Înainte de a ajunge la arborii din față, auzi pleoscăitul, râsul și lătratul voios al câinelui.

Acesta făcea curcubele, se gândi el, în felul în care arunca apa în sus, în așa fel încât picăturile captau lumina pestriță și se împrăștiu în culori jucăușe. Câinele plescăia, lătra, mai și înota puțin la apă mai adâncă, apoi se scutura la apă mică.

Griff atârnă prosoapele de o creangă.

- Ți-e minunat de răcoros. Ai putea arunca o undiță aici. Poate-ai prinde ceva. Să urmezi firul apei mai departe, acolo unde se lărgeste, se adâncește, ai putea să-ți procuri hrana aproape în fiecare seară.

- N-am pescuit niciodată.

Ea se îndreaptă de spate, goală și evident uimită.

- Niciodată în viața ta?

- Am crescut în suburbii, Roșcato, mi-am petrecut o groază de timp cu activități urbane.

- Trebuie să remediem asta cu prima ocazie. Pescuitul îți face bine. E relaxant, și tu ești un om răbdător, așa că ar trebui să ți se potrivească. Ce fel de activități urbane?

- Eu? Pășii în apă, și ea avea dreptate, era rece. Sport în general. Baschet, iarna, baseball, vara. Nu mi-a plăcut niciodată fotbalul. Aveam o constituție destul de slăbănoagă.

- Îmi place baseballul. Se așeză jos în apă, lăsând-o să clipocească peste ea. Altfel, cred că tati m-ar fi schimbat cu un alt model. Pe ce poziție ai jucat?

- Am făcut ceva aruncări. Am apărat baza a doua. Îmi plăcea mai mult să stau la a doua, cred.

- Cum se face că nu joci în echipa de softball? Ridge are o echipă destul de bună.

- S-ar putea să încerc la anul. Anul ăsta, timpul liber e dedicat casei. Nu-ți faci griji pentru pietrele de la fund sau pentru câțiva peștișori care să-ți intre... unde abia am fost eu?

Ea râse și se lăsă pe spate, atât cât să-și scufunde părul în apă.

- Ești cu adevărat un om de oraș. Știu eu câteva locuri numai bune pentru înotat. Ar trebui să încercăm acolo într-o noapte.

- Poate că o să amenajez un iaz. M-am gândit la o piscină, dar e nevoie de multă întreținere, și în plus, nu se potrivește aici. Dar un iaz ar fi potrivit.

– Ai putea face asta?

– Poate. O chestie la care să mă gândesc mai târziu.

– Ador să înot. Relaxată, un pic visătoare chiar, trasa dâre cu degetele în apă înainte și înapoi, ca să o tulbure. Am început s-o învăț pe Callie înainte de a merge în piciorușe. Și aveam o piscină în ansamblul rezidențial unde am stat în Atlanta, așa că puteam să înotăm tot anul. Când o să se facă puțin mai mare, o s-o iau la rafting cu unul dintre grupurile lui Clay. E neînfricăată și i-ar plăcea asta. Dar vreau să mai treacă un an sau așa ceva până la prima încercare.

Înclină capul.

– Tu ai încercat?

– Rafting pe râuri involburate? Da. Adrenalină curată. Mă gândeam să merg din nou când vin părinții mei aici, în august.

Degetele ei jucăușe se opriră.

– Oh, vin aici în vizită?

– O vacanță de lucru – o să-mi dea o mână de ajutor cam o săptămână pe-aici, la începutul lui august. Mai am niște treabă de terminat înainte să vină ei. Și vreau să te cunoască.

Vestea o neliniști.

– Vreau să vadă cu ochii lor că n-am exagerat.

– Le-ai spus despre mine?

El se uită lung la ea.

– Tu ce crezi?

– Ei bine. Se ridică din nou. Deveni și mai agitată. Hm. Păi, familia mea dă o mare petrecere în curtea din spate la începutul lui august. Dacă ne sincronizăm și crezi că părinților tăi le-a plăcea să vină, ar fi bineveniți.

– Speram să spui asta. Ți-e frig?

– Nu. Mai mult agitată, se gândi ea și privi, dintr-odată neliniștită, peste umăr. Mi s-a făcut pielea de găină, cred. Dar îmi pare bine că ai adus prosoapele. Se ridică cu apa și roindu-i pe piele și se întinse după unul. Nu m-am gândit să mă usuc.

El o tamponă pe față.

– Ai vreo problemă să-i cunoști pe părinții mei?

- Nu. Mă face să fiu puțin nervoasă, dar e firesc, nu-i așa? E... Se aplecă de spate, tremurând. Simt ceva în spate, și acum m-au trecut toți fiorii fără vreun anume motiv. Își înfășură prosopul în jurul corpului și se simți oarecum mai bine. Așa că se sprijini de el. Sunt nervoasă în ceea ce privește întâlnirea cu părinții tăi, dar îmi pare bine că o să-i cunosc. Cred că e frumos că vin aici să te ajute cu casa, că-și petrec timp cu tine. Și cred că sunt niște oameni buni, pentru că au adus pe lume pe cineva ca tine.

- O să-ți placă de ei.

- Nu mă îndoiesc. Hai să intrăm, bine? Nu pot să scap de senzația asta neplăcută din spate.

El luă celălalt prosop, apoi o prinse de mână.

Binoclul îi urmări printre copaci, de-a lungul pajiștii.

Capitolul 28

Shelby se lăasă convinsă de mama ei să-și facă un tratament facial. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte, pentru că a sta aproape dezbrăcată pe un șezlong, sub o pătură, era cam același lucru cu a sta închisă într-o cutie când venea vorba să ai de-a face cu Ada Mae.

– E drăguț că familia lui Griffin vine aici vara asta. Ți-am spus cum ne-am întâlnit toamna trecută. Terminând curățatul, tonificarea, exfolierea blândă, Ada Mae își folosi degetele cu adevărat pricepute ca să aplice în strat gros o mască energizantă.

– Sunt foarte drăguți. Le-am dus un coș cu roșii din grădina mea și ne-am așezat la un ceai pe veranda din față, unde mama lui lucra la o parte a grădinii. Zău că smulsese, tăiasse, săpase la tufele alea încâlcite de parcă era o femeie cu o misiune de la Dumnezeu. Mai era și iederă otrăvitoare pe acolo. I-am arătat cum se smulg niște frunze din planta nu-mă-atinge, cum se folosește suculei ei atunci când te-ai atins de iedera otrăvitoare. Fiind din Baltimore, nu știa toate astea. Am purtat o discuție plăcută.

– Ai dus roșiile ca să fi invitată să stai pe verandă.

– Te porți ca un bun vecin. Ți spun că Natalie – așa o cheamă pe mama lui – e o femeie cumsecade. Și tatăl lui, Brennan, e și el un tip arătos. Griff e bucătică ruptă din el, jur. Și mai știi ceva?

– Ce mai e, mamă?

– Țin amândoi la Matt ca și cum ar fi al lor, ca și la Emma Kate. Asta spune ceva despre o persoană, că pot accepta pe cineva în

familie, indiferent că le e rudă sau nu. Masca asta trebuie să acționeze puțin. O să mă ocup de mâini și de picioare între timp.

Shelby poate că i-ar fi spus să nu se deranjeze, dar nimeni în lumea asta nu făcea masaj la picioare ca Ada Mae Pomeroy.

- Ai nevoie de o pedichiură, fetițo. Și să nu spui că n-ai timp. Toată lumea care lucrează aici trebuie să vândă produsele și serviciile – știi și tu ce crede bunica ta despre asta. Ai nevoie de niște unghii îngrijite pentru la vară. Asta-i tot. Avem culoarea aia care se potrivește de minune cu ochii tăi.

- Bine, mamă. Avea să vadă dacă Maybeline sau Lorilee aveau timp de o scurtă pedichiură.

- Pielea te arată extraordinar, la fel și tu. Îmi încântă nespus inima.

- Întoarcerea acasă, o slujbă stabilă și să-mi văd fetița cum înfloreste.

- Și sex regulat.

Shelby nu se putu abține să nu râdă.

- Nu pot spune că asta nu are o oarecare influență.

- Știu că încă ai multe pe cap, dar o să treacă. Tipul ăla, Jimmy Harlow, e la mii de kilometri distanță, făcând Dumnezeu știe ce și cui. Dar spun că dacă FBI-ul nu l-a găsit, a șters-o într-o altă țară. A plecat în Franța.

Cu ochii închiși și picioarele deja relaxate, Shelby zâmbi.

- Franța?

- E primul loc care mi-a venit în minte. Dar a plecat.

Băgă niște botoșei în picioarele masate, date cu cremă, nespus de relaxate ale lui Shelby. Și începu să se ocupe de mâini.

- La fel ca și terchea-berchea ăla de Arlo Kattery care a dispărut poate pentru cinci ani în pușcărie, așa am auzit. Și la fel și Melody Bunker. Am auzit că atunci când o să iasă din centrul ăla luxos de reabilitare, s-ar putea muta în Knoxville, unde locuiește fratele donșoarei Florence.

- Nu-mi pasă unde se duce sau ce face. Jur, mi se pare că toate necazurile pricinuite de ea s-au petrecut cu ani în urmă. E greu de crezut că au trecut doar câteva săptămâni. Mă mir de una ca ea, mamă, care are o părere așa de bună despre ea însăși, să nu-și dea seama că nu lasă aproape nici o urmă în viața cuiva.

- A încercat să-ți lase ție una.
- Păi, n-a reușit.
- Tu faci ceva cu viața ta, Shelby, și suntem mândri de tine.
- Știu. Îmi arăți în fiecare zi.
- Spune-mi ce-ți dorești, fetiço. Știu că se petrece ceva în mintea ta. Văd asta.

Relaxată, plutind, Shelby oftă.

- Am început să urmez niște cursuri online.
- Am știut eu că e ceva. Ce fel de cursuri?
- Despre decorațiuni interioare. Sunt doar câteva cursuri mărunte, dar mă descurc destul de bine și îmi place. M-am gândit să mai fac câteva când o să le termin pe astea și pot să-mi permit și un curs de afaceri. Să capăt experiență și cunoștințe.
- Ai talent la asta. Înscrie-te la celelalte cursuri, Shelby Anne. O să ți le plătim eu cu tatăl tău.
- Le plătesc eu, mamă.
- Ascultă la mine. Noi am muncit din greu, eu și tatăl tău, ca să-i trimitem pe frații tăi la colegiu. A trebuit să muncească și ei, dar noi am dus greul pentru că asta fac părinții. Facem ce putem. Te-am ajutat la fel și pe tine în colegiu. O vreme, ai apucat-o pe alt drum. Dar dacă vrei să ai o pregătire mai bună, plătim noi. Ai face-o pentru Callie, și să nu-mi spui altceva.
- Nu aveam de gând să-ți spun, pentru că știam că o să-mi propui asta.

- Întreabă-l pe tatăl tău ce crede și o să primești același răspuns pe care-l primești de la mine. Nu stai degeaba, așteptând să-ți plătim noi ceea ce vrei să faci în viață. Muncești și tu, ai grijă de copilul tău și te străduiești să... să-ți perfecționezi un talent hărăzit de Dumnezeu. Dacă nu pot să-i dau o mână de ajutor ficei mele, ei bine, ce fel de mamă aș fi?

Deschizând ochii, Shelby văzu ce-și imaginase în minte. Mama ei cea înaltă și din când în când aprigă stătea aplecată deasupra ei cu o fața hotărâtă.

- Te iubesc așa de mult, mamă!

- Așa și trebuie. Poți să mă răsplătești ajutându-mă să înviorez camera de zi. Acum, că am înnoit atât de mult la etaj, mi se pare că arată șters.

- Poți să te dai pe lângă tati, spunându-i că am nevoie de experiență.

- Și o s-o capeți, în vreme ce eu o să am o încăpere cu un aer nou.

Îi puse lui Shelby mănuși pe mâini, o ocoli și începu un masaj lent, magnific al gâtului.

- Acum, că te-am adus unde am vrut, o să-ți spun că atunci când o să vină familia lui Griff, ar trebui să te duci acolo într-o seară, să le pregătești o cină. Să le arăți ce bine știi să gătești.

- Mamă...

- Știu că cea mai mare parte dintre femei nu suportă picior de femeie în bucătăria lor. În felul ei jovial, Ada Mae trecu peste obiecțiuni. Dar ea e în vizită și mai și muncește. Eu una, știu că aș aprecia să-mi pună cineva o mâncare bună în față după o zi lungă de muncă. Nu-i așa că apreciez când tu faci asta pentru mine?

- Ba da, dar...

- Ar trebui să faci salata aia cu paste pe care ai făcut-o pentru mine și tatăl tău acum câteva seri, cu pieptul ăla simandicos de pui și cu mazăre proaspătă.

- Mamă, mai sunt atâtea săptămâni până atunci.

- Timpul zboară, indiferent dacă ne uităm la ceas sau nu.

- Știu, motiv pentru care am petrecerea de logodnă pentru Emma Kate săptămâna asta, când parcă au trecut abia două minute de când Matt a cerut-o de soție. Mai am încă atâtea de făcut, la care să mă gândesc.

- Aș vrea să mă lași să-ți cumpăr eu o ținută nouă pentru ocazia asta.

Mai discutaseră subiectul, se gândi Shelby, și era recunoscătoare, dar mai degrabă ar cheltui banii pe cursuri de design și pregătire profesională.

- Îmi place că ai face asta, dar nu am nici o chemare pentru genul ăla de rochie acum, așa că ar fi bani aruncați pe fereastră, câtă vreme o s-o port o singură dată. Și o să fiu într-o permanentă agitație toată seara, să mă asigur că totul merge așa cum trebuie - și s-o țin în frâu pe donșoara Bitsy, mai mult sau mai puțin.

- Sărăcuța de ea, trebuie să facă cineva asta.

– Și asta voi fi eu, în această sâmbătă seară. Îmi va fi mai ușor să fac toate astea dacă n-o să port o rochie lungă. Avusese destule rochii lungi, elegante în dulapul ei în ultimii câțiva ani, și vânzarea lor îi mai consolidase situația financiară. Crezi că ar trebui să îmi fac o coafură înaltă sau să-mi las părul pe spate? întrebă ea, știind că îi dă mamei sale un alt subiect de discuție.

– Ah! Mama ți-ar putea aranja o coafură originală, care să-ți pună în valoare bucelele, nu să le ascundă.

Deoarece Ada Mae nu mai contenea cu ideile, Shelby închise doar ochii și se desfătă cu restul tratamentului facial.

Chiar avea multe de făcut și puțin timp la dispoziție. Corespondența prin e-mail, convorbirile telefonice, mesajele cu managerul evenimentului de la hotel îi răpiseră mult timp, pentru că acesta era bucuros să discute cu ea mai degrabă decât cu mama plină de elan creativ a viitoarei mirese.

Shelby înțelese asta clar în subtext.

Purtă ceea ce spera să fie discuția finală cu florarul înainte de amenajarea efectivă a evenimentului și încă una cu Bitsy.

Dar își rezervă un moment – cu noua ei pedichiură – să stea în micuța grădină interioară din spate împreună cu bunica ei, la sfârșitul zilei de lucru.

– Radiezi, fetițe.

Shelby luă o înghițitură de ceai dulce.

– Mama e un geniu.

– Are talent, dar are și un material excelent cu care să lucreze. Arăți fericită zilele astea, și nu există un tratament de înfrumusețare mai eficient. E greu să radiezi dacă nu ești fericită.

– Sunt fericită. Callie crește, avem un nou copilaș în familie pe care să-l răsfățăm și cea mai bună prietenă a mea se mărită. Munca aici mi-a reamintit cât de mult iubesc orașul ăsta. Apoi mai sunt și Serile de Vineri de la bar, o adevărată recompensă. Mai luă o înghițitură. Și unde mai pui că am un iubit care mă face să radiez chiar și când nu-i prin preajmă. Sunt teribil de norocoasă, buni. Câteodată, două șansa vine prea târziu.

– Tu muncești pentru șansa ta.

– N-o să mă opresc prea curând. Acum, că radiez și am pedichiura aranjată, mă gândeam dacă nu cumva ai timp sâmbătă să mă coafezi înainte de petrecere.

Viola se uită la Shelby pe deasupra ochelarilor.

– Și-o să te lași pe mâna mea?

– N-aș contrazice niciodată un expert.

– Bine. Am niște idei splendide. Acum, spune-mi ce te frământă cu adevărat.

Buni o citea mereu ca pe o carte deschisă.

– Petrecerea e acum în prim-plan. Știi că de-abia am făcut-o pe donșoara Bitsy – și mi-a trebuit ceva efort – să renunțe să mai angajeze pe ultima sută de metri o mică orchestră care să cânte în sala de bal? Numai Dumnezeu știe ce idei o să-i mai treacă prin cap până la nuntă, de care va trebui să ne descotorosim.

– Își iubește cu adevărat fiica, dar biata de ea, întotdeauna a avut idei năstrușnice, care nu se potrivesc cu Emma Kate nici cât i-ar veni lui Bitsy niște pantofi de mărimea treizeci și cinci. Te mai frământă ceva, Shelby, văd.

– Chiar vreau părerea și sfatul tău. Doar că... sunt așa de recunoscătoare că pot să lucrez aici, buni, nu numai pentru că am nevoie de o slujbă, dar pentru că m-a ajutat să revin. M-a ajutat să simt că fac parte din nou din comunitatea de aici. Vreau să știi cât de recunoscătoare sunt.

– Dacă ai pus ochii pe altă slujbă, Shelby, n-o să mă supăr. Nu mi-am închipuit niciodată că situația asta e permanentă pentru tine. Nici să administrezi locul ăsta nu ți s-ar potrivi mai mult decât pantofii ăia lui Bitsy. La ce te gândești?

– Nu-i nimic sigur încă. Probabil nu mai devreme de șase luni. Poate mai mult – probabil mai mult, se corectă ea. Urmez câteva cursuri online de decorațiuni.

– Tu ai talent pentru asta, așa cum are Ada Mae pentru cosmetică. Mă gândeam mereu că o să-ți câștigi faima și averea cu vocea – apoi o să-ți folosești talentul decorându-ți casele pe care o să le ai.

– Nu sunt dispusă să fac tot efortul pe care-l implică o carieră muzicală. Noaptea, turneele... ei bine și concentrarea din nou. Nu mai e

pentru mine, cea de acum. Acolo nu mai primesc o a doua șansă – am irosit-o și nu mai vreau s-o caut din nou.

– Viața e doar un șir nesfârșit de alegeri. Acum tu faci o altă alegere.

– Cred că pot construi ceva pentru mine și pentru Callie, buni.

Cu buzele curbate într-un surâs și cu ochii atenți, Viola încuviință din cap.

– Tu privești spre o carieră. Nu o slujbă, o vocație.

– Da. Mă descurc destul de bine cu cursurile astea, și o să mai fac și altele – inclusiv de administrare a afacerilor.

Pe când dădu din nou aprobator din cap, zâmbetul Violei se lărgi.

– Ai talent, dar pregătirea îl face valoros.

– Nu am de gând să mă grăbesc. Am ajutat-o pe Gilly cu dormitorul și pe Emma Kate cu câteva idei pentru apartamentul ei, doar să văd dacă pot lucra cu spațiul cuiva și cu nevoile fiecăruia. Acum, mama vrea s-o ajut să-și învioreze camera de zi. Nu pot să spun cât o să fie de încântat tati de chestia asta.

Viola răspunse zâmbetului malițios al lui Shelby.

– De regulă, bărbaților nu le plac schimbările, dar se obișnuiesc cu ele.

Captivată de subiect – nimeni nu știa mai bine decât Viola MacNee Donahue cum să pornești o afacere –, Shelby se trase pe marginea scaunului.

– Am așa niște idei pentru casa lui Griff. Câteodată, îmi mușc limba, pentru că e casa lui și el oricum e atât de priceput și de îndemânat.

– Oricine e priceput și îndemânat apreciază o privire obiectivă, o altă perspectivă asupra lucrurilor.

– Păi, câteodată, nu mă abțin, dar el nu se supără. În orice caz, am de gând să urmez cursurile alea, să-mi iau atestatul, apoi să pun pe picioare o mică afacere. Trebuie să continui să muncesc pentru a mă întreține pe mine și pe Callie și să achit integral blestemata asta de datorie. Să încep cu ceva mic, asta-i ideea, așa cum ai făcut tu – și bunicul. Să clădesc ceva durabil. Crezi că sunt pe drumul cel bun?

– Te face fericită? Viola ridică un deget, apoi îl lovi de masă. Să nu renunți să fii fericită în ceea ce faci, Shelby. E destul de greu să mergi la muncă în fiecare zi și să ai de-a face cu un șef dacă nu ești fericită

în ceea ce faci. Dar când e afacerea ta, totul cade pe umerii tăi. Dacă nu te face fericită, mai bine îți încasezi salariul și lași grijile în seama altcuiva.

- Exact despre asta voiam să vorbesc cu tine înainte să iau o decizie. Mă face cu adevărat fericită, buni. Am fost așa de fericită doar făcând acele lucruri mărunte pentru Gilly și Emma Kate, văzând cât de mulțumite erau, știind că am putut înțelege ce le place și cum le place. Și m-am simțit nespus de fericită când am văzut că Griff a folosit culoarea de vopsea pe care am ales-o pentru camera de zi și cum a cumpărat acel dulap vopsit pe care l-am văzut la The Artful Ridge – e bine că pot să trec din nou pe acolo –, și doar mi-am dat în treacăt cu părerea că ar da bine la picioarele patului. Și chiar așa e.

- Atunci, fă-o. Fă ce te face fericită.

Oftând prelung, Shelby se lasă pe spate.

- Fac un pas înainte, cum fac în privința cursurilor, apoi fac doi pași înapoi. Cel puțin în mintea mea. Credeam că Richard o să mă facă fericită.

- Ai făcut o greșală, zise Viola fără echivoc. N-o să fie ultima pe care o s-o faci înainte de a-ți încheia socotelile cu lumea asta. Mai ales dacă o să fii destul de norocoasă să trăiești o viață lungă, împlinită, incitantă.

- Sper ca măcar să fi fost cea mai mare greșală din viața mea. Se întinse să ia mâna Violei. Vrei să mă ajuți? Nu mă refer la banii de care am nevoie ca să încep. Mă refer, atunci când o să fiu gata să încep afacerea, pot să-ți pun o sumedenie de întrebări pe care precis că o să le am?

- M-aș simți jignită dacă n-ai face-o. Mă pricep la afaceri, și bunicul tău la fel. Cine crezi tu că l-a ajutat pe tatăl tău să facă să funcționeze partea de afacere a cabinetului lui?

- Ar fi trebuit să-mi închipui. Mă bazez pe tine.

- Și eu mă bazez pe tine la rândul meu. Ei bine, ia te uită, a venit în vizită un bărbat chipeș.

- Donșoară Vi. Matt se îndreptă spre masă și se aplecă s-o sărute pe obraz. Scuzați murdăria. Abia am terminat pe zina de azi la Bootlegger's.

- Și cum a ieșit?

- Am terminat subsolurile pentru inspecția de mâine. Ce mai faci, Shelby?

- Bine, mulțumesc. Haide să-ți aduc o băutură rece, vrei?

El ridică sticla pe care o avea la el.

- Am Gatorade, sunt pe drumuri.

- Un pahar cu gheață, atunci.

- Un adevărat bărbat n-are nevoie de pahare. Făcând cu ochiul, bău direct din sticlă. Emma Kate mi-a spus că vrei să vorbești ceva cu mine. Între patru ochi.

Își mișcă sprâncenele, făcând-o să râdă.

- Așa e, dar nu m-am așteptat să-ți faci timp așa de repede. Ai destule pe cap.

- La fel ca tine. Am auzit că de-abia ai decapitat o orchestră. Consideră că ți-am sărutat picioarele.

- Ia stai tu jos, îi spuse Viola. Ia scaunul meu, adăugă ea, ridicându-se. O să-mi târăsc picioarele obosite până acasă și o să-mi prepar o băutură mai tare decât ceaiul.

Poartă-te frumos cu fata mea, Matthew.

- Da, doamnă.

- Pe mâine, buni. Pupă-l pe bunicul.

- Și el pe tine, zise Viola, mergând în partea din spate.

- Mai trebuie să știu ceva, acum, că am scăpat de orchestră? Matt se așază și își întinse picioarele. Oftă. Doamne, că bine mai e!

- Un bărbat care muncește așa de mult ca tine ar trebui s-o aibă pe Vonnie pentru un masaj în fiecare săptămână. Te menține relaxat și în formă.

- Emma Kate zice același lucru despre yoga. Aș prefera masajul decât să încerc să mă răsucesc ca un covrig.

Cel mai mult și-ar fi dorit să fie acum acasă, în loc să stea acolo așteptând ca ea să abordeze subiectul.

- N-aș fi vrut să discut asta cu tine decât după petrecere, ca să-mi pot aduna mai bine gândurile în legătură cu asta. Vorbeam cu buni despre asta. Ea și cu mama sunt singurele persoane cărora le-am spus.

- Atunci, nu-i despre petrecere.

- Nu, nu-i despre asta. O să fie perfect, nu-ți face griji. Chestia e... Oftă adânc. Chestia e că am început să fac niște cursuri, începu ea și îi explică despre ce e vorba.

- Griff a spus că te pricepi. Nu poți să te încrezi întotdeauna în cineva care e îndrăgostit lulea, dar am un exemplu eu însumi în ceea ce ai făcut la noi acasă. Și costă sub două sute să o faci.

- Ideea a fost mai mult să folosesc într-un mod diferit ceea ce aveți deja.

- Arată mai bine. Mai vesel. Și ideea de a monta într-o ramă mi-lieurile croșetate ale străbunicii? Nu eram prea încântat de asta - mi se păreau prea muiereste, prea înzorzonate, când mi-a spus. Dar arată excelent.

- Ah, sunt gata?

- Le-a luat aseară și le-am agățat unde-ai spus. Chiar dacă nu mi-ar fi plăcut - dar îmi plac -, totuși privirea Emmei Kate, când au fost agățate sus, ar fi fost mai mult decât de-ajuns.

- Îmi pare așa de bine că v-a plăcut amândurora.

- Acum e nerăbdătoare să facă ceva și cu restul casei - ți-aș mulțumi pentru asta, dar ar fi o minciună. Încerc să amân puțin, pentru că o să vedem o parcelă de teren duminică după-amiază.

- Ați găsit ceva? Unde?

- La ceva mai mult de o aruncătură de băț de Griff. Ceva sub douăsprezece mii de metri pătrați, deci nu atâta teren cât are el, dar avem același pârâu și acolo.

- Sunt sigură că-i frumos. Nu credeam că vreți să vă mutați atât de departe de oraș.

- Emma Kate e puțin neliniștită din cauza asta, dar cred că o să-i treacă atunci când o să-l vadă. Eventual îți păstrezi ideile pentru ea atunci când o să încep construcția.

- De fapt... am vrut să te întreb pe tine - doar pe tine, Matt, nu pe Griff, nu pe Emma Kate - dacă crezi că odată ce-mi iau atestatul, ai întrevedea vreo posibilitate să îmi folosești serviciile, dacă ți s-a părut în regulă ceea ce fac. Sau doar să menționezi numele meu unui client care poate se gândea să folosească un decorator. Am două dintre proiectele mele de la cursuri chiar aici, în telefon.

Îl scoase din buzunar.

- E greu să vezi detaliile pe telefon, dar îți poți da seama cât de cât.

- Nu l-ai spus nimic lui Griff?

- Nu. Când găsi proiectele, îl dădu telefonul lui Matt. Ar spune da, pentru că n-ar vrea să mă refuze, și la fel ar face și Emma Kate. Nu asta caut, nu așa vreau să încep. Așa că te rog, dacă nu ți se pare fezabilă ideea mea de afaceri, să nu-i spui nici un cuvânt lui sau Emmel Kate despre asta. Nu vreau să te simți prins la mijloc.

Trase aer în piept, în vreme ce el studia proiectul, apoi trecu la cel de-al doilea.

- Lucrările voastre, ale tale și ale lui Griff sunt foarte bune. Și reputația voastră, chiar dacă nu sunteți aici de multă vreme - cel puțin după standardele din Ridge - e deja solidă. Cred că pot contribui și eu la asta. Ca un consultant extern.

El îi aruncă o privire, apoi se uită din nou în telefon.

- Tu ai făcut astea?

- Da. Am și proiecte pe hârtie, dar...

- Sunt bune, Shelby. Serios, sunt bune.

- Sincer?

- Sincer și serios. Griff face majoritatea designului, se implică și în decorațiuni, în cazul în care clientul dorește așa ceva. Ar trebui să i le arăți lui.

- O să i le arăt, dar nu voiam să i le arăt în ideea că s-ar simți obligat să...

- Arată-i-le, o întrerupse Matt. Suntem o echipă, și când luăm o decizie, trebuie să o luăm amândoi, trebuie să ne punem de acord. Țasta e stilul nostru de lucru. Așa că nu-ți pot da un răspuns afirmativ până când nu le vede și el. Ce pot eu să-ți spun e că atunci când o să vorbesc cu el, după ce o să le vadă, înclin să spun da.

- Da? Chiar vrei? Tu... Stai. Se aplecă. Uită-te aici, spuse ea și arată spre ochii ei. Îmi faci mie o favoare?

- Mda. Cred că ne fac o favoare nouă, tuturor.

- Tuturor. Ea se dădu din nou în spate. Mulțumesc. O să-i arăt. O să mai treacă ceva timp până o să iau atestatul ăla, până o să construiesc un plan de afaceri, dar, știind că m-ai recomanda, îmi ia deja o piatră de pe inimă.

- Există vreo posibilitate să faci ceva pe cont propriu acum?

- N-am terminat încă primul nivel.

- Tansy îl scoate deja din minți pe Derrick. Mostre de vopsea, instrucțiuni de montaj pentru accesorii de iluminat, mostre de parchet, alte instrucțiuni. Și de-abia ce-am turnat placa la subsol. Dacă ai lucra cu ea, ai ajuta-o să se orienteze – are idei bune, dar acum sunt cam haotice, și se amestecă cu ideile pe care le are pentru camera copilului. Plus că l-ar mai slăbi pe el. Ți-ar fi recunoscător.

- Aș fi bucuroasă s-o ajut, dacă ar vrea.

- S-a făcut. Tu și Derrick puteți să vă înțelegeți la bani.

- Oh, n-o să le iau bani pentru...

Scuturând din cap, îi dădu înapoi telefonul.

- Țsta nu-i un bun plan de afaceri.

Ea scoase un oftat.

- Nu e, nu-i așa?

- Știi câți prieteni, rude, cunoștințe și străini au vrut ca eu și/sau Griff să le facem dușumeaua, să le zugrăvim casa, să refacem acoperișul, să le demontăm bucătăria când am început noi?

- Nu.

- Nici eu, pentru că erau prea mulți ca să le mai țin socoteala. Ascultă sfatul unuia trecut prin asta și n-o apuca pe panta asta. Dacă Tansy vrea părerea ta despre camere sau cum să zugrăvească în camera copilului, ca de la prieten la prieten, asta-i una. Altceva e însă extinderea afacerii lor. O să-ți câștigi banii.

- În regulă, dacă mă vor.

- O să-l sun pe Derrick. Dacă e interesat, o să-ți spună el. Trebuie să plec.

- Și eu. Se ridică în același timp cu el. Mama a luat-o pe Callie, dar o să se întrebe pe unde umblu. Îți mulțumesc, Matt. Îl îmbrățișă și îl mai strânse o dată. Să-mi rezervi și mie un dans sâmbătă seara.

- Fără discuție. Să-i arăți lui Griff proiectele alea de la curs, repetă el.

- Da, cu prima ocazie.

Ea intră din nou în salon. Mai erau niște cliente – două femei care foloseau Camera de Relaxare după tratament și încă două care veniseră pentru un coafat după serviciu.

Dar ziua de lucru a lui Shelby se încheiase.

Își luă poșeta, își luă rămas bun și apoi ieși pe ușă.

Și, fără de veste, se trezi în brațele lui Griff.

– Bună, zise el.

– Bună.

– Ți-am văzut mașina, așa că veneam înăuntru după tine.

– Eu chiar... Zăpăceala i se risipi atunci când le zări pe Crystal, pe clienta ei și pe fata de la șamponare care rămăsese după program ca să măture, toate cu fețele lipite de geamul din față.

Crystal își duse mâna la inimă când Shelby îi făcu semn să dispară de acolo.

– Dăm primul spectacol din seara asta.

Griff doar zâmbi și le făcu femeilor cu mâna în vreme ce Shelby îl împingea către mașina ei.

– Ai stat peste program?

– De fapt, a trebuit să vorbesc ceva cu buni, apoi am avut o întâlnire cu Matt.

– Un *rendezvous* în Ridge. Trebuie să-i trag un pumn?

– De data asta, nu. Știi, am ceva de vorbit cu tine și ceva ce vreau să-ți arăt.

– Despre marea petrecere?

– Nu chiar. Nu vrei să vii acasă cu mine, la cină? Mama și tata or să se bucure să te vadă. Și Callie o să fie încântată.

– Trei roșcate, un doctor și o masă gratis. Aș fi nebun să refuz. Totuși, se uită înspre tricoul murdar și jeanșii prăfuiți. Dar azi a trebuit să fac o muncă murdară și n-am ajuns acasă să mă spăl.

– Poți să te speli în casă și o să mâncăm afară. Preferăm asta pe așa o vreme.

– Atunci, vin după tine.

– Doar să-i spun mamei că vii și tu, așa, ca să n-o prinzi nerujată.

Chiar când puse mâna pe telefon, acesta semnală recepționarea unui mesaj.

– Mama ta? întrebă Griff pe când ea citea.

– Nu. E de la Derrick.

Scria doar atât: *Da, te rog, da. Salvează-mă din iadul decorațiunilor.*

– Ceva despre care o să vorbim. Se îndreptă spre portiera șoferului. Ce făceai în oraș?

– Se pare că te așteptam pe tine.

Răspunsul lui o făcu să zâmbească. Toată nebunia acelei zile o făcu să zâmbească.

*

SUV-ul solid trecu pe lângă ea pe când se urca în mașină. Nu-i aruncă nici măcar o privire, dar probabil că n-ar fi recunoscut șoferul.

Își schimbase din nou înfățișarea.

Pe când ea se îndrepta spre casă, el conduse spre dealuri.

Știa ce plănua să facă și când, și îi plăcea să știe că ceea ce începuse în Miami era aproape terminat.

Capitolul 29

Când Griff intră sâmbătă în salonul lui Vi, Snickers dădu peste cap tot locul. Femei – stiliste, cliente, tehniene – se ghemuiră să-l admire, să-l scarpine pe burtă, să-l mângâie pe urechi și în general să-l facă să explodeze de fericire.

Își aminti de vremea când avea douăzeci de ani, când veșnic era în căutare de strategii de agățat femei.

Ar fi trebuit să închirieze un cățel.

Venise – după ce protestase, și la ordinele Emmei Kate – să se tundă. Ura treaba asta, dar ea cam băgase spaima în el din pricina tonului pe care îi ceruse asta.

– Ai nevoie de un tuns, declară Viola, ceea ce îl făcu să-și încordeze umerii.

– Emma Kate a zis că așa avea nevoie, dar ești ocupată, așa că...

– Acum n-am pe nimeni pe scaun. Vino-ncoace, Griffin, și ia loc.

Cățelușul se așeză numaidecât și păru foarte mulțumit de sine. Și femeile exclamară în cor *oh-ooo!*

– Un bărbat ar trebui să arate îngrijit pentru petrecerea de logodnă a celui mai bun prieten al lui. Viola arătă cu degetul spre scaun. Fii cuminte la fel ca animălușul tău.

– Păi, știi, doar puțin.

Dorind din tot sufletul să se afle oriunde altundeva, Griff se așeză.

– Am făcut eu vreodată treaba pe jumate?

– Nu, doamnă.

Îi puse o pelerină de jur-împrejur și luă sticla cu spray ca să-i umezească părul.

- Ai un păr bun, Griffin. O să am grijă să-l păstrezi. Bănuiesc că ai fost traumatizat la frizerie când erai copil.

- Au adus un clovn – genul ăla de clovni țicniți cu perucă. A fost rău. Groaznic de rău. Ai citit vreodată *Orașul bântuit*? Romanul lui Stephen King? Genul ăla de clovn.

- Pe-aici nu există nici un clovn, de nici un fel. Amuzată, îl frecă pe obraz. Băiete, ai nevoie de un bărbierit.

- Da, o să mă ocup de asta mai târziu.

- O să te bărbieresc eu. Când în ochi îi citi groaza, ea doar zâmbi. Te-a bărbierit vreodată temeinic o femeie cu un brici cu lama dreaptă?

- Nu.

- Stai să vezi ce-o să-ți placă. Potrivi scaunul și își luă foarfeca. N-ai întrebat unde e Shelby.

- Contam să-mi spui dumneata.

- E-n spate. Avem un grup de șase femei, prietene din colegiu. Petrec un weekend lung împreună, sunt cazate la hotelul mare. E drăguț să ai prieteni de-o viață. Tu ești așa cu Matt.

- Da.

Continuă o conversație agreabilă în vreme ce apuca mici smocuri de păr între degete și le tăia. Ca să-l relaxeze, știa el. La fiecare două luni, când se hotăra să meargă la tuns – sau era împins acolo –, ea făcea la fel.

Îi plăcea s-o vadă cum lucrează – mișcările iuți, pricepute, precise, felul în care ochii ei măsurau tăietura chiar când vorbea cu el sau împărțea ordine ori răspundea la întrebări.

Putea să poarte o grămadă de discuții în același timp. El considera asta un talent rar.

- O să fie frumoasă toată viața.

- Shelby?

Viola se uită la el în oglindă, zâmbind.

- Stai numai s-o vezi diseară. O să plece de-aici în curând, o culcă pe Callie, apoi se întoarce ca s-o coafez. M-am și gândit la ceva.

- N-o să-i îndrepti părul, nu-i așa?

– Nici un pic. Spune că trebuie să se ducă la hotel devreme, așa că n-o s-o poți lua; mare păcat, pentru că voi doi ați face senzație acolo. Lorilee, sunt aproape gata aici. Vrei să vii să-mi încălzești un prosop pentru bărbieritul lui Griff?

– Bineînțeles, donșoară Vi.

– Chiar că nu trebuie să...

– Griffin Lott, cum ai tu de gând să mă convingi să-mi părăsesc bărbatul cu care stau de aproape cincizeci de ani și să fug cu tine, când n-ai încredere în mine că n-o să-ți tai gâtul?

Așa că el sfârși prin a se lăsa pe spate în scaun, cu un prosop umed și cald acoperindu-i toată fața, mai puțin nasul. Trebuia să admită, era grozav, până când auzi sunetele produse de ascuțirea briciului.

– Folosesc încă briciul străbunicului meu, zise ea pe un ton familiar. Îndeosebi, din motive sentimentale. I l-a dat bunicului, care, de altfel, m-a învățat să bărbieresc un bărbat.

El simți realmente cum mărunul lui Adam i se strângea.

– Când a fost ultima dată când ai făcut asta?

– Îl bărbieresc pe Jackson aproape în fiecare săptămână. Se aplecă mai aproape. Ne gândim că-i un preludiu.

Când el se înecă, ea luă prosopul.

– Noi n-o să ne gândim așa, pentru că tu te gândești la asta cu nepoata mea. Și unde mai pui că îl bărbieream pe primarul Haggerty în fiecare sâmbătă dimineață – înainte de a se retrage și a se muta în Tampa, Florida. Acum avem o femeie primar.

Își turnă ulei în palme, le frecă una de alta, apoi i-l întinse pe față.

– Asta o să-ți înmoaie barba și oferă o protecție plăcută între față și spumă și lamă. Și miroase bine.

– Cred că bărbieritul bunicului dumitale nu avea nimic de-a face cu asta.

– Trebuie să te adaptezi vremurilor. Preocupată, aplică un strat gros de spumă de ras pe fața și pe gâtul lui, cu ajutorul unui pământ mare, îndesat, cu care o întinse prin mișcări circulare. Deci, ca să revenim, nu-l mai bărbieresc pe primar. Dar mai sunt unul sau doi pe aici cărora le place un bărbierit regulat, profesionist, și vin aici. Alții

merg la Frizeria lui Lester. El zice mereu că iese la pensie, și, dacă o să se întâmple asta vreodată, o să-mi extind serviciile pentru domni.

– Mereu faci planuri.

– Oh, da, așa e, Griffin.

Privirea lui alunecă spre briciul drept cu mânerul de sifed, apoi într-o parte.

– Ce trebuie să faci, continuă ea, e să lucrezi cu mișcări scurte, în sensul firelor de păr. Apoi, dacă vrei un bărbierit de calitate, neted, așa cum o să-ți fac eu azi, mergi înapoi încă o dată, în răspăr. Cu grijă, cu degetul mare, ea îi întinse pielea de sub favoriți. Nu te apăs prea tare, nu-i așa? Trebuie să lași lama să-și facă treaba. Dacă vrei presiune mai mare, ai nevoie de o lamă mai ascuțită.

Lucră metodic, continuând să sporovăiască. El se relaxă aproape de tot, chiar și când simțea lama pe gât.

– Ai de gând să te însori cu fetița mea, Griffin?

El deschise ochii și se uită într-ai ei. Văzu amuzamentul din ei.

– Imediat ce e pregătită.

– Țsta-i un răspuns bun. Am învățat-o să bărbierească un bărbat.

– Serios?

– Poate că și-a ieșit din mână, dar se pricepe bine. Vorbeam de lup.

Lui îi era frică să se miște, așa că își putu mișca doar ochii. Auzi câinele târându-se, îi auzi vocea. O auzi răsând.

– Ești îndrăgostit până peste urechi, murmură Viola.

– Și nu mă opresc.

– Măi să fie, ia uită-te aici! N-am știut că ai venit să te bărbierești la un profesionist, Griff.

– E prima dată.

Shelby îl mângâie cu două degete pe obrazul stâng.

– Hmm. Mai fin nici că se poate.

– Preludiu, zise Viola din nou și o făcu pe Shelby să chicotească.

– Te face să te gândești, nu-i așa? Buni, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am primit un SOS de la hotel, pentru că se pare că donșoara Bitsy s-a înființat acolo, chiar dacă a promis că n-o face. Acum va trebui să sting vreo câteva mici incendii înainte ca ea să le ațâțe.

– Du-te. Ți-am spus să-ți iei liber azi.

- Am crezut că o să fie ocupată aici. Are programări la coafat și manichiură. Trebuie s-o scot de-acolo, să țin situația sub control și să mă întorc în mai puțin de o jumătate de oră ca să le iau pe fete. Am promis că le duc la librărie la Ora de Povești, și Tracey are planuri. Doșoara Suzannah are o programare la dentist. Nu pot s-o las pe doșoara Bitsy să-și bage nasul aici acum și nu pot să le dezamăgesc pe Callie și pe Chelsea.

- O s-o fac eu.

Shelby îl bătut pe umăr pe Griff, înainte de a se grăbi spre tezgheaua din față să-și ia poșeta.

- Nu mă îndoiesc că ești bun la stins incendii, dar...

- Nu, nu cu doșoara Bitsy; o să-i duc pe copii la librărie.

La fel ca și în cazul câțelului, afirmația aceasta generează un cor de exclamații din partea clientelor.

- Griff, vorbesc despre două fete de patru ani.

- M-am prins.

- Și n-ai de lucru?

- Matt a plecat - el și Emma Kate au reușit să stabilească o întrevedere în legătură cu localul pentru nuntă.

- Ce local?

- Nu știu. Unul oarecare. Am făcut tot ce-am putut eu de unul singur până cam pe la ora trei, când or să mai vină niște materiale.

- Eu ar trebui să le duc pe fete la doșoara Suzannah pe la ora trei. Dorm acolo.

- Ei, vezi? O să le iau și le duc la librărie. Mai putem să ne ducem în parc cam o oră, dacă nu te întorci. O să le las și o să mă întorc când sosește materialul.

- Poți să iei camioneta mea. Iau eu mașina ta.

- Nu sunt sigură dacă Tracey o să fie încântată că iei tu fetele.

- Oh, o să fie în regulă, Shelby. Viola alungă ideea. E o fată inteligentă, îl cunoaște pe Griff și știe că ai multe pe cap azi.

- Ai dreptate. Deja mi se învârte capul. Își scoase cheile din buzunarul poșetei. Mulțumesc, Griff. Mă întorc cât pot de repede.

- Nu te grăbi. Dacă nu ești înapoi până la trei, o să-i dau lui Callie o bormașină, și lui Chelsea, o drujbă. O să le țină ocupate.

- Dar știi că mă liniștești.
- Cheile sunt în buzunarul drept din față.
Ea își arcui sprâncenele.
- Vrei să-ți bag mâna în buzunar?
- N-am știut că e o posibilitate când le-am pus acolo, dar nu-mi displace.
Ea băgă mâna și luă cheile.
- Mulțumesc, zise ea din nou și îl sărută.
- Să vă rugați cu toții pentru mine, strigă ea grăbindu-se spre ușă.

*

Griffin se instalează la librărie, unde se părea că Ora de Povești pentru preșcolari se ținea o dată pe lună. Și cui nu-i plăcea Ora de Povești? se întrebă el, sprijinindu-se de unul dintre rafturi cu un pahar de cafea cu gheață în mână în vreme ce în jur de doisprezece țânci ședeau în cerc, ascultând o poveste despre un băiat și un pui de dragon cu o aripă rănită.

O cunoștea pe donșoara Darlene, o profesoară pensionară care lucra cu jumătate de normă la librărie. El și Matt îi construiseră o mică anexă la casă în toamna trecută, oferindu-i o tihnită cameră de lectură.

Merita una, se gândi el. Citea foarte frumos, imitând vocile, adăugând doza necesară de tristețe, bucurie, surpriză și mirare.

Îi cucerise pe deplin pe copii. Și el însuși era captivat de poveste și îl interesa ce se întâmplă cu Thaddeus și cu dragonul lui Grommel.

De undeva din spatele librăriei, un bebeluș începu să plângă. Putu auzi vocea unei femei care îl potolea cu blândețe, apoi sunetul pașilor ei pe când se plimba de colo colo, și plânsul încetă.

Lumina soarelui răzbătea prin fereastra din față și prin vitraliile ușii principale, așezându-se în pătrate de lumină pe vechea dușumea de lemn.

Forma se schimbă când se deschise ușa; clopoțelul sună, apoi forma își reveni. Se schimbă din nou când o umbră trecu peste ea. De-abia îl observă pe bărbat – nimic mai mult decât o umbră care schimbă o clipă forma creată de lumină pe podea.

Apoi povestea se sfârși, și Callie alergă direct spre el.

- Ai auzit? Da? Aripa lui Grommel s-a înzdrăvenit, și Thaddeus a putut să-l păstreze! Îmi doresc să am și eu un dragon.

- Și eu. Se întinse s-o ia pe Chelsea de mână.

- Putem să luăm o carte? se interesă Callie. Despre Thaddeus și Grommel?

- Sigur. Și după aia, zic să luăm niște înghețată și să mergem spre parc.

Luară cartea și, deoarece se dovedi că apăruse deja o a doua aventură, le cumpără fetițelor câte un exemplar din noua carte, apoi înghețată, ce se topea mai repede decât puteau copilele să mănânce.

Le duse apoi la fântâna din parc ca să le spele mânuțele lipicioase înainte de a se zbengui cu ele prin zona de joacă pentru a consuma energia dată de înghețată.

Când se prăbuși, pretinzând că se dă bătut, fetele alergară de jur-împrejurul lui.

Callie o luă pe Chelsea de mână, îndepărtându-se câțiva pași, și începură să șușotească.

- Care-i secretul?

- Chelsea zice că băieții ar trebui să întrebe.

El se ridică în capul oaselor, stând turcește.

- Ce să întrebe?

Mai multe șușoteli, apoi Callie ridică bărbia în vânt cu un gest instinctiv feminin și înaintă spre el.

- Pot să întreb dacă vreau.

- Bine.

- Putem să ne căsătorim? Am putea locui în casa ta, și mama poate să vină și ea. Pentru că te iubesc.

- Uau. Și eu te iubesc.

- Deci, putem să ne căsătorim ca Emma Kate și cu Matt și putem să stăm cu toții la tine acasă cu Snickers. Până la adânci bătrânețe

Înduioșat, o trase spre el.

- Lasă-mă să mă gândesc.

- Fără gădilături, zise ea, frecându-și obrazul. Azi, nu.

- Îmi plac gădilăturile.

O trase din nou spre el. Îndrăgostit până peste urechi, se gădilă

– O să vină din nou.

Își scoase telefonul când acesta semnală recepționarea unui mesaj.
Scuze că a durat atât – toate incendiile stinse. Mă întorc.

Cu un braț ținând-o pe Callie, răspunse.

În parc, fumăm țigări și bem bere. Putem să facem schimbul aici.

Răspunsul ei veni câteva clipe mai târziu.

Nu faceți gunoi pe jos. Ajung în zece minute.

Își puse telefonul înapoi în buzunar.

– Mama ta e pe drum, Callie.

– Dar vrem să ne jucăm cu tine!

– Trebuie să merg la lucru. Dar înainte de asta... Se ridică, le înșfăcă pe amândouă fetițele ca pe niște mingi și le făcu să chirăie, gonind prin spațiul de joacă cu Snickers alergând după ei.

Îl zări pe bărbatul care intrase în librărie – sau crezu că e el – la marginea parcului. Se pomeni că le ține mai strâns pe fete.

Apoi, bărbatul se uită spre stânga, zâmbi, făcu semne cu mâna și se îndreptă spre cineva pe care Griff nu-l putu zări.

Copiii, se gândi el, punându-le pe fete jos, ca să-l poată fugări și ele pe el. Te fac să devii circumspect față de orice și oricine.

*

Shelby rezolvă toate treburile pe care le mai avea în acea zi – schimbă mașinile cu Griff și le luă pe fete pe care le lăsă la donșoara Suzannah. O îmbrățișă încă o dată pe Callie, gândindu-se că era prima dată când dormea cu adevărat în altă parte; undeva în afara familiei.

Se înapoie la salon pentru coafat și, la insistențele lui Crystal, pentru machiat. În vreme ce ar fi preferat să se îngrijească singură de fața ei, nu putu găsi o modalitate de a o refuza pe Crystal fără a o insulta. Dar își manifestă nervozitatea din plin, făcând-o pe Crystal să jure că nu avea să o facă să arate vulgar.

Cu siguranță că economisi timp, de vreme ce toată lumea se agita în jurul ei de parcă era o celebritate, iar ea răspundea la mesaje de la serviciul de livrare a preparatelor culinare, de la florărie, de la Emma Kate.

Și la nesfârșitele mesaje primite de la donșoara Bitsy.

O ținură departe de oglindă în vreme ce lucrau în tandem, apoi rotiră scaunul cu o mișcare largă pentru grandioasa expunere.

Toate îndoielile se risipiră.

– Măi să fie, dar arăt *nemaipomenit!*

– Am scos în evidență ochii mai mult decât o faci tu de obicei, începu Crystal, dar am păstrat o notă discretă. Așa că e elegant, la fel ca părul tău.

– Chiar că e elegant. Și natural, varianta mea îmbunătățită – doar v-ați agitat în jurul meu pentru aproape o oră. Îmi place, Crystal, niciodată n-o să mă mai îndoiesc de tine. Și buni, părul e extraordinar. Banda asta subțire, puțin sclipitoare pune în evidență buclele pe care le-ai făcut să cadă din coc spre spate.

– Cu câteva șuvițe în jurul feței, adăugă Viola, aranjându-le încă puțin, ca să nu arate ca și cum te-ai ocupat doar cinci minute de ele, ci doar cinci minute așa cum trebuie.

– Nu știi dacă ce a mai rămas din mine poate supraviețui cu tot ce ați făcut voi, dar o să fac tot ce-mi stă în putință. Mulțumesc, mulțumesc mult de tot! Le îmbrățișă pe amândouă. Trebuie să plec. Sunt hotărâtă să ajung la hotel înaintea donșoarei Bitsy. Ne vedem toate acolo.

Socoti că avea casa la dispoziția ei o oră înainte ca mama ei să ajungă acasă – două, dacă Ada Mae alegea să se coafeze și să-și facă un tratament facial la salon, mai întâi.

Ea nu avea nevoie de două ore.

Luă o cola din bucătărie și trase aer în piept. Plănuse să poarte rochia ei neagră simplă, dar dată fiind coafura în stil grecesc pe care i-o făcuse bunica ei, se răzgândi, urcând scările.

Rochia neagră ar merge la orice, fără discuție – și deja servise cu brio la trei Seri de Vineri. Mai trebuia să o poarte și pe cea argintie pe care o adusese cu ea din dulapul casei din nord. Doar că nu se potrivea cu Serile de Vineri. Dar pentru ocazia aceasta...

Scoțând-o, o ridică la nivelul ochilor și se întoarse spre oglindă. Liniile erau ceva mai fluide, mai lejere și ar pune în valoare părul. Nu acum, pantofii cei negri, hotărî ea. Ar fi prea austeri. Dar avea acele sandale albastre cu toc jos – tocul jos ar fi mai practic oricum, când avea să alerge cam jumătate din noapte.

Și rochia avea buzunare în cusăturile laterale, unde putea să-și pună telefonul, ca să-l aibă la îndemână.

Odată ce hotărârea fu luată, se îmbracă, adăugă cercei lungi și un trio de brățări subțiri strălucitoare din cutia cu zorzoane a lui Callie.

Împachetă niște articole de toaletă și un schimb de haine, pentru că urma să rămână la Griff după petrecere.

Într-o oră, simțindu-se foarte bine în pielea ei, se urcă din nou în mașină și conduse spre hotel.

Shelby se gândea că în ultimele trei săptămâni petrecuse acolo mai mult timp decât în toată viața ei, dar încă o făcea să zâmbească virând spre drumul în pantă și văzând întinderea acelei mari clădiri de piatră printre copaci.

Parcă și o luă pe aleea placată cu gresie spre veranda mare din față, unde două mari ghivece adăposteau begonii roșii și albe cu niște tulpini cățărătoare albastre de lobelia.

Dacă Emma Kate și Matt se hotărau să facă acolo nunta, își imaginează acele ghivece din care se revărsau flori galbene și lila.

Câțiva dintre membrii personalului o salutară pe când traversa vastul hol pardosit de la recepția hotelului. Țesăturile purpurii peste cele albe adăugau o eleganță simplă, suportul perfect pentru bolurile de hortensii albe și suporturi pătrate, transparente, în care erau lumânările albe.

Un amestec de mese înalte și joase, de scaune și taburete.

Plănuise să transfere din acel decor și pe terasă, să adauge câteva vase ici-colo cu cale albe și trandafiri, câțiva bujori și niște frunziș verde, aerisit.

O caracteriza pe Emma Kate.

Văzând-o pe florăreasă, Shelby se duse spre ea.

– Arată-mi unde ai nevoie de mine.

Când viitorii miri sosiră, totul era aranjat – și, după privirea prietenei sale, își dădu seama că fiecare oră de muncă, fiecare cursă dus-întors, fiecare cumplită durere de cap purtând marca Bitsy meritară cu prisosință.

– Oh, Shelby.

- Să nu te pui pe jelit acum! O să încep și eu, și uite-așa, o să ne stricăm machiajul. Amândouă arătăm superb.

- E atât de frumos! Tot ce voiam, și mai mult decât atât, ce nu știam că vreau. E ca un vis.

- A fost visul nostru. Îi luă de mână pe Emma Kate și pe Matt și le uni mâinile. Acum, e visul vostru. Vă declar logodiți.

- Vrem să îți cerem o mare favoare.

Ea își băgă mâna în buzunar și o scoase făcută pumn.

- Se întâmplă să mai am una rămasă, chiar aici. Ce pot să fac?

- Eu și Matt ne-am hotărât la cântecul nostru – cel puțin pentru seara asta. *Stand by me*. Îl știi, nu-i așa?

- Bineînțeles că-l știi.

- Vrem să-l cânti în seara asta.

- Dar avem o formație.

- Vrem neapărat să-l cânti tu. Emma Kate îi luă mâna lui Shelby între ei doi. Ai vrea, te rog, Shelby? Doar cântecul ăsta. Pentru noi.

- Aș fi bucuroasă să-l cânt. O să vorbesc cu formația despre asta. Acum, o să mergem să-ți dau ceva de băut și o să te conduc pe aici înainte, pentru că invitații o să înceapă să sosească și n-o să mai ai un minut liber.

- Griff e chiar în spatele nostru, zise Matt. De fapt, iată-l.

- Oh, vai de mine! Uită-te la tine. Îl atinse ușor pe reverul costumului gri-închis și se gândi ce inspirată fusese că se îmbrăcase cu rochia gri-deschis. Ești așa de elegant.

- Zeița munților, murmură el. Mi se taie răsufarea.

Îi ridică mâna și i-o sărută. Ea roși – se învățase să nu facă asta, fiind roșcată, încă din anii adolescenței.

- Mulțumesc, domnule. Noi patru arătăm aproape la fel de frumos ca încăperea. Cred că ar trebui să bem prima cupă de șampanie. Emma Kate, vreau să-ți arăt terasa. Am înșirat mici lumânări albe în copăceii din vase. E un tărâm de basm.

- Flori, și lumânări, și lumini de basm, comentă Griff în timp ce dădeau turul localului. Numai strălucire, nici pic de agitație.

Secrete și minciuni

- Am tăiat kilometri întregi de volănașe din viziunea donșoa. Bitsy, dar serios, cred că o să fie mulțumită cum a ieșit totul. S-ar putea să avem o furtună, dar nu înainte de miezul nopții.

Se bătu peste buzunar, unde ținea telefonul.

- Îmi verific mereu aplicația pentru vreme, dar deocamdată e bine. Uite-o și pe donșoara Bitsy. Nu-i așa că arată bine în rochia ei roșie, lungă? Aș face bine să mă duc să vorbesc cu ea.

- Vrei ajutor?

Ea îl apucă de mână.

- Fără discuție.

*

Dansa cu el. Nu-i veni în minte decât mai târziu că nici măcar o dată nu o mâhnise vreo amintire a altor petreceri protocolare. Niciodată nu se gândise la Richard care ar fi purtat smochingul de parcă s-ar fi născut într-unul.

Se concentra doar pe acel moment.

Dansul cu tatăl ei, care scosese la iveală câteva dintre mișcările de dans învățate pe vremea când Ada Mae îl târâse să ia lecții. Și cu bunicii ei, care o învățau în câteva mișcări de dans popular gen step – și aici rezistența mușchilor ei nu era la fel de bună ca a lui – când toba formației începu să se audă mai tare. Cu Clay, care nu avea nici un fel de ritm, și cu Forrest, care îi luase porția lui Clay.

- Cum de-ai intrat aici? îl întrebă pe Forrest. Nu porți smoching, nici măcar costum și cravată.

- Cu insigna. Îi dădu roată într-un lin pas de doi. I-am spus donșoarei Bitsy că sunt de serviciu.

- Ești?

El doar zâmbi.

- Mă consider tot timpul de serviciu și n-am pus pe mine un costum de la balul de absolvire. Sper să merg tot pe mâna asta câștigătoare.

- Nobby are costum.

- Da, dar a jurat că o să mă susțină la scuza cu serviciul.

- Cu ce l-ai mituit?

- O cafea de fițe și vreo două prăjituri proaspete de la brutărie.

Ea râse și se învârti cu el.

– Arăți cât se poate de bine în seara asta, surioară.

– Mă simt cât se poate de bine în seara asta, fratele meu mai mare. Uită-te cât de fericiți sunt cu toții. Emma Kate ar putea să lumineze de una singură tot locul.

– Ți-o iau înapoi, se băgă Griff, întrerupând dansul.

– Aș putea să te arestez pentru asta, dar treacă de la mine. Uită-acolo, o blondă care arată de parcă ar vrea să socializeze.

Shelby se uită într-acolo.

– O cheamă Heather. A lucrat cu Emma Kate la spitalul din Baltimore. E nemăritată.

– Asta-i bine.

Griff o trase spre el când Forrest se îndreptă spre blondă.

– Ai parte de un mare succes, Roșcato.

– Știu. Își puse mâinile pe spatele lui, și obrazul pe al lui. E atât de bine, la fel și cu tine. Tocmai spuneam cât de fericiți sunt cu toții. E așa de bine să știi că lumea e fericită pentru Emma Kate și Matt. Și donșoara Bitsy... Oh, ia uită-te și la ea, a apucat-o din nou plânsul și fugi la toaletă. Mă duc să văd ce-i cu ea.

Shelby întoarse capul și îl sărută ușor pe obraz.

– Nu stau mult – sau s-ar putea să dureze, dacă e o repriză serioasă de plâns. N-ar fi rău încă un pahar de șampanie, odată ce rezolv chestia asta.

– Mă asigur că te așteaptă.

Ea porni spre uși și spre toaletele din spatele lor. Și își scoase telefonul când acesta sună.

– Donșoara Suzannah? E totul în ordine?

– Nu-i nimic, scumpo. Doar că fata ta l-a uitat pe Fifi și e foc de supărată. Nu ne-am dat seama de asta decât atunci când le-am pus în pat. Am încercat să-l înlocuiesc, dar ea îl vrea doar pe Fifi.

– Nu știu cum de-am putut s-o trimit la voi fără Fifi. Nu vrem ca prima seară în care doarme la prieteni să fie ruinată. Dau o fugă până acasă să-l iau pe Fifi și îl las la voi. N-o să-mi ia mai mult de cincisprezece minute să ajung acolo.

- Îmi pare așa de rău că te-am întrerupt și ți-am pricinuit neplăceri. Bill al meu s-ar fi dus să ia cățelul, dar știu că mama ta a încuiat casa.

- Nu vă faceți griji pentru asta. Plec acum. Spuneți-i lui Callie că îl aduc pe Fifi.

O zări pe Crystal în drum spre toaletă.

- Trebuie să-ți cer o favoare. Donșoara Bitsy e înăuntru, plânge puțin, doar de fericire, știi cum e, și de emoție. Eu trebuie să dau o fugă să-l iau pe Fifi pentru Callie. Ai putea s-o consolezi puțin pe donșoara Bitsy – sau roag-o pe buni – și spune-i lui Griff, dacă îl vezi. Mă întorc în mai puțin de jumătate de oră.

- Sigur că da. Vrei să mă duc eu să-l iau pe Fifi?

- Mulțumesc, dar eu o să fiu mai rapidă.

- Oh, uite! Am vrut să-ți dau asta la salon. Rujul pe care l-am folosit pentru tine.

- Mulțumesc, Crystal. Distrează-te în continuare!

- Poți conta pe mine.

Shelby băgă în grabă rujul în buzunarul drept, și telefonul în cel stâng. Se duse cu gândul înapoi la momentul când îi făcea bagajul lui Callie. Știa că-l avea pe Fifi chiar acolo, dar...

Acum văzu, o văzu pe Callie cum îl ia pe Fifi să vorbească cu el despre faptul că înnopta la prieteni.

Și târându-l pe cățel cu ea când o urmase pe mama ei în celălalt dormitor.

Pe pervazul ferestrei, își aminti ea. Cum de omisese asta, n-avea să știe niciodată.

Era în regulă, avea să se întoarcă înainte ca cineva să-i simtă lipsa. Iar Callie și Fifi aveau să se regăsească.

Ocoli orașul, pentru că o seară de sâmbătă pe timp de vară putea fi aglomerată, și reuși să ajungă acasă în mai puțin de zece minute. Recunoscătoare pentru pantofii cu toc jos, alergă spre ușă. Îi programaseră cântecul pentru mijlocul seriei, așa că avea treizeci de minute rezervă. Dar nu mai mult.

Se repezi direct în sus pe scări și în dormitorul ei.

- Iată-te, Fifi! Îmi pare așa de rău că te-am uitat aici. Luă mult iubitul câțel de pe pervazul ferestrei și se întoarce să se repeadă afară din nou.

El păși în cadrul ușii. Degetele ei paralizară, iar câțelul îi scăpă, când el veni spre ea.

- Bună, Shelby! Nu ne-am văzut de mult timp.

- Richard!?

Părul lui era închis la culoare, un castaniu intens, neobișnuit, și îi cădea neglijent și ondulat mult peste guler. O barbă deasă îi acoperea partea de jos a feței. Purta un tricou de camuflaj și pantaloni kaki cu ghețe de armată zgâriate. O ținută pe care n-ar fi purtat-o nici mort.

Oh, Dumnezeule!

- Au spus... au spus că ai murit.

- Au spus ce am vrut eu să spună. Nu ți-a trebuit prea mult timp să dai fuga acasă și să-ți desfaci picioarele pentru un tâmplar oarecare. M-ai jelit, Shelby?

- Nu înțeleg.

- Niciodată n-ai prea înțeles tu mare lucru. Cred că va trebui să avem o lungă discuție, noi doi. Hai să mergem.

- Nu merg nicăieri cu tine.

El își duse nonșalant mâna la spate și scoase o armă.

- Ba da, o să mergi.

Arma din mâinile lui i se păru la fel de ireală precum întreaga situație.

- Ai de gând să mă împuști? Pentru ce? N-am nimic din ce ai putea tu să vrei.

- Ai avut. Arată spre fotografia de pe comoda ei.

Acum văzu ea că o desfăcuse.

- Te cunosc, Shelby. Ești o simplă țărăncuță. Un lucru pe care nu l-ai arunca niciodată - fotografia pe care mi-ai dat-o cu tine și cu copilul. Dacă mă săltau, tot n-ar fi avut nimic. Am ascuns ce-mi trebuia, lângă frumoasa mea soție și fiică.

- În spatele pozei cu noi, murmură ea. Ce-ai ascuns acolo?

- Cheia regatului. O să vorbim. Hai să mergem.

- N-o să...

-Știi unde e, zise el încet. Își petrece noaptea cu micuța ei prietenă, Chelsea. La bunica. Poate că o să merg acolo, să-i fac lui Callie o vizită.

Frica puse stăpânire pe ea, îi pătrunse în oase ca un cuțit.

-Nu. Stai departe de ea. Las-o-n pace.

-O să te omor chiar aici, ca să te găsească familia ta. Dacă trebuie să rezolv în felul ăsta, copilul e următorul pas. Alegerea ta, Shelby.

-O să merg. Doar las-o pe Callie în pace, și o să merg cu tine.

-La naiba, sigur că o să mergi. Îi făcu semn cu arma să iasă din cameră. Atât de previzibilă - așa ai fost întotdeauna, și așa o să rămâi. Am știut că erai o țintă la-ndemână, de prima dată când te-am văzut.

-De ce nu iei tu ce ai venit să iei și să pleci? Nu înseamnă nimic pentru tine.

-Și cât de departe o să ajung înainte de a-l chema pe fratele tău polițai? Pe când ieșeau din casă, el o luă cu o mână strâns de după mijloc și îi apăsă arma în coaste. O să mergem puțin, luăm mașina mea. Un minivan, Shelby? Mi-e rușine cu tine.

Tonul acela, tonul acela compătimitor. Cât de des îl auzise?

-Nu înseamnă nimic pentru tine. Niciodată n-am însemnat.

-Oh, ai fost atât de utilă. Îi sărută tâmpla, făcând-o să se infioare. Și, la început, la dracu', chiar erai amuzantă. Dumnezeu știe că erai bună la pat. Asta e. Urcă, dă-te-ntr-o parte. Tu o să conduci.

-Unde mergem?

-Într-un locșor pe care-l știu. Liniștit. Retras. Exact ce ne trebuie pentru o discuție intimă.

-De ce n-ai murit?

-Ți-ar plăcea asta.

-Jur pe tot ce am că da.

O băgă în mașină, forțând-o să treacă târâș pe locul șoferului.

-Nu ți-am făcut niciodată nimic, am făcut tot ce-ai vrut, am mers unde ai vrut. Ți-am făcut un copil.

-Și m-ai plictisit de moarte. Condu și păstrează viteza legală. Dacă o depășești sau dacă mergi prea încet, te împușc în burtă. E un fel dureros de a da ortul popii.

-Nu pot să conduc dacă nu știu unde merg.

– Mergi pe drumul lăturalnic în jurul chestiei ăsteia de-i spui oraș. Încearcă orice, Shelby, și te lichidez, după aia mă duc după copil. Sunt prea multe în joc, și am muncit și am așteptat pentru asta prea mult ca să te las să strici tu tot.

– Crezi că-mi pasă de bijuterii, de bani? Ia-i și pleacă.

– Oh, așa o să fac. La prima oră, luni de dimineată. Dacă nu veneai în dormitor, nici n-ai fi știut vreodată că am fost acolo. În aceste condiții însă, avem un weekend împreună, și după aceea am plecat. Fă doar ce ți se spune, la fel ca întotdeauna, și o să fii bine.

– Or să mă caute.

– Și n-or să te găsească. Cu o grimasă, o apăsă cu țeava armei în coaste. Iisuse, cățea proastă ce ești, crezi tu că i-am dus de nas pe toți polițiștii în tot acest timp și n-o să pot fi cu un pas înaintea unei adunături de polițai prostovani pentru o zi? Ia curba aia care merge la dreapta. Ușor și cu grijă.

– Partenerul tău a trecut pe-aici. Jimmy Harlow. Poate că o să fie mai norocos și o să te găsească.

– Nu cred.

Tonul lui îi îngheță sângele în vene.

– Ce-ai făcut?

– L-am găsit eu primul. Atenție pe serpentinele alea! N-aș vrea să se descarce pistolul ăsta.

Tremura din tot trupul, dar își menținu mâinile ferme luând curbele strânse ale urcușului.

– De ce te-ai însurat cu mine?

– Mi-a servit scopului la momentul ăla. N-am putut însă niciodată să te dau pe brazdă, n-am putut niciodată să scot ceva din tine. Ascultă la tine, uită-te la tine, ți-am dat o mulțime de bani, te-am învățat cum să-ți cumperi hainele potrivite, cum să organizezi un di-neu, și ești încă o țărancă ignorantă de pe dealurile din Tennessee. Mă uimește că nu mi-am dat seama ce-i în capul tău până acum.

– Ești un hoț și-un escroc.

– Ai dreptate, scumpo. Strâmbătura i se transformă într-un rânjet vesel. Și sunt al naibii de bun. Tu? N-ai fost bună niciodată la nimic. Mergi pe drumul ăsta jalnic la stânga. Ușurel acum.

Poate că o credea ignorantă, inutilă, maleabilă, dar cunoștea dealurile acelea. Și avea o idee destul de clară încotro se îndreptau.

– Ce s-a întâmplat în Miami? În urmă cu atâția ani, întrebă ea, vrând să-l facă să vorbească, să-l distragă, în vreme ce-și ducea mâna stângă la buzunar.

– Oh, o să vorbim despre asta. Avem o grămadă de lucruri de discutat.

Să scrie mesaje în timp ce conducea, se gândi ea, străduindu-se să nu dea frâu liber deznădejdii, era primejdios.

Spera din tot sufletul să reușească s-o facă bine.

Căci, cu toate că știa dealurile, credea că-l știe și pe bărbatul care stătea lângă ea acum. Și credea că intenționa s-o omoare înainte de a-și fi terminat treaba.

Capitolul 30

Drumul de țară întunecat urca sinuos și îi oferi un motiv să reducă viteza. Lăsa să i se vadă frica – nu era momentul pentru manifestarea aroganței; etalarea fricii putea fi încă o armă. Sau cel puțin un scut, se gândi ea, băgând mâna în buzunar și rugându-se să reușească să tasteze un mesaj coerent.

– De ce n-ai fugit, pur și simplu?

– Eu nu fug, zise el cu același zâmbet de automulțumire întipărit pe față. Eu sunt la cârmă. Tu erai exact ce aveam eu nevoie să-mi consolideze noua mea identitate după treaba din Miami. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că ai fi inutilă în escrocherie, dar te-ai descurcat pe post de acoperire temporară, și-ncă una bună.

– Aproape cinci ani, Richard?

– Nu m-am gândit niciodată să te țin lângă mine atâta timp. După aia, ai rămas gravidă. Eu reacționez rapid, îi reaminti el. Cine o să caute un familist, un tip cu o nevastă simpluță și cu un plod? Și a trebuit să aștept cu prada, ca să se așeze apele. Și pe Melinda să iasă din pușcărie. A făcut un târg al naibii de bun – trebuie să-i dai partea ei. Mă gândeam că o să ia de două ori pe-atât și că o să fie destul timp să se răcească treaba și să-mi acopăr urmele. Dar mă surprindea mereu.

– Ai omorât-o.

– Cum puteam? Sunt mort, îți amintești? Fă la dreapta aici. Aproape am ajuns.

Pe-acolo nu era nimic în afară de câteva cabane – cel puțin așa era când părăsise ea orașul.

Apăsă pe tasta Trimis – spera – pentru că trebuise să pună mâna stângă înapoi pe volan.

– Dar nu ești mort și ai ucis-o.

– Și cine sunt idioții care o căutau? Jimmy. Eu sunt liber. Și așa o să și rămân. Și când o să-mi iau ce-i al meu luni dimineață, o să fiu liber cu milioane în buzunar. Planuri pe termen lung, Shelby, astea cer multă răbdare. Asta m-a costat ceva mai mult de un an pentru fiecare cinci milioane. Asta-i o afacere al naibii de bună, privind în perspectivă. Oprește chiar lângă camioneta aia.

– Cine mai e aici?

– Acum nimeni.

– Dumnezeu, Richard, a cui e baraca asta? Pe cine-ai omorât?

– Un vechi prieten. Oprește motorul, dă-mi cheile. Din nou, o împunse cu țeava armei. O să rămâi acolo unde ești până când o să vin eu după tine. Încearcă orice – orice – și te împușc. După aia, mă duc după Callie. Știu oameni care ar plăti bani buni pentru o fetiță drăguță de vârsta ei.

Nu știuse că o poate dezgusta și mai mult.

– E copilul tău. E sângele tău.

– Crezi oare că-mi pasă?

– Nu. Mâna ei era din nou în buzunar, tastând nebunește. Nu cred că-ți pasă de ceva sau de cineva. Și aș face orice s-o protejez pe Callie.

– Păi, atunci, restul weekendului o să fie fără probleme rezervat pentru amândoi.

Se gândi să blocheze ușile când el ieși, doar ca să-i dea mai mult timp să trimită următorul mesaj. Dar n-ar fi făcut decât să-i ațâțe furia. Mai bine îl făcea să creadă că era complet neajutorată.

Nu era prea departe de adevăr.

Când ocoli mașina și îi deschise portiera, ieși supusă.

– Asta-i căsuța noastră. Folosi lanterna stilou să arunce o rază subțire de lumină, indicând drumul spre o baracă mică, nefinisată.

Pantofii ei scârțâiră pe scurta potecă pietruită ce ducea spre o verandă păraginită. Vreo câteva scaune vechi, o masă șubredă. Nimic din ceea ce vedea nu putea fi folosit drept armă.

Puse lanterna înapoi în buzunar și îi dădu o cheie.

– Deschide ușa.

Făcu ce i se spuse și, sub amenințarea armei, păși de pe verandă în baraca întunecată. Tresări când el aprinse lumina – nu se putu abține. Era galbenă și slabă, provenind de la becurile fixate pe o roată de căruță atârnată de tavanul înclinat.

– Eu îi spun Gunoii din Orașul Țărănoilor. Nu-i mult, dar e a noastră. Stai jos.

Când nu se mișcă destul de repede, o îmbrânci înspre un scaun tapisat cu stofă roșu cu verde. Se apucă de el, se întoarse să se așeze și văzu sângele de pe dușumea; petele duceau spre o ușă închisă.

– Da, o să cureți astea, apoi am o lopată cu numele tău pe ea. O să-l îngropi pe Jimmy, să mă scutești de efort.

– Toate astea pentru bani?

– Întotdeauna e vorba de bani. Emoția, lumina care o atrăsese de prima dată spre el, străluci. Dar acum o văzu exact așa cum era. Dură și falsă. Chiar dacă sunt ai altcuiva.

– În special, neghioabo, în special dacă sunt ai altcuiva. Asta-i șmecheria. Mă duc să-mi iau o bere. Îi trimise un zâmbet larg. Vrei ceva, scumpo?

Se dădu în spate spre mica bucătărie deschisă, când ea nu spuse nimic.

Era atât de sigur că era înmărmurită de spaimă, se gândi ea, că nici măcar nu se obosise să o lege. Își ținea mâinile încleștate în poală, cu încheieturile albite. Dar, pe lângă frică, furia începea acum să o cuprindă din ce în ce mai mult.

Lampa, se gândi ea, aceea de pe masă, cu ursul negru ghemuit lângă trunchiul unui copac. Ar putea fi destul de grea, dacă ar putea pune mâna pe ea.

În bucătărie, ar putea găsi cuțite.

Își închipui că pușca Winchester de deasupra căminului nu era încărcată. Dar poate că nu.

Și mai era o placă gravată pe patul armei unde scria „William C. Bounty“.

Slăbi strânsoarea degetelor, își lăsă mâna să-i alunece spre buzunar și se opri din nou când Richard se înapoie, așezându-se vizavi de ea.

– Nu-i așa că-i confortabil?

– Cum ai făcut-o? Cum ai supraviețuit accidentului acvatic?

- Supraviețuire, cu asta mă ocup. Melinda leșea din pușcărie. N-am ținut cont de Jimmy că o să dea buzna; a complicat puțin lucrurile. Nu-l credeam așa. Dar Melinda, știam că o să fie o problemă. Întotdeauna era ca un câțel cu un os, nu-i dădea drumul niciodată, așa că trebuia să mă ocup de ea înainte de a pune mâna pe bani.

Se lăsă pe spate, evident relaxat.

- M-am bizuit mereu pe acești cinci ani - și a fost cât pe ce. Așa că... o mică vacanță cu familia, tragedia lovește, și din nou dispar din peisaj.

- Am fi fost cu tine, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit Calle. Când ochii lui luciră, înțelese, îngrozită cu adevărat. Aveai de gând să ne ucizi. Aveai de gând să-ți ucizi propriul copil.

- Vacanța tinerei familii se sfârșește cu o tragedie. Se mai întâmplă.

- N-ai fi putut scăpa cu asta. Dacă autoritățile nu te-ar fi vânat, familia mea ar fi făcut-o.

- Nu și dacă aș fi murit încercând să te salvez pe tine. Așa ar fi trebuit să se întâmple. Aș fi petrecut câteva zile descriindu-ne cu pe o familie mică și fericită - oamenii tind să creadă ce văd. Un cuplu frumos, o fetiță drăguță. Apoi, am fi ieșit să ne distrăm cu barca. Am fi mers destul de departe, și-aș fi turnat niște vin pe gât, aș fi așteptat până la lăsarea înserării.

Luă o gură de bere și îi zâmbi.

- Arunc copilul peste bord, și pun pariu că ai fi sărit imediat după ea. N-aș fi avut nevoie să vă taxez drept victime ușoare.

- Ești un monstru.

- Sunt un învingător. Aș fi scufundat barca, mi-aș fi luat echipamentul de scufundări. Cu noua mea identitate și un schimb de haine într-un sac impermeabil, aș fi reușit să ajung la Hilton Head în câteva ore. Ceea ce am și făcut - fără tine.

- Furtuna.

- Un bonus neașteptat.

- Ai fi putut muri acolo. De ce să riști să mori?

- N-ai priceput, n-o să pricepi niciodată. Se aplecă spre ea, lumina aceea strălucind din nou. Asta-i *șpilul*, asta-i adrenalină. Tot ce aveam de făcut era să arunc rezervorul în aer, să iau un taxi și să recuperez mașina pe care am lăsat-o în parcare pe termen lung din aeroport.

Să conduc spre Savannah și spre caseta mea de valori de acolo. N-aș fi avut nevoie de asta dacă, la dracu', aș fi găsit cheia pentru cutia mea din Philadelphia.

Se uită la ea în timp ce sorbea din nou din bere.

- Ai găsit-o tu. Unde era?

- În buzunarul jachetei tale de piele, aia arămie pe care ți-am făcut-o cadou de ziua ta de naștere, acum doi ani. Scăpase printr-o găurică în căptușeala jachetei.

- Păi, măi să fie al dracului. Scoase un fel de răs și își scutură capul la fel cum ar fi făcut-o când rata o lovitură de golf. Chestia aia mi-ar fi economisit timp și efort. În orice caz, sunt mort. La modul în care a ieșit treaba, tu a trebuit să joci rolul văduvei îndurerate. Cum ți s-a potrivit?

- Îmi doresc să fi fost adevărat.

El râse, închinând berea în cinstea ei.

- Venind pe coclaurii ăștia, ți-a revenit și ceva din obrăznicia aia. Hai să vedem dacă puțină șmotruială o scoate din tine.

Se ridică și se întoarse în bucătărie.

Când luă o sticlă cu înălbitor și o perie de frecat, ea se ridică în picioare.

- Vrei să curăț sângele?

- O să cureți sângele, doar dacă nu vrei să-l cureți și pe al tău împreună cu ăsta.

- Nu pot...

El își luă elan cu dosul mâinii stângi, rapid ca un șarpe, lovind-o pe pomeți destul de tare ca s-o expedieze, poticnindu-se, înapoi pe scaun.

Nu știa de ce lovitura o șocă, acum că-l cunoștea cu adevărat. Dar n-o mai lovise până atunci.

- Dumnezeuule! Am vrut să fac asta de *ani întregi*! Satisfacția furioasă de pe fața lui îi îngheță sângele în vene. Putea, și ar fi făcut mai mult decât s-o doboare la pământ, dacă l-ar fi contrazis.

Și, din nou, furia ei depășea frica.

Dar lăsa să se vadă doar frica.

– Am vrut să zic că am nevoie de o găleată. Îmi trebuie o găleată cu apă și... și un mop. Nu pot să curăț doar cu înălbitor și o perie. Asta-i tot ce-am vrut să zic. Te rog, nu mă mai lovi.

– De ce dracu' n-ai spus așa?

Își lăsă capul în jos și, gândindu-se că nu avea s-o mai vadă nicio-dată pe Callie, familia ei, pe Griff, începu să lăcrimeze.

Lasă-l să vadă lacrimile, se gândi ea, lasă-l să creadă că doar atât pot.

– Dac-a-ncepi să bocești, o să te ating mai tare decât din dragoste. Du-te de găsește o blestemată de găleată. Doar o mișcare să faci, și o să-ți speli propriul tău sânge.

Ea merse în bucătărie, cercetând încontinuu cu privirea. Nu exista un suport pentru cuțite, dar cu siguranță că era vreun cuțit în sertar. Mai erau pe plită și o cratiță zdravănă din fontă și un ibric de cafea. Plin cu cafea fierbinte, putea fi o armă.

Se uită sub chiuvetă, își cântări opțiunile și acolo, apoi într-un dulap nu foarte încăpător. Acolo găsi mătură, mop și găleată. Niște frânghie veche, un lanț ruginit, butan lichid pentru brichetă, un insecticid spray.

Se gândi să ia insecticidul să țintească spre ochi pentru că spray-ul cu piper era în poșeta pe care o lăsase în mașină. Dar el venise după ea.

Ea scoase mopul și găleata, pe care o umplu cu apă și detergent.

O cără lângă cea mai mare pată de sânge.

– Trebuie să mă duc la baie.

– Stai așa! o avertiză el.

– O să fac ce-mi spui să fac. Vreau doar să termin cu asta, Richard, dar trebuie să mă duc la baie.

El miji ochii. Ea își ținea privirea în pământ și umerii căzuți.

– Uite-acolo. Ușa stă deschisă.

– Dacă nu pot avea intimitate, măcar nu te uita la mine.

Merse spre mica baie – poate vreun brici în vechiul dulap de doctorii? O fereastră prea mică să se strecoare prin ea, dacă i s-ar ivi ocazia.

Lăsă în jos colacul de la WC, în vreme ce el rămase în ușă.

– Doar nu te uita la mine! Lăsă să-i scape un oftat înăbușit. Ușa e deschisă, rămâi acolo. Te rog doar să nu te uiți la mine. Pentru numele lui Dumnezeu.

El se sprijini de cadrul ușii și își ridică ochii spre tavan.

- Îngrozitor de fandosită pentru cineva care abia a depășit faza cu făcutul la budă în curte.

Ea își reprimă stinghereala, își ridică fusta și își dădu jos chiloții. Apoi băgă mâna în buzunar.

Te rog, Dumnezeule, dacă mă auzi, fă să aibă sens. Fă să se transmită.

Când termină, era toată roșie la față.

- Iisuse, uită-te la tine, transpirată, pătată, părul care nici de cuib de șoareci nu-i bun. Nu știu cum de mi s-a sculat vreodată cu tine.

Ea scufundă mopul în găleată, îl stoarse și începu să spele sângele.

- Și care-i riposta ta? Sentimente rănite. Scoase niște sunete plângăcioase. Doamne, ce slabă ești! Crezi că nătărăul ăla pe care-l regulezi tu acum o să rămână cu tine?

- Mă iubește.

Spunând asta, știind asta o liniști.

- Dragoste? Ești doar o muiere disponibilă. Asta ai fost mereu și asta o să rămâi. O muiereșcă ce se bălăcește într-un iaz dintr-o văgăună.

Ea îngheță și își ridică încet privirea.

- Ne-ai spionat, m-ai spionat?

- Aș fi putut să vă lichidez pe amândoi. Își ridică arma și o îndreptă spre capul ei. Poc, poc. Dar voiam să i-o pun în cârcă lui Jimmy. Așa, se închidea cercul.

- Dar l-ai omorât pe Jimmy.

- O schimbare inevitabilă de planuri. Nu-ți face tu griji. M-am ocupat eu de asta. Tu dă-i bătaie cu treaba, Shelby.

*

Griff fu prins în conversații despre construcții cu Derrick, pierzând noțiunea timpului. Avea șampania lui Shelby, dar tocmai ea lipsea. Făcu privirea roată și constată că Bitsy revenise; puțin înlăcrimată, dansa cu viitorul său ginere.

Probabil că Shelby se ocupa de o altă mică criză, se gândi el, dar porni s-o caute.

- Hei, Griff, hei! Se apropie Crystal, arătând spre paharul de șampanie. Asta-i de luat? Îl luă și bău cu nesaț. Am nevoie de el după

ce-am potolit-o pe donșoara Bitsy. Dădea apă la șoareci mai ceva ca o țeavă spartă.

- Se pare că tu și cu Shelby ați avut succes.

- Oh, am fost doar eu - de-asta te căutam, dar am fost acostată de mai multe ori. E o petrecere dată naibii! Shelby a trebuit să dea fuga până acasă un minut. Să-l ia pe Fifi pentru Callie. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum, cred.

- Când a plecat?

- Oh, nu știu exact, pentru că eram ocupată cu jelitul, apoi cu sora donșoarei Bitsy - i se spune Scumpete?; a intrat și ea, așa că se smiorcăiau amândouă. Cred că acum vreo douăzeci de minute, sau așa ceva. Ar trebui să se întoarcă sau e pe drum.

Teama îl luă în stăpânire ca un val. Își scoase brusc telefonul, vru s-o sune și văzu semnalul unui mesaj recepționat.

- E Shelby.

- Ei, vezi? Crystal îl bătu pe mână. Îți spune doar că e pe drum încoace, cred. Nu-i nevoie să te arăți atât de îngrijorat, scumpule.

Dar când văzu mesajul, îi fugi pământul de sub picioare.

- Unde-i Forrest?

- Forrest? Tocmai l-am văzut într-acolo, flirtând cu o blondă drăguță. Eu...

Dar Griff plecase deja, ca o furtună. O tăie pe ringul de dans, ignorându-i pe cei care-l salutau. Îl zări pe Forrest, și probabil că sentimentele i se oglindeau pe față. După o privire nepăsătoare în direcția sa, ochii lui Forrest înghețară.

Plecă de lângă blondă fără un cuvânt.

- Ce s-a întâmplat?

- A dat de necaz.

Griff îi întinse telefonul.

*richard viu cu arma mă slește să conduc pe black drango vst pe bb
rd nr înmatr ky¹ 529kpe*

- Hristoase!

- Ce e BB Road?

¹ Ky, respectiv KY, prescurtare de la Kentucky (n.tr.)

- Black Bear Road. Stai. Forrest îl apucă de braț pe Griff, înainte ca prietenul lui să poată pleca. N-o s-o găsești conducând ca nebunul peste dealuri.

- N-o s-o găsesc nici dacă stau aici.

- N-o să stăm. Nobby e acolo, la bar. Ia-l. Eu îi chem.

- Eu mă duc după ea, Forrest.

- Nu spun altceva, dar avem mari șanse de a o găsi. Ia-l pe Nobby.

Îl traseră pe Nobby afară și pe Clay și pe Matt împreună cu ei.

- O să facem asta cu cap, începu Forrest. Doi oameni pe echipă. Șeriful adună mai mulți chiar acum. O să acoperim zona de la vest de oraș. Există posibilitatea ca el să meargă pe drumurile laterale. Clay, uită-te aici.

Clay îi strânse umărul lui Forrest și se aplecă să se uite la harta din telefon.

- Tu și Nobby o să acoperiți zona asta. Fii cu ochii-n patru după mașina aia, numărul ăla de înmatriculare. Matt, ești sigur de asta?

- Ca dracu' de sigur.

- Vreau ca tu să te duci în oraș, să te întâlnești cu șeriful, el o să..

- Ce se întâmplă aici? Viola ieși. Ce s-a întâmplat? Unde-i Shelby? Griff așteptă o clipă.

- Îți pierzi timpul gândindu-te ce să spui sau nu, Pomeroy. Richard e în viață - nu știi cum - și a pus mâna pe ea. Mergem după ea.

Ea se albi brusc la față, iar ochii începură să-i ardă ca un foc albastru.

- Băiete, dacă organizezi o poteră, eu și bunicul tău ne băgăm.

- Buni...

- Ia nu mă lua tu pe mine cu buni, se răsti ea la Forrest. Cine te-a învățat să tragi cu arma?

- Eu plec acum, zise Griff.

- Nobby, organizează tu de-aici, da? Eu și Griff plecăm.

- Callie! strigă Viola.

- E bine, a verificat Griff și avem un om care stă în casă acum. Forrest își văzu de drum, deschise cutia din laterala camionetei și scoase o pușcă Remington cu percuție laterală și o cutie cu muniții.

- Te-am văzut trăgând, așa că știu că te descurci.

Trasul la ținta era tot ce făcuse Griff vreodată, dar nu îl contrazise.

Forrest se urcă în camionetă și își scoase pistolul favorit Colt din cutia de mănuși.

- O s-o salvăm, Griff.

- Nu și dacă stăm aici, așa n-o s-o salvăm.

- Contez pe tine să-ți ții firea.

Chiar când vorbea, Forrest apăsă pedala și demarară în trombă.

- O să ținem deschis telefonul tău, în caz că va putea să-ți trimită un alt mesaj. Folosește-l pe-al meu pentru a te coordona cu celelalte echipe pe măsură ce înaintează. Șeriful a anunțat deja agenții federali. Ei au echipamente pe care noi nu le avem aici în Ridge și tehnicieni mai buni. Dacă Shelby nu se pierde cu firea și își ține telefonul deschis, o vor localiza.

- Cu siguranță că a urmărit-o sau a fost în casă atunci când s-a întors.

- O să aflăm când o s-o recuperăm.

- Sigur el e cel care a omorât-o pe femeie.

Fața lui Forrest era ca de piatră, în timp ce acul vitezometrului se ridica.

- Nu te-aș contrazice.

- Cred că l-am văzut. Am avut o presimțire rea în legătură cu tipul pe care l-am văzut când am dus-o pe Callie la librărie, apoi în parc. M-a jucat pe degete.

- Hai să ne facem griji despre prezent.

Prezentul aducea teama ce-i sfâșia inima, mintea, măruntaiele.

- Trebuie să aibă undeva un loc unde să se ducă. Shelby spunea că el nu făcea niciodată ceva fără motiv.

- O să-l găsim și o s-o luăm înapoi, teafără.

Înainte ca Griff să poată răspunde, telefonul îi semnaliză din nou.

- E Shelby, iisuse, are nervi de oțel. Se strădui să citească mesajul ilizibil pe când zburau pe serpentine.

- Old Hester Road, cred că vrea să spună Hester.

- Știu unde zice că e. E Odd Hester. Niște barăci împrăștiate și vechi campinguri, standuri pentru cerbi, pe-aici în sus. Departe. Transmite-i informația lui Nobby, și el o să preia problema de aici.

- Ce dracu' vrea cu ea?

- Indiferent ce vrea, n-o să capete.

Frica devenea chinuitoare.

– Cât de departe suntem?

– Destul de departe, dar mergem al naibii de repede fața de ei. Adu-i și pe ceilalți aici, Griff.

Transmise datele, apoi își smulse cravata.

N-avea de gând s-o piardă. Nu avea s-o piardă. Callie nu avea să-și piardă mama. Orice trebuia făcut, avea să se facă. Se uită la pușca din poala lui.

Orice trebuia făcut.

– Mai trimite unul. *Drumul bătătorit dreapta, după standul mulberry. O baracă izolată. Camionetă.* Este deja o camionetă la baracă.

– Poate că mai sunt ostateci. Sau poate că e vechiul lui partener. Informează-i și pe ceilalți.

Griff nu putea spune cum de Forrest menținea camioneta pe drum, la viteza aceea, luând curbele din scurt cu scârțâit de cauciucuri. Nu o dată, derapaseră cu roțile din spate, sau cauciucurile atinseseră acostamentul îngust.

Și cu toate astea, nu era destul de repede.

– Trimite ceva... zice... William, vrea să zică William. William Bunty.

– Bounty, îl corectă Forrest. Știu unde e. Ne ghidează mai repede decât ar putea-o face blestemații ăia de agenți federali.

– Cât de departe?

– Zece minute.

– Să fie mai puțin.

Cu mâinile reci ca oțelul, Griff începu să încarce pușca.

*

Shelby goli de două ori găleata și o umplu din nou.

Trăgea de timp, pentru că nimic nu putea să îndepărteze petele de pe vechea podea de lemn.

Dar turnă mult înălbitor din găleată pe pată și se așează în patru labe să o frece.

– Ei vezi, ăsta-i genul de muncă potrivit pentru tine.

– Să freci podele e o muncă cinstită.

- Muncă de ratat. Ai trăit regește o vreme. Ți-am oferit asta. Ți dădu un șut în fund cu piciorul. Ți-am oferit o bucățică de viață luxosă. Ar trebui să fii recunoscătoare.

- Mi-ai dat-o pe Callie, așa că sunt recunoscătoare. Ai vrut întotdeauna să-i omori, nu-i așa, pe oamenii cu care ai fugit, pe femeia cu care ai trăit - a spus că te-ai însurat cu ea. Așa e?

- Nu mai mult decât m-am însurat cu tine. Să creadă că am făcut-o, a fost cam singurul moment cu adevărat prostesc pe care l-a căpătat când eram împreună. Femeii, n-ai ce-i face. Sunt programate să fie neghioabe. Dar n-ar fi renunțat, chiar și crezând că am murit. Ți voia partea ei. Se apropiase prea mult. Am mers exact în spatele ei, ieșind din bomba aia unde cântai tu pentru o șleahtă de țărânoi. Ți scutură capul și o ocoli pe când ea trudea. Te-am salvat de la o viață de rușine, crezând că ai putea face vreodată ceva cu vocea ala mediocră. Și fața lui Mel când m-a văzut? De neprețuit. Retrag ce-am spus - asta a fost al doilea moment al ei de prostie. A lăsat geamul în jos, a spus: „Jake. Ar fi trebuit să știi”. Astea au fost ultimele ei cuvinte, și, da, ar fi trebuit.

- Te iubea.

- Vezi ce-ți aduce dragostea? Ți mai dădu un șut. E o altă înșelătorie. Ea se așază pe călcâie, apoi se ridică încet cu găleata în mână.

- O să-mi trebuiască mai mult ca să scot pata aia. Mai e?

- Ai destul chiar aici.

- Da, dar îmi trebuie ca să...

Ea i-o aruncă, înălbitor pur cu o nuanță roșiatică de sânge, direct în față.

Când el urlă, ea avu de ales: să ia arma sau să alerge spre ușă. Era prea mânioasă ca să alerge.

Ți lovi, țintind spre vintre. Podeaua era destul de umedă ca să fie puțin alunecoasă, motiv pentru care rată puțin lovitura. Dar Ți atinse. Chiar pe când încerca să pună mâna pe armă, el trase, orbește și sălbatic.

Ți răsunară urechile. Se feri, apucă mopul, sperând să-l lovească mai bine în testicule cu mânerul. Dar mâna lui rapidă o apucă de păr, producându-i o durere cruntă a scalpului.

Îl lovi brusc cu cotul tot sub centură, și știu că îl nimerise, știu că îi provocase durere. Dar acum era la fel de turbat ca și ea și o târî prin încăperea ca pe un preș.

– Căteea, căteea ce ești!

Ea se rostogoli. Nu era sigură dacă mai vedea ceva, spera să fie orb. Disperată, își scoase un pantof și îl azvârli prin cameră, sperând ca el să se ducă după sunet.

Dar el se îndreptă încet spre ea, cu ochii înroșiți.

– Acum, nu numai că o să te omor, dar mai întâi o să te chinui.

Își frecă ochiul stâng cu mâna liberă.

Înrăutățise lucrurile, știa. Dă Doamne să fie mai rău!

– Să începem cu o rotulă.

Își adună forțele pentru a primi durerea, apoi se ghemui șocată când ușa unde se opreau petele de sânge se deschise.

Richard se întoarse, clipind din ochii arși și tulburi pe când muntele de om plin de sânge îl izbi cu putere.

Zgomote groaznice, mormăieli, mârâieli, pârâitul pumnului pe os. Dar singurul sunet care conta era zăngănitul armei care îi sări lui Richard din mână când fusese izbit și ateriză pe podea.

Ea sări după armă, dar aproape că o scăpă din nou din mâinile alunecoase de detergent și sudoare.

Se ridică în genunchi, se apăsă puțin și prinse arma cu amândouă mâinile.

Uriașul sângera, și oricare ar fi fost forța care-l adusese în încăperea și spre bărbatul care-l împușcase, se risipea acum. Richard își ținea mâinile în jurul gâtului omului. Strângând, strângând.

– Mort. Am crezut că ai murit, Jimmy.

Și eu am crezut același lucru despre tine, se gândi ea, și vorbi cu un calm rece.

– Richard.

El își roti capul. Se întrebă cum arăta privită prin ochii aceia arși. Speră să aibă chipul răzbunării.

Își dezveli dinții și scoase un hohot scurt de râs.

– N-ai tu curajul ăla.

Se năpusti asupra ei.

Auziră primele împușcături când Forrest întoarse mașina pe drumul accidentat.

Toate planurile de a se apropia în liniște, unul în față, altul în spate, în timp ce ajutoarele veneau din urmă, se năruiră.

El apăsă la maximum accelerația și derapă pe pietriș când se auziră alte împușcături.

– Intră repede! strigă Forrest sărind amândoi din mașină pe ambele părți. Dacă e-n picioare, doboară-l.

Izbiră amândoi ușa. Griff ridică pușca.

Dar Richard era deja la pământ.

Ea îngenunche pe dușumea, ținând pistolul cu ambele mâini. Avea sânge și vânătăi pe față. Rochia îi era ruptă la umăr, unde avea mai multe vânătăi.

Ochii îi erau reci și firoși, părul, o flacără sălbatică ce se revărsa haotic.

Nu arătase și nu avea să arate niciodată mai frumoasă în ochii lui Griff.

Balansă arma spre ei și văzu că-i tremurau mâinile. Apoi lăsă jos mâinile tremurânde.

– Cred că de data asta e mort. Cred că l-am omorât. Cred că-i mort acum.

Griff împinse pușca către Forrest. Inima începu să-i bată din nou când o luă în brațe.

– Ești cu mine. Ești în regulă. Ești aici cu mine.

– Să nu-mi dai drumul.

– Nu. Se retrase doar puțin, atât cât să-i ia pistolul dintre degetele încleștate. Te-a lovit.

– Nu atât de rău pe cât ar fi vrut. Callie.

– E bine. E în siguranță. Doarme.

– A spus c-o omoară dacă nu plecam cu el. A spus că o să meargă după ea. Se uită spre fratele ei care își apăsă degetele pe gâtul lui Richard. Trebuia s-o apăr.

– Ai făcut ce trebuia să faci, îi spuse Forrest.

– E mort?

- Respiră. Amândoi respiră, dar cu siguranță că sunt praf. Depinde de doctori și de Dumnezeu dacă o să scape.

- El l-a împușcat, l-a împușcat pe cel solid - Jimmy - și a crezut că l-a omorât, dar nu era mort. L-am aruncat cu înălbitor în ochi, dar n-a fost suficient. Cred că am alunecat când l-am lovit în testicule, și el m-a apucat de păr. Avea de gând să mă împuște, dar a intrat celălalt ca un demon din iad. Am luat arma. Am luat arma, și tipul ăla masiv nu mai putea să lupte, pentru că sângera foarte tare. Richard îl sugruma. L-am strigat pe nume. Am spus „Richard“, așa că s-a uitat la mine. Nu știu de ce m-am gândit că asta o să-l oprească. Mă credea ultimul om din lume. Credea că sunt slabă și umilă. Așa a spus. A spus că n-am curaj și a venit către mine. Am avut curajul să-l împușc de trei ori. Cred că de trei ori. Abia a treia oară a căzut.

Forrest se mișcă, se ghemui și se uită drept în ochii ei.

- Ai făcut ce a trebuit să faci.

Ochii ei își pierdură înverșunarea, deveniră sticloși din pricina lacrimilor.

- Trebuie să-ți iei vorba-napoi.

- Ce trebuie să-mi iau înapoi, fetițo?

- Că trag prost.

Cu genunchii tremurând, Forrest își rezemă fruntea de a ei pentru o clipă.

- Retrag ce-am zis. Scoate-o de aici, Griff. Mă ocup eu.

- Sunt bine.

Decât să o contrazică, Griff o luă în brațe.

- Ai venit. Îl atinse pe obraz. Am știut că o să vii, într-un fel. N-am știut dacă am reușit să trimit mesajele, sau cui anume le transmiteam. Am luat contactele din lista alfabetică, așa că trebuia să fi fost tu sau Forrest sau buni, poate bunicul. Știam că dacă se transmiteau, o să vii. O să rezolvi asta.

- Ai rezolvat tu singură înainte să am eu ocazia.

- A trebuit să... Vine cineva. Își înfipse degetele în umărul lui. Luminile. Cineva...

- Ajutoarele. Ești în siguranță acum. Își întoarse fața spre părul ei. Ai făcut să vină întreaga secție de poliție din Rendezvous Ridge, și Dumnezeu știe cine mai vine.

– Oh, atunci e-n regulă. Vrei să mă duci la Callie? Nu vreau s-o trezesc. Nu vreau să mă vadă până când nu mă spăl, dar trebuie s-o văd. Ei, Doamne, aia e mașina bunicului. Pune-mă jos. Pune-mă jos ca să nu se sperie.

O lăsă jos pe picioarele ei, dar o ținu în continuare cu o mână. Când văzu că tremură, își dădu jos jacheta și i-o puse pe umeri pe când bunicii ei coborâră din mașină.

– Sunt bine. Nu sunt rănită. Sunt...

Restul fu o șoaptă înăbușită în umărul bunicului ei. Îl simți cum tremură și știi că plângea. Plânse și ea puțin împreună cu el pe când ceilalți se apropiară.

– Unde-i nemernicul? întrebă Jack.

– Înăuntru. L-am împușcat, bunicule. Nu-i mort – iarăși –, dar l-am împușcat.

Jack îi luă fața în mâini și îi sărută obraji uzi.

– Lasă-mă să-mi văd fata. Viola o îndepărtă și îi studie fața. Ai fost născută să ai grijă de tine și de ai tăi. Ai făcut ce-ai fost născută să faci. Acum, o să te ducem acasă și...

Se opri și se îndreptă de spate.

– Griff o să te ducă acasă, se corectă Viola. Mama și tatăl tău sunt la Suzannah cu Callie. Doar ca să stea acolo în timp ce ea doarme. Trebuie să-ți audă vocea.

– O să-i sun imediat. Am avut telefonul în buzunar. El n-a știut că îl aveam. Cred că n-a știut niciodată nimic despre mine. Domnule șerif.

Își simțea capul prea ușor și privirea i se întunecă preț de câteva secunde când Harding se apropie de ea.

– L-am împușcat. A vrut să mă omoare, așa că l-am împușcat.

– Vreau să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

– I-a relatat lui Forrest totul, întrerupse Griff. Trebuie să plece de aici, ca să-și vadă fiica.

Șeriful Harding o atinse pe obrazul unde Shelby fusese lovită.

– El ți-a făcut asta?

– Da, domnule. A fost prima dată când m-a lovit. Cred că va fi și ultima dată.

– Mergi acasă acum, scumpo. O să trec pe-acolo mâine ca să vorbim.

Îi luă ceva timp. Clay năvăli, o ridică în brațe și o ținu agățată ca și cum nu mai voia să-i dea drumul. Mai era și Matt, care-i dădu telefonul lui după ce o îmbrățișă, așa încât să poată vorbi cu Emma Kate.

– Spune-i lui Forrest că-i iau camioneta.

Griff se îndepărtă de baracă, de sânge, de lumini, apoi se opri la cotitura spre drum.

O trase înspre el și o ținu strâns.

– Am nevoie de un minut.

– Poți să stai așa cât vrei. Ea începu să se relaxeze lângă el. Oh, la dracu', Griffin, am uitat să le spun! Richard are o cheie în buzunar – sau cred că-i acolo. Era în rama aia de fotografie, cea în care era poza mea cu Callie. Spunea că se duce luni de dimineață la bancă și cred că se referea la una dintre băncile de aici, din Ridge. Acolo a pus bijuteriile, cred că și timbrele. Le-a depus exact aici, în banca din Rendezvous Ridge.

Ținând ochii închiși, Griff doar inhală mireasma părului ei.

– Cine s-ar fi gândit să le caute acolo?

– Cred că a fost viclean în privința asta. Trebuie să le spun.

– O să le spui. Mâine e destul de bine. Au așteptat cinci ani. Mai pot aștepta încă o noapte.

– Încă o noapte. Vreau un duș fierbinte și o găleată de apă, și vreau să ard rochia asta. Dar mai mult decât orice, vreau s-o văd pe Callie.

– Asta-i prima chestie pe listă.

– Știi să mergi înapoi spre Ridge de aici?

– Habar n-am.

– E-n regulă. Îi luă mâinile într-ale ei. Eu știu. Știu eu cum să ajungem acasă din nou.

Epilog

Shelby căzu într-un somn adânc multă vreme, alinată de vederea copilului ei adormit și de agitația mamei, de examinarea blândă, dar minuțioasă a tatălui ei.

Soarele strălucea cu putere în înaltul cerului când se trezi, transformând dealurile pe care le iubea într-o lucire verde, inundate de lumina furtunii care se abătuse pe-acolo în vreme ce ea dormise.

Probabil că se cutremurase când se uitase la fața ei în oglindă, la vânătaia purpurie de pe pomeți. Și se cutremură din nou, scoțând un sunet de durere, când o apăsă cu degete șovăielnice.

Dar își reaminti că avea să se vindece.

Nu avea să-i îngăduie lui Richard să-i lase vreo urmă pe trup. Sau în amintirea familiei sale.

Auzi voci când coborî și le urmă în bucătărie.

Îl văzu pe Griff, stând rezemat de bufet și zâmbindu-i bunicii, și pe bunicul dându-i instrucțiuni lui Matt despre o problemă la mașină. Mama ei aranjase un platou arătos, iar tatăl ei bea cafea într-un con de umbră. Emma Kate și Forrest ședeau cu capetele apropiate, și Clay, Gilly și bebelușul erau ghemuiți unul lângă altul.

- Asta arată ca o petrecere.

Orice discuție se curmă, și toți ochii se întoarseră spre ea.

- Ah, fetițo, tocmai îți pregăteam micul dejun la pat. Ai nevoie de odihnă.

- Am dormit foarte bine, mamă, și mă simt bine. Se duse s-o sărute pe obraz pe mama ei, luă o bucată de șuncă de pe platou, pe care

de fapt n-o voia, doar s-o facă pe mama ei să zâmbească. Petrecere. Oh, Emma Kate, petrecerea ta.

- Nici măcar să nu începi cu asta. Sărind în picioare, Emma Kate o îmbrățișă cu putere. M-ai speriat, Shelby. Să nu mă mai sperii vreodată în halul ăsta.

- Sunt bucuroasă să-ți promit asta.

- Vino-ncoace și stai jos, îi porunci tatăl ei. Vreau să mă uit la tine.

- Da, domnule, tată. Dar unde-i Callie?

- L-am dus pe Jack la donșoara Suzannah, așa că o să fie mai mulți. Gilly zâmbi, dar apucă strâns mâna lui Shelby. Cu toții am crezut că o să dormi mai mult.

- Sunt așa de bucuroasă că sunteți cu toții aici. Sunt fericită că m-am trezit și vă văd pe toți aici. Se uită spre Griff. Pe toți.

Se așază în așa fel încât tatăl ei să-i întoarcă fața în toate părțile și să-i bage lanterna lui mică în ochi.

- Dureri de cap?

- Nu. Nici un pic, pe cuvânt.

- Te doare pe undeva?

- Nu... păi... mă doare puțin obrazul. Puțin.

- Pentru asta avem așa ceva.

Viola îi dădu o pungă cu gheață și un sărut pe creștetul capului.

- Ce bine e. Ca o feerie, se gândi Shelby. Mi-a dat un dos de palmă pentru că putea și m-a tras de păr așa cum face o fată într-o încăierare cu alta. Cel mai mult a încercat să mă rănească cu vorbe, ca întotdeauna. Dar n-a putut. Nimic din ce-ar fi spus n-ar fi putut... Oh, Dumnezeu, uit din nou. Forrest, trebuie să-ți spun de ce era aici, în casă, când am venit să-l iau pe Fifi. Căuta...

- O cheie? O cutie de valori, pe care o plătea sub numele de Charles Jakes de aproape cinci ani?

Dezamăgită, schimbă poziția pungii de gheață.

- Da, asta am uitat să-ți spun.

- Griff mi-a spus aseară când am trecut pe-aici. Ai dormit până târziu, Shelby. Am găsit ce căutau agenții federali exact la First Bank of Tennessee de pe High Street.

Tatăl? Aici?

- O mare parte. O să fie notificați proprietarii și compania de asigurări. Asta o să fie sarcina agenților federali.

- Spune-i restul, Forrest, îl îndemnăm mama lui. Încă nu pot să cred.

- Ce? O înțepă stomacul, așa că se întinse după cola pe care mama ei i-o pusese în față. A murit? L-am omorât?

- Nu partea asta. A supraviețuit peste noapte, și fac tot posibilul să-l țină în viață.

Închizând ochii, lăsă să-i scape un oftat. Făcuse ce trebuia să facă, așa cum spusese Forrest, dar Dumnezeu mare, nu voia să fie responsabilă de moartea cuiva. Nici măcar a lui Richard.

- O să trăiască?

- Se pare că da. După aceea, poate să-și petreacă tot restul zilelor după gratii. Celălalt, ăla-i un tip al dracului de rezistent. Țăstăia îi dau mai multe șanse.

- Nu l-am omorât. Nu trebuie să trăiesc cu povara uciderii lui. Închise din nou ochii. Dar o să mergă la pușcărie. N-o să mai iasă niciodată.

- O să-și petreacă cât i-a mai rămas din viață într-o celulă. N-o să te mai atingă vreodată pe tine sau pe Callie.

- Spune-i vestea bună, insistă Ada Mae. Am vorbit destul de omul ăla în casa asta.

- Să-și petreacă toată viața în pușcărie e o veste destul de bună, zise Forrest, dar ridică din umeri. Apoi zâmbi ștregărește. Există o recompensă pentru bunurile furate din Miami. Zece procente, cum se obișnuiește. O să fie niște hârtii și niște chestii de rezolvat, dar agentul special Landry estimează că o să primești cam două milioane din asta.

- Două milioane de ce?

- De dolari, Shelby. Fii atentă.

- Dar... el i-a furat.

- Și cu ajutorul informației pe care tu ne-ai dat-o i-am găsit.

- Ne trebuie niște cocktailuri Mimosa. Când Ada Mae își îngropă fața în mâini și plânse, Jack o luă de după umeri. Ah, tati, de ce n-avem niște șampanie?

- O să-mi dea toți banii ăștia. Shelby ridică mâinile, străduindu-se să înțeleagă. De-ajuns ca să plătesc restul datoriei?

- Din capul locului, nu văd cum ar putea fi asta datoria ta, zise Viola; o să fii exonerată. Omul ăla nu-i mort, Shelby Anne, iar tu n-ai fost niciodată soția lui. Doar dacă n-ai niște nătărași de avocați, o parte din datoria aia e deja achitată. O să-ți rămână destul, dacă am eu un cuvânt de zis, ca să poți începe cu dreptul.

- Nu-mi pot imagina. Trebuie să-mi revin. Nu-mi vine să cred că o să fiu eliberată de povara aia. Eliberată de el, pentru totdeauna.

- Vreau ca acum să mănânci și să te mai odihnești.

- Trebuie s-o văd pe Callie, mamă.

- Ce-o să-i spui?

- O să-i spun atât cât pot din adevăr.

- Se trage din neamurile MacNee, Donahue și Pomeroy, zise Viola.

O să reziste.

*

Mai târziu, o luă pe Callie la Griff. Se gândi că amândouă aveau nevoie să petreacă ceva timp în preajma unui bărbat care nu le-ar face niciodată rău. Și voia să stea și ea liniștită numai cu el.

Ședea pe verandă cu el, în vreme ce Callie alerga primpjur cu câinele într-o ploaie de baloane de săpun.

- Nu pot crede că i-ai cumpărat încă o mașinărie de făcut baloane de săpun.

- Nu e încă una. E una pentru aici.

- Îmi pare așa de bine că ai acceptat s-o aduc aici o vreme.

- Întotdeauna e-n regulă, Roșcato.

- Cred că știu și asta. Atât de multe mi-au trecut prin minte seara trecută, pe drumul ăla groaznic, în acea baracă. O să aduc vorba despre el doar ca să spun că tata a verificat la spital. Amândoi au supraviețuit. Richard încearcă să cadă la învoială, dar nu-i dau nici o posibilitate pentru asta. Și celălalt le dă pe tavă toate dovezile. Cred că Forrest a avut dreptate. N-o să mai iasă niciodată din închisoare. Nu trebuie să-mi fie teamă pentru Callie din pricina asta.

- Nu l-aș lăsa niciodată lângă ea.

Auzi în vocea lui - înverșunarea și dragostea.

- Și asta cred. Azi, tot ce s-a întâmplat aseară mi se pare un pic confuz. Nu știu dacă ți-am spus totul așa cum s-a întâmplat.

- Nu contează. Ești aici.

- Mi-ar plăcea să pregătesc mai târziu cina, pentru noi trei.

- Gătesc eu.

Zâmbind, își puse fruntea pe umărul lui.

- Nu gătești rău, dar eu sunt mai bună. Și aș vrea să fac ceva normal. Așa mă simt când sunt aici. Mă simt normală.

- Atunci rămâi. Rămâi la cină, rămâi peste noapte, rămâi la micul dejun, rămâi.

- O am pe Callie.

El nu spuse nimic un moment, apoi se ridică.

- Vrei să intri o clipă? Vreau să-ți arăt ceva.

Când ea se uită prin curte, el se întoarse.

- Hei, Roșcățico, vrei să-l păzești tu pe Snickers pentru mine, să te asiguri că stă aici în curte? Trebuie să intrăm un minut.

- Da, da. Îi plac baloanele! Vezi, mami, se fac curcubeie.

- Le văd. Stai aici în curte cu Snickers. Eu sunt înăuntru.

- Unde să se ducă? întrebă Griff trăgând-o pe Shelby înăuntru. Și, oricum, o s-o poți vedea pe fereastră.

- Ai mai început o altă cameră?

- Aproape că am terminat una.

O conduse la etaj. Prin fereastra deschisă, putea auzi râsul zglobiu al lui Callie și lătratul vesel al câinelui.

Normal, se gândi ea din nou. În siguranță și adevărat.

La etajul al doilea, el deschise o ușă.

Lumina se revărsa prin ferestre, scaldând verdele frumos al pereților.

- Oh, e un spațiu minunat. Parcă ai adus dealurile înăuntru, așa de frumoasă e culoarea. Ai făcut o banchetă la fereastră!

- Mă gândeam să fac niște rafturi aici, dar nu m-am decis. E o mulțime de loc pentru depozitare.

Deschise ușile duble, și ea căscă ochii mari de uimire.

- E nemaipomenit! E totul aranjat, zugrăvit, superb. Chiar și lumina aici. Aici e... Deschise o altă ușă. O baie, așa de drăguță și nouă.

Și...

Apoi, văzu mica savonieră. Un Shrek rânjind.

Simțea ca și cum niște mâini îi îmbrățișau inima.

- Ai făcut asta pentru Callie.

- Păi, m-am gândit că are nevoie de locul ei, unul în care să crească. Știi, eu și Callie ne căsătorim. Nu-ți poți aduce mireasa într-o cameră neterminată.

O înțepară ochii.

- A pomenit de asta. Cum vă căsătoriți voi doi.

- Intri și tu în ecuație?

Se întoarse spre el.

- Ce?

- Sincronizare proastă. Agitat, supărat, își trecu mâna prin păr. De obicei, mă încadrez bine în timp. Poate că sunt puțin defazat. Vreau să aibă propriul ei spațiu, ceva ce o face fericită. Vreau să se simtă bine aici. Câteodată, poate că o să vrei să rămâi și o să aibă camera asta numai pentru ea. La fel ca biroul pe care o să-l ai tu la etajul al treilea.

- Birou?

- Încă nu m-am apucat de el pentru că poate tu o să-l vrei în altă parte, dar cred că-i un spațiu bun. O să fie vizavi de al meu. Biroul la etajul unu era o idee bună, adăugă el, dar etajul al treilea separă munca de spațiul de locuit.

Ea încă nu înțelesese bine.

- O să-mi faci un birou?

- Cum o să conduci o afacere dacă n-ai un birou?

Se duse spre fereastră și se uită la Callie și la câine.

- N-am vorbit niciodată cu tine despre toate astea.

- A vorbit donșoara Vi.

- Bineînțeles că a vorbit. Crezi că pot să fac asta? Să încep să-mi conduc propria afacere?

- Cred că poți face orice. Deja ai făcut. Ce-o să te oprească? În orice caz, amândouă o să aveți spațiu, și ai putea să-ți petreci mai mult timp aici. Să vezi cum îți convine.

- Cum rămâne cu tine, Griffin? Cum îți convine ție?

- Te iubesc. Pot să aștept un timp. Ai avut o perioadă îngrozitoare, Shelby. Pot să aștept o vreme, dar vă vreau pe amândouă aici cât de mult posibil. Vreau să fii a mea. Vreau...

Când se întrerupse, ea scutură din cap.

- Spune. Ai câștigat-o.

- Vreau să fie a mea Callie. La naiba, mă merită. Sunt bun pentru ea, și o să continui să fiu tot așa. O iubesc și ar trebui să fie a mea. Asta-i partea a doua a problemei, cred, dar e la fel de importantă ca și prima parte, la fel de importantă ca relația noastră.

Ea se așeză la fereastră și trase aer în piept.

- O să fiu aici pentru voi două. Aici am tras linie. Tu știi ce înseamnă frica, știi, pentru că ai trecut prin asta. Felul ăla de frică când nu crezi că nu-ți mai curge prin vene picătură de sânge. Când totul s-a scurs din tine și a rămas numai frica. Așa a fost când el te-a dus cu el. Pot fi răbdător, Shelby, dar trebuie să știi ce însemni pentru mine. Ce însemnați tu și Callie.

- Cunosc frica. Cunosc frica exact cum ai spus tu. Am simțit-o și eu deopotrivă cu o furie groaznică, ce mă orbea. Erau inseparabile ca un singur tot înlăuntrul meu. Frica și furia că dacă făcea ce-și pusese în gând, n-o s-o mai văd pe fetița mea niciodată, sau n-o s-o pot înveli seara la culcare, sau n-o s-o pot vedea cum se joacă și cum învață. Că n-o să-i mai șterg lacrimile. Și o frică și o furie că n-o să te mai văd niciodată, că n-o să mă mai ții niciodată în brațe sau că n-o să mă mai iei de mână așa cum faci. Atâtea lucruri, nu le pot spune pe toate. Mi-ar trebui o viață. Dar am știut că o să vii. Și ai venit. Ea mai trase încă o dată aer în piept. N-am spus niciodată că te iubesc.

- O să ajungi la asta.

- Ce-ai zice de acum?

Urmări schimbarea, foarte subtilă, pe fața lui, în ochi. Și inima i se umplu de fericire.

- Acum îmi convine.

- N-am spus niciodată că te iubesc pentru că n-am avut încredere. Nu în tine, Griffin, am ajuns să mă încred în tine așa de ușor, și asta m-a cam speriat, așa că n-am avut încredere în mine însămi. Încrucșându-și mâinile peste inimă, putea să jure că simțea cum îi crește. Totul a fost așa de repede, așa că mă gândeam că nu mă pot lăsa dusă de val. Nu-mi puteam permite să dau frâu liber sentimentelor, să merg pe drumul ăsta. Dar am mers. Da, am mers. Te iubesc, iubesc pentru ceea ce ești. Poate că frica și furia au făcut să iasă asta la iveală așa de limpede. Dar e limpede. Ai făcut pentru Callie camera asta; pentru ea. E deja a ta. La fel sunt și eu.

El se îndreptă spre ea și o luă de mână.

– A fost și un da în asta?

– Au fost o grămadă de da-uri. N-ai fost atent?

– Am cam pierdut șirul după „te iubesc“. O trase spre el și se lăsară amândoi în jos în lumina care inunda camera și sub curcubeiele care se roteau.

– Te iubesc cu adevărat, murmură ea. Asta mă împlinește, mă luminează. La fel cum face Callie. Nu știam că altcineva mă poate face să simt așa. Dar tu poți.

Copleșit, o legănă în brațele lui.

– N-o să încetez niciodată.

– Te cred. Te cred, și eu... noi o să facem lucruri minunate împreună. Cu tine, pot să privesc dincolo de azi și mâine, spre săptămâni, și luni, și ani.

– Trebuie să-ți iau un inel. Ar trebui să-i iau și lui Callie un inel.

I se topi inima.

– Ai dreptate. Chiar că te merită. Și eu, o să te împlinesc și o să-ți luminez zilele. Se dădu înapoi și îi luă fața în mâini. Vreau mai mulți copii.

– Chiar acum?

– Cam pe-acum. Nu vreau să aștept. Suntem buni cu copiii; tu, eu și Callie ar trebui să avem o familie mare, gălăgioasă și aiurită.

El râse din toată inima, iar veselia i se oglindea în ochii aceia inteligenți.

– Cât de mare?

– Încă trei, ca să fie patru.

– Patru e realizabil. E o casă mare.

– Am așa niște idei cu casa asta... m-am abținut.

– Serios?

– Serios. Și o să fiu neînduplecată cu unele dintre ele. Își aruncă brațele după gâtul lui. O să lucrez cu tine la casa asta, la familia asta, la viața asta. Și vom construi împreună ceva durabil, și real, și minunat.

– Cred că deja am început. Dacă o să ai toate ideile alea și o să mă ajuți atât de mult în ceea ce privește casa, ar trebui să te muți destul de repede.

– Ce zici de mâine?

Îi plăcu mult să vadă surpriza în ochii lui, apoi bucuria.

- Măine, e și asta realizabil. Totul e realizabil.

- De ce n-am merge să vorbim cu Callie despre asta?

- Hai să mergem. Rămâi la cină, zise el din nou în vreme ce coborau. Rămâi peste noapte, rămâi la micul dejun. Știu că n-am încă un pat aranjat pentru ea, dar o să încropesc ceva.

- Știu că așa o să faci.

Ieșiră din casa care avea să devină a lor. Merseră spre locul unde o fetiță și un cățel jucăuș alergau într-un vârtej de baloane de săpun strălucitoare, unde dealurile se înălțau verzi și norii fumegau peste ei pe un cer de un albastru intens. Și susurul melodios al apei se auzea peste stânci în pete de lumini și umbre.

Își găsisese drumul acasă, se gândi Shelby.

Acasă pentru totdeauna.

Blue MOON este noua colecție pe care Editura Litera o dedică cititoarelor sale, care include cele mai frumoase povești de dragoste ale literaturii contemporane, cele mai apreciate titluri ale momentului, romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi, cărți ale unor autoare care s-au bucurat de succes în ultimii ani, dar și volume noi ale unor scriitoare consacrate.

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*

Danielle Steel, *Învingătorii*

Elin Hilderbrand, *Zvonul*

Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*

Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*

Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*

Nora Roberts, *Obsesia*

Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*

Danielle Steel, *Daruri de preț*

Danielle Steel, *Sub acoperire*

Kristin Hannah, *Privighetoarea*

Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*

Danielle Steel, *O viață perfectă*

Danielle Steel, *Jocuri de putere*

Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*

Danielle Steel, *Fiul risipitor*

Danielle Steel, *Aripile destinului*

Kristin Hannah, *A doua șansă*

Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*

Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*

Jodi Picoult, *Pactul*

Nora Roberts, *Secrete și minciuni*

va apărea:

Barbara Taylor Bradford, *Doamnele de la Cavendon Hall*

Shelby Foxworth și-a pierdut soțul. Apoi și-a pierdut iluziile...

Bărbatul care a luat-o din Tennessee și a dus-o într-o suburbie exclusivistă din Philadelphia a lăsat-o înglodată în datorii. Era un soț adulter și un mincinos, iar când Shelby pornește pe urmele cutiei sale de valori, găsește numeroase cărți de identitate. Omul pe care-l iubea nu era doar mort. Nu existase niciodată. Îndurerată, Shelby își ia fiica de trei ani și se îndreaptă spre sud pentru a căuta alinare în orașul ei natal, unde îl cunoaște pe Griff Lott, un antreprenor de succes. Dar soțul ei avea mai multe secrete decât ar fi bănuțit ea. Chiar și în acest orașel, înconjurată de cei dragi, pericolul este mai aproape decât crede, amenințându-l și pe Griff. Iar o tentativă de crimă este doar începutul...

Într-o carte „sexy și plină de suspans“, Nora Roberts oferă cititorilor „o poveste ce abundă în intrigi și răsturnări de situație cu deznodământ exploziv“. – *Booklist*

Nora Roberts a scris peste 200 de romane, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare.

e
Book

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1942-6

9 786063 319426